

Giới thiệu Nở Rộ

Truyện Nở Rộ, chuyện tình cảm không ai có thể lường trước được sự việc, không ai có thể lựa chọn được hạnh phúc cho riêng mình khi duyên phận đã đẩy đưa họ tới con đường đó là do họ lựa chọn, phải biết chấp nhận số phận mà đón nhận nó.

Anh cứ nghĩ rằng mình đã chiếm được cô giữ cô ở bên cạnh nhưng không ngờ bề ngoài anh chỉ chiếm được thân xác nhưng tâm hồn thì không, hồn cô đã trao cho một người khác không phải là anh. Tuy bề ngoài cô che giấu rất giỏi nhưng đôi mắt thì không, chính đôi mắt đã phản bội lại cô và cho anh biết sự thật. Và rồi biến cố mới xảy ra, điều anh lo sợ cuối cùng cũng xảy ra.

Đột nhiên người tình cũ của cô xuất hiện, người ta nói tình cũ không rừ cũng tới chính vì anh lo câu nói đó sẽ thành sự thật. Cô thừa nhận anh cho cô tất cả những gì cô muốn nhưng với cô anh chỉ là người thay thế nhất thời trong lúc cô đơn để che đậy nỗi buồn đó. Nhưng cô cũng không trở về với tình cũ, một người luôn ân cần tận tâm còn một người thì đã từng làm tổn thương cô, liệu cô có còn sáng suốt để chọn lựa ra một người.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: chương 1

“Cậu chủ đã về!” Một người giúp việc của nhà họ Lương đều dừng tay, vui vẻ chào.

Lão quản gia vội vàng chạy từ trong nhà ra đón: “Cậu chủ về sớm vậy?”

Lương Phi Phàm gật đầu, sắc mặt còn chút mệt mỏi: “Yên tiểu thư đâu?”

“Dạ, tiểu thư đang ngủ trên lầu. Có cần đi mời tiểu thư xuống không, thưa cậu chủ?”

Lương Phi Phàm gạt tay: “Không cần đâu! Để tôi lên đấy.” Tĩnh gất ngủ của cô chủ lúc mới tỉnh dậy thì thật không ai chịu nổi.

Lương Phi Phàm cười rồi đi thẳng lên lầu. Được một đoạn, anh ta dừng lại, nói với quản gia: “Lấy cái hộp trong va li màu đen mang lại cho tôi!”

Lão quản gia vội mở chiếc va li màu đen ra, lấy chiếc hộp làm bằng ngọc mà chỉ nhìn thôi cũng biết giá của nó không phải thấp, rồi cẩn thận đưa tận tay cậu chủ, miệng cười tủm tỉm, hỏi: “Cậu chủ lại mang món quà quý giá gì về làm vui lòng cô chủ thế?”

Lương Phi Phàm một tay cầm lấy chiếc hộp, tay kia vỗ vai quản gia, cười nói: “Mặt trăng trên trời.”

Trong phòng, Cố Yên đang ngon giấc.

Đang là cuối hè, trong phòng không bật điều hòa, không khí có phần ngột ngạt. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô gái thấy người mình lăm lăm mồ hôi, dường như mùa hè oi ả ấy lại hiện về trong giấc mơ.

Trong mơ, cô đứng ở sảnh lớn của tập đoàn Vi Bắc, cảnh lần đầu tiên gặp người cha thân sinh, chiếc nơ màu trắng cài trên mái tóc dài đến ngang lưng, lặng lẽ đứng ở đó.

Cô gái nhỏ bé so với căn phòng rộng lớn lại càng trở nên yếu đuối.

Cố Bắc Vân nhìn chăm chăm vào cô gái nhỏ bé đứng trước mặt, tình cha con xa cách đã mười sáu năm bỗng ứa về, nghẹn ngào không nói thành lời, một người vốn lạnh lùng như ông cũng cảm thấy bối rối, rất lâu sau mới vẫy tay ra hiệu: “Diệc Thành, sắp xếp phòng cho Cố Yên.”

“Vâng, thưa chú!”

Cậu thanh niên nghe tiếng gọi liền xuất hiện, xách hành lý của Cố Yên, nói nhỏ bên tai: “Chào em! Anh là Phương Diệc Thành.” Nói đoạn, cậu ta đưa tay ra, những ngón tay khô ráp nhưng nóng ấm bắt lấy tay cô gái...

Cô gái trong giấc mộng ngẩng đầu nhìn cậu thanh niên, sau đó nắm chặt lấy tay anh, miệng nở nụ cười.

Lúc đó cũng đang là giữa mùa hè. Trong cái nắng hè oi ả, tiếng ve sầu kêu râm rân, bụi bay trong những chùm ánh sáng, xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh, trời đất không một tiếng động, trong lòng Cố Yên, cậu thanh niên đẹp trai với nụ cười rạng rỡ, bàn tay ấm áp của cậu ta như đang hứa hẹn một điều gì đó dài lâu.

“Phương Diệc Thành, em muốn về nhà!”

“Phương Diệc Thành, anh mua cho em cái kia đi!”

“Phương Diệc Thành, mai anh đưa em đến trường được không? Bạn em nói muốn biết mặt anh đấy!”

“Phương Diệc Thành, đã hứa tối nay đi xem phim mà, sao anh lại thất hẹn?”

“Em muốn hái trăng trên trời!”

“Ồ! Sao em biết anh muốn tặng em mặt trăng trên trời?” Giọng cậu thanh niên làm cô gái thức tỉnh khỏi giấc mơ ngọt ngào pha chút giận hờn. Cô gái tỉnh giấc, mở to đôi mắt, cậu thanh niên cao to, đẹp trai đang nhìn cô với ánh mắt dịu dàng.

“Lương Phi Phàm? Anh về khi nào vậy?!”

Tiểu nha đầu tỏ vẻ vui mừng để lấy lòng, khiến nụ cười của cậu ta càng rạng rỡ, đưa tay vuốt ve đôi má ửng đỏ: “Tranh thủ làm xong việc, anh liền về ngay. Nhớ anh rồi à?”

Cố Yên ngáp một cái, lười biếng chui vào chiếc chăn mỏng.

Lương Phi Phàm cười, mắng yêu: “Vô lương tâm!”

“Đậy đi! Chẳng phải em muốn anh hái trăng trên trời sao? Anh hái xuống cho em rồi này!”

Vừa nghe xong, quả nhiên Cố Yên thò đầu ra nhìn một cách hiếu kỳ. Lương Phi Phàm khẽ vuốt chiếc cảm của cô, rồi để chiếc hộp lên gối. Cố Yên ngồi dậy, mở chiếc hộp, đâu có mặt trăng nào!

“Lương Phi Phàm!” Cố Yên dùng ngón tay trỏ chỉ về phía anh. “Anh lừa em hả?”

“Đây là thiên thạch trên mặt trăng, mất bao nhiêu công sức mới kiếm được đấy.” Lương Phi Phàm cười áo khoác, chui vào trong chăn ôm lấy cô gái, cơ thể mềm mại nằm gọn trong lòng anh. Nắm bàn tay cô gái, anh thở dài: “Sao không nhớ anh? Mấy tối nay, anh không thể nào ngủ được, anh nhớ em...”

Cố Yên không mấy thích thú với viên đá, cầm trên tay nghịch một lúc rồi trả lại cho Phi Phàm. Anh ta cảm lấy, nói: “Mài viên đá thành chuỗi vòng tay cho em chơi nhé?”

Cố Yên lắc đầu, vui người trong lòng anh, làn da mềm mại cọ sát vào vòm ngực rắn chắc, khiến men tình lại cháy lên trong anh. Anh kéo chiếc chăn đang che hờ đôi chân dài thon mượt, chẳng mấy chốc, hai người họ lại quấn lấy nhau miết mát đến tận khuya. Cố Yên mệt đến nỗi phải dùng bữa tối trên giường. Hôm sau, toàn thân cô ê ẩm, tỉnh dậy đã là buổi chiều.

Lật người sang một bên, lưng đau ê ẩm khiến Cố Yên bất giác kêu lên một tiếng. Từ bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa khe khẽ.

“Chuyện gì thế?” Tỉnh khí lúc ngủ dậy của tiểu thư nhà họ Cố quả là danh bất hư truyền.

Cửa từ từ hé ra, cô gái giúp việc bê bộ đồ tắm đứng ở cửa: “Cô chủ, cậu ra khỏi nhà từ sáng sớm, cậu có dặn chúng tôi đừng gọi cô, để cô ngủ muộn một chút. Tối nay, kỷ niệm một năm ngày khai trương khách sạn “Phi”, cậu nói, gọi cô dậy sửa soạn, xe đang đợi dưới lầu.”

“Dự tiệc?” Cố Yên chau mày, vươn vai, lười biếng nằm trên giường rộng. Mệt chết đi được! Lương Phi Phàm đúng là đồ xấu xa, biết tối nay có tiệc mà “hành” người ta ra nông nổi này đây.

Cố Yên đang chuẩn bị bước xuống giường thì lại nghe thấy tiếng cô hầu gái thúc giục: “Yên tiểu thư, Dung thiếu gia lại gọi điện về nhắc nữa đấy!”

Cố Yên đã ngồi dậy rồi, nhưng nghe vậy thì vận mình một cái, rồi lại vui người vào đồng chăn mềm mại.

Mấy người hầu sốt ruột muốn khóc. Dung thiếu gia gọi điện về mấy lần nhưng bọn họ chẳng ai dám đi gọi Yên tiểu thư, cứ chần chờ mãi, lúc này dậy rồi, sao lại nằm xuống ngay chứ?

“Nói với anh ta, bản cô nương buồn ngủ lắm, kêu anh ta đừng có vội.” Cố Yên mắt nhắm, tay ôm chiếc gối, uể oải nói.

Tại khách sạn “Phi”...

Lương Phi Phàm tay cầm ly rượu vang, dựa lưng vào thành sofa, ngón tay gõ nhẹ vào chiếc ly thủy tinh, đây là thói quen lúc rảnh rỗi của anh.

Dung Nham về nhìn bộ đi tới: “Anh cả, em mới gọi lại giục lần nữa, nói sẽ đến ngay, hay là chúng ta chơi...”

Lương Phi Phàm lờ anh ta một cái, mắt nhắm hờ không nói gì.

Dưới ánh đèn mờ ảo, nét mặt anh tối sầm, thoáng chút không vui. Nhóm anh em, bạn bè xung quanh lưng đã ướt đầm mồ hôi.

Bữa tiệc kỷ niệm một năm ngày khai trương khách sạn “Phi” chỉ vì một đứa con gái mà muộn đến hơn một tiếng đồng hồ. Những ông khách tai to mặt lớn ngồi chờ một cách ngu ngốc, khi ra về không biết sẽ phi báng thế nào?

Lúc này, trong lòng Dung Nham tức đến ói máu, cái con bé Cố Yên này đúng là xung khắc với hắn trong lá số tử vi, đang yên đang lành lại thích kiếm chuyện.

“Đến rồi, đến rồi, Yên tiểu thư!” Giọng nói lạnh lạnh khiến tất thảy các quan khách đều hướng về cô gái vừa mới bước vào.

Người phục vụ mở cửa, Cố Yên ung dung bước vào. Mái tóc dài buộc cao đơn giản, tay và cổ đều không đeo đồ trang sức, mặc chiếc váy bông như công chúa, từng lớp voan đen mỏng xếp chồng lên nhau, dài chấm gối, càng làm tôn lên đôi chân thon dài. Vẻ đẹp thánh thiện ấy vừa mới bước vào cửa đã thu hút bao ánh nhìn.

Lương Phi Phàm đứng dậy, đi về phía cô để che đi những ánh nhìn ấy, tay anh vẫy vẫy về phía hội trường: “Bắt đầu đi!”

Bữa tiệc đương nhiên rất vui vẻ.

Được vài tuần rượu, Lý Vi Nhiên vừa cười vừa cầm hai chiếc ly: “Tiểu Yên, tối nay để đại ca chờ lâu quá, phải phạt rượu đây!”

Cố Yên ngồi trong lòng Phi Phàm, buông một câu: “Không biết uống!”

“Đây chỉ là rượu trái cây, không uống là không nể mặt anh em chúng tôi rồi!” Lý Vi Nhiên nói rồi đảo mắt nhìn Tần Tổng, cười nham hiểm.

Liếc nhìn đám người xung quanh, trong lòng Cố Yên hiểu rõ hơn ai hết, đó chẳng phải là rất bất công sao?

Tôi không nể mặt á? Sao không nghĩ xem, đại ca nhà các người vẫn tôi suốt cả đêm, vừa mới ngủ được một lúc, giờ hai đùi vẫn còn đau ê ẩm, tôi không trách thì thôi, lại còn...

“Tôi nghĩ, đại ca các anh muốn phạt tôi theo cách khác đây?” Cố Yên ngẩng đầu nhìn Lương Phi Phàm với nụ cười ngọt ngào, đôi môi không tô son ướm át dưới làn da trắng. “Phải thế không, Phi Phàm?”

Đôi mắt Cố Yên đầy ẩn ý khiến Lương Phi Phàm phút chốc như chết lặng.

Đầu óc lằng lằng, máu nóng trong người dâng lên, cảm giác ham muốn đó lại thức tỉnh.

Không kìm nén nổi, làn môi mỏng của Phi Phàm ghì chặt xuống, nụ hôn kéo dài trong tiếng vỗ tay tán thưởng của mọi người.

Mặt Cố Yên đỏ ửng, cô đẩy anh ra: “Tôi chịu phạt rồi đây, giờ đến lượt cậu!” Cố Yên đứng dậy, với lấy chai Imperial đặt trước mặt Lý Vi Nhiên. “Lúc này, chú gọi tôi là gì nhỉ?”

“À, chị Yên...” Lý Vi Nhiên thấy mình lỡ lời, liền sửa lại ngay. “Anh cả, anh xem, em gọi đúng rồi chứ...?”

Được mỹ nhân trao nụ hôn, tâm trạng Lương Phi Phàm vui hẳn lên. Mặt mày rạng rỡ ôm lấy Cố Yên, anh cười, không nói, chỉ như người ngoài đứng nhìn cuộc vui.

Dung Nham và Trần Ngộ Bạch, người phải người trái ép Lý Vi Nhiên: “Chú năm, đừng trách bọn anh nhé, uống đi!”

Lý Vi Nhiên không còn đường lùi, đành cầm chai rượu uống “ưng ực”, vừa uống vừa nhìn đám anh em chẳng nể nang chút tình nghĩa, khiến những người có mặt trong quán bar phải reo hò cổ vũ.

“Vui quá nhỉ!” Tiếng phụ nữ lạnh lạnh phát ra bên ngoài nhóm người. Lý Vi Nhiên cố vùng ra khỏi hai người kia, vội chạy tới: “Chị Minh Châu, cứu em với!”

Cố Minh Châu rẽ đám người bước tới. Cô mặc chiếc váy màu hồng cánh sen dài chấm đất, trang điểm kỹ lưỡng: “Vi Nhiên, lại là em hả? Em thấy đấy, Dung nhị và Trần tam ngoan như thế, trước nay có gây chuyện như em đâu.”

Bị điểm đích danh, Dung Nham và Trần Ngộ Bạch nhìn nhau không nói.

“Chị!” Cố Yên nghiêm túc đứng lên chào.

Cố Minh Châu gạt đầu đầy ý bảo đã nghe thấy, rồi đi qua trước mặt Cố Yên, ngồi xuống cạnh Lương Phi Phàm: “Lương đại ca, chúc mừng nhé!”

Lương Phi Phàm thấy vòng tay trắng trẻo thì hơi chau mày, nhưng không muốn để đối phương nhìn thấy nên vẫn cười khách sáo: “Cảm ơn!”

“Tìm chỗ nào yên tĩnh nói chuyện một lát đi!”

Hai bọn họ mới nói mà đã hơn hai tiếng đồng hồ trôi qua.

Cố Yên nhàn rồi, ngồi tựa cửa sổ xem pháo hoa. Trong đầu cô hiện lên dòng suy nghĩ, không biết lát nữa có nên nói với chị Minh Châu là mình muốn về thăm cha không? Chị ấy bận nhiều việc nên mình cũng không dám mở lời, nhưng không có chị ấy dẫn về thì liệu cha có muốn gặp mình không...

“Nghĩ gì thế?” Kỳ Nam đi tới, gõ gõ vào đầu Cố Yên.

“Đang nghĩ xem mai có nên đi làm không đây?” Cố Yên khéo léo che đậy suy nghĩ.

“Phải đi chứ, nhưng tôi không hỏi chuyện đấy.” Kỷ Nam xua tay.

Cố Yên làm ở công ty của Kỷ Nam, lúc đến lúc không, có khi không thích lại xin nghỉ mấy tuần liền. Mấy người rảnh rỗi nói cô là tình nhân của Kỷ Nam, thế là từng góc trong công ty được Cố Yên cho lắp camera, tâm trạng không vui liền gọi ngay vài ba cô đến chinh cho một trận, khiến cả công ty nhiều phen khiếp vía. Kỷ Nam nhiều lần cầu xin cô ra mở công ty riêng, nhưng Cố Yên ngoan cố không chịu làm theo.

“Kỷ Nam, tôi nhớ cha tôi lắm!” Cố Yên nghiêng đầu tựa vào vai Kỷ Nam.

Kỷ Nam thở dài, vòng tay vỗ vỗ vào vai cô, an ủi: “Có lòng nhớ tới cha là tốt rồi, đừng về. Gặp nhau không bằng nhớ tới nhau.”

Cố Yên bĩu môi, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: chương 2

Trên đường về, Cố Yên trông có vẻ mệt mỏi, ngồi tựa vào người Lương Phi Phàm, không nói một câu.

Lương Phi Phàm bế cô đặt lên đùi mình, hôn lên mái tóc, nói nhỏ vào tai cô: “Sao buồn thế? Mệt à?”

Cố Yên buồn bã, không trả lời, lâu sau mới hỏi: “Chị với anh nói chuyện gì thế?”

Mặt Lương Phi Phàm hơi sẫm lại, cười nhạt: “Cố Minh Châu nói, Phương Diệc Thành về rồi.”

Thực ra, khi có lệnh điều Phương Diệc Thành về đây, Lương Phi Phàm đã biết trước việc này. Mấy ngày nay anh nghĩ, Cố Yên biết rồi sẽ có phản ứng thế nào.

Giờ xem ra, Cố Yên không có chút kinh ngạc hay tâm trạng bất an như anh tưởng tượng. Cô chỉ “ừ” một tiếng nhạt nhẽo rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ xe, không nói gì.

Anh vuốt ve ngón tay Cố Yên: “Tuy nói là điều động công tác, nhưng thành phố này là địa bàn chính của Phương gia, lần này anh ta trở về chắc định diễn trò gì đây. Mới chừng ấy tuổi đã có thể ngồi vào vị trí đó, xem ra anh ta cũng không phải tay vừa.” Xét về mặt năng lực thì Phương Diệc Thành là một trong số rất ít người mà Lương Phi Phàm nể phục. Năm đó, khi Phương Diệc Thành theo Cố Bắc Vân, Lương Phi Phàm cũng hay đến tìm anh ta đấu Karate, một người xuất thân dòng dõi thương gia, một người kinh nghiệm chiến đấu vô cùng dày dặn, hai người họ luôn là đối thủ xứng tầm. Để tìm được một đối thủ ngang sức ngang tài như thế, đối với Lương Phi Phàm, quả là một việc không dễ dàng gì.

Cố Yên không có hứng thú với mấy chuyện thương trường, Lương Phi Phàm nói xong, cô cũng chỉ “ừ” một tiếng, sau đó lại quay đi nhìn cảnh đêm ngoài cửa xe.

Lương Phi Phàm im lặng một hồi: “Anh ta mới được thăng chức, đến nhà Cố Minh Châu cũng chỉ là thăm hỏi bình thường, chắc lát nữa sẽ tới nhà họ Lương. Cố Minh Châu nói, anh ta có hỏi thăm em.”

Cố Yên cau mày, ngữ điệu vẫn hơi lạnh nhạt: “Ồ!”

“Anh ta cũng về được một thời gian rồi, không liên lạc với em à?” Lương Phi Phàm cố tỏ vẻ như thuận miệng hỏi. Số của Cố Yên mấy năm nay không đổi, nếu Phương Diệc Thành muốn tìm cô, chắc chắn không cần phải thông qua Cố Minh Châu.

“Không.” Vẫn ngữ điệu ấy, Cố Yên trả lời, cứ như thể mấy chuyện đó không liên quan tới mình. Sờ tay vào túi áo, qua lớp vải mỏng, dường như cô nắm chiếc điện thoại chắc hơn.

Lương Phi Phàm có cảm giác như nắm đấm đánh vào bịch bông, tức giận thở dài, vòng tay ôm Cố Yên chặt hơn.

Cố Yên hơi nhắm mắt, hàng mi dài che khuất thần sắc của đôi mắt. Cái tên kia như ma quỷ ám ảnh trong đầu cô, cố gắng cầu nguyện, nhưng bên tai vẫn nghe đâu đây giọng nói từ thời niên thiếu ngọt ngào: “Phương Diệc Thành! Anh thật ngu ngốc! Phương Diệc Thành...!”

Lại một đêm dài mộng mị. Cố Yên chợt mở to đôi mắt, cảm thấy thân thể mệt mỏi, tâm trạng không vui, quay người sang một bên khiến Lương Phi Phàm nằm cạnh cũng tỉnh giấc. Thấy bờ vai trần lộ ra trước mắt, anh lại ham muốn được chạm vào người cô.

Cố Yên cố đẩy anh ra, hai người họ đang quần lấy nhau thì tiếng chuông điện thoại ở đầu giường bỗng kêu lên từng hồi phiền toái.

Lương Phi Phàm luôn miệng gọi: “Em yêu”, sau mỗi tiếng gọi là một nụ hôn ướt át trên khắp cơ thể cô. Cô đẩy anh ra, tính đàn ông trong anh lại càng trở dậy. Lát sau, chờ anh đã thỏa mãn con thêm khát, cô vội tụt xuống giường, cầm lấy chiếc điện thoại chạy vào phòng tắm.

Bữa sáng thường nhật ở Lương thị.

“Búp!”

Lần thứ mười hai, Trần Ngô Bạch bị đánh gục.

Lương Phi Phàm hất hàm hỏi đám đàn em: “Đến rồi à?”

Kỷ Nam đứng xem đã lâu, lúc này mới vượt cảm bình luận: “Đại ca xuất chiêu quá đẹp!”

Dung Nham đến muộn nên không hiểu chuyện gì, anh ta vỗ vai Tần Tổng, hỏi: “Lão Tam lại chọc giận đại ca chuyện gì thế? Bị dạy cho một bài đích đáng quá nhỉ!”

“Hong nhan họa thủy[1] mà, huống hồ Lão Tam còn gây ra hai cái họa nữa! Con bé trong nhà đó tự nhiên gọi điện cho chị Yên kể khổ, làm hỏng cuộc vui của đại ca, chọc đại ca giận thì chỉ có mà chịu đòn thôi.” Tần Tổng cười khoái chí, thuật lại sự việc.

[1] Hồng nhan họa thủy: ý nói người con gái có nhan sắc sẽ làm nguy hại đến người con trai, hay gia đình, thậm chí quốc gia nơi mà cô gái đó sống.

Trần Ngô Bạch nhe răng, trừng mắt khiến Tần Tổng tức thời ngậm miệng, đi đến dìu anh ta lên lầu. Lúc này chỉ còn lại Lý Vi Nhiên đang khoa chân múa tay.

“Đại ca, củ móc trái của anh đẹp lắm đấy!”

“Đến đây, tôi dạy cậu.”

“Không được! Không được... ai... a... Đừng đánh nữa đại ca! Cứu tôi với... cứu với! Anh hai cứu em với... Tiểu Tứ, Tiểu Lục...” Lý Vi Nhiên miễn cưỡng chống trả, miệng không ngừng kêu cứu.

Dung Nham và Kỷ Nam, mỗi người một bên dìu Trần Ngô Bạch xuống lầu.

Đùa cái kiểu gì thế, mấy người bọn họ hợp lại cũng không đánh nổi đại ca, thế mà cậu dám chọc vào!

Tần Tổng đứng ở bậc cầu thang, nói to: “Anh năm, em lấy hộp y tế xuống cho anh rồi, giờ đợi anh dưới lầu, anh tự xuống lấy nhé!”

Tiểu Ly kéo Cố Yên đi dạo.

“Tiểu Ly...” Cố Yên giằng lấy ly rượu trong tay cô ta: “Đừng uống nhiều như thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mất Tiểu Ly nhờ đi: “Trần Ngô Bạch là thằng đê!” Cô ta nghẹn ngào nói, rồi vội lấy chai rượu rót vào ly. “Cố Yên, mình chẳng cần anh ta nữa đâu!”

Cố Yên cười nhạt: “Cậu quyết được sao?” Xảo quyết như Trần Ngô Bạch, đến mười cái dây như Tiểu Ly cũng không thể trói được anh ta.

“Đến cậu mà cũng nói như vậy...” Tiểu Ly sụt sịt, cô đang đau khổ muốn chết, rõ ràng là anh ta sai, nhưng không sao nói lại được, chỉ làm ầm lên một tí thôi đã giận không thêm nói chuyện. Trần Ngô Bạch luôn tìm cách khiến Tiểu Ly cảm thấy như mình đang vô cớ kiếm chuyện.

Trời dần tối, người đến quán mỗi lúc một đông, Cố Yên mãi bắt chuyện với mấy người đàn ông trong quán, ngoảnh lại đã không thấy Tiểu Ly đâu.

Cố Yên lo lắng bởi Tiểu Ly uống khá nhiều, giờ lại lang thang một mình nên cô không yên tâm.

Vội đảo mắt tìm kiếm ở mọi góc ngách, không thấy đâu, cô lại lên lầu tìm từng phòng.

Cuối cùng cũng thấy Tiểu Ly đang say khướt, quần áo xộc xệch, bị hai tên thanh niên đè xuống sofa sờ mó.

Cố Yên vừa lao tới vừa nhanh tay bấm ngay số liên lạc gần đây nhất. Tới nơi, cô đẩy đám người ra, ôm lấy Tiểu Ly bảo vệ. Lúc này, có tới hàng chục tên say rượu vây lấy như muốn ăn tươi nuốt sống hai cô gái.

“Đừng có lại gần! Các người làm gì vậy?” Cố Yên nghiêm mặt hỏi.

“Ha ha, mày còn hỏi bọn tao muốn làm gì hả?” Vừa nói, hắn vừa đưa tay lên sờ ngực Cố Yên. “Bọn tao đang thêm một con nai như mày đây! Anh em đâu, xoi tái nó đi!”

“Cút đi!” Cố Yên lấy hết sức đá cho hắn một cái, miệng hét to, thừa lúc bọn kia không chú ý, cô ghé sát vào chiếc điện thoại trong túi xách, “Đây là WADY, bọn mày đừng có làm bậy! Hôm nay ai dám động đến tao, xong chuyện hãy giết tao bịt miệng, nếu không sẽ có người tới chôn sống lũ chúng mày! Chắc chúng mày chưa muốn chết đâu nhỉ? Đây, có chút tiền với mấy cái thẻ, mặt khẩu đầu là 413251, chúng mày hãy cầm lấy rồi đi chỗ khác chơi,

tao không truy cứu nữa, việc này coi như xong.”

Tất cả bọn chúng quay ra nhìn nhau, ai nấy đều mặt mày sùng sốt, nghe giọng cô gái này, chắc lai lịch cũng không phải vừa.

Tên Kim Mao vừa mới sờ ngực cô, tay vẫn còn chút khoái cảm, giờ có thể nhìn thấy làn da trắng nõn từ cổ xuống khe ngực, chỗ bị đá vẫn còn đau, máu điên nổi lên cùng máu dê, hắn ta giật phăng chiếc túi, kéo Cổ Yên lên ghế, xé toạc quần áo của cô.

“Ông mày không cần tiền, cần người!” Giọng cười hằn học kèm theo những động tác vuốt mắt trên cơ thể Cổ Yên.

Những tên khác thấy tình hình thuận lợi, cũng gào lên phụ họa, mấy tên trợ giúp Kim Mao chinh phục Cổ Yên đang giãy giụa, đám còn lại quay ra giờ trò với Tiểu Ly.

Chương 3

Lý Nham nắm tóc Kim Mao, nắm đầm bay thẳng vào mặt khiến hắn ngã dúi dụi, đồng thời ném cho hắn một cái nhìn khinh miệt của giới thượng lưu... Giết gà không cần dùng tới dao mổ trâu, thực ra bọn tiểu tử này không biết, suýt chút nữa thì chúng đã làm hại một thiên kim tiểu thư!

Từ khi sinh ra đến giờ, Lý Nham chưa từng chứng kiến thần sắc của Phương Diệc Thành khi nhận được điện thoại của Cổ Yên, đó là vẻ mặt choáng váng, hoảng loạn và cả sự mừng rỡ.

“Cô có sao không?” Lý Nham cởi áo khoác choàng lên người Cổ Yên, rồi nhỏ giọng hỏi.

Cổ Yên cắn môi ngồi dậy, “ừ” một tiếng.

Hai người còn đang khó xử, không biết nói gì thì cửa phòng bật mở.

Lương Phi Phàm dẫn bọn Dung Nham xuất hiện. Anh ta đi đến, chẳng thèm nhìn ai, cởi ngay áo khoác, quàng lên người Cổ Yên, rồi bế cô ra khỏi đám đông.

Ánh mắt Kỷ Nam đảo dồn về phía Lý Nham. Lý Nham cũng nhìn lại cô, rồi lại nhìn Dung Nham đang đứng bên cạnh, ánh mắt khó hiểu.

Khi bước chân ra cửa, Phi Phàm không quên quăng chiếc áo khoác của Lý Nham cho Kỷ Nam, rồi lạnh mặt nói với Dung Nham: “Thu xếp việc còn lại ở đây cho anh.”

Dung Nham gạt đầu tỏ vẻ hiểu ý đại ca, biết đại ca không muốn đích thân xử lý vì không muốn chạm mặt người của Cổ Yên.

Trần Ngô Bạch cũng vội ôm lấy Tiểu Ly lúc này đang bất tỉnh nhân sự, mặt mày xanh nhợt, và cũng làm những động tác tương tự như Lương Phi Phàm, sau đó bế Tiểu Ly rời đi.

Chủ quán bar là một người đàn ông trung niên béo tốt, trán ướt sũng mồ hôi, khom lưng cúi chào Lương Phi Phàm và Trần Ngô Bạch. Tên Hoàng Mao sợ quá chạy lại ôm chân lão ta van xin: “Ông chủ...”

“Ông chủ cái đầu mày!” Lão ta vội đá hắn ra như để tránh liên lụy tới mình. Mẹ kiếp! Bọn đàn em có mắt như mù, đang yên đang lành lại rước họa lớn về cho lão, mà cũng may, nhờ thế nên lão mới được tận mắt nhìn thấy cả sáu vị phật gia xuất hiện.

Tên Hoàng Mao vẫn xán tới cầu xin ông chủ tha thứ, nhưng đã bị cái ghế trong tay Kỷ Nam phang mạnh xuống khiến hắn ngã sấp xuống sàn. Lý Nham đang định xông đến ngăn cản thì bị Dung Nham ngăn lại: “Đội trưởng Lý có thể về được rồi, việc ở đây đã có chúng tôi lo.”

Lý Nham im lặng một lát, rồi ra hiệu thu quân về.

Tần Tổng và Lý Vi Nhiên thấy Kỷ thiếu gia nổi cơn tam bành thì cũng ngửa ngáy chân tay.

Lý Vi Nhiên nhìn theo bóng Lý Nham rồi huých huých Tần Tổng: “Tiểu Lục, gặp lại kẻ thù, chắc cũng ngứa mắt lắm rồi phải không? Cái tên họ Lý kia năm đó nợ chú không ít nhỉ?”

Tần Tổng và Lý Vi Nhiên là hai anh em họ, ông nội của họ là bạn chiến đấu với ông của Lý Nham, nên từ nhỏ đám trẻ cùng nhau chơi đùa trong một cái sân rộng, Tần Tổng là Lý Vi Nhiên nhỏ hơn Lý Nham, nên thường bị Lý Nham bắt nạt.

“Hừm, bọn chúng ra tay không nhẹ chút nào, đánh em sấp ngửa, lại còn bị gãy hai cái xương sườn.”

“Thật kém quá!” Lý Vi Nhiên chế giễu.

“Hừm, bị đánh cho gãy mũi mới gọi là kém đấy!” Tần Tổng phản bác.

“Cũng vì chán cho chú khỏi bị ăn đòn nên mới thê thảm như vậy đó!” Lý Vi Nhiên cũng nói lại.

“Ái! Anh năm, nói thôi sao còn động chân động tay với em thế?”

“Anh đánh cho chừa cái thói vong ơn bội nghĩa kia đi, sáng ra đã treo người anh... Ái chà, còn cả gan đánh lại cơ đấy!”

“Em đùa mà, em đùa mà...”

Xe chạy rất êm

Cố Yên như chú mèo con cuộn mình trong lòng Lương Phi Phàm, cô cảm nhận được tim anh đang đập rất nhanh.

Cô biết anh đang rất giận, nhưng sự im lặng của anh lại khiến cô khó mở miệng nói lời xin lỗi.

Hai người im lặng suốt quãng đường về.

Về đến nhà, Lương Phi Phàm dìu Cố Yên lên lầu, nằm xuống giường.

Anh quay lưng đi, lát sau mang đến ly sữa nóng, đặt vào tay Cố Yên, nói: “Uống rồi nghỉ đi!”

“Phi Phàm...” Thấy anh sắp quay lưng đi, Cố Yên vội kéo tay anh lại.

Lương Phi Phàm còn rất giận, nhưng thấy bộ dạng đáng thương nép bên chiếc gối, khuôn mặt nhỏ bé xị ra đến tội nghiệp, lòng anh lại dịu xuống. Anh ngồi xuống bên giường, sắc mặt vẫn lạnh băng.

“Em sai rồi, em không nên đuổi bọn A Hồ đi. Em xin lỗi!” Cố Yên nhỏ giọng nói.

A Hồ là vệ sĩ được Phi Phàm sai tới bảo vệ Cố Yên. Hôm nay, Cố Yên dự định sẽ ở bên cạnh Tiểu Ly, nhưng sợ sự có mặt của anh ta làm mất vui, nên cô đã tìm lý do đuổi anh ta về.

“Không sao, em ngủ đi!” Lương Phi Phàm kìm nén cảm xúc. Cố Yên tưởng như anh chỉ giận có mỗi chuyện này?!

“Em... em muốn đi tắm, mồ hôi ra nhiều, người dính lắm!” Cố Yên thở phào một hơi.

Lương Phi Phàm lại cảm thấy... anh ta – muốn – giết – người!

Tắm xong, thấy anh ta vẫn ngồi trên giường, Cố Yên hơi ngạc nhiên, sắc mặt anh dường như còn tệ hơn lúc nãy.

Cô không dám hỏi, lặng lẽ trèo lên giường. Trải qua một ngày mệt mỏi, sợ hãi, vừa nằm xuống cô đã ngủ ngon lành. Lương Phi Phàm vẫn ngồi đó, nhìn cô ngủ, nỗi hận trong lòng lại như dâng lên.

Quen cô đã mười năm nay, anh biết rất rõ tính cách của cô, cô luôn là một cô gái yếu đuối và cần được che chở, nhưng ở bên anh đã bảy năm rồi mà cô vẫn vô tư, ngây thơ như thế, trong lòng anh hiểu hơn ai hết, cô không muốn lớn lên, cô muốn sống mãi ở cái tuổi mười bảy năm nào!

Cố Yên, rốt cuộc phải qua bao nhiêu cái bảy năm nữa, người đầu tiên em nghĩ tới khi gặp khó khăn mới là anh đây?

Lý Nham về tới trụ sở cũng đã quá nửa đêm.

Ánh trăng soi rõ nửa khuôn mặt của người đàn ông đang đứng trước cửa. Trầm tư hồi lâu, đúng lúc Lý Nham định quay đi thì người đó đột nhiên lên tiếng: “Cô ấy đâu rồi?”

“Lương Phi Phàm đưa cô ấy đi rồi.” Lê nào lại đưa cô ấy về đây? Nếu có về đây, liệu anh ta có dám gặp không?

Phương Diệc Thành chớp chớp mắt, tay bất giác nắm chặt lấy chiếc điện thoại.

Lý Nham nhìn động tác của anh ta rồi thầm thở dài. Chiếc điện thoại cũ kia chẳng phải là chiếc anh ta vẫn dùng bao năm nay sao? Theo phán đoán của Lý Nham, trong đó chỉ lưu duy nhất một số điện thoại.

Suốt mấy tiếng ngồi họp, Phương Diệc Thành ngồi cạnh Lý Nham. Chiếc điện thoại trong túi kêu lên, anh ta vội vàng đến mức làm đổ ly nước, chạy vụt ra ngoài, làm đổ chiếc ghế, đầu còn chút uy nghiêm, vững vàng như núi nữa...

Sức ảnh hưởng của Cố Yên đúng là... đáng sợ.

Điện thoại trong tay Phương Diệc Thành lại reo lên, Lý Nham vội đi ra ngoài.

Cô kìm nén cảm xúc, anh ấn phím nghe, là giọng nam trầm ấm: “Cám ơn!”

“Không có gì!”

Hai câu đối thoại ngắn ngủi của hai người đàn ông đang phần nộ như nhau.

Lương Phi Phàm nhẹ nhàng để điện thoại vào chỗ cũ. Cố Yên đang say giấc, để lộ trên cánh tay trắng nõn nà mấy vết bầm tím.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve làn da của Cố Yên. Làn da của cô thực sự rất mềm, chỉ cần anh hơi quá đà trong lúc ân ái là có thể làm cô thâm tím mấy ngày hôm sau. Khi mùa hè đến, cô không thể mặc áo ngắn tay ra ngoài, cô liền giận anh, anh lại dễ dàng với lời hứa lần sau sẽ nhẹ nhàng hơn, nhưng chỉ được vài lần, anh lại không ngăn nổi ham muốn của mình.

Năm đó, lần đầu tiên hai người gặp mặt, anh đã biết cô là liều độc dược mà cả cuộc đời này anh sẽ không thể nào tìm được thuốc giải.

Năm đó, Cố Yên mười bảy tuổi. Cô thường mặc chiếc váy trắng tinh khôi, tóc đen dài ngang lưng, hàm răng trắng với đôi mắt đen láy, đứng ở cầu thang làm chấn lối đi của anh.

Có lẽ cả đời này Lương Phi Phàm cũng không thể nào quên được buổi chiều năm ấy, một buổi chiều đầu hạ với ánh nắng chan hòa khắp nơi. Cô gái đứng khựng lại trước thân hình cao lớn của anh trên lối cầu thang, rồi dựa vào tường, hơi nghech đầu nhìn anh. Lúc đó, anh chỉ muốn cắn vào đôi môi ửng đỏ đang hé ra như thách thức kia.

Nhưng vào thời điểm ấy, bên cạnh cô lại có anh chàng tên Phương Diệc Thành kia, người mà đến bây giờ vẫn giữ trọn trái tim cô.

Trong một đêm mưa tầm tã, cô quỳ gối trước cửa Cố gia. Anh mừng như điên đại vì có cơ hội chiếm được cảm tình của cô, anh không quản mưa gió mà ôm cô, che mưa cho cô suốt một tiếng, nếu như không có Dung Nham nhắc nhở, e rằng đêm đó anh đã ôm cô cho tới sáng.

Lương Phi Phàm chìm trong hồi ức, cứ thế, anh ngồi nhìn cô cho tới khi trời tờ mờ sáng. Bàn tay nhỏ bé bỗng động đậy, Cố Yên tỉnh giấc, cô co người lại khi thấy Lương Phi Phàm đang nhìn mình say đắm, cô híp mắt lại, hỏi: “Anh đang nghĩ gì mà nhìn em chăm chăm thế?”

Lương Phi Phàm nhìn Cố Yên rất lâu, cuối cùng cũng hạ quyết tâm: “Cố Yên, chúng ta cần nói chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: chương 3

Lý Nham nắm tóc Kim Mao, nắm đầm bay thẳng vào mặt khiến hấn ngã dúi dụi, đồng thời ném cho hấn một cái nhìn khinh miệt của giới thượng lưu... Giết gà không cần dùng tới dao mổ trâu, thực ra bọn tiểu tử này không biết, suýt chút nữa thì chúng đã làm hại một thiên kim tiểu thư!

Từ khi sinh ra đến giờ, Lý Nham chưa từng chứng kiến thần sắc của Phương Diệc Thành khi nhận được điện thoại của Cố Yên, đó là vẻ mặt choáng váng, hoảng loạn và cả sự mừng rỡ.

“Cô có sao không?” Lý Nham cởi áo khoác choàng lên người Cố Yên, rồi nhỏ giọng hỏi.

Cố Yên cắn môi ngồi dậy, “ừ” một tiếng.

Hai người còn đang khó xử, không biết nói gì thì cửa phòng bật mở.

Lương Phi Phàm dẫn bọn Dung Nham xuất hiện. Anh ta đi đến, chẳng thèm nhìn ai, cởi ngay áo khoác, quàng lên người Cố Yên, rồi bế cô ra khỏi đám đông.

Ánh mắt Kỷ Nam đổ dồn về phía Lý Nham. Lý Nham cũng nhìn lại cô, rồi lại nhìn Dung Nham đang đứng bên cạnh, ánh mắt khó hiểu.

Khi bước chân ra cửa, Phi Phàm không quên quẳng chiếc áo khoác của Lý Nham cho Kỷ Nam, rồi lạnh mặt nói với Dung Nham: “Thu xếp việc còn lại ở đây cho anh.”

Dung Nham gật đầu tỏ vẻ hiểu ý đại ca, biết đại ca không muốn đích thân xử lý vì không muốn chạm mặt người của Cố Yên.

Trần Ngộ Bạch cũng vội ôm lấy Tiểu Ly lúc này đang bất tỉnh nhân sự, mặt mày xanh nhợt, và cũng làm những động tác tương tự như Lương Phi Phàm, sau đó bế Tiểu Ly rời đi.

Chủ quán bar là một người đàn ông trung niên béo tốt, trán ướt sũng mồ hôi, khom lưng cúi chào Lương Phi Phàm và Trần Ngộ Bạch. Tên Hoàng Mao sợ quá chạy lại ôm chân lão ta van xin: “Ông chủ...”

“Ông chủ cái đầu mày!” Lão ta vội đá hấn ra như để tránh liên lụy tới mình. Mẹ kiếp! Bọn đàn em có mắt như mù, đang yên đang lành lại rước họa lớn về cho lão, mà cũng may, nhờ thế nên lão mới được tận mắt nhìn thấy cả sáu vị phạt gia xuất hiện.

Tên Hoàng Mao vẫn xấn tới cầu xin ông chủ tha thứ, nhưng đã bị cái ghế trong tay Kỷ Nam phang mạnh xuống khiến hấn ngã sấp xuống sàn. Lý Nham đang định xông đến ngăn cản thì bị Dung Nham ngăn lại: “Đội trưởng Lý có thể về được rồi, việc ở đây đã có chúng tôi lo.”

Lý Nham im lặng một lát, rồi ra hiệu thu quân về.

Tần Tổng và Lý Vi Nhiên thấy Kỳ thiếu gia nổi con tam bành thì cũng ngửa ngáy chân tay.

Lý Vi Nhiên nhìn theo bóng Lý Nham rồi huých huých Tần Tổng: “Tiểu Lục, gặp lại kẻ thù, chắc cũng ngửa mắt lắm rồi phải không? Cái tên họ Lý kia năm đó nợ chú không ít nhĩ?”

Tần Tổng và Lý Vi Nhiên là hai anh em họ, ông nội của họ là bạn chiến đấu với ông của Lý Nham, nên từ nhỏ đám trẻ cùng nhau chơi đùa trong một cái sân rộng, Tần Tổng là Lý Vi Nhiên nhỏ hơn Lý Nham, nên thường bị Lý Nham bắt nạt.

“Hừm, bọn chúng ra tay không nhẹ chút nào, đánh em sắp ngửa, lại còn bị gãy hai cái xương sườn.”

“Thật kém quá!” Lý Vi Nhiên chế giễu.

“Hừm, bị đánh cho gãy mũi mới gọi là kém đấy!” Tần Tổng phản bác.

“Cũng vì chán cho chú khỏi bị ăn đòn nên mới thê thảm như vậy đó!” Lý Vi Nhiên cũng nói lại.

“Ái! Anh năm, nói thôi sao còn động chân động tay với em thế?”

“Anh đánh cho chừa cái thói vong ơn bội nghĩa kia đi, sáng ra đã trêu ngươi anh... Ái chà, còn cả gan đánh lại cơ đấy!”

“Em đùa mà, em đùa mà...”

Xe chạy rất êm

Cố Yên như chú mèo con cuộn mình trong lòng Lương Phi Phàm, cô cảm nhận được tim anh đang đập rất nhanh.

Cô biết anh đang rất giận, nhưng sự im lặng của anh lại khiến cô khó mở miệng nói lời xin lỗi.

Hai người im lặng suốt quãng đường về.

Về đến nhà, Lương Phi Phàm dìu Cố Yên lên lầu, nằm xuống giường.

Anh quay lưng đi, lát sau mang đến ly sữa nóng, đặt vào tay Cố Yên, nói: “Uống rồi nghỉ đi!”

“Phi Phàm...” Thấy anh sắp quay lưng đi, Cố Yên vội kéo tay anh lại.

Lương Phi Phàm còn rất giận, nhưng thấy bộ dạng đáng thương nép bên chiếc gối, khuôn mặt nhỏ bé xị ra đến tội nghiệp, lòng anh lại dịu xuống. Anh ngồi xuống bên giường, sắc mặt vẫn lạnh băng.

“Em sai rồi, em không nên đuổi bọn A Hồ đi. Em xin lỗi!” Cố Yên nhỏ giọng nói.

A Hồ là vệ sĩ được Phi Phàm sai tới bảo vệ Cố Yên. Hôm nay, Cố Yên dự định sẽ ở bên cạnh Tiểu Ly, nhưng sợ sự có mặt của anh ta làm mất vui, nên cô đã tìm lý do đuổi anh ta về.

“Không sao, em ngủ đi!” Lương Phi Phàm kìm nén cảm xúc. Cố Yên tưởng như anh chỉ giận có mỗi chuyện này?!

“Em... em muốn đi tắm, mồ hôi ra nhiều, người dính lắm!” Cố Yên thở phào một hơi.

Lương Phi Phàm lại cảm thấy... anh ta – muốn – giết – người!

Tắm xong, thấy anh ta vẫn ngồi trên giường, Cố Yên hơi ngạc nhiên, sắc mặt anh dường như còn tệ hơn lúc nãy.

Cô không dám hỏi, lặng lẽ trèo lên giường. Trải qua một ngày mệt mỏi, sợ hãi, vừa nằm xuống cô đã ngủ ngon lành. Lương Phi Phàm vẫn ngồi đó, nhìn cô ngủ, nỗi hận trong lòng lại như dâng lên.

Quen cô đã mười năm nay, anh biết rất rõ tính cách của cô, cô luôn là một cô gái yếu đuối và cần được che chở, nhưng ở bên anh đã bảy năm rồi mà cô vẫn vô tư, ngây thơ như thế, trong lòng anh hiểu hơn ai hết, cô không muốn lớn lên, cô muốn sống mãi ở cái tuổi mười bảy năm nào!

Cố Yên, rốt cuộc phải qua bao nhiêu cái bảy năm nữa, người đầu tiên em nghĩ tới khi gặp khó khăn mới là anh đây?

Lý Nham về tới trụ sở cũng đã quá nửa đêm.

Ánh trăng soi rõ nửa khuôn mặt của người đàn ông đang đứng trước cửa. Trầm tư hồi lâu, đúng lúc Lý Nham định quay đi thì người đó đột nhiên lên tiếng: “Cô ấy đâu rồi?”

“Lương Phi Phàm đưa cô ấy đi rồi.” Lẽ nào lại đưa cô ấy về đây? Nếu có về đây, liệu anh ta có dám gặp không?

Phuong Diệc Thành chớp chớp mắt, tay bất giác nắm chặt lấy chiếc điện thoại.

Lý Nham nhìn động tác của anh ta rồi thở dài. Chiếc điện thoại cũ kia chẳng phải là chiếc anh ta vẫn dùng bao năm nay sao? Theo phán đoán của Lý Nham, trong đó chỉ lưu duy nhất một số điện thoại.

Suốt mấy tiếng ngồi họp, Phuong Diệc Thành ngồi cạnh Lý Nham. Chiếc điện thoại trong túi kêu lên, anh ta vội vàng đến mức làm đổ ly nước, chạy vụt ra ngoài, làm đổ chiếc ghế, đầu còn chút uy nghiêm, vững vàng như núi nữa...

Sức ảnh hưởng của Cố Yên đúng là... đáng sợ.

Điện thoại trong tay Phuong Diệc Thành lại reo lên, Lý Nham vội đi ra ngoài.

Cố kìm nén cảm xúc, anh ấn phím nghe, là giọng nam trầm ấm: “Cám ơn!”

“Không có gì!”

Hai câu đối thoại ngắn ngủi của hai người đàn ông đang phần nộ như nhau.

Lương Phi Phàm nhẹ nhàng để điện thoại vào chỗ cũ. Cố Yên đang say giấc, để lộ trên cánh tay trắng nõn là mấy vết bầm tím.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve làn da của Cố Yên. Làn da của cô thực sự rất mỏng, chỉ cần anh hơi quá đà trong lúc ân ái là có thể làm cô thâm tím mấy ngày hôm sau. Khi mùa hè đến, cô không thể mặc áo ngắn tay ra ngoài, cô liền giận anh, anh lại dỗ dành với lời hứa lần sau sẽ nhẹ nhàng hơn, nhưng chỉ được vài lần, anh lại không ngăn nổi ham muốn của mình.

Năm đó, lần đầu tiên hai người gặp mặt, anh đã biết cô là liều độc dược mà cả cuộc đời này anh sẽ không thể nào tìm được thuốc giải.

Năm đó, Cố Yên mười bảy tuổi. Cô thường mặc chiếc váy trắng tinh khôi, tóc đen dài ngang lưng, hàm răng trắng với đôi mắt đen láy, đứng ở cầu thang làm chấn lối đi của anh.

Có lẽ cả đời này Lương Phi Phàm cũng không thể nào quên được buổi chiều năm ấy, một buổi chiều đầu hạ với ánh nắng chan hòa khắp nơi. Cô gái đứng khựng lại trước thân hình cao lớn của anh trên lối cầu thang, rồi dựa vào tường, hơi nghiêng đầu nhìn anh. Lúc đó, anh chỉ muốn cắn vào đôi môi ửng đỏ đang hé ra như thách thức kia.

Nhưng vào thời điểm ấy, bên cạnh cô lại có anh chàng tên Phuong Diệc Thành kia, người mà đến bây giờ vẫn giữ trọn trái tim cô.

Trong một đêm mưa tầm tã, cô quỳ gối trước cửa Cố gia. Anh mừng như điên đại vì có cơ hội chiếm được cảm tình của cô, anh không quản mưa gió mà ôm cô, che mưa cho cô suốt một tiếng, nếu như không có Dung Nham nhắc nhở, e rằng đêm đó anh đã ôm cô cho tới sáng.

Lương Phi Phàm chìm trong hồi ức, cứ thế, anh ngồi nhìn cô cho tới khi trời tờ mờ sáng. Bàn tay nhỏ bé bỗng động đậy, Cố Yên tỉnh giấc, cô co người lại khi thấy Lương Phi Phàm đang nhìn mình say đắm, cô híп mắt lại, hỏi: “Anh đang nghĩ gì mà nhìn em chăm chăm thế?”

Lương Phi Phàm nhìn Cố Yên rất lâu, cuối cùng cũng hạ quyết tâm: “Cố Yên, chúng ta cần nói chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: chương 4

Bây giờ này, không phải anh không muốn nói chuyện thẳng thắn với cô, nhưng cứ nghĩ tới việc khơi lại chuyện cũ sẽ làm cô đau khổ, anh lại do dự. Bởi anh biết rõ hơn ai hết, Cố Yên đang rất hối hận.

Giờ Phuong Diệc Thành lại xuất hiện, chỉ cần nhìn vào những phản ứng gần đây của cô là có thể biết được cô vẫn chưa thể nào quên được quãng thời gian tươi đẹp giữa hai người họ. Cô đau khổ một lần thì Lương Phi Phàm đau một đời, tuy không muốn gọi lại vết thương lòng của cô, nhưng ngày hôm nay, anh muốn nói một lần cho rõ ràng.

“Vâng.” Cố Yên cười hi hi nhìn anh, dường như không có ý muốn đứng dậy.

Anh nhú mồm, một lát sau mới nói: “Anh muốn nói chuyện giữa hai chúng ta, về quá khứ, hiện tại và cả tương lai. Anh có những suy nghĩ muốn nói với em, và cũng muốn nghe em nói những điều thật lòng em đang nghĩ. Giờ em dậy rửa mặt đi, anh đợi em ở phòng đọc nhé!”

“Nhưng em vẫn buồn ngủ lắm!” Cố Yên cuộn tròn người trong chiếc chăn rồi nhắm mắt lại, cô không có hứng thú với những gì gọi là “quá khứ, hiện tại và tương lai” mà anh vừa đề cập tới.

“Em ngủ nhiều lắm rồi đấy, cũng phải dậy ăn chút gì đi chứ! Mình vừa ăn vừa nói chuyện, được không?”

“Không!” Cô thẳng thắn từ chối.

Lương Phi Phàm tỏ vẻ chán nản, ngày thường không nói làm gì, vì cô quen được anh chiều chuộng, nhưng bây giờ, lẽ nào cô không nhận ra anh đang ôm một bờ tức giận sao? Sự thờ ơ của cô như đang trên người anh, rót cuộc trong lòng cô, anh có vị trí thế nào?

“Anh nói lại một lần nữa, dậy ngay!” Giọng anh đã lạnh đến âm độ.

Cố Yên hoảng hốt, vén chăn, thò đầu ra nhìn gương mặt đang nóng bừng vì giận dữ của anh. Sao lại có một người đàn ông như thế chứ? Có gì không vui thì cứ nói thẳng ra, đừng này mặt lại hằm hằm dọa người. Người ta đang ngủ thì làm phiền khiến toàn thân ẽ ảm, xong việc tỉnh thần sáng khoái rồi lại yêu cầu “nói chuyện”. Giờ lại làm ra vẻ như muốn ăn thịt người ta. Cô giận dữ trùm chăn kín đầu, rồi bất chợt giọng điệu của anh: “Em nói lại một lần nữa, em không dậy.”

Cố Yên biết anh sẽ không bao giờ dùng vũ lực với mình, đây cũng không phải lần đầu tiên cô làm anh tức điên. Trước đây, mỗi khi tức giận, cùng lắm là anh đập cửa mà đi, cô lại trùm chăn ngủ tiếp, nhưng hôm nay, sao lại không thấy động tĩnh gì?

Thấy vậy, cô liền hé chăn, lộ đầu ra nhìn thì thấy anh đang đứng trước giường, im lặng nhìn cô với ánh mắt sắc lạnh. Cô bủi môi, lại chui vào chăn thì bỗng nghe anh nói: “Phải mất bao lâu nữa... em mới quên được anh ta?”

Cố Yên sùng sốt.

“Nói cho anh biết, phải mất bao lâu cái bảy năm nữa thì anh mới là người đầu tiên em nghĩ tới khi gặp khó khăn? Anh đối với em thế nào, em là người rõ nhất. Bảy năm nay, lẽ nào anh không đổi lại được một câu nói của em?”

Huyệt hai bên thái dương đập mạnh, tim như muốn nhảy ra ngoài, hóa ra số mà cô gọi là của Phương Diệc Thành, thảo nào, người đầu tiên có mặt lại là Lý Nham, thảo nào sắc mặt anh lại khó coi đến vậy... Bỗng cô cảm thấy trong lòng dâng trào một nỗi buồn khó tả.

“Em gọi nhầm số rồi...” Cố Yên cố gắng giải thích, nhưng chẳng ích gì. “Tình huống lúc đó rất gấp... Hôm trước anh ta có gọi cho em... nên số liên lạc trong điện thoại đầu tiên là của anh ta...”

“Hôm đó anh hỏi em, em lại bảo không liên lạc với anh ta... Cố Yên, em lừa anh.” Giọng Lương Phi Phàm đầy đau khổ.

Cố Yên cắn môi: “Phi Phàm, em biết anh rất tốt với em.” Vừa nói, cô vừa co người lại.

Lương Phi Phàm cười nhạt, tốt với em sao? Tốt thì cũng có ích gì, khi mà anh dâng hiến cả trái tim và cuộc đời nhưng chỉ đổi lại được sự thờ ơ của em mà thôi!

Cố Yên day dứt, im lặng trong đau khổ.

Lương Phi Phàm cố kìm nén cơn tức giận, anh bước nhanh ra ngoài, bởi nếu còn nán lại tìm câu trả lời, anh sẽ không kìm được mà làm tổn thương cô.

Nghe tiếng đóng cửa cái “rầm”, Cố Yên gục đầu vào đồng chăn, khóc nức nở.

Phải bao lâu nữa, em mới quên được anh?

Nhớ lại năm đó, hai mẹ con cô sống nương tựa vào nhau. Khi bà đột ngột qua đời, cũng là lúc người cha đột ngột xuất hiện. Mùa hè năm đó, cô từng trải qua những thời khắc buồn vui nhất của cuộc đời. Chàng thanh niên cao to với nước da rám nắng xuất hiện sau lưng cha, lặng lẽ xách chiếc va li từ tay cô, bàn tay ấm áp và tràn trề sức mạnh, anh ấy nở nụ cười, khuôn mặt như tỏa nắng. Thời khắc đó làm xua đi cái nắng oi ả của mùa hè, xung quanh bỗng trở nên yên ắng.

Đã bao năm trôi qua mà tại sao mỗi khi nhớ lại, quá khứ lại hiện về rõ ràng đến thế? Trái tim Cố Yên như băng giá, cứ ngỡ rằng từng ấy năm cũng đủ để quên đi, nhưng thực ra, làm sao có thể quên được?

Lương Phi Phàm phóng xe như bay tới khách sạn “Phỉ”.

Ông chủ quán tỏ ra rất ngạc nhiên khi còn sớm thế này mà ông chủ lớn đã xuất hiện, hơn nữa lại yêu cầu ông ta tìm cho một cô gái “hợp khẩu vị”, ngày thường đến mấy cô tiếp rượu ngồi cạnh thôi mà cũng không cho, hôm nay không biết đã xảy ra chuyện động trời gì đây? “Hợp khẩu vị” ư? Chắc chắn phải giống Cố tiểu thư đây mà!

Lương Phi Phàm ngồi trên tầng cao nhất của tòa nhà, nhìn thấy một cô gái có hình dáng hơi giống với cô gái mà chỉ mới lúc nãy thôi, trong cơn tức giận anh chỉ muốn bóp chết. Khác ở chỗ cô này tên là Tiểu Ngón.

Tay Lương Phi Phàm nắm chặt vào thành ghế, môi bặm lại, bộ dạng như muốn ăn thịt người, khiến cô gái nhỏ run lên vì sợ hãi.

Đây không phải là lần đầu cô ta nhìn thấy ông chủ lớn, ngày thường Lương Phi Phàm thần thái oai phong, tuy hơi lạnh lùng nhưng cũng không mang sắc mặt muốn ăn thịt người như thế này.

Tuổi đời còn nhỏ, mới được vài phút, cô gái bỗng òa khóc.

Bầu không khí như im lặng trong phòng bị phá vỡ, nỗi hận trong lòng như voi đi vài phần. Rốt cuộc không phải cô ấy, anh đang làm cái quái gì thế này?

“Im đi!” Lương Phi Phàm lạnh lùng buông hai chữ. Trải qua một đêm dài không ngủ, mệt mỏi, anh đưa tay lên day day hai huyệt thái dương, rồi đứng lên đi ra phía cửa sổ.

Tiểu Ngôn tuy mới mười bảy tuổi, cái tuổi trăng tròn đẹp như mộng ấy lại phải trải qua một thời gian dài huấn luyện, với sự từng trải, cô ta kìm nén nỗi sợ hãi, gạt dòng nước mắt, sát lại gần ông chủ lớn, xoa xoa lên hai bên thái dương.

Lương Phi Phàm nhú mày, khua tay tỏ ý hãy thôi đi.

Cô gái dừng lại, lùi ra sau mấy bước. Trong phòng, bầu không khí im lặng lại ùa về.

Trải qua một đêm không ngủ, tâm trạng lại đang không vui, Lương Phi Phàm chỉ muốn được yên tĩnh một mình. Khẽ nhắm đôi mắt, anh như đang thiếp đi, nào ngờ được vài giây, bỗng từ sau lưng, một bàn tay mát lạnh đang vuốt ve cơ thể. Không hiểu từ lúc nào, Tiểu Ngôn đã trút bỏ bộ quần áo đang mặc trên người, làn da mềm mại của cô ta đang cọ sát vào anh, bàn tay nhỏ bé khéo léo luồn ra phía trước, cởi bỏ chiếc thắt lưng, đồng thời làm những động tác massage cho phần nhạy cảm nhất trên cơ thể anh, khiến chẳng mấy chốc, cảm giác khoái cảm trong anh đã dâng cao đến tột cùng.

Thân thể Lương Phi Phàm co cứng như tẹt đại khiến cô gái trẻ tưởng anh đang đón nhận mình, chỉ đến khi những động tác của cô trở nên mạnh bạo hơn, anh mới khẽ kêu lên: “Buông ra!”

Cô gái dừng người, không dám tiếp tục.

Lương Phi Phàm đẩy Tiểu Ngôn ra khỏi lòng mình, tay với lấy tờ giấy ăn khẽ lau, thăm nghĩ, lần này mình phải biểu dương đám đàn em đã huấn luyện ra một cô bé có ngón nghề chuyên nghiệp như thế này. Vốn là người từng trải, anh không thể không công nhận, kỹ thuật của cô gái thật điêu luyện, mới thế thôi đã làm người ta điên đảo.

Chỉ tiếc một điều... cô ta không phải Cố Yên. Nếu không phải thì dù có điều luyện đến mấy, anh cũng chẳng cần.

Cô gái trẻ run rẩy trong lúc Lương Phi Phàm chỉnh lại y phục: “Ông chủ Lương...”

“Không liên quan tới cô, không phải sợ.” Anh lạnh nhạt nói.

Tiểu Ngôn buồn bã khi ông chủ không những từ chối cô mà còn dùng thái độ lạnh băng đáp trả sự nhiệt tình của cô, nước mắt lại tuôn trào trên gương mặt xinh xắn.

Tần Tổng tức tốc đập cửa chạy vào, đập vào mắt anh ta là cảnh cô gái không mảnh vải trên người đang khóc rung rức, cùng với bộ mặt no đủ nhưng vẫn chau mày khó chịu của người đàn ông.

“Chuyện gì?” Lương Phi Phàm hắt hàm hỏi.

Tần Tổng nheo mày nhìn cô gái, vẫn không sao cả, may quá...

Giọng điệu anh ta cũng nhẹ bớt: “Cố gia sai người đến đón tiểu thư đi rồi!”

“Biết rồi!”

“Nghe nói... Cố lão gia đích thân hạ chỉ. Cố Minh Châu đi công tác nên không biết chuyện...”

“Mẹ kiếp! Sao không nói sớm?”

Sắc mặt Lương Phi Phàm sầm lại, anh đứng phắt dậy phi thật nhanh ra ngoài.

Tần Tổng đến bên đỡ dành Tiểu Ngôn: “Ninh Tiểu Ngôn! Đừng khóc nữa mà!” Anh ta nghe nói Tiểu Ngôn bị điều đến phục vụ đại ca, liền vội vàng chạy tới ứng cứu, anh ta đến không phải để nhìn thấy cô ta khóc.

Tiểu Ngôn vừa xấu hổ vừa tức giận, ôm lấy Tần Tổng khóc như mưa...

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Cố Yên rất vui, đã lâu lắm rồi cô không gặp Cố lão gia, hôm nay không hiểu vì lý do gì mà lại sai người tới đón cô về nhà.

“Cha!” Cố Yên vui mừng reo lên.

Tiếng gọi trong trẻo cất lên, Cố Bác Vân ngẩng đầu nhìn, thấy con gái thân yêu đang đứng trước cửa, ánh mắt không giấu nổi niềm vui sướng. Đã hơn hai mươi năm trôi qua, bóng dáng người con gái mặc chiếc váy trắng với đôi mắt đen láy lại như hiện về trước mắt.

Ông ta khẽ thở dài: “Cố Yên, ngồi xuống đi con!”

Cố Yên ngoan ngoãn ngồi xuống sofa: “Chị đâu rồi cha?”

“Chị con đi công tác rồi!”

Cố Bác Vân hỏi con gái với vẻ mặt hỏi: “Cha nghe nói Phương Diệc Thành về rồi. Hai đứa... có gặp nhau không?”

Cố Yên sững sờ khi nghe cha nhắc tới anh ấy, tại chính căn nhà này: “Không cha à!”

“Yên Nhi, con... và cậu ta có thể đến được với nhau rồi.” Cố Bác Vân trầm tư hồi lâu mới nói.

“Cha...” Cố Yên ngạc nhiên kêu lên.

Cô không ngờ cha gọi cô về là vì chuyện Phương Diệc Thành trở về, càng không thể ngờ cha lại đồng ý cho cô và Diệc Thành nói lại quan hệ. Sự việc năm đó không thể nói là tha thứ hay không tha thứ, nhưng lẽ nào cha cô lại không trách Phương Diệc Thành?

Cố Bác Vân quay mặt ra cửa sổ: “Mấy năm nay cha đã nghĩ rất kỹ rồi. Chuyện năm đó, suy cho cùng đều do lỗi của cha. Đời này, cha nợ mẹ con nhiều lắm, cha hy vọng con có thể tìm được hạnh phúc thực sự của mình.”

Nước mắt lăn dài trên má Cố Yên. Chuyện năm đó, chỉ mới nhắc tới đã thấy tim nhói đau. Theo Phương Diệc Thành, còn... Lương Phi Phàm thì sao đây?

Hạnh phúc thực sự ư? Nhưng bây giờ mình cũng thấy hạnh phúc lắm rồi.

Nước mắt vẫn tuôn trào trên má: “Cha, con và Phương Diệc Thành không thể quay lại với nhau được nữa. Chuyện của di Nguyễn, con cũng có lỗi một phần, sai thì cũng đã sai rồi, hơn nữa, chẳng phải giờ đây con đang rất hạnh phúc sao?”

“Tối qua, cha nằm mơ thấy mẹ con.” Nét dịu dàng hiện lên trên gương mặt Cố Bác Vân, dường như việc nhắc tới người vợ đã khuất cũng là một việc khiến ông rất hạnh phúc. “Mẹ con trách cha đã không chăm sóc tốt cho con... Nửa đêm tỉnh dậy, cha không thể nào chợp mắt được nữa, nghĩ lại mấy năm nay, cha không chăm lo cho các con chu đáo. Minh Châu cả ngày phải bôn ba bên ngoài như con trai, còn con thì...” Giọng Cố Bác Vân nghẹn lại, khác hẳn với một Cố Bác Vân mạnh mẽ chôn thương trường. “Tiểu Yên, là cha cố chấp, mấy năm nay đã khiến con phải chịu nhiều đau khổ.”

Nước mắt Cố Yên vẫn tuôn rơi. Từ ngày di Nguyễn ra đi, cha chưa từng tâm sự với cô về những điều thầm kín trong lòng như ngày hôm nay.

Lão quân gia xuất hiện làm hồng bức tranh cảm động giữa hai cha con: “Lão gia, Lương tiên sinh tới, nói muốn gặp Cố tiểu thư. Cậu ấy muốn lên đây.”

Muốn lên đây? Cậu ta nghĩ mình là ai chứ? Cố Bác Vân nhìn con gái một cái rồi thở dài, ông ta cũng không định so đo với cậu trai trẻ kia nữa, liền nói: “Cố Nhi, con xuống dưới nhà đi! Lời cha nói, con nhớ suy nghĩ cho kỹ đấy.”

Cố Yên lắc đầu: “Cha, hôm nay con ở nhà chơi với cha.” Cố Yên không thèm để ý đến anh chàng Lương Phi Phàm kỳ quặc kia nữa.

Cố Bác Vân cười, đứng là vò quýt dày có móng tay nhọn, trên đời không có đứa con trai nào ngang ngược hơn Lương Phi Phàm, và chắc cũng chỉ có con gái ông mới hàng phục được nó.

“Thôi về đi con! Cha mệt rồi, hôm khác lại đến.”

Cố Yên cắn môi nùng nịu, gật đầu, rồi bước ra khỏi phòng.

Lương Phi Phàm hai tay đút túi quần, đứng chờ sẵn ở bậc thang, vẻ mặt sốt ruột. Anh đang định xông lên tầng thì thấy Cố Yên lững thững bước xuống với khuôn mặt giàn giụa nước mắt: “Sao thế?” Thật đáng chết, làm cô bé của anh phải khóc!

Cố Yên vội lau nước mắt, lườm anh một cái, rồi đẩy anh ra, tiếp tục bước xuống.

Lương Phi Phàm đuổi theo, kéo Cố Yên lại vặn hỏi: “Sao em khóc? Ông ta mắng em hay đánh em?”

Cố Yên cố hết sức đẩy anh ra, đẩy không được, cô liền cắn anh một cái, như để trút bỏ nỗi bức dọc, cô thả ra, rồi đá cho anh một cái nữa: “Cha em làm sao có thể đánh em, mắng em được? Không cần anh phải lo!”

Nói xong, cô liền chạy đi mất. Lương Phi Phàm xoa xoa lên vết răng cắn, nhú máu, tỏ vẻ khó hiểu.

Cũng giống những lần trước, Lương Phi Phàm nhanh chóng quên mất mình là người “được giận”, mấy ngày liền lên núi xuống biển, suýt nữa hái được cả mặt trăng trên trời để làm mỹ nhân vui, vậy mà mỹ nhân vẫn giữ bộ mặt lạnh như băng, chẳng thèm để ý.

Tiểu Ly và Trần Ngộ Bạch lại thân mật như lúc đầu, hai người quay ra làm sứ giả hòa giải: “Đại ca, em nghĩ anh phải tỏ rõ thành ý, Tiểu Yên nhà chúng em dễ mềm lòng lắm đấy, anh tự phạt rượu mình đi, rồi xin lỗi cô ấy một câu, cô ấy sẽ không giận anh nữa đâu.” Nói đoạn, Tiểu Ly cười hi hi rồi cầm chai rượu tới.

Lương Phi Phàm đặt ly rượu xuống bàn, rồi chăm chú nhìn Cố Yên. Còn Cố Yên thì vẫn giữ bộ mặt lạnh như băng.

Lương Phi Phàm khẽ than thở, cầm ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

“Tiểu Ly, cô đang giúp đại ca dỗ dành chị Yên hay là đang giúp bạn trai cô báo thù đấy hả?” Lý Vi Nhiên ngồi cạnh nhún nhún vai, ai chẳng biết anh bà rất biết cách biện hộ cho mình, trên mặt Trần Ngộ Bạch vẫn còn mấy vết bầm tím kia kìa, cô ta làm sao có thể giúp đại ca được, chẳng qua là mượn cớ báo thù mà thôi.

Mọi người nghe xong cười sảng khoái, Tiểu Ly tức quá đuổi đánh Lý Vi Nhiên khiến anh ta chạy khắp phòng.

Trong tiếng cười nói ồn ào, Lương Phi Phàm vẫn chăm chú nhìn Cố Yên.

Từ lượng tốt cũng không có nghĩa là uống mãi không say, đầu hơi choáng váng, chỉ có nhìn cô, anh mới thấy lòng thanh thản.

Cố Yên nhìn đôi mắt cũng biết anh đã uống khá nhiều rồi. Cái cô Tiểu Ly này thật đáng chết, nhớ lấy, bản cô nương không tha cho cô đâu!

Kỷ Nam ngồi quan sát đã lâu, lúc này mới đi đến bên Lương Phi Phàm: “Đại ca, để em giúp anh.”

Lương Phi Phàm không nhìn Kỷ Nam, chỉ “hừm” một tiếng, anh ta còn chưa say tới mức ấy, Kỷ Nam đang nghĩ gì, anh ta là người rõ nhất. Lý Nham làm hồng việc, Kỷ Nam cố gắng nghĩ cách cứu nguy, chắc viện có này mà muốn đổi lấy mạng Lý Nham chăng?

Thái độ Lương Phi Phàm lạnh như băng, Kỷ Nam không dám nhiều lời, chỉ lặng lẽ đứng một góc quan sát.

Lâu sau, Lương Phi Phàm mới quay lại sofa, ngồi xuống, lạnh lùng buông một câu: “Lần sau nó còn rơi vào tay anh thì đừng hòng đến cầu cứu nghe chưa?”

Kỷ Nam gật đầu lia lịa, trong lòng mừng muốn rơi nước mắt.

Mọi người huyền não tới nửa đêm, xong thì ai về nhà người nấy.

Mọi người bước vào thang máy, đến tầng mười bảy bỗng “tìng tang” một tiếng, cửa thang máy mở ra. Bên ngoài hành lang, tiếng Tiểu Lục đang quát mắng cô gái nhỏ đã hầu hạ đại ca không chu đáo, sắc mặt Cố Yên dần dần chuyển sắc, hứa hẹn một trận cuồng phong sắp sửa ập đến.

Cố Yên chỉnh lại chân váy, nhẹ nhàng đến bên Lương Phi Phàm, khẽ nói: “Phi Phàm, em mệt rồi, mình về nhà đi!”

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, làm sao chị Yên lại bình tĩnh như không có chuyện gì? Lần này chắc Lương Phi Phàm phải trọng thưởng cho Kỷ Nam mới được. Riêng Tiểu Ly lại mừng thầm, trước con bão, trời đất bao giờ chả phẳng lặng, các người hãy chờ xem, có người sắp gặp xui xẻo rồi...

Cả quảng đường về đều im lặng.

Không nói thì Lương Phi Phàm cũng đoán được phần nào. Trong lòng anh dâng lên niềm vui sướng, hóa ra, anh cũng có chút vị trí trong tim cô.

Vừa về đến nhà, Cố Yên đã dùng dằng thu dọn hành lý, từ tầng một lên đến phòng ngủ tầng hai, như có trận cuồng phong quét qua. Lương Phi Phàm thấy vậy, càng tỏ ra khoái trí, đám người làm trong nhà thấy cảnh lạ thường, ai nấy đều sợ hãi trốn trong phòng.

Đợi đến khi Cố Yên giận sôi máu, xách hành lý ra đến cửa, Phi Phàm mới tiến đến chặn lại.

“Cút mau!” Giọng nói đánh lại nhưng cũng không kém phần mê hoặc.

“Không muốn nghe anh giải thích sao?” Lương Phi Phàm tựa lưng vào cửa, miệng tươi cười, hai tay đang ra định ôm cô vào lòng, nhưng lại bị cô đẩy ra.

“Có gì bức mình thì em cứ nói, đừng có động chân động tay thế này chứ!”

Hơi thở còn đọng hơi men, Cố Yên quay đầu đi. Anh nhìn cô một cách si mê, tuy hơi ngà ngà, nhưng trong đầu anh vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra rằng, ngay cả khi tức giận, mặt cau mày có thì trông cô vẫn đẹp và ngọt ngào.

“Anh không hề động đến con bé đấy, một ngón tay cũng không.”

Cố Yên nghĩ tới bộ mặt trẻ trung của con bé lúc nãy thì lại tức điên lên: “Không động đến nó mà lại làm nó có thai được à? Tránh ra cho tôi đi!”

“Có thai ư?” Lương Phi Phàm hé mắt hoài nghi, chắc chắn Kỳ Nam lại giờ trò muốn hại mình đây!

“Ngón tay anh có thể khiến con bé ấy mang thai được hay không, em là người rõ nhất, đúng không nào?”

Tâm trạng đang vui, anh cố ý chọc tức cô, vừa nói vừa cúi xuống liếm má cô.

“Đồ hạ lưu!” Cố Yên bị anh ôm chặt vào lòng, rót vào tai những lời xu nịnh, khiến mặt cô đỏ bừng.

Mặc cô đang cố giãy giụa để rời khỏi vòng tay, anh càng ôm cô chặt hơn: “Chẳng phải em yêu anh vì anh hạ lưu sao? Em không nhớ à, khi mình say đắm trên giường, em đã cầu xin anh hạ lưu thêm nữa?”

Cố Yên xấu hổ đỏ mặt, người đàn ông này thật là hạ lưu quá mức, thế mà còn cười được cơ đấy!

“Không có cái thai nào hết!” Lương Phi Phàm khẽ vuốt những sợi tóc trên má cô, giọng dịu lại. “Làm sao có thai được chứ? Không phải là em không biết... Hôn nữa, nếu thật sự có thai thì làm sao anh có thể để con bé đó làm kinh động đến chính cung nương nương của anh được?” Anh xoay người cô lại đối diện với mặt mình, nghiêm túc nhìn vào mắt cô, nói: “Nếu thật sự có thai, mẹ của đứa bé chỉ có thể làm em mà thôi... Cố Yên, em có hiểu không?”

Đầu óc cô trở nên hỗn loạn. Chính cung nương nương, mẹ, con... những từ này anh chưa bao giờ nói với cô, giờ lại nói ra một tràng khiến cô không khỏi kinh ngạc và có... chút ngại ngùng.

Lương Phi Phàm chăm chú quan sát thái độ của cô, biết cô đã tin mình: “Lần đầu tiên Cố Yên ghen.” Lương Phi Phàm phát ra tiếng cười kiêu ngạo, rồi đặt lên môi cô một nụ hôn thật ngọt ngào. Hóa ra người xưa nói rất đúng, ghen là đức tính trời sinh của đàn bà.

Cố Yên thấy lo sợ trước sự đặc ý mà anh thể hiện qua điệu cười, mình đang làm gì thế này? Người phụ nữ đang ghen lồng lộn lại là mình sao?

“Bịch!”

Cố Yên quay người, vội vàng đi về phòng.

Cái tiếng “bịch” phát ra từ việc cô vút hành lý xuống đất, ừ, thì vút xuống chân kẻ đang đắc chí kia.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

“Chào buổi sáng!” Lương Phi Phàm mang bữa sáng vào phòng rồi cất tiếng chào cô gái vẫn đang tỏ ra tức giận trên giường kia.

Cố Yên chỉ “hừm” một tiếng.

Dạ dày của Cố Yên vốn không tốt nên mỗi bữa sáng anh đều không cho người giúp việc chuẩn bị đồ ăn cho cô, mà tự tay nấu cháo bùng lên, bảy ngày là bảy vị khác nhau. Cho dù bận đến mấy, anh cũng nán lại đợi cô ăn xong rồi mới đi đâu thì đi.

“Nóng à?” Nhìn cô chau mày kêu lên, anh cúi xuống thổi cho bát cháo nguội.

Cố Yên thấy đầu anh cứ áp sát vào ngực mình, giận dữ nói: “Chắc anh ăn no rồi nhỉ?”

Lương Phi Phàm ngẩng đầu, đặt vào môi cô một nụ hôn: “Đói này giờ rồi, lúc này ăn tạm miếng bánh, giờ muốn ăn bữa chính, được không?”

Nói đoạn, tay anh lại lần lần vào những chỗ nguy hiểm. Sáng sớm anh mới tắm xong nên vẫn còn thoang thoảng mùi thơm của sữa tắm, bàn tay dùng lực miết lên ngực cô. Cố Yên nghe thấy cả tiếng nuốt thèm thương trong cổ họng anh.

Nụ cười mời gọi của người đẹp vào lúc sáng sớm khiến trái tim anh như tan chảy. Cố Yên hôn lên môi anh, một nụ hôn chủ động kiểu Pháp làm cho bữa sáng cũng nóng bừng.

Lương Phi Phàm đề cô xuống tắm thử, mới chỉ một giây trước, cô còn mềm mại như nước, bỗng cô đứng phắt dậy, chỉnh lại quần áo, vút cho người đàn ông đang sưng sờ một câu: “Không được làm thế”, rồi quay lưng đi làm.

Cố Yên vừa tới công ty đã biết có chuyện xảy ra, đám đồng nghiệp đang túm năm tụm ba bàn tán xôn xao, đến nỗi nhìn thấy Cố Yên đến mà bọn họ vẫn không tán ra.

Cô vừa bước vào đến cửa phòng làm việc của Kỳ Nam liền nghe thấy tiếng loảng xoảng, hình như vừa có thứ gì đổ vỡ, tiếng đấm đá càng lúc càng kịch liệt. Cố Yên nhú mào, đi sang ô cửa kính nhìn vào, bên trong có hai người đàn ông đang thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Hay đây, lại có trò hay để xem rồi! Cô nhánh chóng chạy về phòng làm việc của mình, cầm chiếc giá nến tới đập mạnh vào cửa kính.

Tiếng cửa kính vỡ loảng xoảng, kèm theo những mảnh kính rơi xuống đất.

Hai người đàn ông đang đánh nhau trong phòng bỗng dừng lại, họ cùng nhìn về phía ô cửa kính vỡ, chỉ thấy Cố Yên đang thò mặt vào, nói: “Hey! Kỳ Nam, mở cửa cho tôi.”

Lý Nham thần mặt ra, rồi lại nhìn Kỳ Nam, gương mặt anh ta vừa mới hung hăng lắm, giờ lại trở nên ngại ngùng. Anh ta không thể không thán phục, Cố Yên thật ghê gớm!

Tâm trạng Cố Yên đang vui, vì lâu ngày mới được xem trò hay, tay cô xoắn lộn tóc, ngang nhiên bước vào phòng tổng giám đốc: “Đánh hay lắm, tiếp tục đi, tôi đến làm trọng tài phân xử cho, sợ các anh không nghe thấy tiếng gõ cửa nên mới đập cửa kính thế này. Đừng ngạc nhiên! Nào, tiếp tục đi!”

Hai cao thủ đắc đạo đầu quyền thật không còn gì hay hơn, nhưng khi nhìn thấy Cố Yên, họ không biết phải phản ứng thế nào, Lý Nham đành lễ phép chào: “Chào Cố tiểu thư! Lâu rồi không gặp!”

Cố Yên gật đầu, hứng thú có phần giảm bớt, mới khi nãy còn thấy anh ta hăm hăm sát khí, nên cô nhanh chân tới xem trò hay, giờ lại lịch thiệp, nho nhã, thái độ đó thấy quen quen, khiến trong thoáng chốc cô lại nghĩ tới người xưa, lòng thất lại.

Kỳ Nam tính ý nhận ra sự thay đổi trên khuôn mặt Cố Yên, cảm giác như sắp gặp họa, nếu Lý Nham còn để Cố Yên và Phương Diệc Thành có cơ hội liên lạc với nhau thì không biết đại ca sẽ nổi giận đến mức nào. Cô ta chợt đổi đề tài: “Cố Yên, đi sửa lại cho tôi báo cáo quý này nhé, ngay lập tức!” Kỳ Nam nói với giọng cấp trên sai cấp dưới.

“Cô tự đi mà làm!” Cố Yên không chịu thua, lườm cô ta một cái, rồi chỉnh lại chiếc váy trắng tinh, nghênh ngang bước ra ngoài, nhưng vẫn không quên quay lại, hất hàm nói một câu: “Hai người giải quyết việc xong rồi thì đến phòng làm việc của tôi, tôi có việc muốn hỏi.”

Lý Nham cười nhạt: “Việc giải quyết xong rồi, hôm nay sức khỏe của tôi không được tốt, xin cáo từ!”

Kỳ Nam mặt đỏ ửng, không nói được câu nào. Lý Nham thấy thái độ khó xử của cô ta, liền bước đến, nói: “Kỳ Nam, cảm ơn em!”

Lúc này Cố Yên mới quay ra hỏi Kỳ Nam: “Chẳng lẽ cô không biết gì về chuyện chăn gối thật à?”

Câu hỏi của Cố Yên khiến mặt Kỳ Nam đỏ ửng lên vì xấu hổ: “Tôi làm sao mà biết được? Tôi chưa từng làm chuyện ấy. Xin cô đấy, tôi chỉ mặc đồ giả trai thôi, chứ đâu phải con trai đích thực!”

“Thế chắc cũng từng nhìn thấy rồi phải không? Khi mà đi tiếp khách ấy...”

“Anh hai và anh ba không hạ lưu tới mức ấy đâu, Tiểu Ngũ và Tiểu Lục cũng không giỏi chuyện này.”

“Thế à? Thế ý cô là Lương Phi Phàm hạ lưu đúng không?”

Kỳ Nam vội vàng xua tay: “Áy áy! Cô đừng đưa tôi vào tròng nhé! Ý tôi là cái cô gái ở tầng mười bảy đó đã được huấn luyện kỹ càng, người ta kiểm ăn bằng nghề đấy mà.”

“Ok, chúng ta đến khác sạn ‘Phi’.”

Lúc này, Kỳ Nam muốn cắt phăng chiếc lưỡi của mình đi cho rồi. Để cứu Lý Nham, cô đã mách Cố Yên chuyện hôm đó đại ca tìm em út, cứ tưởng cô ghen, đại ca sẽ vui mừng, ai dè cô ấy lại biết rõ sự việc.

Có điều, nếu nói đúng sự thật thì làm sao đại ca ban thưởng cho mình được?

Nghĩ vậy, Kỳ Nam liền đuổi theo Cố Yên, quạt gió cho lửa bùng lên, sự việc xong xuôi, muốn gì đại ca chẳng cho?

Tại Lương thị.

Dung Nham neho mắt nhìn đồng hồ. Trời! Đã chờ cả tiếng rưỡi đồng hồ rồi cơ đấy!

Anh ta đến cùng lúc với Cố Yên, vậy mà đại ca trọng sắc khinh bạn, để anh ta chờ dài cổ ở ngoài.

Sao lâu thế nhỉ? Tinh lực của đại ca dồi dào thật, nhưng người nhỏ bé như Cố Yên thì chịu được mấy hồi?

Thư ký Lâm cắt ngang dòng suy nghĩ của anh ta: “Dung thiếu gia, anh có thể vào được rồi.”

Dung Nham bước vào phòng thì thấy cô gái nhỏ bé kia đang rúc vào lòng đại ca ngủ ngon lành.

“Ồ ồ! Để bản thiếu gia đợi cả tiếng ở ngoài chỉ để ru ngủ nhân ngủ thôi sao? Đại ca thật là quá đáng!” Dung Nham nói đùa.

Lương Phi Phàm cúi xuống khẽ vuốt mái tóc của người đẹp: “Có chuyện gì, mau nói đi!”

Dung Nham nhún vai: “Phía Nam xảy ra chuyện, Trần Dịch Phong muốn gặp anh.” Vì sinh ra ở gia tộc Dung thị nên nhất cử nhất động của Dung Nham đều toát lên vẻ công tử.

Lương Phi Phàm cuối cùng cũng ngẩng lên, ánh mắt nhìn Dung Nham mà chỉ có hai người họ mới hiểu: “Phương Diệc Thành bắt đầu phản công rồi.”

Người đẹp khẽ trở mình, nũng nịu hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Ba giờ, em đói không? Ăn chút gì nhé?” Nghe giọng nói dịu dàng của Lương Phi Phàm khiến Dung Nham nổi da gà.

“Ừm... cũng hơi đói. Đây, anh kia, đi mua KFC cho tôi, mỗi loại một ít.”

Dung Nham bực bội: “Gi cơ, sao lại là tôi? Tôi đang bận nhiều việc lắm”, rồi thàn thán: “Minh làm gì có lỗi với bà cô này cơ chứ?”

“Phi Phàm...” Cố Yên nũng nịu kéo áo anh.

Lương Phi Phàm cười nịnh nọt. Dung Nham hận lúc này không có máy quay để ghi lại hình ảnh đại ca của Lương thị, nhân vật trong truyền thuyết của thành phố C, một gã trùm xã hội đen ẩn hình ở Đông Nam Á, lại cam tâm tình nguyện làm đệm êm cho một cô gái ngủ trưa, còn đâu nữa hình ảnh uy phong, sắc lạnh? Thật mất mặt, mất mặt quá!

“Tôi quán ở sau tòa nhà, nói là Yên tiểu thư muốn ăn.” Lương Phi Phàm dận dò Dung Nham

Dung Nham ngạc nhiên, thật sự muốn mình đích thân đi sao?

Lương Phi Phàm thấy anh ta còn đứng bất động, chưa chịu đi thì trợn mắt nhìn. Dung Nham cảm thấy như có vô số nhát dao thì nhau chém xuống người mình.

Đành phải đi... Ai bảo mình không đánh lại được đại ca to khỏe?

Nhìn cảnh cô bỏ trẻ của đại ca ngồi gặm cánh gà rán trên sofa, Dung Nham lại nghĩ tới quán KFC sau phố. Trang thiết bị trong quán giống hệt những quán khác, nhưng khác ở chỗ, quán này đến một người khách cũng không có, may mà anh ta nói đến mua đồ cho Cố tiểu thư, người bảo vệ mới mở cửa cho vào. Trong khi chờ một tay đầu bếp lão luyện chiên cánh gà, Dung Nham dạo một vòng quanh cửa hàng, nhìn những cô nhân viên mặc đồng phục lau sàn nhà, một số cô đứng ở quầy thu ngân, tất cả chỉ để chờ cô tiểu thư nhà họ Cố năm bữa nửa tháng mới ghé qua một lần để ăn gà rán.

Dung Nham cũng từng tiêu tốn rất nhiều tiền cho các cô em, nhưng anh ta cũng không điên rồ tới mức mở hẳn một quán KFC chỉ để phục vụ người đẹp. Thấy cảnh ấy, anh ta nhún vai lắc đầu: “Mẹ ơi! Sao mẹ không sinh con ra là con gái để con được hưởng phúc hả mẹ?” Dung Nham thàn thán thân trách phận.

Cố Yên ngồi ăn gà rán một cách ngon lành, không biết là cố tình hay vô tình mà làm đổ bát tương ớt vào chiếc áo trắng tinh của Dung Nham. Đại ca thì có mặt như mù, không can thiệp gì, khiến Dung Nham cố vui vẻ làm ngơ trong khi hàm răng đã nghiến ken kết vì tức tối.

Buổi hành xác cuối cùng cũng kết thúc, Dung Nham ra về với bộ mặt nổi đầy gân xanh. Lương Phi Phàm quay lại ôm cô tình nhân bé nhỏ đang ngồi trên sofa: “Sao cứ thích chọc giận cậu ta thế?”

Cố Yên không trả lời, chỉ “hừm” một tiếng.

Trong đám đệ tử của Lương Phi Phàm, chỉ có Trần Ngộ Bạch là cô không trêu chọc, ba người còn lại vì tuổi xấp xỉ cô nên cô thường chọc cho vui. Riêng gã Dung Nham này thì khác, lúc nào cũng tỏ vẻ công tử hào hoa, vậy nên thỉnh thoảng cô lại làm khó hắn vài phen cho đỡ ghét.

Lương Phi Phàm gục mặt vào vai cô, hít một hơi.

“Anh có ăn bánh trứng không?” Cố Yên cảm thấy phần nhạy cảm nhất trên cơ thể mình bắt đầu bị đánh thức, cô vội chuyển đề tài.

“Anh muốn ăn em cơ!” Giọng Lương Phi Phàm trầm hẳn xuống.

Tuy nói vậy nhưng anh vẫn cúi xuống cắn một miếng bánh trứng trên tay cô, cố kìm nén sự ham muốn. Thực ra anh biết, tối qua anh đã làm quá đà, đến gần sáng, cuộc mây mưa kết thúc, anh bế cô đi tắm rửa, mới phát hiện cô bị chảy máu, lần này chắc phải để cô dưỡng thương đến vài ngày mới ổn.

“Yên Nhi, em nghỉ ở nhà với anh mấy hôm, được không?”

Cố Yên quay lại nhìn anh, không nhìn được, anh lại tặng lên má cô hai nụ hôn. “Chẳng phải tối nào em cũng ở nhà với anh sao? Giờ công ty nhiều việc lắm, em không ở nhà được đâu!”

Lương Phi Phàm cười nhạt, công ty làm gì có nhiều việc cho cô làm cơ chứ? Thực ra anh biết, mấy hôm nay Phương Diệc Thành có việc ở gần công ty cô, anh không muốn cô đến công ty là vì không muốn hai người họ có cơ hội gặp nhau.

“Em có biết là anh không muốn làm em tổn thương không?”

“Em biết mà!”

“Thế thì đừng có dụ dỗ anh nữa nhé!”

Cố Yên rất muốn đánh anh một cái, tự anh tìm đến, giờ lại đi trách cô.

“Mai chị em về, em muốn đi đón chị ấy.” Cố Yên đứng lên, nghiêm túc nói.

“Chị ấy mới về, chắc còn mệt lắm, để ngày kia mình mời chị ấy đi ăn, được không?” Anh thực sự không muốn gặp mặt bà chị ghê gớm, lắm mưu nhiều kế kia.

“Không được!” Cố Yên xì mặt ra, nói.

Lương Phi Phàm không biết phải làm thế nào, liền kéo cô lại, hôn tới tấp: “Cô bé của anh, thôi được, ngày mai kêu Tiểu Ngủ đi cùng em”

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Cố Minh Châu kéo va li ra khỏi sân bay, gương mặt hiện lên vẻ mệt mỏi. Cố Yên đứng trước mặt chị, không biết phải làm thế nào, cúi đầu đến tội nghiệp. Thấy vậy, Lương Phi Phàm khẽ nhủ thầm, ra hiệu cho Lý Vi Nhiên đưa hai chị em lên xe.

Lý Vi Nhiên lái xe, Cố Minh Châu ngồi cạnh, hai người họ nói chuyện. Cố Yên ngồi hàng ghế sau, nhỏ nhẹ hỏi: “Chị... gần đây có bạn lắm không?”

Cố Minh Châu không quay đầu lại, bình thản trả lời: “Bạn.”

Lương Phi Phàm cảm thấy cô hơi run khi hỏi chị gái mình, không đành lòng, anh cười, hỏi thêm: “Bạn việc gì thế, việc đầu trâu đúng không?”

Cố Minh Châu không trả lời, chỉ cười cười, nếu tập đoàn nhà họ Lương rút khỏi cuộc đầu trâu này thì việc này cô chắc thắng.

Qua gương chiếu hậu, cô nhìn người tình của em gái đầy ảm áp, và thế là thỏa thuận ngầm giữa hai người đã được ký kết. Anh sẽ rút khỏi cuộc đầu trâu này, còn tôi sẽ cạnh chừng em gái tôi họ anh.

Đạt được mục đích, cô quay ra nhìn vào gương xe, chỉnh lại vẻ mặt, rồi vui vẻ nói với em gái: “Chị ngồi máy bay hơn mười tiếng cũng mệt lắm rồi, chị bằng chúng ta về nhà cha ăn bữa cơm cho vui, được không Tiểu Yên?”

Cố Yên vui sướng gật đầu: “Vâng!”

Lý Vi Nhiên ngồi nghe mà cũng phải thờ dài, haizz, miếng thịt mỡ ngon lại tự dâng cho mèo, nụ cười của Cố Yên đúng là đáng giá cả một quốc gia.

Sáng hôm sau, tại Lương thị.

Hôm nay Tổng giám đốc Lương Phi Phàm vô cùng tức giận. Điểm này cả công ty ai cũng có thể nhận ra, không khí căng thẳng bao trùm trong phòng tổng giám đốc, mấy giám đốc đều tìm lý do chính đáng để tránh mặt.

Một dự án cả trăm tỷ chỉ để đổi lại một bữa tiệc tại nhà họ Cố. Món ngon đâu chẳng thấy, anh chỉ ăn được một bữa tức giận mà nay không biết xả vào đâu. Chẳng là trong bữa cơm tối qua ở nhà Cố Yên, Cố Bắc Vân với giọng cha già bầy tỏ nguyện vọng: “Cha cũng già rồi, cũng muốn có đứa cháu bé, hai con không nên trì hoãn việc kết hôn nữa, hôn nhân là phải liên tay, lâu ngày e hỏng việc.”

Trì hoãn ư? Lương Phi Phàm này có bao giờ muốn trì hoãn việc kết hôn với Cố nhị tiểu thư đâu! Đáng ghét hơn nữa là, khi nhìn sang Cố Yên và Minh Châu, cả hai đều gật gù tán thưởng lời cha, làm anh trở thành người đáng trách, bảo anh sao không tức cho được?

“Lương tiên sinh, ngài có điện thoại.”

“Ài?”

Chỉ một chữ cũng làm thư ký run bắn người: “Phượng... Phượng Diệc Thành, Phượng tiên sinh.”

“Nói máy.”

“Chào Tổng giám đốc Lương!” Giọng nam trầm ấm vang lên từ đầu máy bên kia.

“Có chuyện gì, Phương tiên sinh cứ nói!” Lương Phi Phàm lạnh lùng nói.

“À, là thế này... Tôi về đây cũng được nửa năm rồi, muốn mời bạn cũ ăn com gặp mặt, không biết Tổng giám đốc Lương và Tiểu Yên tối nay có rảnh không?”

Nghe hai chữ Tiểu Yên với vẻ đầy âu yếm, gần cốt Lương Phi Phàm như căng ra, anh cười lạnh nhạt: “Nhất định chúng tôi sẽ đến.”

“Cảm ơn!”

“Không có gì!”

Tuổi trẻ bạn đã từng một lần yêu ai say đắm chưa? Yêu bằng tất cả nhiệt huyết của cái tuổi trong sáng nhất, đẹp đẽ nhất, để cuối cùng, cả đời này cũng không thể nào quên được mối tình đầu với biết bao kỷ niệm ấy.

Nếu bạn từng có một mối tình như thế thì bạn sẽ phần nào hiểu được tâm trạng của Cố Yên lúc này. Hình ảnh cậu thiếu niên đẹp trai mặc bộ đồ đen hiện lên thật rõ ràng trong đầu cô, nụ cười như mùa thu tỏa nắng, anh cất giọng nói ấm áp: “Lâu rồi không gặp!”

Phuong Diệc Thành đã đợi rất lâu rồi, cuối cùng giây phút gặp mặt cũng đã tới. Anh nhìn cô hồi lâu, cố gắng lấy lại vẻ bình tĩnh, vì anh đã đợi giây phút này hai năm nay rồi.

Quả thực đã bảy năm trôi qua, anh đứng trước mặt cô mà dường như mọi chuyện chưa từng xảy ra. Cố Yên giật mình tìm lại cảm giác: “Vâng, đã lâu không gặp! Anh khỏe không?”

Đời nam nữ đã từng yêu nhau, sau bao năm xa cách, giờ mới gặp lại, quả là một cảnh vô cùng cảm động.

“Tối nay có thể cùng nhau đi ăn com được không?” Phuong Diệc Thành lịch sự mời.

Cố Yên do dự, cô không biết mình có thể kìm nén được cảm xúc cho tới hết bữa com không.

“Chỉ là ăn với nhau bữa com thôi, Tiểu Yên, mấy năm rồi không gặp, anh rất nhớ em!” Phuong Diệc Thành cười khỏ, cất giọng như cầu khẩn.

Cố Yên ngồi thẩn thờ cả ngày trời trong phòng làm việc, cô đang nghĩ xem tối nay nên ứng phó thế nào.

Anh ấy không thay đổi lắm, vẫn vẻ ngoài đẹp trai như thế, vẫn nụ cười rạng ngời như thế... nhưng càng như thế trái tim Cố Yên càng nhói đau.

Phuong Diệc Thành, chẳng phải anh đã nói là sẽ quên quá khứ sao?

Bốn giờ chiều, chuông điện thoại kêu. Dây số quen thuộc hiện lên, tâm trạng Cố Yên rối bời.

“A lô!” Cố Yên nhắc máy.

“Em đang ở đâu?”

“Em...” Giọng Cố Yên nghẹn lại: “Tối nay em có hẹn đi ăn với bạn, em sẽ về muộn nhé!”

Không hiểu sao trong lúc bối rối, cô lại nghĩ ra được câu này.

Lương Phi Phàm im lặng một lát rồi buông một câu lạnh lùng đến ghê rợn: “Biết rồi!”

Khi Cố Yên và Phuong Diệc Thành tới, đã có mấy người ngồi đợi, bộ mặt xinh đẹp nhưng lạnh như băng của Cố Minh Châu, bộ mặt thản nhiên của Kỷ Nam, bộ mặt vui vẻ của Lý Nham và còn bộ mặt đầy sát khí của Lương Phi Phàm.

Lúc này Cố Yên mới vỡ lẽ vì sao anh lại nói: “Biết rồi!”

Phuong Diệc Thành tao nhã nói: “Xin lỗi mọi người, Tiểu Yên vẫn chậm chạp như ngày nào nên đã đến trễ. Để mọi người phải chờ lâu, tôi thật có lỗi!” Nói đoạn, anh ấy cầm ly rượu uống một hơi hết sạch.

Cố Minh Châu nhìn mọi người, Lý Nham vẫn vui vẻ, Kỷ Nam không tỏ thái độ gì, chỉ có Lương Phi Phàm khẽ nhếch mép cười lạnh lùng, mắt nhìn chăm chăm vào Cố Yên.

“Phuong Cục trưởng đã tự phạt mình, chúng ta cũng không nên so đo nữa, đúng không, Lương Phi Phàm?” Cố Minh Châu đi đến vỗ vào bờ vai rắn chắc của Phi Phàm, mắt nhìn Phuong Diệc Thành, rồi cũng uống cạn một ly.

Lương Phi Phàm không có biểu hiện gì, anh khẽ gọi: “Yên Nhi, lại đây ngồi!”

Phuong Diệc Thành cười, ngẩng đầu nhìn họ.

Hai người đàn ông đều mặc bộ đồ đen, ánh mắt hiện lên vẻ dữ dội như muốn chiến đấu, khiến bầu không khí trong phòng cũng trở nên nặng nề.

Cố Yên không do dự, cô ngoan ngoãn đi đến ngồi cạnh Lương Phi Phàm.

Suốt buổi tối, chỉ có Cố Minh Châu và Phuong Diệc Thành hân hoan nói chuyện, Lương Phi Phàm không hề động đũa, anh chỉ uống rượu.

Nhìn kiểu cảm ly rượu suy tư kia là cô biết ngay anh đang vô cùng tức giận, mỗi khi cô làm anh giận, anh lại không ăn gì mà chỉ ngồi uống rượu, rồi nhìn cô như muốn ăn thịt.

Thấy vậy, Cố Yên khẽ nghiêng đầu áp vào người anh cười, động tác này như muốn xoa dịu cơn tức giận đang cháy bùng bùng trong anh.

“Sao em không ăn gì cả?” Phuong Diệc Thành đang ngồi bên trái Cố Yên, múc cho cô một chén canh, dịu dàng nói.

Bầu không khí im lặng bao trùm căn phòng, Lý Nham và Kỳ Nam đưa mắt nhìn nhau. “Tôi muốn qua bàn bên kia ăn đồ tráng miệng.” Cố Minh Châu nhanh miệng đòi đi trước khi Lương Phi Phàm giận dữ hất đồ bàn ăn.

Lương Phi Phàm theo phản xạ, nhíu mày, nói: “Chưa ăn cơm xong, không được ăn đồ ngọt!” Nói xong, anh cũng cảm thấy buồn cười, thói quen thật là đáng sợ, trước mặt bao nhiêu người, một đấng nam nhi lại cất giọng của một bảo mẫu nghiêm khắc.

Phuong Diệc Thành vẫn nở nụ cười tươi, kêu bồi bàn mang đến đĩa trái cây.

Sau đó, không khí trong phòng không còn nặng nề như trước nữa. Lương Phi Phàm thỉnh thoảng lại dứt trái cây cho Cố Yên ăn, thỉnh thoảng lại xen vào câu chuyện giữa Cố Minh Châu và Phuong Diệc Thành.

Bữa tiệc kết thúc, Phuong Diệc Thành vỗ vai Lương Phi Phàm: “Lương Tổng, hy vọng sau này chúng ta có cơ hội hợp tác!”

“Phuong Cục trưởng khách khí quá! Dân thường như chúng tôi chỉ mong nhờ bóng Phuong Cục trưởng mà thôi. Phải rồi, cho tôi gửi lời hỏi thăm đến Phuong tướng quân.” Lương Phi Phàm đáp lại cũng rất lịch sự.

Phuong Diệc Thành gật đầu cười, rồi quay sang Cố Yên đang khoác tay Lương Phi Phàm: “Tiểu Yên, hôm nào rảnh anh có thể mời em đi uống nước không? Đã lâu anh không về đây, mọi thứ thay đổi nhiều quá!”

“Nếu Kỳ Tổng không trừ lương của em, em sẵn sàng làm hướng dẫn viên cho anh.” Cố Yên cười nói.

“Lương của tôi đều phải xem sắc mặt của chị dâu mà lĩnh, tôi nào dám có ý kiến gì!” Câu trả lời thể hiện sự cao thủ trong trận đá bóng của Kỳ Nam.

“Đây là cô nói đấy nhé! Phi Phàm, tháng sau anh trừ lương của Kỳ Nam, rồi chuyển vào tài khoản cho em nhé!” Cố Yên làm nũng, khiến mọi người đứng đó đều cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Về đến nhà, Cố Yên liên tục kêu đói.

“Gần đây em ăn nhiều nhỉ?” Lương Phi Phàm ôm cô vào lòng, hỏi.

Cố Yên Lườm anh một cái: “Chẳng phải anh làm em mệt sao?”

Lương Phi Phàm yêu đến chết cái điệu bộ nũng nịu của cô, anh lại...

Cố Yên một mồi đẩy anh ra, anh thật không muốn làm cô tổn thương trong lúc này.

“Phi Phàm!”

“Sao em?”

“Em không biết là anh ta cũng hẹn các anh. Em... Hôm nay em mới gặp lại anh ta, anh ta nói cùng nhau ăn bữa cơm gặp mặt, em... cũng muốn nói rõ với anh ấy, em... em không biết anh ấy cũng hẹn cả các anh nữa.”

Cố Yên bối rối giải thích. Lương Phi Phàm thấy thái độ lúng túng của cô, lòng anh lại cảm thấy ảm áp lạ thường.

“Lúc đó nhìn thấy em và anh ta đi vào, anh cũng cảm thấy hơi bức mình...” Lương Phi Phàm bình tĩnh nói. “Nói đúng hơn... là anh sợ. Ngày đó, anh gặp em muộn hơn anh ta một năm, anh đã dùng bảy năm nay để bù đắp lại... Yên Nhi, anh nói cho em biết những lời từ đáy lòng anh, em cũng phải nói cho anh những điều em đang suy nghĩ, được không? Rốt cuộc em đang nghĩ gì?”

Lương Phi Phàm thấy cô đang thật sự mềm lòng, nên quyết định nói chuyện với cô.

Cố Yên dựa vào vai anh, im lặng không nói.

“Theo anh bao nhiêu năm nay, em biết anh rất thương em... Mặc dù... em không thể hứa trước với anh điều gì nhưng, anh rất quan trọng đối với em”

Lương Phi Phàm ôm chặt cô vào lòng, dường như ngay lúc này đây, anh muốn thân thể của anh và của cô hòa vào làm một.

Xem thái độ của cô tối nay, anh cũng có thể đoán được phần nào lời cô nói, chỉ là anh thật không ngờ cô lại nói... anh là một người rất quan trọng đối với cô.

Cô bé của anh, em biết không, vì câu nói này, phải mất bao nhiêu cái bảy năm nữa, anh cũng bằng lòng chờ!

Anh ôm cô chặt tới nỗi cô có chút không thoải mái: “Phi Phàm... không phải anh đang khóc đấy chứ?”

“Phi Phàm?”

“Phi Phàm, anh làm em đau đấy!”

Anh nói rộng vòng tay, nhưng vẫn ôm cô âu yếm, im lặng không nói.

Một lúc lâu sau, Cố Yên như đã chìm vào giấc ngủ trong vòng tay êm ái của anh. Anh cúi xuống, ghé sát tai cô thì thầm.

“Vâng?”

“Yên Nhi, em lấy anh nhé?”

“Ừm... Ah?” Cố Yên ngủ thiếp đi.

Lúc này, anh đang rất nghiêm túc.

Mấy năm anh, lúc nào anh cũng muốn đề cập với cô về vấn đề này, chỉ là... nhìn thấy dáng vẻ vô tư lự của cô, anh lại không dám nói. Cho đến giờ, hai người vẫn chưa nói tới chuyện kết hôn.

Nhưng trong lòng anh cũng hiểu... cô... e rằng không muốn kết hôn với anh.

“Phi Phàm!” Cố Yên đứng lên, lưng quay lại phía anh, nói: “Chúng ta cứ như thế này... chẳng phải là rất tốt sao?”

Lòng anh buốt lạnh, cũng phải thôi, là anh đang sốt ruột.

“Anh biết rồi, em đi tắm đi, anh đi hâm lại đồ ăn cho em”. Anh dịu dàng nói, rồi quay người đi xuống bếp.

Người cũ lâu ngày không gặp, một khi gặp lại, quá khứ tươi đẹp lại hiện về gần gũi, thân thương.

Người mà Cố Yên cảm thấy thân thiết ngày nào cũng đến. Anh ấy ngồi trong xe, dường như không muốn làm ảnh hưởng tới cuộc sống hiện tại của cô, anh chỉ đứng từ xa quan sát. Có lúc, không kìm lòng được, cô nhìn về phía anh, anh lại tươi cười bước xuống xe, nói chuyện với cô vài câu.

Lương Phi Phàm biết chuyện, anh hy vọng cô sẽ không đi làm nữa, vì chuyện này, hai người họ lại giận nhau.

Buổi chiều, Cố Yên đứng bên cửa sổ trên lầu nhìn xuống, theo thói quen, cô lại nhìn về phía gốc cây cổ thụ.

Hôm nay, Phương Diệc Thành không tới.

Không hiểu sao, cô lại thấy trong lòng bồn chồn, hình như cô đang mong chờ anh ấy tới?

Cô vội vàng bắt taxi đến Lương thị, nỗi lo lắng trong lòng đang dâng lên.

Cánh cửa bật mở, Lương Phi Phàm nhú mày nhìn ra, sự lạnh lùng trong đôi mắt biến mất, thay vào đó là sự vui mừng.

Ôm cô vào lòng, hôn lên má cô, anh vui mừng nói: “Sao hôm nay lại có thời gian tới thăm anh thế?”

“Bản quan đi thị sát dân tình.” Vừa nói cô vừa véo má anh, cười ranh mãnh.

Anh cũng cười: “Ồ! Là kiểm tra đột xuất hả?”

“Anh giấu bảy mươi hai phi tần ở đâu rồi? Kêu ra đây để bản quan gặp mặt!”

“Quý con!” Anh ôm cô chặt hơn. “Nhớ anh rồi à?”

Thư ký Lâm rụt rè gõ cửa, mang đồ ăn đã được hâm nóng tới, nhìn gương mặt tươi cười của ông chủ, cô thở phào nhẹ nhõm. Mấy ngày nay, ngày nào cô cũng phải thay bộ ấm chén mới trong phòng. Mấy giám đốc chỉ được nghỉ mấy tiếng một ngày, còn lại luôn luôn trong tình trạng sẵn sàng đối phó với tính khí thất thường của ngài tổng. Chỉ có mỗi việc vào hồi ngài tổng bữa trưa ăn gì mà lần nào cô cũng bị quát cho nước mắt giàn giụa.

Những ngày tháng khô cực đã qua rồi...

Trên đường tới công ty, đi qua tiệm cơm, nhân tiện cô mua vài hộp bánh chèo và thịt xiên chua cay nướng, định làm quà cho cô thư ký, ai ngờ, Lương Phi Phàm lại ăn gần hết.

“Anh chưa ăn trưa à?” Cố Yên ngạc nhiên hỏi, giờ đã là buổi chiều. Cô ngồi xuống cạnh anh, lấy miếng bánh chèo bỏ vào miệng cho anh. Lương Phi Phàm há miệng ngậm luôn bánh chèo lẫn ngón tay cô, động tác rất gợi tình khiến mặt cô lại đỏ ửng. Cô đánh vào vai anh một cái rồi lau ngón tay lên áo anh.

“Ăn một mình, anh không thấy ngon.”

Nghe giọng anh oán trách như đứa trẻ con, cô không khỏi buồn cười: “Thế lần sau muốn ăn hai mình thì nhớ mời em nhé, nhưng phải nhớ hẹn em trước đây!”

Lương Phi Phàm đã ăn hết chỗ đồ ăn, anh mở chai rượu vang, chậm rãi uống từng ngụm: “Anh tưởng... lịch hẹn của em kín rồi!”

Cố Yên biết trong lời nói của anh có ý châm chọc, cô không thêm đề ý vì không muốn lại to tiếng ở đây.

Thấy Cố Yên không phản ứng gì, anh lại càng tức điên lên: “Thế nào? Hôm nay đến để cảm ơn anh đã không ngăn cản em và người ấy đến với nhau à?”

Cố Yên cũng bị anh làm cho tức điên lên: “Anh cho là thế thì là như thế đấy!”

Giọng cô như thách thức, làm thổi bùng ngọn lửa nóng giận đang cháy hừng hực trong anh. Anh đứng dậy, bế xốc cô đặt xuống sofa, chỉ một thoáng sau, quần áo của cô đã rơi vương vãi dưới chân ghế, tiếp theo đó, chỉ còn tiếng rên rỉ như van xin anh hãy nhẹ nhàng hơn...

Tại nhà Phương Diệc Thành.

Phương Diệc Thành dừng bước chân: “Cha, sao cha còn chưa đi nghỉ?”

“Cha đang đợi con.” Lão tướng quân tuổi đã cao nhưng lưng vẫn còn thẳng, chỉ có điều tóc đã điểm bạc, mắt đã không còn tinh nhanh như trước.

Phương Diệc Thành người đầy hơi men nhưng giọng vẫn rất rõ ràng: “Cha còn ngăn cản con sao? Bảy năm trước cha đã hứa với con là làm đến chức cục trưởng rồi sẽ cho con về tìm cô ấy. Nay con đã thực hiện được rồi. Cha, giờ... con muốn thực hiện ước mơ của con.” Khi nhắc tới ước mơ của mình, đôi mắt anh rực sáng, nét mặt đầy kiên quyết.

Lão tướng quân khẽ thở dài. Đây là người con trai mà ông hài lòng nhất, vì muốn con trai trở thành người nổi nghiệp mà mười năm trước ông giao cho con nhiệm vụ gia nhập Cổ gia với tư cách gián điệp nằm vùng, dù lúc đó Phương Diệc Thành đang học tại FBI – Mỹ, ai ngờ con trai út của ông lại không qua được ải nữ nhân thường tình.

“Phương Diệc Thành, cha hiểu được nỗi khổ tâm của con, mấy năm nay con không chịu kết hôn, cha cũng không làm khó dễ con. Nhưng con người có số, con và cô tiểu thư nhà họ Cố không thể đến được với nhau, con người sống thì phải luôn nhìn về phía trước, không nên cứ sống mãi trong hoài niệm.” Đã bao năm ông xông pha chiến trường, quen nói thẳng vào vấn đề mà không hề quanh co.

“Nếu chẳng đường tiếp theo mà không có cô ấy, chi bằng con cứ ở nguyên chỗ này còn hơn.” Anh thấp giọng nói.

“Gần đây con luôn hành động theo ý mình, mục đích của con là gì? Để chịu thất bại sao?” Mấy ngày nay Diệc Thành kết thân được với hai người anh có thế lực, từ chính trường cho tới thương trường, quyết đấu một phen với Lương Phi Phàm.

“Cha không phải lo lắng cho hai anh con, các anh ấy chỉ đứng đằng sau thôi, mọi việc con làm con chịu, với lại con đã tính toán từ rất lâu rồi, sẽ không có chuyện gì đâu.” Anh cười chưa xót. “Còn mục đích của con thì rất đơn giản, con chỉ muốn Lương Phi Phàm gặp càng nhiều phiền toái càng tốt.”

Lão tướng quân tặc lưỡi, ông không thể tưởng tượng nổi, người con trai tài giỏi mà ông đặt hết hy vọng lại trở nên khó bảo như thế...

Cố Yên liếc mắt nhìn thấy chiếc xe Benz đang đậu dưới gốc cây. Cô bước tới, gõ cửa xe nhưng anh ấy vẫn không tỉnh.

Thực ra cô biết anh ấy từ trước tới nay rất ít khi ngủ say. Ngày đó, phòng anh ở dưới phòng cô, nửa đêm cô tỉnh dậy đóng cửa sổ cho khỏi lạnh, anh đều nhả tin cho cô, hỏi: “Tiểu Yên, em không ngủ được à?”

Khi cô đang quay người bước đi thì anh ấy lại tỉnh dậy. Nhìn thấy cô, anh giật mình, vội vàng mở cửa xe bước xuống.

“Xin lỗi em, tối qua anh không ngủ, nên giờ ngủ hơi say.” Anh vội vàng giải thích như một đứa trẻ.

“Không có gì, không phải em đang đợi anh đâu!” Cô vừa cười vừa trả lời một cách khách khí và xa lạ.

Phuong Diệc Thành gõ nhẹ lên mũi cô: “Tiểu a đầu! Thôi được, là anh đang đợi em.”

Động tác vừa nhanh vừa quen thuộc khiến cô không kịp phản ứng, chỉ cười: “Anh đợi em có chuyện gì thế?”

“Chẳng phải em đã nói sẽ làm hướng dẫn viên cho anh sao, giờ anh được nghỉ, em dẫn anh đi thăm quan một vài nơi nhé!” Anh cúi đầu nói rất nghiêm túc.

“Nhưng em còn phải đi làm mà!”

“Thế anh mời em đi ăn để đền bù tổn thất lương tháng của em được không?”

Nhìn ánh mắt dịu dàng của anh, trái tim cô lại đau nhói.

“Em đến công công ty, anh lái xe tới, nhanh lên nhé!” Anh nói nhỏ vào tai cô.

Cố Yên bắt gặp nụ cười.

Phuong Diệc Thành phóng nhanh xe tới, cua một góc rất đẹp mắt rồi dừng lại ngay trước cổng công ty của Cố Yên.

“Nhanh lên xe!” Phuong Diệc Thành nhào người mở cửa xe để cô bước lên.

Khi xe vòng qua chỗ rẽ, qua gương chiếu hậu, Cố Yên nhìn thấy bọn A Hồ, người mà Lương Phi Phàm ngầm sai tới để theo dõi nhất cử nhất động của cô, bóng hân đang chạy theo xa dần.

“Vui không?”

“Vui”. Cô vừa nói vừa nhìn anh đang chuyên tâm lái xe, nét mặt hiện lên sự tinh nghịch.

Sự hưởng ứng của cô không làm Phuong Diệc Thành ngạc nhiên, vì cô không phải là cô gái thích bị trời buộc. Lương Phi Phàm làm sao có thể ép buộc được cô đây?

“Chúng ta đi đâu thế?”

“Đến trường bắn.”

Đầu mười vòng thì Phuong Diệc Thành thắng đến tám.

“Trình độ kém rồi đấy, học trò!” Phuong Diệc Thành là một xạ thủ giỏi, năm đó anh dạy cô rất nhiều, sau đó, trình độ của hai người ngang sức ngang tài.

“Sư phụ, thầy làm nghề này để kiếm sống, số em may mà không sống bằng nghề này, cho nên trình độ kém cũng là điều đương nhiên thôi.”

Cố Yên nâng ly rượu chúc mừng anh. Người làm quan to có khác, thích đến trường bắn nào ở ngoại ô cũng được, hơn nữa, đồ ăn mang lên đều là dành cho khách VIP.

“Này!” Phuong Diệc Thành và Cố Yên chúc rượu nhau. “Hình như em đang muốn nhắc nhở anh là Lương Phi Phàm đối với em rất tốt?”

“Không phải là nhắc nhở, mà thực tế là như vậy, ai cũng nhận ra điều đó.”

“Em còn yêu anh không?”

Câu hỏi bất ngờ khiến Cố Yên suyt nghẹn.

“Tiểu Yên, em còn yêu anh không?” Phuong Diệc Thành nghiêm túc hỏi lại lần nữa.

“Em không trả lời anh.” Phuong Diệc Thành buồn bã nói.

“Anh hỏi bất ngờ như thế, thử hỏi làm sao em trả lời được đây?” Cố Yên khẽ nói.

“Em vẫn còn yêu anh. Mười năm qua, không ngày nào em hết yêu anh.” Phuong Diệc Thành nhìn vào mắt cô khiến hai má cô đỏ bừng. Anh lại từ từ nói: “Nhưng em trách anh, trách anh là cảnh sát mật, trách anh đã hủy hoại sự nghiệp của cha em, trách anh hại chết di Nguyễn, có phải không?”

Tiếng nhạc du dương, réo rắt hòa vào trong tim. Cùng với ánh sáng mờ dịu, quá khứ đã dần chìm vào quên lãng, vậy mà hôm nay anh lại đưa chúng ra ngoài ánh sáng, được cái nắng gắt của mặt trời rọi sáng đến từng chi tiết. Lúc này, tâm trạng cô rối bời, cô không biết phải nói thế nào mới phải.

“Anh nhắc tới chuyện này làm gì...” Cô Yên đau khổ quay mặt đi, nói.

“Anh ta như ngọn núi đứng chắn giữa hai chúng ta. Tiểu Yên, em với anh từng là những người bạn tốt nhất, từng là đôi tình nhân đẹp nhất, sau khi chuyện đó xảy ra, chúng ta đã không còn ở bên nhau nữa. Mặc dù anh không phải là người trực tiếp chỉ ra tội của cha em, nhưng em phải biết, cha em đã phạm pháp, anh chỉ thực hiện theo pháp luật thôi, anh không sai, đó là trách nhiệm anh phải làm. Còn di Nguyễn mất vì bệnh tim, không có em và anh thì đi ấy cũng không sống được bao lâu nữa.”

Cô Yên đứng dậy bỏ đi, Phương Diệc Thành chạy theo kéo cô lại: “Em còn trốn tránh sự thật bao lâu nữa đây?”

“Sao em phải ngồi đây nghe anh nói những lời này? Phương Diệc Thành, anh nghĩ em chưa đủ đau lòng sao? Phải xối lại chuyện cũ một lần nữa để em cảm thấy đau khổ phải không? Em thích trốn tránh bao lâu thì kệ em, chỉ cần anh đừng xuất hiện ở trước mặt em thì cả đời này, em sẽ quên đi quá khứ đó. Ở bên cạnh Lương Phi Phàm, em thấy hạnh phúc, anh hãy đi ra khỏi cuộc đời em! Đi ngay!” Cô Yên gào thét trong đau khổ.

“Em... em có dám nói, khi ở bên anh ta em không một lần nhớ tới anh không?” Phương Diệc Thành kiên định nói.

Cô Yên nói trong nước mắt: “Nhớ, nhưng anh có biết sau nỗi nhớ đó là gì không? Thời khắc mà di Nguyễn ngã dưới chân em, thời khắc mà cha cầm súng đuổi em ra khỏi nhà, thời khắc em ngã xuống giường của Lương Phi Phàm, em đã thề rằng cả đời này chúng ta sẽ không đi chung một con đường!”

Hai người im lặng nhìn nhau.

Một lúc sau...

Phương Diệc Thành buông tay ra, rồi kéo cô ngồi xuống ghế: “Thế chúng ta có thể làm bạn không?” Anh cũng ngồi với cô. “Nếu không thể quay lại với nhau, chúng ta làm bạn có được không?”

Cô Yên im lặng.

“Cô Yên, không phải em định cả đời này không nhìn mặt mỗi tình đầu của em đấy chứ?”

Cô Yên vẫn im lặng, cô thật không hiểu vì sao anh bỗng dừng lại xuất hiện trong đời cô với những lời nói khiến cô vô cùng bất ngờ như thế.

“Em... Việc này sau hãy nói đi!” Nói xong cô uống cạn ly rượu, lạnh lùng trả lời. “Xem tâm trạng em thế nào đã.”

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Lúc về đến thành phố đang là giờ tan tầm, vậy mà xe cộ trên đường lại rất ít, cứ một đoạn lại có một nhóm người chặn xe để kiểm tra, nhưng họ không phải cảnh sát.

Nhìn thấy xe của Phương Diệc Thành, một nhóm người đi tới, dẫn đầu là Tàn Tổng. Phương Diệc Thành hạ kính xe xuống: “Thiếu gia, đang bận sao?”

Tàn Tổng như ngồi trên đồng lửa vì đại ca của anh ta sau khi nghe cuộc điện thoại của A Hồ đã cho người bao vây thành phố C. Trong đám thuộc hạ chỉ có số ít là biết dung nhan của Cô Yên, nên anh ta và đại ca phải đích thân đi tìm. Nhìn thấy Phương Diệc Thành, anh ta như muốn lao vào ăn tươi nuốt sống, nhưng may mà vẫn kìm nén được cơn tức giận: “Phương Cục trưởng, ngài thật có phúc đấy!”

Nói đoạn, anh ta quay sang Cô Yên: “Chị dâu!”, anh ta nói như gần ra từng chữ. “Đại ca tìm chị vất vả lắm đấy.”

Chưa nói xong thì một chiếc Land Rover lao vút tới, chỉ cách Phương Diệc Thành chưa tới một mét mới phanh gấp lại.

Sát khí đằng đằng.

Hơi men của ly rượu lúc nãy giờ mới phát tác, Cô Yên ngà ngà say, nhưng vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra gương mặt lạnh lùng đang đánh lại vì tức giận của Lương Phi Phàm qua lớp kính xe. Thôi thế là hết, cô thầm than.

Phương Diệc Thành thấy anh ta bước xuống xe và lời Cô Yên đi thì định đi tới ngăn lại, nhưng bọn Tàn Tổng đã đứng chắn, ngầm ý: “Tránh xa người yêu của đại ca tao ra” nên anh chỉ có thể đứng nhìn.

Lương Phi Phàm mở cửa, dìu cô lên xe, thấy hơi thở cô nồng mùi cồn, anh ngậm rửa, hừ, thế mà cứ luôn miệng kêu không biết uống rượu, vậy mà mới

gặp lại tình cũ đã say thể này đây?

Cố Yên ngã vào lòng Lương Phi Phàm, đầu óc quay cuồng, lúc này cô không biết phải nói gì cho phải. Qua lớp cửa kính, cô nói với ra một câu: “Phuong Diệc Thành, chào anh!”

Phuong Diệc Thành cười nhạt. Bỗng Cố Yên cảm thấy vòng tay Lương Phi Phàm ôm chặt tới nỗi toàn thân khó chịu. Cô nhẩm nhó: “Anh muốn bóp chết em phải không?”

Anh tìm cô suốt một buổi chiều, tất cả đám thuộc hạ đều được sai đi tìm kiếm, cứ nghĩ tới cảnh cô đang cùng tình cũ ở một nơi không ai biết, lòng anh quặn thắt như bị hàng nghìn nhát dao cứa vào. Giờ tìm được cô, ôm cô vào lòng, cô lại ngọt ngào chào tạm biệt tình cũ, khiến anh hận đến nỗi muốn rút súng ra tặng cho đối phương vài viên kẹo sắt.

“Phuong Cục trưởng ôn lại chuyện cũ đã xong chưa?” Lương Phi Phàm hỏi bằng giọng châm chọc.

Tần Tổng biết ý lùi ra chỗ khác. Phuong Diệc Thành bước xuống xe, đứng trước mặt anh: “Lương Tổng, tôi không đơn thuần muốn ôn lại chuyện cũ, mà tôi muốn nói lại tình xưa với Cố Yên, chỉ tiếc là cô ấy từ chối, anh nói xem tôi có đau lòng không nào?” Giọng đau khổ kèm theo nụ cười chua chát, đôi mắt trách móc nhìn về phía người yêu cũ.

Cố Yên khẽ cắn môi, người đàn ông với những lời lẽ cay đắng kia lại là người nắm đó hết mực yêu thương, chiều chuộng cô sao?

“Thế... Phuong Cục trưởng đã hết hy vọng rồi chứ? Mà tôi cũng xin nhắc nhở Phuong Cục trưởng là nếu lần sau còn mang cô gái của tôi đi, tôi không dám đảm bảo là bọn thuộc hạ của tôi sẽ không tìm đến tư gia của Phuong Tướng quân đâu nhé!”

Sắc mặt Phuong Diệc Thành sầm lại khi Lương Phi Phàm nhắc tới cha anh, chắc muốn lấy cha anh ra để uy hiếp anh đấy? Thỏa thuận ngầm đã được ký kết, thuận theo Lương Phi Phàm để đổi lấy sự bình yên của gia đình.

Thấy sắc mặt Phuong Diệc Thành thay đổi, Lương Phi Phàm đắc chí nhếch mép cười, rồi đóng cửa xe phóng đi.

Trên đường về, anh cố kìm nén lửa giận. Hơi men giờ đã ngấm sâu trong cơ thể Cố Yên: “Phi Phàm, chiếc áo trắng hôm nay anh mặc thật là đẹp!” Vừa nói cô vừa vuốt lên những chiếc khuy áo với dáng vẻ monoton.

Cả buổi lòng sục tìm cô, giờ anh cũng đã mệt, anh kêu mấy người giúp việc rửa mặt, thay đồ cho cô, nhưng cô cứ bám lấy cổ anh, miệng vẫn nở nụ cười ngây ngô, vô tội.

“Đừng nghịch nữa!” Lương Phi Phàm diu cô nằm xuống sofa, đang định quay người đi vào nhà tắm thì cô lại kéo chiếc cà vạt xuống, khiến mặt anh áp sát vào bờ môi cô. Thân hình mềm mại của cô cọ sát vào người anh khiến toàn thân anh rạo rực, phần dưới bắt đầu có phản ứng. Anh ngầm trách mình quá mềm lòng, chỉ cần ôm thân hình mềm mại, nóng bỏng của cô là bao giận hờn trong anh lại tan biến hết, hai thân thể đang quấn lấy nhau, bỗng như sực nhớ ra điều gì, anh nhìn vào mắt cô, hỏi: “Nói đi, anh là ai hả?”

Cố Yên cười ha ha: “Chẳng phải anh nói em say rồi sao, vậy mà người say lại là anh đấy, Phi Phàm, anh say tới nỗi không nhớ nổi tên mình rồi.”

Lương Phi Phàm “hừ” một tiếng, may mà cô gọi đúng tên anh, dám kêu sai, xem anh có bóp chết cô ngay không nào!

Sáng hôm sau tỉnh dậy, đầu cô đau như búa bổ, gạt cánh tay anh đang đặt trên ngực mình ra, mới nhúc nhích thôi, phần dưới đã đau ê ẩm.

“Bé con, dậy rồi à?” Lương Phi Phàm cũng tỉnh giấc, và theo thói quen, anh lại ôm lấy cô, phần dưới của anh lại chạm vào người cô khiến mặt cô đỏ ửng. Cô gạt anh ra để đi rửa mặt. Nhớ lại tối qua đã yêu cô đến mấy lần nên anh tạm kìm nén ham muốn lại.

Như thường lệ, anh lại đích thân xuống bếp ninh cháo cho cô.

Cô ngoan ngoãn ăn thìa cháo từ tay anh dứt, cháo rất vừa ăn, không nguội cũng không nóng, giống như tất cả mọi thứ khác, đều do anh sắp xếp hoàn hảo, điều này làm cô nhớ tới lời nói của Phuong Diệc Thành: “Em thấy cuộc sống như thế mà gọi là hạnh phúc sao? Em giống như một con chim trong lồng son, ngày ngày được chủ nhân chăm sóc, hẳn cho em cái gì em cũng đón nhận... Tiểu Yên, ngày đó em mơ về một tương lai lý tưởng là như vậy sao? Là sống như tâm gửi trên thân của người đàn ông khác sao?”

Không phải thế! Cuộc sống em từng mong muốn là kết hôn với người thanh niên có nụ cười rạng rỡ, sáng đi làm, chiều về như bao người phụ nữ khác, rồi cùng chồng tích góp tiền mua nhà, mua xe, sinh những đứa con đáng yêu, khi cuộc sống và sự nghiệp ổn định, sẽ cùng người ấy an hưởng tuổi già... Cố Yên trầm trả lời câu hỏi của Phuong Diệc Thành.

Thấy cô hơi trầm tư, Lương Phi Phàm hỏi: “Em nghĩ gì thế?”

“Em muốn đi tìm việc.”

“Sao vậy, làm chỗ Kỹ Tư chán lắm à?” Anh uống ngụm cà phê, rồi lơ đãng hỏi.

Buổi sáng, khi thay quần áo, nhớ lại tối qua cô khen anh mặc chiếc áo trắng rất đẹp, khiến anh nở nụ cười ảm áp. Hôm nay, anh lại chọn chiếc màu trắng.

“Không phải... Ý em là... em muốn tự đi tìm việc làm.” Thấy anh im lặng, cô cũng hơi chột dạ, rất lâu, rất lâu sau cô mới dám nói tiếp: “Phi Phàm, em...”

em muốn sống tự lập, em không muốn suốt ngày phải dựa vào anh, em muốn tìm một công việc có thể tự nuôi sống mình, giống như một người bình thường vậy, chứ không giống như bây giờ.”

“Bây giờ thì sao?” Lương Phi Phàm buông dao nữa, lạnh lùng hỏi. “Giờ em đang sống cùng anh, thế nào, ý em là tìm một công việc rồi sau đó chuyển ra ngoài ở, có phải thế không hả?”

Cố Yên cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi mới ngẩng lên nhìn anh, gật đầu.

Lương Phi Phàm nhìn cô một cách lạnh lùng, ánh mắt sắc như dao báo hiệu một trận cuồng phong sắp ập tới.

“Tiên sinh, ngài có điện thoại...”

“Cút ra ngoài!” Giọng nói đanh như thép, lạnh như băng khiến những người giúp việc trong nhà hoảng hồn chạy ra ngoài.

“Muốn tự lập? Muốn tìm việc? Muốn chuyển ra ngoài sống? Em còn muốn gì nữa?” Lương Phi Phàm đứng phắt dậy, quắc mắt lên, giọng đã lạnh dưới âm độ.

Cố Yên nhìn anh vẻ khó hiểu, chỉ vậy thôi, cô còn muốn gì nữa đâu.

“Có phải em muốn dọn ra ngoài để tiện gặp cái thằng Phương Diệc Thành kia không hả? Muốn trở lại cái thời hai người mười bảy, mười tám tuổi chứ gì? Muốn nói lại tình xưa chứ gì?” Bàn tay anh đã nắm chặt hai góc bàn, hai mắt anh nhìn cô như muốn nuốt sống, gân xanh nổi đầy trán, con giận dữ dường như đã lên tới đỉnh điểm.

“Không phải!” Cố Yên đứng dậy, trừng mắt nhìn anh. “Em không muốn trở thành một người vô dụng, cả ngày ăn không ngồi rồi. Phi Phàm, em cũng muốn có cuộc sống riêng của mình, không muốn cả đời này chỉ sống như một cây tầm gửi trong thế giới của anh!”

“Ha ha!” Lương Phi Phàm cười nhạo báng. “Sai rồi! Cố Yên, từ trước tới nay em luôn sống trong thế giới của em! Em chẳng quan tâm đến ai, em coi mọi người là con rối xung quanh em, em còn dám nói em đang sống trong thế giới của người khác. Anh nói cho em biết, bao lâu nay, thế giới của em chỉ có riêng mình em mà thôi!”

“Lương Phi Phàm!” Cố Yên cũng phát hỏa. “Nếu có thế giới của em chỉ có một mình em thì việc em muốn tìm việc, muốn tự lập đã không cần sự đồng ý của anh!”

“Hóa ra là em đang muốn hỏi xem anh có đồng ý hay không hả? Được! Anh không đồng ý!” Lương Phi Phàm cười nhạt.

“Anh!” Cố Yên bị anh làm cho tức điên lên, lời trong cổ họng nghẹn lại, tức quá cô hất tung bàn ăn rồi vùng vằng đi ra ngoài.

Lương Phi Phàm kéo cô lại: “Từ giờ trở đi, nếu không có sự cho phép của anh, em không được đi đâu hết!” Nói xong, anh giận dữ đẩy cô ngồi phịch xuống sofa, rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Bị giam lỏng.

Ngoài phòng cô, bốn phía đều có người canh giữ. Ngày thường, mấy người giúp việc ngoan ngoãn phục tùng cô là vậy, giờ lại lạnh lùng từ chối giúp cô vượt ra khỏi hàng rào chắn của Lương Phi Phàm. Gọi điện cho bọn Kỷ Tứ thì điện thoại luôn nằm ngoài vùng phủ sóng, cô nghĩ, nếu có liên lạc được với bọn họ thì cũng chỉ làm bọn họ khó xử mà thôi.

Suy nghĩ hồi lâu, Cố Yên liền cầm điện thoại gọi cho Cố Minh Châu. Nào ngờ bà chị gái lại tuôn một tràng giồn tan: “Đầu em có vấn đề hả? Em nghĩ Lương Phi Phàm là ai? Cho dù chị có là thiên vương thì cũng không thể cướp em ra khỏi rừng thuộc hạ của hắn.”

“Chị...”

“Ồ, có một người có thể giúp em, người đó nói gì Lương Phi Phàm cũng nghe theo, kể cả việc hái trứng trên trời, anh ta cũng phải hái bằng được về cho người ấy.”

“Ai thế chị?”

“Cô ấy tên là Cố Yên, em là người biết rõ nhất phải tìm cô ta ở đâu? Thế nhé, chị đang bận, đừng gọi điện làm phiền chị nữa.”

Nói xong, Cố Minh Châu cụp mấy cái “cộp”.

Cố Yên ngẩn ra, muốn hái trăng trên trời cũng được, vậy tại sao cô muốn tự đi tìm một công việc cũng không được?

Càng nghĩ cô càng rối trong một mớ bòng bong, mình sắp ba mươi đến nơi rồi, thế mà một chút tự do cũng không có!

Lương Phi Phàm làm việc ở văn phòng cũng không yên vì cứ chốc lại có điện thoại gọi đến nói Yên tiểu thư đập vỡ đồ, Yên tiểu thư lấy dây thừng leo từ tầng hai xuống, Yên tiểu thư gây lộn với vệ sĩ, Yêu tiểu thư phóng hỏa đốt bếp...

Lương Phi Phàm nghe xong lại phải thêm một đám người đến canh chừng, chỉ cần cô không làm tổn thương đến bản thân thì muốn làm gì thì làm, anh cũng mặc kệ.

Hai ngày nay, Phương Diệc Thành giữ thái độ an binh bất động. Lương Phi Phàm cười nhạo, dù sao Phương gia cũng theo nghiệp chính trị, làm sao có thể đầu lại với Lương gia vốn theo nghiệp doanh thương bao năm nay, hơn nữa, Lương Phi Phàm lại là tên trùm trong giới giang hồ, anh sẽ không để cho Phương Diệc Thành dễ dàng qua mặt.

Chỉ có cô gái bé nhỏ kia là anh chưa đánh bại được, nghĩ mà thấy ghét!

Đã ba ngày nay Lương Phi Phàm không về nhà.

Cố Yên tuyệt vọng như con thú hoang bị nhốt trong lồng. Hóa ra, ngoài bộ mặt dịu dàng, chiều chuộng cô, anh còn có bộ mặt khác là tàn nhẫn. Giờ đã vậy, sau này thì sao? Một khi nhan sắc tàn phai, liệu anh có còn yêu thương cô nữa không? Hay anh lại tống cô vào lãnh cung, không thèm để ý? Khi đó chẳng phải mình sẽ trắng tay sao? Phải làm thế nào đây? Một mình trong căn phòng lạnh lẽo, cô trầm tư suy diễn.

Cố Yên bắt đầu tuyệt thực, bởi trong lòng cô biết, anh sẽ không đành lòng để cô chết đói, chỉ có cách làm tổn thương đến bản thân, cô mới kéo anh trở về bên cô, lại yêu thương, chiều chuộng cô như ngày nào.

Quả đúng như vậy, không tới hai ngày, anh lại xuất hiện bên cô vào buổi tối, mặt đầm mồ hôi, miệng mím lại như thể anh đang rất giận giữ.

“Đậy ăn chút gì đi!”

Cô vẫn nằm im.

“Em muốn rời xa anh đến thế cơ à?” Tay anh túm vào vai cô, lắc một cách thô bạo.

Cô vẫn im lặng.

“Em có tin là ngay bây giờ anh sẽ mang xác Phương Diệc Thành đến đây cho em thấy không hả?” Anh nghiêng răng, nói từng chữ rành rọt bên tai cô.

Nhắc tới Phương Diệc Thành, cuối cùng cô cũng mở mắt ra.

“Anh lấy anh ta ra để uy hiếp em đấy hả?” Cô cũng gằn ra từng tiếng.

Anh nhắm mắt lại, nuốt từng cơn giận dữ.

“Tình cảm em dành cho Phương Diệc Thành là một thứ tình cảm đặc biệt, thử hỏi, nếu anh là em, anh có thể hoàn toàn quên được mối tình đầu của mình hay không? Nếu em còn yêu anh ta thì em đã không ở bên cạnh anh như thế này. Anh suốt ngày nghĩ ngợi rồi giày vò em, chẳng thả anh giúp em rồi đốt thành tro mang theo người đi, như vậy sẽ thỏa mãn tính độc chiếm của anh.” Cố Yên vừa nằm vừa nói, mặt quay sang hướng khác.

“Anh chỉ muốn độc chiếm em sao? Trong mắt em, anh là người như vậy hả?” Ánh mắt anh ánh lên sự tuyệt vọng.

“Nếu không như thế thì là thế nào? À, hay là một thứ đồ chơi tình dục?”

“Đồ chơi tình dục?” Lương Phi Phàm cười lạnh. “Cố Yên, em đúng là đồ vô lương tâm!” Anh gằn từng chữ khiến cô run sợ.

“A! Buông em ra...” Cố Yên bị anh bế phốc lên, miệng la hét nhưng vô ích, anh bế cô đi thẳng lên phòng ngủ.

Lương Phi Phàm đẩy cô xuống giường, rồi lột phăng chiếc váy của cô. Cố Yên kêu gào, tiếng kêu chói tai khiến đám người làm sợ quá tàn đi mất.

Một đêm kinh hoàng.

Xong việc, Lương Phi Phàm nhặt chiếc quần con của cô lên lau cho riêng mình rồi lạnh lùng vứt lên người cô. Tắm xong, thay quần áo, anh ngồi xuống bên cạnh cô, khẽ nâng cằm cô lên để nhìn vào đôi mắt đang vô hồn: “Người phụ nữ mà bị đối xử như thế mới gọi là một món đồ chơi tình dục, hiểu không? Em thấy mình có giống như thế không?”

Nhưng giọt lệ lăn trên gò má cô khiến trái tim anh đau nhói: “Thời gian vừa qua tôi quả thật cố chấp tới mức ngu xuẩn nên mới làm chậm trễ thời gian vàng ngọc của em. Đừng nghĩ tới việc báo đáp những gì tôi đã làm cho em bởi đêm qua em đã làm tôi rất, rất thỏa mãn, nên coi như là quà báo đáp bảy năm ân nghĩa vừa qua...” Anh cười một tiếng chế nhạo. “Tuy có hơi đắt, nhưng giờ hai ta không ai còn nợ ai, em nghỉ đi, mai có thể đi được rồi. Em

thích đi đâu, đi với ai... thì tùy.” Hai tay dứt túi quần, nói xong, anh lạnh lùng rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Kỷ Nam cảm thấy mọi việc rất kỳ lạ. Tự nhiên cô bị đại ca sai đi Nam Mỹ công tác, hơn thế lại là một công việc không liên quan tới mình. Về được mấy hôm thì không sao liên lạc được với Cố Yên.

Buổi trưa, tự dưng nhận được điện thoại của đại ca nói đến nhà đón Cố Yên, cô vội đi ngay. Đến nơi cô hốt hoảng vì thấy mặt mày Cố Yên tiều tụy hẳn đi, ánh mắt đầy vẻ đau thương. Dù mặc quần áo dài nhưng vẫn không sao che được những vết tím xanh trên người.

Sao đại ca lại ra tay thô bạo thế nhỉ?

Thế là xong, trời sắp sập tới đầu rồi, quả này anh em mình khó lòng thoát khỏi.

“Đến nhà tôi ở tạm nhé?” Kỷ Nam cẩn thận mời cô.

“Không, cô tìm giúp tôi một căn nhà ba phòng, tiền thuê tháng khoảng ba nghìn.” Cố Yên mệt mỏi tựa vào ghế, thần sắc mệt mỏi, cứ như muốn nằm lăn ra. Dù mệt mỏi lắm nhưng cô vẫn không chợp mắt nghỉ ngơi, giờ cô chỉ muốn ngay lập tức có được một nơi thuộc về riêng mình.

Kỷ Nam dừng xe bên lề đường, sau vài cuộc điện thoại, cô muốn nói với Cố Yên điều gì đó: “Ừm...”

“Đừng nói gì với tôi, Tiểu Tứ, đừng nói gì vào lúc này.”

Kỷ Nam im lặng.

Không lâu sau, Kỷ Nam tìm được một căn hộ sạch sẽ và thoáng mát, rồi cô giúp Cố Yên mua một số vật dụng hằng ngày. Thấy Cố Yên nằm trên giường, Kỷ Nam cũng không dám hỏi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bởi cô biết, Cố Yên sẽ không muốn đối diện với sự việc.

Kỷ Nam nhẹ nhàng đóng cửa lại, còn Cố Yên thì úp mặt vào gối khóc rất thương tâm.

Công việc cũng không khó tìm. Cố Yên tốt nghiệp khoa Ngoại ngữ, cô cũng không khó tính trong việc lựa chọn công việc, nên phỏng vấn đến công ty thứ ba, cô đã được nhận vào làm.

Đây là một công ty chuyên thiết kế phần mềm trò chơi trực tuyến, Cố Yên phụ trách phần phiên dịch.

Phòng phiên dịch gồm bốn người, trưởng phòng là chị Trần, năm nay cũng ngoài bốn mươi, mặt to, mày rậm, là dân miền Bắc chính gốc, tính tình phóng khoáng, rất quan tâm Cố Yên. Người thứ hai tên là Tần Tang, cô này rất xinh đẹp, tính tình hiền lành, ít nói, nghe đâu cô có người bạn trai rất đẹp trai, tương lai xán lạn. Người thứ ba tên là Tiểu Ma, cô này rất nhanh nhẹn nhanh miệng, lại có tính hay buồn chuyện nên chỉ cần một buổi chiều, cô ta đã bắt thân với Cố Yên, rồi kể cho cô nghe hết chuyện này đến chuyện khác, còn hỏi chiếc váy Cố Yên đang mặc mua ở đâu?

Cố Yên chỉ biết cười, ngày còn ở với Lương Phi Phàm, công ty anh có riêng một bộ phận chuyên thiết kế trang phục cho cô, nên quần áo cô mặc, bộ nào cũng rất đặc biệt, trên đời này không thể có bộ thứ hai.

Nhà trọ cách công ty không xa nên mỗi sáng thức dậy, cô có thể đi bộ đến chỗ làm. Công việc hàng ngày là phiên dịch, kiểm tra sổ sách, rảnh rỗi thì nghe Tiểu Ma buồn chuyện, cuối tuần được nghỉ, cô lại ngủ đến chiều, mỗi ngày trôi qua rất bình dị, như một thước phim quay chậm.

Sự xuất hiện của Phương Diệc Thành không làm cô ngạc nhiên, cô sớm biết anh ta sẽ đến tìm mình.

“Anh tìm em à?”

“Ừ! Chúc mừng em! Con chim nhỏ cuối cùng cũng được sổ lồng.” Phương Diệc Thành hai tay dứt túi quần cười nói. Mấy ngày rồi không gặp, anh có vẻ gầy đi, nhưng nhìn lại phong độ hơn.

“Có gì mà phải chúc mừng, với lại, em chuyển ra ngoài cũng không phải vì anh đâu.”

“Ha ha!” Phương Diệc Thành cười. “Tiểu Yên nhà ta giờ lại như con nhím nhỏ năm nào rồi nhỉ?”

“Phương Diệc Thành, anh đừng có đến đây để nhắc lại chuyện năm xưa nữa, tôi cảm thấy thật ghê tởm!”

Nói xong, cô quay người bước đi.

Phuong Diệc Thành ngẩn người, anh không đuổi theo, mà trầm tư chầm một điều thuốc, lưng tựa vào thành xe nhà khói, ánh mắt ánh lên một tia lạnh lẽo.

Có phải vì giận nhau với Lương Phi Phàm mà cô tức giận cả với mình không nhỉ?

Cố Yên giận dữ bước lên lầu thì đụng phải Tần Tang lúc này đang cầm ly nước bước ra.

“A... Xin lỗi!” Cô giúp Tần Tang lau nước trên quần áo.

Tần Tang cười: “Không sao đâu!”

Nghĩ một lát, Tần Tang ngẩng lên nhìn Cố Yên, hỏi: “Tôi có quen cô không nhỉ?”

Cố Yên trầm nghĩ, làm việc với nhau lâu thế, đương nhiên là quen rồi.

“Tôi là bạn của An Tiểu Ly.” Tần Tang cười rồi tự giới thiệu.

“A, thì ra là bạn của An Tiểu Ly.”

Tần Tang cười: “Vâng, đúng rồi.”

Cố Yên giờ mới vỡ lẽ, thảo nào, cô thấy phong cách của cô gái này rất quen.

Hóa ra là Tần Tang, người mà An Tiểu Ly hay nhắc tới, và cũng chính là bạn gái của Lý Vi Nhiên.

Cố Yên rất muốn hỏi xem vì sao cô gái ấy lại nhận ra mình, nhưng lại thôi, vì nếu muốn cô ấy cũng sẽ nói thôi.

Trước giờ tan sở, Phuong Diệc Thành gọi điện tới hẹn cô đi ăn tối, giọng điệu vui vẻ, cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cố Yên thấy lời nói của mình sáng nay có vẻ nặng nề, nghĩ một lát, cuối cùng cô cũng nhận lời.

Xuống tới nơi, cô đã thấy anh đứng tựa lưng vào thành xe đợi mình. Tiểu Ma thấy vậy, hai mắt ngưỡng mộ suýt nữa nhảy ra ngoài.

Một bữa tối đơn giản nhưng vui vẻ trôi qua rất nhanh. Ăn xong, anh lại đưa cô về nhà.

“Muộn rồi, lần sau sẽ mời anh lên nhà chơi.” Cố Yên cời dây an toàn, cười cáo biệt.

Phuong Diệc Thành giơ tay lên xem đồng hồ, cười buồn: “Hóa ra, tám giờ hai mươi đối với em cũng là muộn.”

Cố Yên nhìn anh cười cười, cười xong, cô ngồi thẳng lưng, nghiêm túc nói: “Phuong Diệc Thành, em chuyển ra ngoài ở là vì em muốn có cuộc sống riêng thuộc về mình, em muốn được sống như những cô gái bình thường khác, được đi làm nuôi sống bản thân, trải nghiệm cuộc sống, hiểu được bản thân muốn gì... Em không phủ nhận quyết định ra đi là có sự gợi ý của anh, nhưng nếu không có sự xuất hiện của anh, em cũng sẽ làm như vậy. Anh nghe rõ đây, Phuong Diệc Thành, em làm như vậy hoàn toàn không phải vì anh, em không bao giờ nghĩ sẽ quay lại với anh. Chuyện đó tuyệt đối sẽ không xảy ra.”

Phuong Diệc Thành lúc này không kìm nén được cảm xúc, anh nín chặt môi, lâu sau mới thở dài: “Tiểu Yên...”

Cố Yên nhìn bộ dạng anh lúc này, không khỏi đau lòng, nhưng cô biết lúc này mình không thể mềm lòng được: “Anh nói mình có thể làm bạn, nên xin anh đừng lấy chuyện năm xưa ra làm em khó xử, được không?”

Phuong Diệc Thành nhìn cô hồi lâu rồi mới quay đi chỗ khác chầm điều thuốc, khóe miệng nở một nụ cười tinh nghịch: “Lúc này anh muốn hỏi em... cô gái mà hôm nay đứng nói chuyện với em tên là gì thôi?”

“Tiểu Ma...” Cố Yên nghi hoặc nhìn Phuong Diệc Thành, lẽ nào...

Phuong Diệc Thành vui vẻ nói: “Ừ, cô bé ấy rất đáng yêu.”

Cố Yên gượng cười, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Phuong Diệc Thành véo nhẹ vào mũi cô, lần này cô không lần tránh. Thật buồn cười, mình tự đa tình cự tuyệt anh ta bấy lâu nay, trong khi anh ta lại muốn gặp mình để hỏi thăm Tiểu Ma.

“Anh vốn định mời hai em đi ăn tối, nhưng thấy như thế hơi đường đột.” Anh cười, nụ cười thật rạng rỡ.

“Diệc Thành, thật xin lỗi anh!”

Phuong Diệc Thành dập tắt điều thuốc: “Cô bé ngốc, có gì mà phải xin lỗi? Quen nhau lâu vậy rồi, chẳng lẽ anh lại không hiểu tính cách của em sao? Là anh sai, anh làm em lo lắng.”

Cố Yên có chút xấu hổ.

“Lần trước anh nói, chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau, nhưng thực ra anh thấy chúng ta thích hợp làm anh em hơn, được không em?”

Cố Yên nhìn anh với ánh mắt biết ơn: “Vâng, chúng ta kết nghĩa anh em nhé!”

“Được, em lên nhà đi, càng ngồi đây, mặt em càng đỏ lên rồi kìa. Nói thẳng ra thế này cũng tốt, ít ra lần sau gặp anh, em cũng không ngại nữa.”

Cố Yên gật đầu, rồi vội vàng xuống xe, đi lên lầu.

Đêm đó, xe của Phương Diệc Thành đậu dưới lầu tới tận khi trời sáng. Trong xe, anh không ngừng châm thuốc, lại một đêm thức trắng.

Bảy năm trước, cũng vào một đêm như thế này, anh trèo tường đột nhập vào Cố gia, từ cửa sổ anh leo lên tầng ba, với mục đích đưa cô đi Mỹ với anh.

Lúc đó nhiệm vụ của anh đã hoàn thành. Cố Bác Văn bị cách ly để thẩm tra, mặc dù không có chứng cứ trực tiếp chống lại ông, nhưng Cố gia cũng vì thế mà suy tàn.

Lúc đó Cố Yên mới biết được thân phận của anh. Cô hận anh đến tận xương tủy, nói thế nào cô cũng không chịu đi cùng anh. Đúng lúc hai người đang do dự thì Nguyễn Vô Song, người mà họ gọi bằng cái tên thân mật là di Nguyễn xuất hiện với bộ mặt xanh nhợt. Bà ta chưa kịp đưa ra lý do đã cho Cố Yên một cái bạt tai, hai hàm răng nghiến vào nhau, bà ta rút súng nhắm thẳng Phương Diệc Thành.

Nhưng cuối cùng, người chết lại là chính bà ta.

Cố Yên đau đớn ôm lấy bà ta và kiên quyết đuổi Phương Diệc Thành đi. Người trong nhà Cố gia nghe thấy tiếng động liền chạy tới. Phương Diệc Thành đã rời đi, còn người đàn bà nhân hậu luôn coi Cố Yên như con, giờ đang lịm đi trong vòng tay cô, thân nhiệt bắt đầu lạnh dần, lạnh dần...

Bà ta có tiền sử bệnh tim và đã chết trong vòng tay Cố Yên.

Sau đó, nhờ sự ra tay giúp đỡ của Lương thị, Cố Bác Văn mới bình yên trở về.

Về đến nhà, nhìn thấy di ảnh của vợ đang treo trên tường, ông đã không khống chế được cơn cuồng nộ, rút súng ra kề vào đầu Cố Yên, đuổi cô ra khỏi nhà.

Từ đó về sau, Phương Diệc Thành không thể nào gặp lại Cố Yên cho tới khi anh bị ép về phương Nam đóng quân. Ở phương Nam xa xôi ấy, anh luôn nhớ nhung cô gái xinh đẹp, dịu dàng có tên là Cố Yên. Có lúc anh nghĩ, giả như lúc đó mình chết dưới nòng súng của di Nguyễn còn hơn là sống trong đau khổ, để rồi giờ đây phải nói với người mình yêu hơn bất cứ thứ gì trên đời là: “Cô bé đó tên gì? Cô bé đó rất đáng yêu...”

Nào có đáng yêu? Trên đời này, ai có thể so sánh được với em? Trong trái tim anh, em là cô gái đáng yêu nhất rồi!

Nếu có một điều làm Cố Yên không hài lòng về công việc của mình thì đó chính là việc đi tiếp khách. Việc đàm phán, ký hợp đồng trên bàn rượu giờ đã không còn xa lạ nữa, nhưng đối với Cố Yên thì đó là việc không thể nào thích ứng được.

Người phụ trách tiếp khách trong công ty là một anh chàng họ Mã, hơn ba mươi tuổi, anh ta rất chuyên nghiệp trong việc giao tiếp xã giao.

Bọn họ nhiều khi nói những câu bông đùa tục tĩu khiến mặt Cố Yên đỏ ửng, khách hàng hôm nay là người Nhật Bản, cao gầy, răng chỉ còn vài cái, tên Trung Quốc là A Vương. Ông ta vừa gấp thức ăn vừa quay qua chỗ Cố Yên thắc mắc: “Cô phiên dịch xinh đẹp này sao lại không uống chút rượu nhỉ?” Nói đoạn, lão ta nhắc ly rượu lên cùng ly với Cố Yên.

Cô ghê tởm cảm ly rượu nhấp một chút.

“Haizz! Anh Mã, cô phiên dịch này không nể mặt chúng tôi rồi!” Vừa nói lão ta vừa quay mặt sang chỗ anh chàng họ Mã trách móc, anh chàng họ Mã lại lườm Cố Yên một cái, rồi nói với ông chủ người Nhật kia: “Vương Tổng, nhân viên nhà chúng tôi còn non nớt lắm, mong ông chỉ bảo nhiều!”

“Còn non thì càng tốt chứ sao? Tôi thích những cô gái non nớt thế này!”

Nghe lão ta nói xong, cả đám người cười thật to.

Cố Yên tức đỏ mặt, cô rất muốn xông tới giúi đầu lão ta vào bát canh.

Lão Vương gằn giọng: “Em à, như thế là không được đâu đấy, phải chiều khách một chút chứ!”

Anh chàng họ Mã nói thêm vào: “Cố Yên, cạn một ly với Vương Tổng đi!”

Cố Yên vùng vằng đặt ly rượu xuống, mặt lạnh như tiền, nói: “Tôi không biết uống!”

Mặt anh chàng họ Mã có vẻ hơi khó xử, anh ta đặt ly rượu xuống, với lấy chai rượu mà bên trong còn hơn một nửa: “Ông Vương, cô Cố Yên nhà chúng tôi không biết uống rượu, tôi sẽ uống thay cô ấy, ông xem như thế có được không?”

Ông Vương giọng lạnh băng: “Anh có thể thay được cô ấy sao?”

Trong phòng, tiếng cười đang rôm rả, bỗng một giọng nói đánh thép vang lên: “Thế tôi uống thay cô ấy, được không, Vương Tổng?”

Nhìn thấy người vừa đến, nụ cười liền tắt trên khóe miệng lão Vương: “Tần Tổng!” Công ty của lão Vương thuộc về tập đoàn Lương thị, nên đương nhiên lão ta biết mặt Tần Tổng.

Tần Tổng tháo chiếc cà vạt phiền toái trên cổ ra, bước tới cầm lấy chai rượu đang để trên bàn. Sự im lặng của gian phòng càng làm tiếng uống rượu ừng ực của Tần Tổng rõ hơn. Uống xong, anh ta đập chai rượu vỡ tan, giọng đánh lại: “Thế này được chưa hả?”

Lão Vương được phen sợ chết khiếp, gật đầu lia lịa, lại bị ánh mắt sắc lẹm của Tần Tổng làm cho hoảng sợ, cả người run lên bần bật.

Liếc mắt nhìn gương mặt đỏ bừng bừng của Cố Yên, Tần Tổng cười nhạt, rồi bước ra ngoài.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Cố Yên. Thật đúng là mỹ nhân, vì chuyện này mà Tần Tổng phải ra mặt khiến lão Vương được phen khiếp vía, tay chân run rẩy, phải có người dìu ra ngoài.

Anh chàng họ Mã mặt mày xám ngoét, miệng lẩm bẩm: “Hôm nay ngày gì mà xui đến mức này cơ chứ?”

Cố Yên chạy theo Tần Tổng, đến cầu thang liền gọi anh ta lại.

“Cố tiểu thư có gì chỉ giáo sao?” Tần Tổng lạnh giọng hỏi.

“Nói thế là có ý gì?” Từ trước đến nay, cô, Tần Tổng và Lý Vi Nhiên thường trêu đùa nhau nên giữa bọn họ không có khoảng cách, giờ anh ta lại giờ giọng lạnh băng khiến cô không biết phải nói sao.

Tần Tổng vẫn giữ giọng lạnh lùng: “Cô nghĩ rằng tôi muốn giúp cô sao? Nếu không phải vì Kỳ Tứ và anh năm đang bận trông nom đại ca ở bệnh viện thì tôi đã không thèm tới đây rồi.”

Tim Cố Yên như đập mạnh hơn: “Lương Phi Phàm làm sao?”

“Không có gì.” Tần Tổng nhếch mép cười nham hiểm. “Chỉ là sắp chết mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: chương 12

“Không sao!” Trần Ngô Bạch cũng nói vậy: “Mỗi ngày làm việc mười tám tiếng, ba bữa cơm chỉ là một ly cà phê đen, chịu được đến giờ cũng là tốt lắm rồi. Đại ca không muốn cho ai biết, nên cô cứ coi như tôi chưa nói gì”.

Vừa nói anh ta vừa liếc nhìn xem thái độ của cô thế nào: “Hơn nữa hai tháng nay, công việc ở công ty rất nhiều, đại ca lại rất ham làm, cô yên tâm, ngày nào cũng truyền đạt vào người, nên có mấy tuần nữa chắc không có vấn đề gì đâu”.

Sao lại không có vấn đề gì cơ chứ?! Cố Yên lo lắng nhưng giờ cô không còn là gì của anh nữa, việc của anh không đến lượt cô phải hỏi.

Tối đó về nhà, cô suy nghĩ rất nhiều. Cô biết trong lúc này, cô không thể bỏ anh được nên đã nhắc máy gọi cho Kỳ Tứ, nhưng người nghe máy lại là Trần Ngô Bạch, anh ta nói, nhóm máu của đại ca rất đặc biệt, chỉ có Kỳ Tứ hợp, nên cô ta đi tiếp máu cho đại ca rồi.

Cô mặc vội chiếc áo khoác định tới chỗ Lương Phi Phàm, nhưng nhớ lại đêm hôm đó, anh đã giầy vò thân thể mình, với người khỏe mạnh như Lương Phi Phàm chắc cũng không đến nỗi phải lo lắng lắm. Nghĩ vậy, cô lại đi tìm Trần Ngô Bạch, hẹn anh ta đi ăn trưa để hỏi rõ thực hư thế nào.

“Tôi phải về đây. Hôm nay đại ca không thể truyền dịch được nữa, bác sĩ nói phải truyền thức ăn qua đường mũi, đau lắm đấy. Máy đưa ở nhà không mạnh tay được nên tôi phải về phụ giúp chúng nó đề chân đề tay đại ca, nếu không đại ca chóng lại sẽ không truyền được.” Chiều này giống như một liều thuốc mạnh mà anh ta chúc cho Cố Yên.

Quả nhiên, chưa đi được hai bước, cô đã đuổi theo anh ta.

Trần Ngô Bạch muốn trêu chọc cô thêm lúc nữa, nhưng tình hình của đại ca hiện không mấy khả quan, nên anh ta phải nhanh chóng đưa cô theo về bệnh viện.

Hai người họ vừa bước tới cửa đã nghe thấy giọng nói quen thuộc của Lương Phi Phàm: “Đi ra!”.

Giọng nói tuy yếu nhưng vẫn lạnh băng, và ẩn chứa bao nỗi tức giận.

Vào tới nơi, thấy Lương Phi Phàm tựa lưng vào thành giường, chiếc áo sơ mi trắng đã ngả sang màu hơi vàng, cúc áo cũng rớt mấy cái, hình như vẫn là chiếc áo hôm đó anh mặc, vẻ mặt mệt mỏi, hai mắt thâm quầng, trông anh tiêu tụy hơn bao giờ hết.

Trần Ngô Bạch đưa cô tới bệnh viện giao cho Kỳ Nam, rồi anh ta cũng biến mất, dường như sợ cô đến mà không thấy ông truyền hay những thứ dành cho người bệnh, cô sẽ đổi ý mà bỏ về. Thực ra trong lòng cô cũng phần nào đoán được bọn họ đang nói quá lên để dụ mình tới, nhưng cô vẫn muốn tới xem anh thế nào.

Tuy đang ở bệnh viện nhưng đầu giường bệnh vẫn chất đầy giấy tờ, công văn. Cố Yên xếp chúng sang một chỗ, rồi ngồi xuống.

Lương Phi Phàm cảm thấy có người ngồi bên cạnh, hai mắt hơi mở ra, nhìn thấy cô, ánh mắt bỗng thay đổi hẳn, lúc đầu là sự kinh ngạc, mừng rỡ, cuối cùng biến thành sự lạnh lùng, xa cách: “Cô đến đây làm gì?”

“Trần Ngô Bạch nói anh sắp chết rồi, nên em đến xem anh chết chưa.” Cô nói với ngữ khí cũng không hề dịu dàng.

“Đại ca, Tiểu Yên tới rồi.” Kỳ Nam gõ cửa, nói đoạn mang tô cháo đưa cho Cố Yên. “Bác sĩ nói, đại ca bỏ ăn quá lâu nên giờ chỉ được ăn cháo”.

Cố Yên gật đầu tỏ vẻ hiểu ý.

“Mang đi ngay!” Lương Phi Phàm ném ánh mắt chán ghét về phía bát cháo, rồi nhắm mắt lại. “Gọi Dung Nham về đây, đi lấy công văn gì mà lâu thế!”

“Có đường không?” Cố Yên chẳng thêm để ý đến đoạn đối thoại của hai người họ, quay sang hỏi Kỳ Nam.

Kỳ Nam hơi bất ngờ, nhưng cũng đi tìm đường mang đến cho Cố Yên. Cô ra lệnh.

Lương Phi Phàm nhìn cô một cách lạnh lùng. Cố Yên cũng không chịu thua, trừng mắt nhìn lại.

Một lát sau, Lương Phi Phàm quay mặt đi, “hừm” một tiếng rồi nói: “Tôi không thích ăn đồ ngọt.”

Kỳ Nam thấy vậy, vội nói: “Để em bảo người nấu cháo mặn cho anh, đại ca chờ một lát nhé!”

“Kỳ Nam, đừng đi! Lương Phi Phàm, anh kén chọn cái gì, mau ăn đi!” Cố Yên thúc giục. “Há miệng ra!”

Lương Phi Phàm lại “hừm” một tiếng lạnh như băng khiến Kỳ Nam hốt hoảng, lưng ướt đầm mồ hôi, đang muốn tìm lối thoát thì bỗng thấy Lương Phi Phàm há miệng ra.

Hai mắt Kỳ Nam thấy như muốn nhảy ra ngoài khi nhìn thấy cảnh đại ca ngoan ngoãn há miệng để Cố Yên đút từng thìa cháo cho tới khi bát cháo hết sạch.

Xong, cô lại đưa cho anh tờ giấy ăn để lau sạch miệng “Nằm xuống ngủ một giấc đi.” Nói xong, cô lấy chiếc gối kê xuống đầu cho anh.

Kỳ Nam bước nhanh ra khỏi phòng bệnh, qua một hành lang đã bị Dung Nham kéo lại. Lý Vi Nhiên sốt ruột nhất “Thế nào rồi? Không có chuyện gì xảy ra chứ? Vợ tôi cứ dặn đi dặn lại, kêu tôi phải trông chừng Cố Yên cẩn thận.”

“Hừm! Cái ông này cả ngày chỉ nghĩ tới vợ, vợ vợ thôi không thèm hỏi xem đại ca ăn uống thế nào.” Tần Tổng bất mãn nói.

Hai người họ đang định xông vào nhau thì Trần Ngô Bạch lên tiếng: “Cãi nhau cái gì? Để Tiểu Tứ nói xem đại ca thế nào.”

Lúc này Kỳ Nam mới định thần lại, nói: “Đại ca ăn rồi rồi ngủ rồi.”

“What?!” Dung Nham kinh ngạc, năm bọn họ đã giờ hết chiều trò hòng dụ đại ca, nhưng đến một hạt cơm cũng không tài nào làm đại ca nuốt vào, vậy mà Cố Yên... Trời đất quỷ thần ơi!

“Tiểu Yên nói mở miệng là mở miệng, nói ngủ là ngủ. Đại ca cứ như đang bị bấm công tắc, khi em bước ra khỏi phòng, đại ca đã ngủ say lắm rồi.” Mấy tháng nay, đại ca hành hạ bọn đàn em mất ăn mất ngủ, không ngờ sự có mặt của Cố Yên lại khiến tinh thần trở nên khả quan như vậy!

Trần Ngô Bạch chỉnh lại gọng kính, từ lâu anh ta bảo đi tìm Cố Yên đến nhưng bọn này không dám: “Thôi thế là tốt rồi, tạm thời cứ như vậy đi. Tiểu Lục, về tìm cái gì để tiêu hóa mạng đến, đại ca tỉnh dậy sẽ đói bụng đấy.”

Khi Lương Phi Phàm tỉnh dậy đã là buổi chiều hôm sau. Một giấc ngủ dài và êm ái, thỉnh thoảng anh có mở mắt ra xem người tình còn đây không, thấy cô vẫn đang trong vòng tay mình, anh mới yên tâm ngủ tiếp.

Cuối cùng, khi tỉnh lại, đập vào mắt anh là ánh mắt giận hờn của Cố Yên.

Anh ôm cô vào lòng ngủ suốt mấy tiếng, cô hơi chừa mình là anh lại như muốn tỉnh lại. Bọn Kỳ Nam van xin Cố Yên: “Đã lâu rồi đại ca mới có một giấc ngủ ngon như thế, có lúc Tiểu Lục cho đại ca uống thuốc ngủ nhưng cũng không ngủ ngon như lần này, cô đừng động đây, cần cái gì chúng tôi sẽ mang tới.”

Cần gì nào? Ăn, ngủ, đọc sách, lên mạng đều không thành vấn đề, nhưng đi vệ sinh thì phải làm thế nào?

Cuối cùng phải nhờ hộ lý mang loại bô dành cho bệnh nhân vào. Cố Yên càng nghĩ càng thấy bức mình, anh là người bệnh kia mà, tại sao người dùng bô lại là tôi?

“Dậy rồi à?” Cô vốn đang ôm một bô tức giận, giờ nhìn thấy anh trong bộ dạng ngốc nghếch khi mới ngủ dậy, bao nỗi tức giận đều tan biến. Nghĩ lại, ở với anh bao nhiêu năm nay, mỗi buổi sáng, người thức dậy trước là anh, người nấu cháo bùng lên gọi cô dậy ăn là anh... rất hiếm khi anh tỉnh dậy sau cô như lần này.

“Anh ăn gì để em đi lấy?” Cô ngồi dậy nhưng Lương Phi Phàm ôm cô lại không cho đi, nhìn điệu bộ của anh giống như một đứa trẻ, cô lại cười rồi ấn đầu xuống giường đợi y tá mang đồ ăn sáng vào.

Chờ anh ăn xong, cô lại giục anh đi tắm, thay bộ quần áo mới, cạo sạch râu, Lương Phi Phàm lại trở về là một anh chàng đẹp trai, phong độ như ngày nào.

“Thế có phải tốt hơn không?”

Lương Phi Phàm cài nút chiếc cúc áo cuối cùng rồi đi đến trước mặt Cố Yên, nhìn cô chăm chú.

Sức lực hồi phục, đầu óc cũng minh mẫn, anh nằm viện cô quay lại, chứng tỏ cô vẫn quan tâm đến anh, chứng tỏ mối quan hệ của họ còn có hy vọng.

“Xin lỗi em!” Lương Phi Phàm thành khẩn nói.

Cố Yên cười nhạt, cô biết nhưng vẫn cố tình hỏi: “Vì chuyện gì thế?”

Lương Phi Phàm im lặng, lúc sau mới nói: “Đêm đó... anh đã thô bạo với em... Cho anh xin lỗi nhé!”

“Anh mất ăn mất ngủ là vì chuyện này sao? Lương Phi Phàm, anh không cần phải xin lỗi em. Đêm hôm đó anh đã nói, việc anh làm với em là để đòi lấy bảy năm ân nghĩa của anh dành cho em rồi còn gì!”

“Anh xin lỗi!” Lương Phi Phàm lặp lại.

“Anh xin lỗi em là có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra sao?”

“Không thể.”

“Em cũng vậy.”

Nhìn vẻ mặt bình thản của cô, anh cảm thấy vô cùng thất vọng.

“Đừng tự hành hạ bản thân nữa được không?” Cố Yên dịu dàng nói. “Có một câu em đã từng nói với Phương Diệc Thành, giờ em cũng muốn nói lại với anh. Em muốn có một cuộc sống tự lập, được làm những việc mình thích, anh cũng đừng lấy quá khứ ra làm em khó xử.”

Lương Phi Phàm mím chặt môi, anh không biết phải nói gì, sắc mặt sầm lại. Anh đã trở thành quá khứ của cô sao? Làm sao có thể?

“Chuyện ngày hôm đó, em không thể nào tha thứ cho anh được, nhưng em cũng không thể nào quên những ân tình anh đã dành cho em bao năm qua.”

“Giữa chúng ta... Thế... anh với em có còn cơ hội không?” Lương Phi Phàm hỏi.

“Em không biết.” Cố Yên cười. “Em chưa nghĩ tới điều đó.”

Mất Lương Phi Phàm ánh lên tia hy vọng, nghĩ một lát rồi anh cười: “Anh đã từng này tuổi rồi, giờ lại học cách tán tỉnh con gái từ đầu sao?”

Cố Yên phì cười.

Lương Phi Phàm cầm lấy tay cô áp vào ngực mình, nói: “Cố Yên, em có cảm thấy gì không? Anh thích em.”

Cố Yên cười tươi, anh thật là...

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: chương 13

Sáng sớm hôm sau, Cố Yên vừa bước vào văn phòng đã thấy một bó hồng với chín mươi chín bông rất đẹp để trên bàn.

Tiểu Ma xuyết xoa: “Yêu em là hạnh phúc lớn nhất đời anh, nhớ em là nỗi đau khổ ngọt ngào trong anh, anh chỉ yêu một mình em. . . Thật lãng mạn!”

“Đâu? Đâu?” Cố Yên tưởng trên bó hoa có một tấm thiệp viết như vậy.

Tiểu Ma vẫn tiếp tục tỏ vẻ ngờng mộ: “Cố Yên, bạn trai chị thật lãng mạn!”

Lãng mạn? Cố Yên lại nghĩ tới bộ mặt anh lúc đó... Anh đã từng này tuổi rồi, giờ lại học cách tán tỉnh con gái từ đâu sao? Nghĩ vậy cô lại cười thầm.

Bỗng có điện thoại của Lương Phi Phàm gọi tới.

“Em đã nhận được hoa chưa?” Lương Phi Phàm đứng bên cửa sổ, thời tiết hôm nay rất đẹp, tâm trạng anh cũng rất vui vẻ.

“Ồ! Hoa rất đẹp! Cảm ơn anh!”

“Thế thì... nê mặt những bông hoa đẹp đó, Cố tiểu thư có thể cùng tại hạ ăn bữa cơm trưa không?”

“Nhưng... em lại có hẹn với Tần Tang rồi, bọn em làm cùng một công ty mà.”

“Thế bữa tối thì sao?”

“Công ty có tiệc.”

“Tiểu thư, xem ra em còn bận hơn cả một tổng giám đốc như anh đây.”

“Tiên sinh, theo đuổi một cô gái cần phải kiên trì.”

Cả hai bật cười trong điện thoại. Tiết trời chớm hạ, người người đều đang chuẩn bị cho một mùa hè rực rỡ, không khí mát mẻ khiến lòng người xốn xang.

“Thôi được, tôi sẽ cố gắng thay đổi lịch làm việc để theo kịp với Cố tiểu thư, giờ thì bye bye nhé!”

“Bye bye, Lương tiên sinh.”

Cố Yên cúp máy, tay khẽ chạm vào làn môi căng mọng. Trải nghiệm tình yêu không nhiều, nhưng cô biết tâm trạng chờ đợi, cảm giác được một ai đó chinh phục thật hồi hộp và thích thú làm sao!

Đời người ngắn ngủi, hà có gì phải làm khó dễ bản thân? Nghe theo sự mách bảo của con tim chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Được rồi, mình sẽ thử cảm nhận xem tình yêu đích thực là như thế nào?

Buổi tối liên hoan là vì công ty vừa ký được một hợp đồng lớn, ông chủ vui mừng mở tiệc chiêu đãi anh em.

“Nào, mọi người hãy nâng ly! Vì tương lai tốt đẹp của công ty chúng ta, trăm phần trăm!” Bị ông chủ chụp cái mũ to dùng lên đầu, Cố Yên đành đứng lên, cạn ly cùng mọi người.

Trong không khí tung bừng, ông chủ và Tiểu Ma đi chúc rượu hết bàn này đến bàn khác. Buổi tiệc đang rất vui vẻ thì Phương Diệc Thành xuất hiện.

Ông chủ Chu Lập vội đứng lên chào: “Chào anh, Phương cục trưởng!”

Sau đó, ông ta bắt tay và mời Phương Diệc Thành ngồi xuống anh chỗ Tiểu Ma. Chu Lập nghĩ, hai ngày trước, anh chàng họ Mã có kể lại việc Cố Yên được Tần Tổng – Lục thiếu gia của thành phố C này bảo kê, còn Tần Tang lại là bạn gái của Lý Vi Nhiên – Ngũ thiếu gia, giờ đây Tiểu Ma nha đầu này lại lọt vào mắt xanh của Phương Cục trưởng thì tiền đồ công ty lão phải xán lạn lắm đây. Xem ra lão thật có mắt tuyển người!

Phương Diệc Thành lướt nhìn Tiểu Ma, Tần Tang, Cố Yên khẽ gật đầu chào hỏi từng người. Còn chưa kịp nói gì thì Tiểu Ma đã kéo tay anh qua chơi đoán số cùng một người một cách rất tự nhiên và thân mật.

“Haiz! Tiểu Ma, cô thật quá đáng! Phương Cục trưởng nào có ngang hàng với bá tính bình dân như chúng ta đâu mà cô lại lôi kéo anh ấy thế?” Anh chàng họ Mã cười cười, nói.

Tiểu Ma cười híp mắt, rồi hồn nhiên khoác vai Phương Diệc Thành. Anh liếc mắt nhìn Cố Yên, thấy cô đang mãi nói chuyện với Tần Tang, anh ý tứ gạt cánh tay đang để trên vai mình ra.

Chu Lập biết hai anh trai của Phương Diệc Thành đều có công ty làm về các thiết bị điện tử nên ông ta rất muốn thông qua Diệc Thành để hỏi thăm tình hình hai công ty kia. Trong phòng chỉ nghe thấy tiếng cười ha ha của Chu Lập xen lẫn tiếng hờn dỗi của Tiểu Ma.

“Ôi trời, vợ yêu của anh!” Bỗng tiếng của một người đàn ông vang lên.

Hóa ra là Lý Vi Nhiên, nhìn thấy Tần Tang, anh ta vui mừng ra mặt.

“Sao anh lại đến đây?” Tần Tang ngạc nhiên hỏi.

“Họp xong, đại ca mời bọn anh đi ăn... Ai mà biết được nơi này lại tối như thế chứ!” Lý Vi Nhiên vừa nói vừa bĩu môi, nhà có khách sạn năm sao mà không đến. “Có điều cũng may là gặp được vợ yêu ở đây!”

Theo sau là một đám người, Trần Ngộ Bạch nắm tay An Tiểu Ly, Dung Nham đi cùng với Tần Tổng, theo sau là Kỷ Nam, cuối cùng một người đàn ông cao to, khí phách... Lương Phi Phàm.

Hai mắt Chu Lập tròn xoe, sống từng này tuổi đầu nhưng đây là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy nhiều nhân vật nổi tiếng đến thế.

Mọi người định đứng dậy nhường chỗ cho “mấy nhân vật nổi tiếng” thì An Tiểu Ly mừng rỡ kêu lên: “Cố Yên, cậu trốn đi đâu vậy hả?”

Mấy hôm nay, An Tiểu Ly muốn tìm Cố Yên để hàn huyên tâm sự mà mãi không tìm được, hỏi Kỷ Nam thì Kỷ Nam bảo cô đi mà hỏi chồng cô, nhưng hỏi Trần Ngộ Bạch thì anh quanh co trốn tránh, cuối cùng ép mãi hôm nay anh mới đồng ý đưa cô đi gặp Cố Yên. Nhưng khi gặp rồi thì cô không hiểu vì sao Cố Yên lại ở cùng với Tang Tang?

Tiểu Ly lần đi tìm Cố Yên còn Tần Tổng bèn đi kêu ông chủ nhà hàng tới để chuyển qua một phòng khác lớn hơn. Bên này, Lương Phi Phàm chậm chậm bước tới trước mặt lão Chu, chào hỏi một cách lịch thiệp: “Xin chào Chu Tổng, nghe đại danh đã lâu mà giờ mới được hân hạnh gặp mặt. tôi xin tự giới thiệu, tôi là Lương Phi Phàm”

Chu Lập mấp má môi một lúc vì run rẩy, trên trán gân xanh nổi lên cuộn cuộn. Trời, một tổng giám đốc nổi tiếng lấy lòng đang đứng trước mặt lão đây sao? “Lương... Lương tiên sinh, rất hân hạnh được gặp ngài!” Được bắt tay thần tượng, giờ lão có chết cũng cam lòng.

Ánh mắt Lương Phi Phàm quét một lượt các gương mặt trong bàn tiệc, và dừng lại ở chỗ Phương Diệc Thành. Anh cười cười gật đầu thay cho lời chào.

Phương Diệc Thành cũng nhìn theo ánh mắt của Lương Phi Phàm đến khi nó dừng ở trên người Cố Yên, trái tim anh bỗng dưng chùng xuống.

Mọi người nhanh chóng ngồi vào bàn tiệc. Lương Phi Phàm đi đến ngồi cạnh Cố Yên một cách rất tự nhiên, còn Phương Diệc Thành thì bị Tiểu Ma lôi sang phía đối diện ngồi.

Lão Chu xum xoe: “Lương Tổng, tôi xin kính ngài một ly!”

Lương Phi Phàm đứng lên cười khách khí: “Không dám! Tôi phải kính ông mới đúng, Cố Yên nhà chúng tôi vẫn còn trẻ người non dạ nên sau này tôi còn phải nhờ vả Chu Tổng nhiều.” Vừa nói anh vừa nhìn sang phía Cố Yên.

Lão Chu hoảng hốt nhìn về phía Cố Yên, ngay từ đầu lão đã biết cô là một viên kim cương quý hiếm nhưng không ngờ cô lại “quý hiếm” đến mức này.

Đột nhiên phía đối diện vang lên tiếng hét chói tai của Tiểu Ma, hóa ra Phương Diệc Thành “không cẩn thận” bóp nát ly rượu đang cầm trên tay khiến máu chảy ra lênh láng.

“Xin lỗi! Xin lỗi Phương Cục trưởng, tôi sẽ đưa ngài đi băng vết thương.” Người quản lý nhà hàng vội vàng lên tiếng.

“Tôi không sao!” Phương Diệc Thành cười cười, tay cầm khăn ướt bịt vào vết thương. “Thực sự là ngại quá, làm mọi người mất vui.”

Cố Yên lo lắng nhìn về phía Phương Diệc Thành, bên tai lại nghe thấy tiếng “hừm” quen thuộc, quả nhiên, khi quay lại thì thấy bộ mặt lạnh như băng của Lương Phi Phàm đang nhìn mình.

Thật nhỏ nhen! Cố Yên thầm trách anh, kèm theo đó là gờ chân đá anh một cái dưới gầm bàn, Lương Phi Phàm bị đau, nhúu mày nhìn cô oán giận. Cố Yên cũng giương mắt nhìn anh với vẻ hờ hê, chắc do cô có chút hơi men, khuôn mặt cô ửng đỏ, đôi mắt càng thêm phần quyến rũ.

Sao đám người này không vào nhà vệ sinh hết đi nhỉ? Lương Phi Phàm nghĩ, nhìn là chỉ muốn hôn vào môi cô một cái.

Thấy hai người cứ đưa mắt nhìn nhau, Tần Tổng mới cất giọng: “Đại ca, để bọn em ăn một chút được không? Anh và chị dâu cứ đưa mắt nhìn nhau thế, bọn em thấy khó nuốt quá!”

Nghe xong, cả đám người đều cười ồ lên, chỉ trừ Phương Diệc Thành.

“Tôi có việc bận, xin phép về trước!” Anh cười gượng đứng dậy cáo từ.

Tiểu Ma thấy vậy cũng đuổi theo anh.

Tan tiệc, ai về nhà người nấy.

“Cố tiểu thư, cho phép tôi đưa cô về nhà nhé!” Lương Phi Phàm kéo tay cô lại, cười hỏi.

Cố Yên lờm anh một cái, cái gì mà lúc nào cũng Cố tiểu thư, nghe khách sáo quá, mình cũng gọi anh là Lương tiên sinh xem anh có chịu không?

Tôi dưới lầu nhà mình, Cố Yên cười rồi cất giọng hỏi anh: “Anh có thấy nơi này quen thuộc không?”

Lương Phi Phàm nhìn cô, mặt buồn buồn không nói gì.

Thấy vẻ mặt anh thay đổi, cô vẫn không chịu buông tha: “Nói thật đi, anh đã ngủ dưới lầu nhà em mấy đêm rồi?”

“Một đêm.”

Thật sự anh đã ngủ dưới lầu nhà cô đúng một đêm. Đêm đó anh rất nhớ cô, nhớ tới nỗi muốn gặp cô ngay lập tức, anh liền lái xe tới chung cư nơi cô ở, chỉ nhìn cô một lát thôi cũng được. Ai ngờ tới lúc cô xuất hiện thì tên cạnh cô là Phương Diệc Thành, hai người họ nói chuyện rất vui vẻ, nhìn gương mặt cô rạng rỡ như hoa nở, lại nhìn thấy tên Phương Diệc Thành kia cứ động tay động chân, khiến anh tức đến nghẹt thở.

Xe của anh đỗ trong bóng tối suốt một đêm.

“Em lên nhà nhé!” Cố Yên thấy sắc mặt anh càng lúc càng trầm xuống, cô liền tháo dây an toàn định xuống xe.

Lương Phi Phàm vội kéo cô lại, từ tối tới giờ anh không được ở gần cô, giờ lại để cô đi mất thì chắc cả đêm nay anh sẽ không thể chợp mắt được. Cố Yên tựa vào lòng anh, mặt sát mặt, hơi thở ấm áp của anh khiến mặt cô nóng bừng, cô từ từ nhắm mắt lại.

Lương Phi Phàm nhẹ nhàng ngậm lấy bờ môi cô, rồi khẽ đưa chiếc lưỡi vào khám phá, một nụ hôn ngọt ngào tới nỗi khi anh buông nó ra, cô vẫn ngập chìm trong cảm giác mê man.

Lương Phi Phàm ghé cằm vào trán cô, cười nói: “Yên Nhi, em làm anh thấy mình như được bay trên mây vậy!”

Cố Yên giờ mới bừng tỉnh, hai má đỏ ửng, khẽ đẩy anh ra rồi xoay người bước xuống xe.

Lương Phi Phàm nhìn theo bóng dáng cô khuất hẳn theo lối cầu thang lên lầu, nhìn thấy đèn phòng cô bật sáng, lại đợi một lát, rồi anh mới lái xe ra về.

Hai người họ không hề biết, trong chỗ tối mà lần đó Lương Phi Phàm đậu xe, giờ cũng có một chiếc xe đậu đúng chỗ đó.

Và trên xe cũng có một người đang đau khổ vì tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nớ Rợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: chương 14

Ngày hôm sau, Tiểu Ma không đi làm

Cố Yên có chút lo lắng cho cô bé dễ thương này. Cô không phải kẻ ngốc, tình cảm của Phương Diệc Thành đối với Tiểu Ma thế nào, cô là người rõ nhất, nhưng phải làm thế nào đây? Chẳng lẽ lại đi khuyên Phương Diệc Thành đừng yêu mình nữa? Hay đi khuyên Tiểu Ma không nên yêu Phương Diệc Thành?

Buổi tối, Cố Yên đang nằm trên sofa xem ti vi thì Lương Phi Phàm gọi điện tới: “Em đang làm gì đấy?”

“Em ở nhà xem ti vi thôi.”

“Ồ!”

Hai người im lặng hồi lâu, chỉ nghe thấy tiếng thở nhẹ nhẹ của đối phương trong điện thoại, cảm giác ngọt ngào dâng lên trong tim.

Bỗng Cố Yên hỏi: “Anh... đang ở đâu?”

“Anh đang ngồi trên xe.”

Linh cảm thấy Lương Phi Phàm đang ở đâu đây rất gần, cô liền chạy tới bên cửa sổ, kéo tấm rèm ra, quả nhiên xe anh đang đậu ngay dưới lầu, bóng dáng quen thuộc đang ngồi trong xe.

“Lên đây đi anh!” Cô vui sướng vẫy tay về phía anh.

Lương Phi Phàm xuống xe, tay cầm điện thoại lên nhìn về phía cô người yêu bé nhỏ đang đứng bên cửa sổ: “Ồ, anh lên được hả?”

“Phòng 306.”

Đây là lần đầu tiên anh lên phòng cô.

Trong nhà rất gọn gàng, sạch sẽ, từ bộ bàn ghế, tấm thảm, chiếc bàn đầu rất nhỏ bé so với thân hình cao lớn của anh.

“Anh uống nước đi!” Cố Yên mang cho anh một ly nước mát, uống xong, Lương Phi Phàm ngả người ra sofa thư giãn.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh: “Anh mệt à? Anh ăn cơm chưa?”

Lương Phi Phàm không nói gì mà vòng tay qua ôm cô vào lòng, cô hơi đẩy anh ra, anh liền ôm chặt hơn: “Yên nào, để anh ôm một lát.”

Cô ngoan ngoãn nép vào lòng anh.

Lâu sau, anh vuốt nhẹ lên mái tóc cô: “Em vụng về thế có nấu được cơm không hả?”

Cô đang ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, bỗng nghe anh nói vậy liền giật mình đứng lên, định bụng mắng anh một vài câu, nhưng nhìn đôi mắt có chiều sâu của anh, cô lại không nói gì mà đi thẳng xuống bếp.

Lương Phi Phàm nhìn theo bóng dáng cô. Cô giống như một người vợ mới cưới đang bận bịu dưới bếp, trong lòng anh bỗng cảm thấy ấm áp lạ thường.

Mới ăn tối xong, trong tủ lạnh lại không tích trữ nhiều đồ ăn, cô tìm mãi mới thấy có vài củ khoai tây, liền nấu một bát canh khoai tây và rán hai của trứng. Xong xuôi, cô gọi anh lại ăn cơm.

Cố Yên cảm thấy hơi áy ngại vì bữa ăn quá đạm bạc. Anh mệt mỏi như vậy, nên nấu cho anh những món ăn bổ dưỡng mới phải.

Nhưng anh lại ăn rất ngon lành, thấy vậy cô mới hỏi: “Ngon không anh?”

“Ngon lắm.”

“Thật không?”

“Thật mà.”

“Anh này...”

Lúc này anh mới bật cười: “Lần sau, em làm mấy món ăn mặn cho anh, anh có phải hòa thượng đâu.”

“Nhưng em không dám động vào mấy con vật sống đó đâu!” Cố Yên không dám giết mổ những con vật còn sống, vì khi ăn, liên tưởng đến cảnh chúng mau me đầm đìa, cô lại không nuốt được. Từ khi dọn ra ngoài sống, để muốn ăn món mặn, cô lại đến siêu thị mua đồ ăn làm sẵn về ăn.

Lương Phi Phàm lườm yêu cô một cái, rồi lại cúi xuống ăn tiếp.

Cố Yên tủm tỉm cười nhìn anh, loáng một cái anh đã ăn hết số đồ ăn trên bàn.

Lương Phi Phàm từ phòng tắm bước ra thấy Cố Yên đang cúi húi rửa bát, những đường cong trên cơ thể cô thấp thoáng sau tà áo mỏng, mái tóc búi cao để lộ ra chiếc cổ trắng nõn và gợi cảm.

“Làm em hết hồn!” Anh bỗng ôm cô từ phía sau, hơi thở ấm áp phả vào gáy khiến Cố Yên cũng cảm thấy mềm lòng. Anh nhẹ nhàng cắn lên chiếc gáy mềm mại của cô cho đến khi nó nổi lên sắc hồng, bàn tay xấu tính bắt đầu chạy khắp nơi, rồi lần lên trên sờ nắn hai trái đào. Cô gầy đi nhiều so với khi còn sống với anh, anh vẫn thích thân hình cô ngày trước, cảm giác bụng có một chút mỡ mới thật gọi cảm làm sao!

“Phi Phàm... Anh... Mạnh hơn nữa đi anh!” Cảm nhận cái đó của anh đang dần tiến sâu vào người mình, Cố Yên rên lên từng tiếng thích thú. Hai người họ tiếp tục trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: chương 15

Về sau, để rảnh rỗi, Lương Phi Phàm lại đến nhà cô. Để hợp khẩu vị, đa phần là anh tự xuống bếp làm cơm, ăn xong, cả hai lại ngồi xem phim, trò

chuyện trên sofa.

Có khi cô không có nhà, anh lại ngồi trong xe đợi cô. Thấy cảnh ngày nào anh cũng chạy đi chạy lại, cô liền đánh cho anh một chiếc chìa khóa nhà.

“Anh đói lắm rồi!” Vừa vào đến nhà, anh đã liền miệng kêu đói.

Cố Yên vút quyền sách trên tay xuống rồi vào bếp nấu cơm cho anh ăn.

Lúc cô rửa bát, anh đứng tựa vào cửa bếp, được một lúc, anh lại mon men đến ôm chặt lấy cô.

“Hôm nay Tần Tang xin nghỉ việc rồi.” Cố Yên kể.

“Thế à?” Anh khẽ cắn vành tai cô, trả lời qua loa, bàn tay khó bảo lại luồn vào trong áo cô sờ soạng.

“Em cũng không muốn làm...”

“Ừ.” Anh cứng đờ người.

Cố Yên biết anh hiểu sai ý nên vội vàng giải thích: “Ý em không phải không muốn làm cái đó... mà là em muốn xin thôi việc.” Nói xong, cô xấu hổ cúi xuống rửa bát, sao hôm nay cô lại lỡ lời như thế được chứ, cái gì mà không phải không muốn “làm”...

Một tuần phải có đến bảy ngày anh ở lại nhà cô.

Có đêm, anh dậy đi vệ sinh, khung cửa thấp mà anh lại cao nên bị cọc đầu, nửa tỉnh nửa mê, cô nghe thấy anh kêu đau, lại cười thầm.

“Dậy đi!” Nấu bữa sáng xong, anh gọi cô dậy.

“Ừm... ừ...” Cố Yên vói tay quàng vào cổ anh, để lộ làn da trắng nõn điểm tuyết những đốm hồng hồng, dấu vết của nụ hôn tối qua.

Anh cúi xuống tặng cô một nụ hôn thật nồng cháy. Càng hôn càng cảm thấy như bị kích thích, tay anh không quên thò vào áo cô thám hiểm. “Hôm nay không dậy được không em? Anh cũng không đi làm.” Lương Phi Phàm thì thảo bên tai cô.

“Nhưng em có hẹn với Sang Sang rồi.” Cô vẫn duy trì trạng thái tỉnh táo, nói.

“Không đi được không?” Vừa nói bàn tay anh vừa lần lần xuống phía dưới.

“Không được!” Cố Yên ôm chặt lấy một vòng, khiến anh ôm huyệt cô.

Lương Phi Phàm kéo chiếc chăn của cô về phía mình: “Bé con, ăn no rồi thì phui tay hả?”

Cố Yên cố tránh bàn tay ma quái của anh, nhưng chỉ vài phút sau, anh đã ôm trọn cô dưới thân mình.

Sau khi đã “no nê”, Lương Phi Phàm mới chịu rời giường đi làm, trong khi Cố Yên vẫn cuộn chặt nằm một cách lười biếng.

Tính cách của Tần Tang, Cố Yên là người rõ nhất.

Ngày công ty mở tiệc, lão Chu phê bình bộ phận marketing có vài câu, lời đến tai Tần Tang, cô ấy liếc ánh mắt hằn học về phía lão Chu: “Cũng may, tôi đang tính từ chức đây. Các người ngồi đó mà uống nước lọc!”

Tần Tang xin thôi việc khiến lão Chu lạnh cả mặt, dù gì thì cô cũng là cấp dưới của lão, chẳng lẽ đùa một câu cũng không được sao?

Chị Trần đến khuyên giải, Tần Tang không thèm nghe ai. Cô ấy đẩy chiếc ghế ra, đứng dậy, tay tháo tấm thẻ cài trên áo vút xuống bàn, giận dữ nói: “Đơn xin thôi việc, hôm khác trợ lý của tôi sẽ mang tới, tôi đi đây.”

Không biết lão Chu vô tình hay cố ý lời mấy cô ra như gái câu khách lầu xanh, Cố Yên cũng thấy khó chịu, có điều tính cô vốn vô tư nên cũng không nghĩ tới việc cự lại như Tần Tang. Trong lòng Tần Tang chắc phải khó chịu lắm, đi đến đâu, làm cái gì, người ta cũng nhìn Tần Tang theo kiểu chỉ thông qua cô ấy mà ngưỡng mộ một người nào khác, đối với một cô gái kiêu kỳ như Tần Tang thì điều đó thật là khó chịu.

Cố Yên rất hiểu tâm trạng đó của Tần Tang. Mấy tháng nay, cô không còn sống dựa vào Lương Phi Phàm nữa nên cũng hiểu ra rất nhiều điều.

Tần Tang nghe nói Cố Yên cũng sắp thôi việc nên vui mừng lắm, liền hẹn cô đi dạo, mua sắm.

Từ ngày Tiểu Ly suýt bị làm hại ở quán bar, chồng cô ấy đã cấm không cho cô ấy ra ngoài. Cố Yên và Tần Tang đều hơi sợ anh chồng mặt mày cười nói nhưng bụng chứa dao găm của Tiểu Ly, nghĩ một lát, hai người họ đành thôi không rủ Tiểu Ly đi cùng.

“Bộ này thế nào?” Tần Tang hớn hở hỏi ý kiến của Cố Yên, để chúc mừng cho sự tự do lần này nên đương nhiên phải ăn mặc ***y một chút.

“Ồ, bộ này cổ áo hơi cao.” Cố Yên thật thà nhận xét.

Thấy vậy, Tần Tang thay một bộ khác.

“Thế còn bộ này thì sao?”

Cố Yên thờ dài: “Bộ này ư? Tang Tang, chắc mình phải gọi cả Kỳ Tứ đi cùng thôi, nếu không cậu nhất định bị người ta bắt đi mất.”

Tang Tang lại thay một chiếc váy màu trắng, rất thanh lịch và quyến rũ khiến hai mắt Cố Yên không muốn rời khỏi cô ấy.

“Ý hay đây, kêu Kỳ Nam tới rồi chọn cho cô ấy một bộ luôn.” Tần Tang cười sung sướng.

Tóc Kỳ Nam cũng đã dài qua tai, ra dáng một thiếu nữ dễ thương. Khi tới chỗ Cố Yên và Tần Tang, Kỳ Nam mặc chiếc áo phông rộng, quần sooc, để lộ ra cặp chân dài trắng nõn, đi giày thể thao, nhìn như một nữ sinh mười bảy, mười tám tuổi.

Cố Yên và Tang Tang vừa nhìn thấy Kỳ Nam liền chạy tới véo má cô trêu chọc: “Kỳ Tứ, mệnh cô thật tốt đấy, nữ giả nam mấy năm nay mà nhìn vẫn mượt mà quá đi mất!”

“Thôi, các cô đừng ăn nói lời thôi nũa, mua xong rồi thì đi đi.” Kỳ Nam vút cho nhân viên thu ngân chiếc thẻ ngân hàng, hôm nay Kỳ Nam vốn có hẹn với Lý Nham đi ăn thịt nướng còn Cố Yên và Tang Tang đi mua sắm nhưng lại quên không mang theo tiền, nên mới nghĩ ngay tới việc cầu cứu Kỳ Nam.

“Bộ này của cô!” Tần Tang đưa cho Kỳ Nam chiếc váy màu đen.

“Làm gì thế? Này! Hai cô đúng thật là...” Kỳ Nam cảm lấy, rồi bị Cố Yên đẩy vào phòng thay đồ.

Một lát sau, cả ba bước ra khỏi cửa hàng.

Tần Tang mặc chiếc váy màu trắng, để lộ tấm lưng trần không tỳ vết, dáng người uyển chuyển, mềm mại càng tôn thêm nét đẹp thanh tao. Cố Yên mặc chiếc váy màu xanh nước biển với nhiều lớp xếp ly, mái tóc xoăn xõa xuống vai, nhìn rất quyến rũ. Kỳ Nam mặc chiếc váy đen bó sát kèm theo chiếc thắt lưng để lộ cặp chân dài trắng muốt.

“Tang Tang, nếu chúng ta nói cho Lý Nham biết người mà anh ấy hẹn hò không phải là Kỳ Nam tiểu thư mà là Kỳ Nam thiếu gia thì không biết cảm anh ấy có rơi xuống đất không nhỉ?” Cố Yên ghé sát tai Kỳ Nam thì thầm.

Tần Tang còn chưa kịp trả lời thì Kỳ Nam đã chuẩn bị ra tay trấn áp hai cô nàng đồng đảng, cũng may hôm nay “Kỳ thiếu gia” mặc váy nên không giờ quyền cước ra được, nếu không hai “tiểu hồ ly” kia chắc chắn không thể lành lặn về tới nhà được.

“Tần Tang, chiếc váy tôi đang mặc có lớp lót không đấy?” Kỳ Nam thấp giọng hỏi.

Tần Tang nhìn bốn phía rồi mới trả lời với vẻ thần bí: “Làm gì có!” Cố Yên cũng nhỏ giọng thì thầm: “Không ngừng thế, quần nhóc của cô còn gần như trong suốt cơ.”

Và sau đây là một hồi náo loạn bởi “Kỳ thiếu gia” nổi cơn tam bành và hậu quả đã là cả ba đều bị lôi về đồn cảnh sát vì người đi đường tưởng có trận đánh ghen, làm nhục người giữa đường nên đã nhanh tay gọi điện cho cảnh sát.

Và một chuỗi oan nghiệt chờ đợi ba cô gái xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: chương 16

Lý Nham vừa viết tờ khai vừa hỏi:

“Họ tên?”

“Cố Yên.”

Tần Tang.”

“...Kỳ Nam.”

“Vì sao các cô lại cố tình gây rối nơi công cộng?” Lý Nham hỏi.

“Bởi vì có hai tiểu hồ ly tranh thủ sàm sờ “bò” của anh chứ sao nữa!” Cố Yên khẽ cười rồi nói với Lý Nham.

Kỷ Nam xấu hổ nức nở lên một tiếng, chỉ đùa nhau một chút mà cũng ra nông nổi này sao?

Lý Nham buông bút, tựa lưng vào ghế, nhìn chăm chăm vào cô gái mặc váy đen với cặp giò trắng muốt, giờ đang hết sức bối rối vì xấu hổ, gương mặt xinh đẹp ửng hồng ngượng ngùng càng tôn lên nét đáng yêu, chỉ bằng đó đã khiến cho Lý Nham thấy miệng lưỡi khô nứt.

Tần Tang biết ý, huých Cố Yên một cái: “Cố Yên, hai chúng ta có nên ra ngoài trước không nhỉ?”

Cố Yên nhìn về phía Lý Nham, ý hỏi anh có đồng ý không và ngay lập tức nhận được một cái gật đầu, cô vội vã kéo Tần Tang bước ra ngoài để dành không gian riêng cho hai người.

Hai người vừa đi vừa cười đùa đến nỗi huých phải một người đàn ông cũng đang vội vã bước về phía họ.

“Xin lỗi hai cô!”

“Diệc Thành.” Cố Yên kêu lên khi thấy người mình vừa va phải chính là Phương Diệc Thành.

“Em không sao chứ?” Phương Diệc Thành lo lắng hỏi. Anh vượt qua ba cái đèn đỏ để lao tới đây ngay sau khi nhận điện thoại của Lý Nham thông báo Cố Yên bị đưa tới đồn cảnh sát vì gây rối trật tự công cộng.

“Em không sao, bọn em chỉ đùa nhau chút thôi! À... mà anh không phải vào trong đâu, Lý Nham và Kỷ Nam đang ở trong ấy... thăm vấn.”

Lúc này, Cố Yên mới để ý là Phương Diệc Thành ăn mặc không chỉnh tề, quần áo và đầu tóc xộc xệch, thậm chí hai chân còn xỏ dép lê.

“Mà sao anh lại...”

Cố Yên chưa hỏi xong thì Phương Diệc Thành đã cắt ngang: “Lý Nham gọi anh, nói em xảy ra chuyện nên anh vội chạy tới đây... Lúc ấy đang ngủ nên...” Anh vừa nói vừa xoa xoa huyệt thái dương, chứng tỏ lúc này anh không được thoải mái cho lắm.

Tần Tang chăm chú nhìn biểu hiện của hai người. Ái chà, anh chàng này không tệ chút nào, phong độ, đẹp trai, mọi người trong đồn cảnh sát đều rất cung kính, xem ra thân phận không đơn giản chút nào. Kiểu này, đại boss họ Lương gặp đối thủ khó nhằn rồi đây!

Cố Yên nói chuyện với anh, cảm thấy có điều gì đó là lạ, mặt anh đỏ gay gắt, đôi mắt mệt mỏi, tay nóng bừng bừng.

“Diệc Thành, anh đang sốt à?” Nói rồi cô giơ tay sờ trán anh, nóng đến phát sợ.

“Ừ, anh hơi sốt thôi!” Cố Yên hỏi, anh mới nhớ ra mình đang bị sốt, cả người mệt mỏi như không còn chút sức lực nào.

“Để anh đưa em về nhé?” Phương Diệc Thành lấy lại tinh thần, hỏi.

“Đằng nào anh cũng phải lái xe về.” Tang Tang sốt ruột nhìn về phía phòng thẩm vấn: “Anh đưa Cố Yên về trước đi, em ngồi đây đợi Kỷ Nam.”

“Để em lái xe cho.” Cố Yên lấy chiếc chìa khóa xe trong tay anh, giờ anh đang sốt cao, không nên lái xe.

Phương Diệc Thành gượng cười, không nói gì, thực ra anh cũng không còn sức để nói.

May mà Cố Yên kịp hỏi địa chỉ nơi anh ở. Xe chạy về đến nhà, anh đã ngủ thiếp đi từ bao giờ.

“Diệc Thành! Diệc Thành!” Cố Yên lay lay người anh: “Diệc Thành, anh thấy trong người thế nào? Em đưa anh đến bệnh viện nhé!”

“Không cần đâu!” Vừa nói, anh vừa cầm lấy tay cô, “Anh không sao đâu!” Trước đây, mỗi lúc anh bị thương, có lúc thương khá nặng, Cố Yên khóc, nói anh hãy đến bệnh viện khám, anh thường nắm tay cô, khẽ cười: “Không sao đâu em!” Anh vẫn luôn nói thế.

Cố Yên thấy mắt hơi cay cay. Thấy anh nói vậy, cô cũng không ép anh nữa.

“Diệc Thành, trong nhà anh có thuốc hạ sốt không?”

Phương Diệc Thành cố mở hai mắt, gật đầu một cách khó nhọc.

Cố Yên xuống xe, rồi mở cửa dìu anh bước xuống.

Khó khăn lắm cô mới dìu được anh lên lầu. Có lẽ do đang sốt lại gặp gió nên anh càng sốt cao hơn. Cho anh uống hai viên hạ sốt xong, cũng không thấy hạ, cô liền đi lấy đá lạnh chườm cho anh. Mãi cho đến nửa đêm, thân nhiệt anh mới hạ xuống. Cô định đợi anh hạ sốt sẽ về nhà, nhưng để anh một mình, cô thật không yên tâm, nếu lại sốt cao thì làm thế nào?

Quá khư tươi đẹp lại ủa về trong cô...

“Phương Diệc Thành!” Cố Yên vui sướng vẫy vẫy tay về phía anh, cô hét to đến nỗi cách một con đường cũng có thể nghe thấy.

Nghe thấy cô gọi, anh ngay lập tức tắt điều thuốc đang hút, rồi nhai viên kẹo cao su. Đám đàn em của Phương Diệc Thành nhìn thấy Cố Yên cũng vui mừng chào: “Chào nhị tiểu thư!”

Cố Yên vui vẻ gạt đầu rồi chạy lại véo Phương Diệc Thành một cái: “Anh – hư – quá !” Cô không thích anh hút thuốc, tuy khói thuốc làm đàn ông càng trở nên hấp dẫn nhưng cô vẫn không thích.

“Ái... ái! Nhẹ chút...nhẹ chút!” Phương Diệc Thành đau quá, nhăn nhó kêu lên. “Cố Yên, em định giết chồng sắp cưới sao?”

Cố Yên thu tay lại, “hừm” một tiếng: “Phương Diệc Thành nếu anh còn hút thuốc nữa, em sẽ không lấy anh đâu đấy!”

Bọn đệ tử của anh thấy vậy thì cười khoái trí, đường đường như là một đại ca oai phong lẫm liệt như thế mà khi gặp nhị tiểu thư lại hiền như chú mèo con.

“Tiểu Yên, đừng làm xấu mặt anh có được không?” Phương Diệc Thành ngượng ngịu nói nhỏ vào tai cô.

“Này, này, không cho phép mấy người cười!” Cố Yên nghiêm mặt nói: “Không được phép cười, còn cười nữa là tôi ném xuống biển làm mồi cho cá đấy! Phải giữ thể diện cho chồng sắp cưới của bản cô nương đây nghe chưa?”

Đám đệ tử im lặng vài giây rồi lại cười ồ lên.

Phương Diệc Thành ngượng ngùng lấy hai tay che mặt.

“Diệc Thành, khi nào thì anh mới thừa chuyện với ba em?” Cố Yên lúc đó mới mười tám tuổi, tóc chớm vai, ngồi dựa vào anh hỏi nhỏ.

“Anh đã nói rồi”, Phương Diệc Thành quay lại ôm cô. “Nhưng chú nói, ông ấy không nỡ để một thuộc hạ đắc lực như anh ra đi.”

“Thế anh không đi nữa sao?” Cố Yên sốt ruột hỏi. Lúc đó hai người đã ngầm tính toán với nhau, Phương Diệc Thành sẽ rời khỏi Cố gia tìm một công việc ổn định, chờ Cố Yên tốt nghiệp, rồi họ sẽ làm đám cưới.

“Anh không đi thì làm sao có thể lo cho em một cuộc sống ổn định được?” Phương Diệc Thành hôn nhẹ lên má cô, dịu dàng nói: “Tiểu Yên, chỉ cần anh rời khỏi đây, đi tìm một công việc tốt thì em sẽ lấy anh chứ?”

“Vâng.” Cố Yên vui vẻ gạt đầu. Dù sao lúc đó vẫn còn trẻ nên suy nghĩ rất đơn giản.

Bảy năm nay, Phương Diệc Thành luôn mơ thấy giấc mơ ngọt ngào ấy.

Tiểu Yên, em còn nhớ không, em từng nói là sẽ lấy anh...

Lại một lần nữa, trái tim anh đau nhói, đau đến nỗi khiến anh bưng tỉnh trong cơn mê. Anh mở to đôi mắt, toàn thân đau nhức, họng đau như có lửa đốt, rồi anh lại nhắm mắt thờ dài trong đau khổ.

“Anh tỉnh rồi à? Anh có cần gì không?” Bên cạnh, một giọng nữ vang lên.

“Tiểu Yên?” Phương Diệc Thành giật mình, anh vừa gặp cô trong giấc mơ, giờ cô lại xuất hiện ngay trước mặt anh, khiến anh bối rối trong chốc lát.

“Anh đừng sợ, em không làm bậy khi anh say rượu đâu.” Thấy anh tỉnh lại, cô rất vui nên trêu anh.

Lúc này, anh đã hạ sốt nên cũng có thể nói đùa lại cô: “Sao em lại bỏ qua một cơ hội tốt như thế chứ?”

Cố Yên cười cười: “Anh đừng có tưởng bở như thế chứ? Tỉnh lại là tốt rồi, nhà anh có gạo không? Em nấu cho anh bát cháo nhé?”

“Có, ở thùng dưới bếp.”

Phương Diệc Thành tắm rửa xong rồi ngồi đợi ở sofa, hai tay ngoan ngoãn để trên đùi.

Cố Yên thấy bộ dạng đó liền bật cười: “Phương Diệc Thành, anh sốt quá cao hay sao mà cứ ngẩn ra thế hả? Nói cho em biết, mười bảy trừ bảy bằng mấy?”

Phương Diệc Thành giả bộ ngồi nhắm nhắm tính tính khiến Cố Yên càng thấy buồn cười.

“Thôi được rồi, đi lấy bát và đưa đến đây, em tìm mãi mà không thấy.”

Phương Diệc Thành bật dậy, xuống bếp tìm kiếm: “Không có dưa, có thìa được không?” Diệc Thành hỏi.

“Đến dưa cũng không có? Thế thường này anh không ăn mì tôm à?” Cố Yên thắc mắc.

Phương Diệc Thành lại tìm một lần nữa.

“Là cái hộp này phải không anh?” Cố Yên giờ tay với lấy chiếc hộp ở trên nóc tủ bếp, cô nghĩ đũa được để trong cái hộp đó.

“Cẩn thận!” Phương Diệc Thành nhắc nhở cô.

Thật không may, khi Cố Yên với tay lấy chiếc hộp, nó lại rơi xuống đập vào cửa tủ bếp, rồi rơi vào nồi cháo.

“A!” Cố Yên kêu lên, tay trái của cô vô tình chạm vào nồi cháo khiến cả một mảng da đỏ lên.

Phương Diệc Thành vội đưa cô vào phòng tắm xối nước, nhìn thấy cô nhăn nhó, anh cũng cảm thấy xót xa. “Anh biết là anh không có phúc được ăn cháo em nấu mà.”

Cố Yên đau muốn rơi nước mắt, nhưng nghe anh nói rất tếu nên cũng phải bật cười.

“Ngâm nước một lát cho đỡ rát rồi anh đưa em đi bệnh viện xem có làm sao không.”

“Vâng, tiện thể anh cũng đi khám luôn đi, em thấy anh vẫn còn sốt cao lắm.”

Nhắc tới bệnh viện anh lại thở dài: “Chờ chút, anh ra mua thuốc bôi vào vết bỏng cho em.”

Anh làm sao quên được, thực ra cô cũng giống anh đều không thích tới bệnh viện.

Mặc dù đang sốt cao nhưng anh vẫn muốn đi làm. Cố Yên chỉ biết nói anh là một công dân gương mẫu sốt cao như vậy mà vẫn hăng say làm việc.

Phương Diệc Thành vừa mặc áo khoác vừa dặn dò cô phải chú ý vết thương ở tay, nhưng anh vẫn không yên tâm: “Chiều nay anh phải đến bệnh viện, khi đó anh về sẽ đón em đi cùng luôn, để bác sĩ khám cho em anh mới yên tâm, chứ để lại sẹo thì xấu lắm đấy.”

“Anh đến bệnh viện làm gì?”

“Cha anh nằm viện, bệnh cũ lại tái phát.” Lời nói này nhẹ nhàng nhưng nét mặt anh vẫn lộ rõ nỗi buồn, xem ra bệnh tình của ông không nhẹ chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: chương 17

Ra khỏi nhà, cô nhất quyết không để anh đưa về, mà tự bắt xe đi siêu thị rồi mới về, mua được bịch lớn bịch nhỏ cô mới nhớ ra tay trái mình bị bỏng không thể xách đồ. Khó khăn lắm cô mới xách được chúng về tới chung cư, đang muốn đặt đồ xuống để nghỉ một lát, bỗng tay nhẹ bẫng, một người nào đó đã nhanh tay xách đồ của cô.

Suýt nữa cô va vào người đó, mũi chọt ngửi thấy mùi hương quen thuộc, ngẩng lên, cô ngạc nhiên khi nhìn thấy Lương Phi Phàm.

“Anh nói tuần sau mới về mà?” Cô vui mừng ôm lấy cổ anh.

Chiều qua, trước khi ra khỏi nhà, cô nhận được điện thoại của anh nói là đi công tác gấp, khoảng năm ngày thì về.

Lương Phi Phàm không trả lời, mặc cô vẫn ôm lấy mình, người anh có vẻ hơi cứng nhắc, một tay xách đồ, tay kia cũng không ôm lấy cô. Cô ngược lên nhìn, sắc mặt anh lúc này rất khó coi.

“Anh sao thế? Công việc không thuận lợi à?” Cô quan tâm hỏi.

Anh lãnh đạm nhìn cô, một ánh nhìn khó đoán.

Một lúc sau, anh mới lên tiếng: “Không có gì, anh hơi mệt, về thôi.” Nói xong, anh xách đồ đi về phía trước.

Cô vừa mở cửa vào nhà, đang cúi xuống cởi giày thì anh đã ôm cô từ phía sau.

“Phi Phàm, giờ là buổi sáng!” Cô đẩy anh ra.

Lương Phi Phàm dường như không nghe thấy cô nói, anh vẫn ôm chặt lấy người cô, một tay lần mò xuống phía dưới kéo lệch chiếc quần tam giác, anh tiến sâu vào người cô từ phía sau. Do chưa chuẩn bị tâm lý, cộng với sự mạnh mẽ của anh khiến cô cảm thấy đau rát. Xong việc, anh lại bế cô đặt lên giường.

“Anh sao thế?” Nằm trên ngực anh, cô nũng nịu hỏi.

“Không có gì, chỉ là nhớ em thôi.” Anh bình thản trả lời.

“Nhớ đến nỗi không thèm làm việc nữa, chạy về với em à?”

Mắt anh nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó trên trần nhà, không nói.

Anh rất muốn nói với cô rằng, máy bay riêng của anh còn chưa kịp hạ cánh, Dung Nham đã gọi thẳng vào điện thoại trên máy bay nói: “Đại ca, Yên tỷ đi quán bar.”

“Biết rồi.” Anh biết chiều nay Yên Nhi có hẹn với Tần Tang.

“Còn có cả Kỳ Tứ và Tang Tang nữa.”

“Ừ.”

“Sau đó... xảy ra chút sự cố. A Hồ không liên lạc được với anh nên đến tìm em. Em nghĩ có Kỳ Tứ ở đây chắc sẽ không có vấn đề gì, nên kêu A Hồ dừng ra mặt làm chị dâu mất vui, để mất cẩn thận là được.”

“Rồi sao nữa?” Lương Phi Phàm đặt xấp giấy tờ trên tay xuống. Từ trước đến nay, Dung Nham nói năng rất lưu loát giờ lại ngập ngừng, chắc phải có chuyện gì đây.

“Rồi... không ngờ có người báo cảnh sát...” Đúng thật, Dung Nham càng ngập ngừng hơn.

Lương Phi Phàm nheo mắt, anh linh cảm thấy điều gì không hay xảy ra. “Chờ chút.” Anh đặt điện thoại xuống tay ấn một nút trên bộ đàm “C, hời.”

Bộ đàm phát ra một giọng nam lạnh băng: “Yes! Boss.”

“Nói tiếp.” Lương Phi Phàm lại cầm điện thoại lên.

Ở đầu máy bên kia, Dung Nham như dự báo được một trận cuồng phong đang nổi lên, anh nhỏ giọng báo cáo: “Khi em tới đã thấy Phương Diệc Thành đưa Cố Yên đi rồi. Còn Kỳ Tứ lúc đó đang bị Lý Nham thẩm vấn nên cũng không biết được Yên tỷ đi đâu.”

Lương Phi Phàm im lặng một lúc lâu khiến mồ hôi Dung Nham toát ra như tắm, Tiểu Tứ lần này chết chắc với đại ca rồi!

“Biết rồi.” Lương Phi Phàm rút cuộc cũng lên tiếng.

“Anh, Tiểu Tứ cũng mới biết chuyện thôi...” Dung Nham vội nói đỡ cho Kỳ Nam, vì lần trước Lương Phi Phàm định hỏi tội Lý Nham, Kỳ Nam khóc lóc thảm thiết đòi treo cổ tự tử thì Lương Phi Phàm mới tha cho Lý Nham, lần này, nếu đại ca nổi cơn lôi đình thì Lý Nham chắc không chạy thoát.

Lương Phi Phàm cúp máy. Anh giờ tay nhìn đồng hồ, 02:12.

Cố Yên, Cố Yên... Trái tim anh không ngừng gọi tên cô.

Trở về với thực tại, anh ôm cô vào lòng, nhắm mắt lại chờ nhịp thở bình thường trở lại, anh bế cô vào phòng vệ sinh tắm rửa cho cô.

“Ái...” Khi bế cô vào phòng tắm, trong lúc không để ý anh đã để nước ấm chạm vào vết thương trên tay cô. Cố Yên theo phản xạ kêu lên một tiếng.

“Sao thế?” Lương Phi Phàm vội lấy khăn tắm, nhẹ nhàng lau khô vết thương.

“Lúc nấu cháo không cẩn thận nên bị bỏng.”

Sắc mặt anh sầm lại.

Nấu cháo? Anh tưởng chỉ anh mới có sở trường đấy, hóa ra cô cũng biết, mà lại là nấu cho Phương Diệc Thành ăn.

“Đau không?” Anh cười lạnh.

“Không sao, em bôi thuốc rồi... Phi Phàm, anh sao thế?” Sắc mặt anh bùng bùng, giọng nói cũng sắc lạnh hơn, chắc chắn đã có chuyện xảy ra.

Anh không trả lời mà tiếp tục tắm cho cô, sau đó nhẹ nhàng cuốn khăn tắm bế cô vào giường.

Đặt cô lên giường xong, anh lại lấy khăn tắm lau khô người mình.

Cố Yên lúc này cũng đã mệt mỏi, nằm trên giường đếm ngón tay, như nhớ ra điều gì đó, cô nhồm dậy kéo ngăn kéo lấy thuốc: “Phi Phàm, lấy cho em cốc nước.”

Lương Phi Phàm vứt khăn tắm xuống, vào phòng khách lấy nước cho cô.

Nhìn cô nhăn nhó khi uống thuốc, lòng anh đau nhói. Đối với cô, uống thuốc là việc tra tấn nặng nề, nhưng cô thà uống thuốc còn hơn phải mang thai, hay nói đúng hơn là cô không muốn mang thai con của anh.

“Em đói không?” Anh kìm nén cơn tức giận đang như sóng biển dâng trào, cầm lấy ly nước, nhẹ nhàng hỏi.

Cố Yên cuộn chân vào người, nằm xuống: “Vâng, em muốn ăn cơm rang.”

“Chờ anh chút nhé!” Lương Phi Phàm xoa đầu cô. “Năm đây, xong anh sẽ gọi em.”

Cố Yên ngoan ngoãn gật đầu.

Anh nhẹ nhàng đi vào bếp.

Đang nằm, cô bỗng nhiên nghe thấy tiếng loảng xoảng, mấy giây sau cô mới chợt nhận ra tiếng loảng xoảng phát ra từ phòng bếp.

“Phi Phàm?” Cô mặc vội quần áo chạy xuống bếp.

Lương Phi Phàm lúc này ngồi bệt dưới đất, tay phải ôm tay trái.

“Sao thế?” Cô sà xuống ôm lấy anh.

“Đau quá!” Lương Phi Phàm cúi đầu nói.

“Chỗ nào? Bị bong hay bị dao cứa phải?” Cô vội vàng cầm tay anh tìm xem vết thương ở đâu.

Chiếc chảo úp xuống nền nhà, cơm rang văng tung tóe.

“Anh đau chỗ này.” Anh kéo tay cô áp vào tim mình.

Cố Yên càng hoảng hốt, anh bị đau tim sao?

“Anh đừng động đây, em gọi xe cứu thương!” Cô toan đứng dậy, nhưng lại bị anh kéo lại.

“Không cần đâu.” Anh cầm tay cô áp vào tim mình “Bác sĩ đang ở trước mặt anh đây, nhưng cô ấy không muốn cứu anh.”

“Lương Phi Phàm!” Cố Yên rút tay ra, tức giận đứng phất dậy. “Anh muốn dọa em chết đấy hả? Rốt cuộc anh bị thương ở chỗ nào?”

“Có, anh rất đau lòng.” Về mặt đau khổ, anh nói.

“Cố Yên, có phải từ trước tới nay, em nghĩ anh là người không có trái tim, phải vậy không?” Anh cúi đầu nói.

Vừa rồi đứng rang cơm, trong đầu anh toàn là hình ảnh ngọt ngào khi cô nấu cháo cho Phương Diệc Thành, Cố Yên chẳng lẽ trong lòng em, anh dễ tiện đến thế sao?

Cố Yên, chẳng lẽ trong mắt em, anh là người chỉ biết ghen tuông thôi sao?

Sáng sớm, anh vội vàng đạp máy bay về nhà, nào ngờ, về tới nơi chỉ có căn nhà trống trải.

Anh ngồi trong xe chờ cô cho tới khi trời sáng, điện thoại đổ chuông, là giọng Dung Nham hỗn hển gọi tới: “Đại ca, Cố Yên vừa mới từ nhà anh ta đi ra, bọn họ đi cùng nhau.”

Anh rơi vào im lặng, trái tim đau nhói như bị hàng nghìn nhát dao đâm xuống.

“Cố Yên, cả đêm qua em ở với người tình cũ trong nhà anh ta, lẽ nào lại không gọi cho anh lấy một cuộc để giải thích sao?” Anh đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt cô, nói.

Cố Yên sững sờ, hóa ra đây là lý do từ sáng tới giờ anh cư xử một cách lạ lùng với cô. Một lúc sau cô mới phản ứng lại: “Em thấy việc này chẳng có gì to tát, em với anh ta không có gì.” Lúc này Cố Yên mới tỉnh ngộ, làm sao anh có thể yên tâm để cô ở nhà một mình, chắc chắn anh sẽ sai A Hồ theo dõi nhất cử nhất động của cô.

Thực ra tới qua cũng muốn gọi cho anh, nhưng sẽ phải nói thế nào đây? Lẽ nào nói: “Phi Phàm, em đang ở nhà Phương Diệc Thành.” Việc này cô không sao lên tiếng được.

Lương Phi Phàm cười nhạt.

Anh tin giữa cô và anh ta sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng Cố Yên, em làm sao có thể nhận lúc anh đi công tác mà ở lại nhà tình cũ cả một đêm được cơ chứ? Em có biết anh sẽ đau đớn thế nào khi biết chuyện không? Hay em định giấu anh chuyện đã qua đêm ở nhà mối tình đầu?

Em coi anh là thằng ngốc hả?

“Thật sự em với anh ta không có gì hết.” Cố Yên thấy anh không nói gì, chắc chắn anh đang rất tức giận.

Chuyện đã đến nước này, cô rất hối hận. Tối qua cô nên gọi điện cho anh, cho dù anh không đồng ý, hai người sẽ to tiếng trong điện thoại, còn hơn nhìn thấy anh đau khổ như lúc này. Thấy anh như vậy, trái tim cô cũng nhói đau.

“Không có gì mà ở với nhau cả một đêm như thế à? Cố Yên, em đừng tưởng anh chiều em thì em muốn làm gì thì làm!” Nghe Cố Yên giải thích, anh bỗng nổi giận đùng đùng.

Không có gì mà mỗi lần anh ta xuất hiện, mặt mày em lại rạn rờ như đang nghĩ tới những kỷ niệm ngọt ngào ngày đó? Không có gì mà trong lúc nguy cấp, em lại nhớ số điện thoại của anh ta còn hơn nhớ số của anh? Không có gì mà mỗi khi ở bên anh, đầu óc em lại thất thần đi chỗ khác? Nếu trong lòng em, Phương Diệc Thành không là gì cả thì Lương Phi Phàm này cũng chẳng là gì.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: chương 18

Cố Yên biết anh đang rất tức giận nên không dám chọc vào, chỉ nở nụ cười lấy lòng anh.

“Anh ta sốt cao, nên em ở lại nấu cho anh ta bát cháo.” Cố Yên cố gắng giữ giọng bình tĩnh, thầm nghĩ, anh ghen chứng tỏ anh yêu mình, mình không nên giận dữ, hãy bình tĩnh nói cho anh hiểu.

“Em và anh ta quen nhau lâu như vậy, cho dù không còn ở bên nhau nữa thì cũng có thể làm bạn, anh ta sốt cao nhưng vẫn vì chuyện của em mà đến giúp, giờ em giúp lại, cũng là hợp tình hợp lý.” Cố Yên giải thích.

“Anh ta sốt cao, sao không đưa anh ta đến bệnh viện? Em ở đó cả đêm là anh ta hết sốt à? Em là bác sĩ sao?”

Cố Yên thờ dài, thôi, tốt nhất nên dừng lại đây, càng giải thích càng trở nên rắc rối.

“Lý do của em hay quá nhỉ? Cố Yên, rốt cuộc là em muốn gì? Em dọn ra ngoài là để tự do hẹn hò với anh ta? Em coi anh là cái gì hả? Là một trong số tình nhân của em? Em đang so sánh xem giữa anh và anh ta, ai tốt hơn để chọn hả?” Lương Phi Phàm gần như phát điên.

“Phi Phàm, anh bình tĩnh lại có được không?” Cố Yên biết, giờ mà cô cũng nổi đóa lên, giữa hai người sẽ xảy ra một trận khẩu chiến ác liệt, nếu cô cố gắng kiềm chế bản thân. “Phi Phàm, anh bình tĩnh đi nào! Em sẵn sàng giải thích cho anh hiểu, chúng mình không nên cãi nhau nữa, được không anh? Anh đang rất tức giận, lời nói ra làm đau lòng người khác, anh có biết không?”

“Vậy anh hỏi em, việc em giấu anh đến qua đêm ở nhà tình nhân cũ, anh có đau lòng không hả?”

“Lương Phi Phàm, sao anh lại nói em như vậy? Lẽ nào anh muốn em là kẻ không nhớ tới tình xưa nghĩa cũ, anh muốn em là kẻ bạc tình như thế hả?” Cuối cùng, Cố Yên cũng tức điên lên.

“Nếu em không gặp lại anh ta nữa thì anh thế nào cũng được.”

“Anh lại cố tình gây sự!”

“Là em sai trước đây chứ!”

Cố Yên giận dữ đi vào phòng khách, ngồi phịch xuống sofa: “Phi Phàm, cả hai không được bình tĩnh. Hôm khác chúng ta nói chuyện! Em thật không muốn cãi nhau với anh!”

Lương Phi Phàm im lặng một lúc, sau đó anh hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh. Anh đi đến trước mặt cô rồi ngồi xuống, nói rõ từng chữ: “Thôi được, anh sẽ không nói gì thêm nữa. Cố Yên, giờ em hãy thề với anh, em sẽ không bao giờ gặp anh ta nữa. Anh sẽ bỏ qua mọi chuyện.”

Giọng điệu lạnh lùng của anh khiến cô có cảm giác quen thuộc. Lẽ nào không đồng ý, anh lại giam lỏng cô? Cảm giác bị chặt đi đôi cánh tự do khiến cô thấy ngọt ngào, khó thở. Cuối cùng cô cũng tức như muốn phát điên, cô nhìn anh với ánh mắt căm hờn, giọng lạnh băng: “Nếu không thì sao nào? Nếu em không thề thì sao, anh sẽ làm gì? Sẽ cưỡng bức em thêm một lần nữa, có phải thế không?”

Sẽ cưỡng bức em thêm một lần nữa?! Trái tim anh như vỡ tan, đau nhói.

Cố Yên, em tưởng lần đó anh không đau lòng sao?!

Hai người nhìn vào mắt nhau rất lâu, cuối cùng anh buông cô ra, không nói gì và lặng lẽ bước ra ngoài.

Tiếng đóng cửa cái “rầm”, Cố Yên tựa lưng vào sofa mắt nhìn lên trần nhà suy nghĩ cho đến khi bụng sôi lên, cô mới trở về với thực tại: “Thật đáng ghét, đã tự hứa với lòng lâu thế đến cơm cũng không nấu cho ăn.” Cố Yên oán giận mắng thầm

Sau hôm đó, Lương Phi Phạm không trở về nhà cô nữa nhưng ngày nào cô cũng được nhìn thấy anh trên ti vi.

Báo chí và truyền hình liên tục đưa tin Lương Tổng hôm nay đi với cô diễn viên này, ngày mai đi với cô người mẫu nọ. Hôm qua, trên trang nhất các báo mạng còn giật tít: “Tổng giám đốc Lương thị sự nghiệp thành công, mỹ nữ vây quanh.”

“Tớ đã nói rồi mà, sao cậu vẫn bình chân như vại thế?” Tiểu Ly vừa múc kem từ ly của Cố Yên vừa đưa cho cô tờ báo. “Cậu xem đi, ngọc nữ Trần cướp người tình của cậu rồi đây này. Tớ vốn rất thích xem phim của cô ấy, giờ tớ không thèm tới rạp xem nữa, tớ sẽ chỉ mua đĩa lậu thôi.”

Tần Tang đang làm đồ ăn cũng sán lại ngó vào trang báo rồi trầm trồ: “Oa, đại ca thật phong độ. Chụp ảnh cùng mỹ nhân mà vẫn giữ được bộ mặt lạnh như tiền.”

Từ ngày Tần Tang thôi việc, cô mở một quán cà phê nhỏ, tự mình làm chủ, quán làm ăn cũng phát đạt. Cố Yên cũng hâm mộ cuộc sống của Tần Tang tự do, thích làm gì thì làm.

“Tần Tang, cậu nghĩ cách gì đi!” Tiểu Ly gõ gõ vào chiếc đĩa.

Tần Tang liếc mắt nhìn Cố Yên, cười cười, nói: “Hoàng đế còn không vội, thái giám sao phải vội chứ!”

Tiểu Ly tức giận: “Tần Tang cậu mới là thái giám!”

Tần Tang cũng lườm cô ta một cái: “An Tiểu Ly, da cậu bị ngứa hả?”

Tiểu Ly ‘hừm’ một tiếng: “Đấy là tôi lo cho Cố Yên, cậu không lo sao?”

Tần Tang chỉ vào Cố Yên, nói với Tiểu Ly: “Cậu thấy không, cô ấy có giống người đang lo lắng không hả? Chỉ cần cô ấy ra tay thì bọn ruồi muỗi kia chẳng dám đậu vào đại ca nhà ta đâu. Chỉ cần anh muốn, em có thể làm bất cứ điều gì vì anh.” Tần Tang đưa ra câu kết, thấy câu nói có lý, cô liền rút điện thoại ra lưu lại.

Cố Yên đắc ý cười, cảm ly cà phê lên nói: “Tri kỷ, tớ mời cậu một ly!”

Tiểu Ly nhìn hai người câu qua câu lại không khỏi bức tức, hai con hồ ly dùng ngôn ngữ của chúng nói chuyện với nhau, mình nghe không hiểu.

Cố Yên cười, thôi được, đến gặp anh một chuyện vậy.

“Xin lỗi Cố tiểu thư! Lương tổng hôm nay rất bận, cô đợi một lát được không ạ?” Thư ký Lâm nói mà mồ hôi vã ra như tắm.

“Cô làm việc của cô đi!” Cố Yên không muốn gây khó dễ cho người thư ký trung thành này.

Thư ký Lâm cảm kích ngời xuống chỗ của mình. Bao nhiêu năm ngồi ở cái ghế thư ký giám đốc này, cô hiểu được một điều: ông chủ có thể đắc tội, chứ Cố tiểu thư thì không được phép đắc tội. Cô không biết vì sao ông chủ của mình lại có những hành động như vậy, sống tới ngàn này tuổi, kinh nghiệm dày dặn, cô biết ông chủ dù có muốn cũng không thể nào thoát khỏi năm ngón tay Phật pháp của Cố tiểu thư.

Cố Yên đứng dậy, chỉnh lại quần áo, soi gương sửa sang lại lớp trang điểm, rồi tự mình đi đến mở cửa phòng tổng giám đốc.

Từ ngoài bước vào cô đã nổi da gà vì những tiếng bốn cột, tiếng phụ nữ ẻo ọt: “Phạm, anh hư quá!”

Cô dừng bước rồi ‘hừm’ một tiếng.

“A...” Người phụ nữ lúc này ‘a’ lên một tiếng khi nhìn thấy người lạ bước vào.

Lương Phi Phạm có vẻ tức giận khi có người làm hỏng cuộc vui của anh. Cố Yên nhìn anh, cúc ở ngực áo phanh ra, bàn tay Trần mỹ nữ bám lấy bờ ngực săn chắc của anh.

Lương Phi Phạm bình thần vuốt ve tấm lưng gầy như trần trụi của cô ta, giọng tỉnh bơ: “Chẳng phải tôi đã nói là tôi đang bận sao?”

Cố Yên thầm thở dài, kiểu ăn nói như tuồng kịch thế này, anh có cần thiết phải diễn y như thật vậy không?

Được thôi, thích diễn thì bản cô nương đây cũng sẽ diễn cho các người xem.

Cô ném cho Lương Phi Phạm một cái nhìn sắc lẹm, rồi bước tới giờ năm móng vuốt cào vào tấm lưng nuột nà của cô ta: “Giờ cô có thể biến đi được

rồi!”

Trần mỹ nữa ngược bộ mặt yếu đuối và đáng thương lên nhìn cô. Tối qua còn thuê cả chồng đĩa phim của cô ta về xem, nay nhìn thấy người thật, còn đẹp hơn cả trong phim.

“Phạm...” Cô ta nũng nịu áp mặt vào ngực Lương Phi Phạm hồng hồng tìm sự che chở.

Lương Phi Phạm không lên tiếng, bàn tay vẫn vuốt ve tấm lưng trần kia, mắt theo dõi xem thái độ của Cố Yên thế nào.

Cố Yên gần như không chịu nổi nữa, cô nghĩ, lát nữa phải vứt cái ghế kia đi, sao nhìn họ lại ngứa mắt đến thế?

“Lương Phi Phạm, nếu không muốn tôi chặt mấy ngón tay đang làm bấy kia xuống thì hãy buông cô ta ra. Còn cô... Tuy tôi là fan hâm mộ của cô, nhưng không vì thế mà tôi bỏ qua cho cô đâu nhé! Trước khi bàn tay tôi hủy hoại nhan sắc của cô, cô hãy nhanh nhanh rút khỏi đây, chi phiếu ngày mai sẽ có người mang đến cho cô.” Sự nhẫn nại của Cố Yên sắp cạn rồi.

Vòng tay mỹ nữ kia ôm Phi Phạm càng thêm chặt hơn, mặt áp sát vào người anh, chỉ hé hé mắt nhìn Cố Yên, cặp mắt như đang quan sát một màn kịch hay. Tình huống này, Trần mỹ nữ quá quen thuộc, quan trọng là xem thái độ người đàn ông thế nào thôi, không biết cô gái kia có thân phận thế nào, chỉ cần không có được sự sủng ái của Lương Phi Phạm thì cũng chẳng làm được gì. Trong một thời gian ngắn, cô ta đã đánh bại được bao nhiêu đối thủ đã tiếp cận với Lương Phi Phạm thì đương nhiên phải là người lắm mưu nhiều kế, thủ đoạn hơn người.

Nhưng Trần mỹ nữ không thể ngờ tới, bộ ngực cô đang dựa vào lại rung lên vì tiếng cười khoái trá.

Cố Yên lườm anh ta một cái, vẫn không hả giận, cô liền đi tới dùng gót giày nhọn đá anh một cái. Bị một cú trời giáng Lương Phi Phạm mặt mày nhăn nhó, đây cô gái đang ngồi trong lòng ra, nói một cách lịch sự: “Trần tiểu thư, chi phiếu ngày mai sẽ có người mang đến cho cô, tạm biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: chương 19

Trần mỹ nữ không hổ danh là diễn viên hạng A, Lương Phi Phạm mới đẩy nhẹ một cái, cô ta đã lùi lại, tay thu gom đồ đạc, hai mắt ướt sũng, nũng nịu nói: “Phạm... em không cần tiền của anh, em ở bên anh không phải vì tiền mà vì em yêu anh. Em... chỉ cần một câu nói của anh, anh đối với em... cho dù chỉ một chút thôi, có thật lòng với em không?”

“Xin lỗi!” Lương Phi Phạm vừa đóng cúc áo vừa trao cho cô nụ cười mê người.

Trần mỹ nữ cười đau đớn: “Không sao... Em cũng biết, người như anh không dễ gì chung tình tới một người con gái... Phạm, em chỉ hy vọng sau này anh sẽ nhớ đến em, người rất yêu anh, hãy nhớ rằng chúng ta từng có những phút giây vui vẻ bên nhau.” Vừa nói, nước mắt của mỹ nhân vừa không ngừng rơi.

Cố Yên lại một lần nữa nổi da gà, nhìn cảnh đôi tình nhân bịn rịn chia tay trong nước mắt, cô không kìm được con tức giận: “Lương Phi Phạm, tôi cảnh cáo anh, lập tức kêu cô ta biến khỏi đây ngay, ngay bây giờ, nếu không đừng trách tôi!”

Mỹ nhân kia mừng thầm vì Lương Phi Phạm đã nhìn thấy bộ dạng đánh đá, chua ngoa của Cố tiểu thư, lần này chắc hẳn cô đã mất điểm trong mắt anh.

Lương Phi Phạm thờ dãi, anh đi đến ôm cô gái đang hậm hực tức giận kia, thậm chí anh chẳng thèm nhìn mỹ nữ kia một cái: “Trần tiểu thư, mời cô rời khỏi đây ngay, nếu không cô sẽ thấy tôi thảm hại thế nào đây.”

Mỹ nữ khép lại màn kịch bằng những bước đi nặng nề ra cửa.

Cố Yên đẩy mạnh anh ra nhưng vẫn không quên cầu vào tay anh một cái thật đau: “Giờ thì anh đã thấy mãn nguyện rồi chứ?” Cố Yên ngồi phịch xuống sofa.

“Ồ, anh không thể phủ nhận là anh rất thích nhìn thấy em nổi cơn ghen như thế này.” Lương Phi Phạm đi đến, giờ tay ra định ôm cô vào lòng.

“Cởi chiếc áo anh đang mặc trên người ra.” Cô ra lệnh cho anh.

“Quần cô ta cũng chạm vào rồi, có cần cởi nốt không?” Lương Phi Phạm dờ dờ trên chiếc thắt lưng.

“Cả sofa, nói tóm lại, tất cả những thứ cô ta động vào cũng phải thay hết cho tôi.” Cô lạnh lùng chỉ vào đồ dùng trong phòng và nói.

Lương Phi Phạm nở nụ cười rồi tiến lại gần, giờ tay định cởi chiếc áo cô đang mặc.

“Anh làm cái gì thế?”

“Anh giúp em cởi quần áo.”

“Không cần! Anh động đến cô ta, em chê anh bẩn!” Cố Yên vùng vằng giải thích.

“Lý do hay đấy, quần áo của em, Phương Diệc Thành cũng động vào rồi, anh cũng chê bẩn, em cũng phải cởi ra...” Tay cởi cúc, miệng kề sát tai cô, nói: “Em với anh cùng cởi, sau này chỉ có hai chúng ta thôi, được không?”

Cố Yên dùng sức đẩy anh ra: “Hôm đó không phải mặc cái áo này!”

Lương Phi Phàm rút tay lại, anh nhìn cô rất lâu, cảm thấy thân hình nhỏ bé, mềm mại của cô như đang co lại để né tránh anh.

“Nhưng anh vẫn cảm thấy toàn thân em đều có mùi của anh ta?”

Lương Phi Phàm hỏi cô bằng một giọng rất nghiêm túc, khác hẳn với thái độ nửa đùa nửa thật lúc nãy: “Quần áo anh cởi ra có thể không mặc lại, còn em thì sao? Sao có thể mặc đồ khác, còn mùi anh ta trên cơ thể em thì sao? Đến khi nào em mới có thể xóa được hình ảnh anh ta trong tim em? Chỉ vì một con đàn bà vô vị, em đã đòi thay toàn bộ phòng làm việc của anh. Em nằm dưới cơ thể anh, nhưng em lại nghĩ tới người đàn ông khác, anh có nên thay luôn cả em không hả?”

Lúc này, anh như biến thành một con người hoàn toàn khác, càng nói anh càng làm cô đau lòng.

Cố Yên như chết lặng, cô bỗng nhận ra một điều, cô tiến vào lúc này là sai lầm.

Lần này, anh không chỉ nóng giận một chút rồi thôi.

Lần này, cô không phải chỉ cần dỗ dành là anh sẽ quên đi mọi chuyện.

Lần này, anh hoàn toàn nghiêm túc.

Chỉ cần anh muốn, cô đều đáp ứng.

Anh muốn cô quên Phương Diệc Thành, mà thật sự cô cũng không muốn gặp lại anh ta, nhưng vấn đề không phải ở chỗ Phương Diệc Thành. Lương Phi Phàm không tin tưởng cô, chính vì không tin tưởng nên anh mới không có cảm giác an toàn, cho nên hết lần này đến lần khác anh nghi ngờ cô, hết lần này đến lần khác anh gây vò cô. Anh làm cô đau khổ.

Tần Tang nói đúng, chỉ cần anh muốn thì cô có thể đáp ứng thế mới gọi là tình yêu.

Nhưng Tần Tang à, cái anh ấy muốn là sự chiếm hữu trong tình yêu, cô nói xem, tôi phải làm thế nào đây?

“Lương Phi Phàm, anh không tự tin đến thế sao?”

“Ừ!” Lương Phi Phàm trả lời một cách dứt khoát. Cô chỉ biết im lặng.

“Cố Yên, anh vẫn giữ câu nói đó, nếu em không gặp lại anh ta nữa, anh sẽ bỏ qua mọi chuyện. Nếu em không đồng ý, anh cũng sẽ không bao giờ cưỡng bức em thêm một lần nào nữa, tin anh đi, chuyện hôm đó, anh còn hối hận và đau khổ hơn em rất nhiều.” Lương Phi Phàm nghiêng mặt nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ. “Nếu như thời gian có thể quay lại, cho dù em có đi theo Phương Diệc Thành đi chăng nữa, anh cũng sẽ không làm... tổn thương em” Ánh mắt anh hiện rõ sự ân hận và cay đắng.

Nếu như có cơ hội làm lại, cho dù em có theo người đàn ông khác, anh cũng sẽ không làm tổn thương em.

“Anh không muốn ép buộc em, nếu như em không dám hứa với anh, chúng ta chia tay đi.”

Hai từ “chia tay” anh thốt ra mới nặng nhọc làm sao? Nói xong, anh đang day day hai bên thái dương, vẻ mệt mỏi.

Cuối cùng, anh cũng thấy mệt mỏi.

Cố Yên đứng thẳng người, nhìn vào mắt anh nói: “Lương Phi Phàm, giờ anh có tỉnh táo hay không?”

“Anh rất tỉnh táo.”

“Anh nghĩ kỹ rồi chứ?”

“Ừ.”

Lương Phi Phàm bình tĩnh nói.

Lâu sau Cố Yên mới lên tiếng: “Thế thì cứ theo ý anh đi. Chúng ta chia tay.”

Lương Phi Phàm nhìn cô với ánh mắt tuyệt vọng, anh không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy.

“Đồ đặc của anh đang để nhà em, anh cho người tới lấy trong vòng một tuần, nếu không em sẽ vứt đi.” Ngừng một lát, cô cũng nói cũng bằng giọng nghiêm túc giống như anh: “Lần này anh đừng chơi trò tuyệt thực như lần trước, thật lố bịch.”

Nói xong, cô bước nhanh ra ngoài.

Cánh cửa vừa khép lại, bên trong vang lên những tiếng đồ đạc đổ rầm rầm, đến cánh cửa gỗ cũng phải rung lên vì tiếng động lớn. Cố Yên bước đi trong ánh mắt sợ hãi của Thư ký Lâm.

Lần này, không những bàn làm việc phải thay, mà đến sofa, giá sách cũng phải thay mới hết chữ chẳng chơi.

Vừa đi, Cố Yên vừa hậm hực, anh bày đặt ra đủ trò, nào là cặp với cô diễn viên này, bao cô người mẫu kia, nhưng có một điều cô biết rõ là anh sẽ không bao giờ thêm động vào họ, vậy mà vẫn cứ phải giả vờ đi đánh ghen, cứ như thế cô là mụ sư tử hà đông chính hiệu. Anh muốn nhìn thấy cô ghen, vậy cô sẽ ghen cho anh thấy, nhưng tại sao cứ bắt cô phải thề thốt, chẳng lẽ như thế mới chứng minh được tình yêu cô dành cho anh sao? Đã yêu nhau thì phải tin tưởng lẫn nhau, tại sao anh không thử tin cô lấy một lần? Tại sao cứ phải ép cô tới bước đường cùng này?

Anh cứ làm như cô là người không biết giận giữ là gì, anh đúng là loại đàn ông hẹp hòi!

Cố Yên còn chưa đi ra khỏi cửa của Lương thị, điện thoại bỗng rung lên.

“Đến bệnh viện ngay, cha ngất xỉu rồi.” Cố Minh Châu lạnh lùng thông báo, rồi cúp điện thoại.

Cố Yên cuống cuống quay lại, nhờ lái xe của Lương thị chở tới bệnh viện bất chấp việc cô với ông chủ xe vừa cãi nhau kịch liệt trước đó.

Cố Bác Văn nằm trên giường bệnh, chiếc chăn mỏng đắp ngang ngực, nếu không để ý thấy hơi thở yếu ớt thì cứ ngỡ rằng đó là khúc gỗ khô. Máy tháng qua, mái tóc đen chỉ điểm vài sợi bạc mà nay đầu đã bạc trắng.

Cố Yên nhìn thấy vậy liền không kìm được nước mắt, gục đầu xuống giường, cô cất giọng gọi cha: “Cha...”

“Đã qua cơn nguy kịch, bác sĩ nói tạm thời không có vấn đề gì nữa.” Cố Minh Châu thấy em gái quá đau khổ, nên an ủi. “Có điều, Cố Yên này, từ nay về sau em phải tới thăm cha thường xuyên đấy nhé!”

“Chị, sao không nói với em sớm hơn?” Cố Yên nắm lấy bàn tay cha, lòng đau nhói. Ung thư gan giai đoạn cuối... Đang yên đang lành lại nhận được một tin dữ, ung thư gan giai đoạn cuối, sáu chữ thôi nhưng thật đáng sợ, thử hỏi cô không đau lòng sao được!

Vậy mà giờ cô mới biết.

“Thời gian gần đây, cha luôn phải hóa trị, sức khỏe cũng tạm ổn rồi. Cha biết chuyện em đã dọn ra ngoài sống, chắc sẽ có nhiều việc phải lo, cha sợ em biết chuyện sẽ lo lắng, nên ông dặn mọi người phải giấu em.” Cha mới uống thuốc nên sẽ ngủ lúc lâu nữa. Em đi tới chỗ bác sĩ hỏi xem phác đồ điều trị sắp tới của cha là gì. Tối chị sẽ tới, ban ngày em ở đây với cha.” Cố Minh Châu nheo đôi mắt nhìn bệnh án ở đầu giường.

Cố Yên đã quá quen thuộc với thái độ lạnh lùng của người chị cùng cha khác mẹ này. Sau khi cha rút khỏi thương trường, mọi hoạt động của công ty Vì Bác đều do một tay Cố Minh Châu gánh vác. Công ty làm ăn ngày càng thịnh vượng, nếu không có một cái đầu thông minh, thủ đoạn thì chắc công ty sẽ không có được như ngày hôm nay. Tính cách lạnh lùng gần như đã ăn vào máu của Cố Minh Châu.

Tiếng giày cao gót của Cố Minh Châu xa dần.

Cố Bác Văn hôn mê đã tám tiếng, cũng là tám tiếng Cố Yên ngồi túc trực bên giường bệnh, hai mắt đỏ hoe vì thương cha.

Mẹ cô là một họa sỹ, tính cách lạnh lùng và độc lập. Kể có thời gian là lại đưa cô con gái nhỏ đi đây đó tìm cảm hứng sáng tác. Từ khi được đưa về Cố gia, Cố Yên mới thực sự có cảm giác ấm áp của một gia đình. Cố Bác Văn tuy nghiêm nghị nhưng lại rất hiền từ, ông rất yêu thương và chiều chuộng hai cô con gái. Trong mắt bọn trẻ, ông là một người cha vô cùng tuyệt vời. Còn Nguyễn Vô Song, bọn trẻ thường xuyên gọi bằng cái tên thân mật là dì Nguyễn thì hiền lành, dịu dàng, bà coi Cố Yên và Cố Minh Châu như hai cô con gái ruột, chăm sóc hết sức chu đáo, đến người có tính cách lạnh lùng như Cố Minh Châu cũng có lúc nhào vào lòng dì nũng nịu, hay kể cho dì nghe những chuyện thầm kín. Lúc Cố Yên và Phương Diệc Thành yêu nhau, Cố Bác Văn phát hiện ra đã không đồng ý, bởi ông muốn cô con gái ruột của mình có một cuộc sống bình lặng như bao cô gái khác, còn Phương Diệc Thành, anh quá thông minh, quá tài hoa và đỉnh đặc, nhưng trong lúc cô và anh đang say tình thì làm sao ông ngăn cản được, nên ông đành chấp nhận anh và âm thầm rèn giũa anh để sau này còn giao cơ nghiệp cho người con rể bất đắc dĩ này.

Nhưng cuộc đời khó nói trước, sau này, không ai có thể ngờ lại xảy ra cơ sự đó.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: chương 20

“Sao lại ngồi đây mà khóc thế?” Cố Bác Vân tỉnh lại, thấy con gái đang ngồi bên giường bệnh, hai hàng nước mắt tuôn rơi.

“Cha!” Cố Yên vội lau nước mắt: “Cha thấy trong người thế nào?”

“Lẽ ra cha khỏe lắm, nhưng tỉnh dậy thấy con gái yếu đang khóc nên giờ thấy yếu đi rồi.” Cố Bác Vân cố chọc cười con gái.

Cố Yên nở nụ cười miễn cưỡng, cô nhẹ nhàng ôm lấy cha: “Cha, cha đừng bỏ con mà đi nhé! Lúc này cha nằm yên không nói câu nào làm con sợ lắm”

Cố Bác Vân vỗ nhẹ vào lưng con gái, dịu dàng an ủi: “Con người ta ai cũng sẽ đến lúc phải chết thôi con ạ! Tiểu Yên, con phải mạnh mẽ lên, cha không thể đi theo con cả cuộc đời này được.”

Ai cũng biết cha mẹ sẽ không thể nào theo ta đến hết cuộc đời này. Con cái dù có hiểu đến mấy cũng không thể nào ở bên cha mẹ hằng ngày, hằng giờ, họ luôn luôn bận rộn, nào là học hành, nào là sự nghiệp, tình yêu, con cái... Đến khi cha mẹ già, sắp rời bỏ ta mà đi thì hối hận cũng đã muộn. Sớm biết vậy chúng ta nên tranh thủ thời gian ở bên cha mẹ, đừng làm những việc khiến cha mẹ phải phiền lòng.

Con người ai cũng nghĩ được điều đó, nhưng nếu thời gian thật sự có quay trở lại, e rằng chúng ta vẫn có muôn ngàn lý do để không ở cạnh cha mẹ thân yêu.

Cố Yên nghe cha nói vậy, bất giác hối hận vô cùng, tiếng khóc mỗi lúc một to khiến bác sĩ, y tá ở phòng bên tường Cố Bác Vân có chuyện chẳng lành, liền tức tốc chạy sang. Cố Bác Vân vuốt tóc con gái: “Tiểu Yên, con đã lớn rồi mà, ngoan nào, đừng dậy đi, để cha nói chuyện với bác sĩ nào.”

Cố Minh Châu vừa bước vào cửa phòng đã thấy cảnh bác sĩ đứng chật phòng, cô em gái khóc đến thương tâm, cô hét hoảng rẽ đám người nhào đến bên giường bệnh: “Cha!”

“Cha không sao!” Cố Bác Vân cười cười, xua tay: “Em gái con thương cha quá nên cứ khóc suốt.”

Cố Minh Châu thấy cha nói vậy liền thở phào nhẹ nhõm, đôi mày cau lại, lạnh lùng nói: “Cố Yên, đứng lên đi!”

Từ nhỏ Cố Yên đã rất sợ phong thái uy nghiêm của chị, cộng với lúc này có mặt bác sĩ nên cô thấy hơi ngại, vội vàng đứng sang một bên.

“Bác sĩ Vương, phiền bác sĩ khám lại cho cha tôi với. Tôi đã liên hệ được với bệnh viện Bắc Sơn rồi, nếu không có vấn đề gì thì sáng sớm mai tôi sẽ chuyển cha tôi sang bên đó.” Rồi cô quay sang cất giọng như ra lệnh nói với Cố Yên: “Cố Yên, ra đây với chị một lát.”

“Chị!” Cố Yên vẫn thút thít, ngoái lại nhìn cha.

“Khóc lóc có ích gì!” Cố Minh Châu phiền lòng khi thấy cô em gái yếu đuối liên tục khóc, nếu nước mắt có thể giải quyết được vấn đề thì Cố Minh Châu ta đây đã khóc chết đi sống lại lâu rồi. “Sáng sớm mai chị sẽ chuyển viện cho cha, điều kiện chữa trị ở bệnh viện Bắc Sơn rất tốt cho bệnh tình của cha lúc này, ngày kia... không, trưa ngày mai, mười hai giờ hai mươi phút, em đến công ty tìm chị, chị em mình ăn bữa trưa, chị có việc muốn bàn với em.” Cố Minh Châu sắp xếp công việc rất chuẩn xác.

Cố Yên ngoan ngoãn gật đầu.

“Giờ chị phải về công ty rồi.” Cố Minh Châu thu dọn cặp tài liệu rồi đi ra ngoài. Vừa tới cửa, cô quay lại nói với em gái: “Cố Yên, chuyện ngày mai chị sẽ nói rõ hơn với em, nhưng có câu này chị muốn nói với em, em hãy nhớ lấy, em là một phần của Cố gia, với Vi Bác. Đừng có vì mấy chuyện chẳng đâu vào đâu mà trở mặt với anh ta, làm như thế không có lợi cho Cố gia chút nào đâu, nhớ lấy.”

Cố Yên sững sờ: “Chị, chị nói thế nghĩa là sao?”

“Em nghe không hiểu tiếng Trung hay sao mà còn hỏi chị?” Cố Minh Châu trừng mắt nhìn cô: “Tạm thời như thế đi, chị đi đây!”

Cố Yên lững thững quay về phòng bệnh với muôn vàn câu hỏi trong đầu, vừa tới cửa đã nghe thấy tiếng nói chuyện. Mở cửa ra, quả nhiên có khách tới thăm cha.

“Anh đến đây làm gì?”

Cố Yên lạnh lùng hỏi.

“Tiểu Yên!” Cố Bác Vân nghiêm mặt mắng con gái, tuy biết Lương Phi Phàm cực kỳ dung túng con gái ông, nhưng không vì thế mà ông cho phép con mình nói năng vô lễ với người trước mặt mình, ít ra cũng phải lịch sự một chút chứ!

Cố Yên bị cha mắng, liền lườm anh chàng đang nở nụ cười ngạo nghễ kia một cái.

Lương Phi Phàm đáp trả vẻ mặt hậm hực của cô bằng cái nhìn lạnh nhạt, rồi tiếp tục quay sang hỏi thăm Cố Bác Vân: “Hôm nay con mới nghe tin bác ốm, thất lễ quá! Cha con có dặn dò con là tìm bác sĩ tốt nhất để điều trị cho bác.”

Cố Bác Vân vốn là bạn tốt của cha. Nghe anh nói vậy, ông rất mừng, nhưng khi nhắc tới bệnh tình của mình, ông lại thờ dài: “Với tình trạng sức khỏe thế này không biết có còn gặp lại anh Thiên thêm một lần nữa không.”

“Cha!” Cố Yên chau mày: “Cha đừng có nói như thế nữa!”

Lương Phi Phàm cũng vội an ủi: “Bác cứ yên tâm chữa bệnh, sáng nay con có gọi cho cha con, ông ấy nói rất nhớ bác, còn nói sẽ sắp xếp công việc về đây thăm bác.”

“Được rồi! Được rồi! Bác chưa đến nỗi yếu như thế đâu.” Cố Bác Vân xua xua tay: “Phi Phàm, chắc con cũng rất bận, quay về làm việc của con đi. Tiểu Yên, tiễn Phi Phàm giúp cha nhé!”

Cố Yên chỉ biết gật đầu vâng lời.

Từ phòng bệnh tới cổng bệnh viện phải đi qua một hành lang rất dài, hai người im lặng đi cạnh nhau, đầu óc cô rối bời, chiều nay, trong lúc tức giận cô đã nói chia tay, không biết anh có coi đó là thật không nhỉ? Anh đến đây thăm cha cô, phải chăng vì anh biết cô đang ở đây? Còn lời chị Minh Châu nói nữa chứ...

Đang mải suy nghĩ bỗng cô bị một bàn tay ấm áp kéo lại, cô vội vàng hất ra: “Buông tôi ra!”

Bên tai nghe tiếng “hừm” của Lương Phi Phàm: “Anh có ý tốt muốn nhắc nhở, dưới chân em có một con thiềm thừ.”

Cố Yên nhảy dựng lên, miệng la hét ầm ĩ. Thiềm thừ? Thiềm thừ chẳng phải con cóc sao, lại còn lấy ngôn ngữ sách vở ra mà nói ở đây nữa chứ! Dưới ánh trăng sáng con cóc như đang ngược đời mắt lên chào cô.

Mặt cô tái mét, không chân chừ, cô nhảy lên bám lấy Lương Phi Phàm.

Từ nhỏ cô đã rất sợ loài cóc với lớp da sần sùi, ở đây cây nhiều, lại là buổi tối, bước mấy bước lại có một con cóc nhảy ra, cứ như thế muốn vồ lấy chân người, thật là đáng sợ!

“Cố tiểu thư, cô có thể buông tôi ra được không? Cô ôm tôi thế này, người khác nhìn vào sẽ không hay.” Lương Phi Phàm bốn cọt nói, hai tay buông thõng xuống rất quân tử nhưng cô vẫn cứ bám lấy người anh.

Cố Yên xấu hổ muốn chết khi thấy anh nói như vậy, nhưng thà thế còn hơn nhảy xuống đối diện với con vật đáng ghét kia, quả thật cô bị rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Lương Phi Phàm vẫn giục cô: “Cố tiểu thư, cô định bám lấy tôi đến khi nào đây?”

Cố Yên phát hỏa, cái gì mà Cố tiểu thư chứ? Anh định chia tay cô ở đây phải không hả?

“Đưa em về phòng bệnh!” Cô vùi đầu vào cổ anh, nói, quả thực cô không có dũng khí để nhảy xuống.

Với tư thế này, cô cảm nhận được nhịp đập của trái tim anh, hơi thở ấm áp phả lên má. Anh khẽ thờ dài, vòng tay ôm lấy cô với đúng tư thế ấy quay lại phòng bệnh.

Đến chỗ có lát gạch hoa, Cố Yên liền nhảy xuống, cô thờ phỉ phỉ quay vào.

“Em không định cảm ơn anh một tiếng sao?” Lương Phi Phàm cất giọng sau lưng cô.

“Chẳng phải anh rất quen với việc đó sao?” Cố Yên dùng bước giận dỗi nói.

“Ừ, quen rồi.” Lương Phi Phàm gật gật đầu, rồi quay người bước đi không lưỡng lự.

Quả nhiên anh đi thật. Cố Yên nhìn anh bước đi cho đến khi khuất hẳn, lòng cô đau nhói. Mặc dù cô đang tức giận, nhưng nếu lúc này anh đến ôm cô, dỗ dành cô mấy câu, cô sẽ vui trở lại thôi. Vậy mà lần này, anh thực sự giận rồi.

Trái tim cô bắt đầu hoảng loạn.

Sáng sớm hôm sau, Cố Bác Vân được chuyển sang bệnh viện Bắc Sơn.

Cố Minh Châu sắp xếp mọi sự ổn thỏa cho cha xong liền vội vàng quay lại công ty. Bệnh viện mà Cố Bác Vân nằm có phong cảnh rất đẹp, có núi non và sông nước, không khí trong lành, rất thích hợp với người già.

Cố Yên sắp xếp đồ đạc đầu vào đầy cho cha, rồi diu cha nằm xuống giường. Thấy đã tới giờ hẹn, cô liền ra bắt xe tới công ty gặp chị gái, tiện thể mua thêm ít đồ dùng hằng ngày, cô tính sẽ ở lại đây để tiện việc chăm sóc cha.

“Tiểu Yên?” Đang đứng bắt xe ở cổng bệnh viện, một giọng nam trầm ấm, quen thuộc gọi cô. Vừa quay lại nhìn thấy Phương Diệc Thành từ trên xe bước xuống.

“Phương Diệc Thành? Sao anh lại ở đây?” Cố Yên ngạc nhiên.

Phương Diệc Thành cũng rất ngạc nhiên, anh đi đến trước mặt cô: “Cha anh đang dưỡng bệnh ở đây.”

Trái đất này thật tròn, hai người già hận nhau cho đến chết, giờ lại dưỡng bệnh cùng một nơi, bất kể là một lão tướng quân uy phong nơi trận mạc hay một bang chủ hồ mưa gọi gió chốn hắc đạo, tất cả đều không chống lại được với thời gian.

“Bác Cố... Cha em bị sao vậy?” Phương Diệc Thành chần chờ mãi mới hỏi.

“Ừng thư gan giai đoạn cuối.” Cố Yên buồn bã trả lời.

“Xin lỗi, anh rất tiếc!” Phương Diệc Thành thành tâm chia sẻ.

“Không sao đâu anh!” Cố Yên cố lấy lại tinh thần vì cô không muốn trung về mặt đau buồn trước mặt anh. “Em đang bận, em đi trước nhé!” Cô định đi đến ngã tư phía trước mặt để bắt xe.

“Tiểu Yên...” Phương Diệc Thành đuổi theo cô. Anh chần chờ một hồi, cuối cùng cũng nói ra: “Anh có thể đến thăm bác Cố một lát không?” Dù gì anh cũng theo Cố Bác Vân sáu năm, hai người vừa là thầy vừa là bạn, tình cảm cũng sâu nặng. Năm đó, theo mệnh lệnh của cha, anh phải nói ra địa điểm, thời gian giao dịch của Cố Bác Vân. Theo nhiệm vụ được giao, anh đích thân đưa người đi giăng lưới. Bị đánh một đòn bất ngờ, Cố Bác Vân chỉ còn nước nhảy xuống sông tẩu thoát. Anh không thể nào quên được ánh mắt căm hận và đau thương mà ông nhìn anh trước khi rơi xuống sông. Anh biết cả đời này, chắc anh sẽ không bao giờ nhận được sự tha thứ của ông, nhưng biết làm sao đây, nhiệm vụ của một viên cảnh sát chân chính, anh không thể không hoàn thành.

Cố Yên cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Em e rằng hơi khó.”

Trong thoáng chốc, anh nhận ra vẻ oán hận của cô. Nhiều năm trước, anh là thuộc hạ đắc lực của Cố Bác Vân, còn là con rể tương lai và sẽ thừa hưởng cơ nghiệp của Cố gia, vậy mà cũng chính anh đã hủy hoại cơ nghiệp của cha vợ tương lai, và nếu không có sự ra tay giúp đỡ của Phương Diệc Thành thì e rằng đến cả mạng mình cũng khó mà giữ nổi.

Cuối cùng, cũng chính anh đã gián tiếp hại chết người vợ thân yêu của ông – di Nguyên.

Vì anh mà Cố Bác Vân rơi vào hoàn cảnh vợ mất, nhà tan, con cái ly tán.

“Thôi, anh hiểu rồi. Hy vọng cha em sẽ mau chóng bình phục. Anh đi trước đây!” Phương Diệc Thành vỗ vỗ vào đầu cô.

Cố Yên không kịp né tay anh, nên cũng cười lại tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

“Chị muốn em đến công ty giúp chị một tay.” Nhấp ngậm cả phê, Cố Minh Châu đi thẳng vào vấn đề.

“Nhưng em không biết kinh doanh.” Cố Yên do dự.

“Không biết thì học, chẳng có ai sinh ra đã biết kinh doanh cả. Chị cũng phải học mới biết được chứ!” Cố Minh Châu vừa nói vừa cầm dao cắt miếng thịt bò.

“Nhưng chị, chẳng phải chị đang làm rất tốt đó sao?” Ở thành phố C này, Cố Minh Châu nổi tiếng là một dữ doanh nhân thành đạt, tuy quy mô không thể nào so được với tập đoàn Lương thị hùng mạnh, nhưng cũng là một trong những doanh nghiệp lớn của thành phố.

“Em đã bao giờ nghe thấy cụm từ “giấu đồ bìm leo” chưa hả? Cố Minh Châu đặt dao xuống: “Cha vừa mới bị ốm mà đã có bao nhiêu kẻ muốn ăn tươi nuốt sống Vi Bác. Chị muốn có một người đứng đằng sau để không ai dám chọc vào.”

“Chị! Cha sẽ không sao đâu.”

“Thật là ngây thơ!” Cố Minh Châu lườm em gái một cái, con người ai chẳng phải chết, nếu cô cứ như Cố Yên mãi sống trong truyện cổ tích thì cha vừa nằm xuống công ty cũng lập tức rơi vào tay kẻ khác.

Cố Yên cúi đầu, lí nhí: “Em làm sao trở thành người không ai dám chọc vào được?”

“Đánh chó phải ngó mặt chủ, dựa vào mối quan hệ của em với Lương Phi Phàm thì ai dám động đến Vi Bác cơ chứ?” Cố Minh Châu thân nhiên nói.

“Chị... em với anh ấy chia tay rồi.” Cố Yên vừa buồn vừa tủi vì chị cô lại ví cô với “câu”?

“Đừng có đem mấy chuyện giật dỗi trẻ con đấy ra làm phiền chị.” Cố Minh Châu cao giọng nói với em gái. “Chị muốn ai ai cũng biết quan hệ của em với Lương Phi Phàm.”

“Em không làm được như thế đâu!” Cố Yên vút chiếc thìa xuống, từ chối một cách dứt khoát.

“Im miệng!” Cố Minh Châu mắng em gái, cứ như thể mắng một cô bé mới lên mười. “Chị cho em thời gian ba tháng... đây là khoảng thời gian còn lại của cha. Chị muốn mọi người biết, phu nhân của Lương Phi Phàm chính là Cố nhị tiểu thư, giờ đang giữ chức phó tổng của Vi Bác.”

Nói xong, cô cầm chiếc dao sáng loáng lên cắt miếng thịt bò còn lại thành từng miếng nhỏ, hành động như đang uy hiếp một con nai nhỏ.

Cố Yên thờ dài, cô không dám làm trái lời chị.

Trong đời bạn, đã bao giờ có một người mà bất kể anh ta hay cô ta nói gì, bạn đều cảm thấy có lý chưa?

Đối với Cố Yên, Cố Minh Châu như ánh sáng soi đường, dẫn cô ra khỏi bóng tối mịt mù, cho nên những hành động, lời nói của chị gái, cô đều răm rắp nghe theo.

Sáng thứ Hai, Cố Yên mặc một bộ đồ công sở thật đẹp, trang điểm nhẹ nhàng, tóc cột cao, ngồi trên chiếc ghế phía trống của Vi Bác.

“Hôm nay, tôi xin trân trọng giới thiệu, phó tổng giám đốc mới của Vi Bác – Cố Yên – nhị tiểu thư của Cố gia. Bắt đầu từ hôm nay, cô ấy sẽ chuyên phụ trách những hợp đồng làm ăn với Lương thị.” Cố Minh Châu đồng dạng tuyên bố.

Cuộc họp kết thúc, Cố Minh Châu đi nhanh ra ngoài, tiếng bàn tán rì rầm vang lên, bọn họ có nghe nói, Cố gia còn có một vị tiểu thư nữa, nhưng đã lâu không có ở Cố gia, giờ bỗng trở về, lại còn đảm nhận một chức vụ rất cao trong Vi Bác nữa, thật khó lòng hiểu nổi.

Cố Yên gượng gạo ngồi trên chiếc ghế phó tổng, cô không ngừng phải đón nhận ánh mắt sấm soi của mọi người, chị gái có cần phải nói thẳng ra như vậy không? Thế nào là phụ trách mảng hợp đồng với Lương thị? Sao không đóng cô vào cái hộp, gửi cho Lương Phi Phàm cho rồi.

Mấy năm nay, Cố Yên biết chị gái luôn coi cô là quân cờ trong tay để đối phó Lương Phi Phàm. Lúc đầu cô cũng thấy áy náy, nhưng nghĩ tới chị gái một thân một mình chèo lái Vi Bác nên cô cũng không dám lên tiếng trách mắng chị mình.

Nhắc tới Lương Phi Phàm, đã vài ngày nay, anh không hề gọi điện hay nhắn tin cho cô.

Một buổi sáng đẹp trời.

Dung Nham tới nhà Lương Phi Phàm báo cáo kết quả kinh doanh quý đầu, vào tới nơi thấy Trần Ngô Bạch đang tao nhã thưởng thức ly cà phê sáng. Lý Vi Nhiên và Tàn Tổng cầm bút chơi trò đoán thành ngữ trên giấy, còn Kỳ Nam đang úp mặt trên bàn ngủ gà ngủ gật.

“Tiểu Tứ, chuyến hàng lần này anh giao cho công ty em, trực tiếp mang đến chỗ Trần Dịch Phong. Giờ bên em còn bao nhiêu cont[1] nữa hả?” Lương Phi Phàm gõ gõ mặt bàn nói với Kỳ Nam.

[1] cont:viết tắt của từ container.

Kỳ Nam nửa tỉnh nửa mê “ừ” một tiếng, rồi lại quay mặt đi chỗ khác ngủ tiếp. Trần Ngô Bạch chau mày khi thấy cô ngủ mà nước miếng chảy cả ra ngoài, anh liền lấy tách trà còn nóng áp vào mặt cô, bị bắt ngờ, cô hét toáng lên.

“Chú ba thật độc ác!” Dung Nham mắng Trần Ngô Bạch.

Kỳ Nam xua tay ra ý không việc gì, Dung Nham vẫn nói thêm: “Tôi đã nói rồi mà, An Tiểu Ly là mầm họa, Trần Ngô Bạch đã ở với cô ấy lâu như vậy, chắc bị cô ấy lấy hết trí thông minh rồi.”

Lý Vi Nhiên nghe xong lập tức đặt tờ báo xuống, rồi rút điện thoại trong túi ra nhắn tin cho vợ: “An Tiểu Ly là mầm họa... Còn gì nữa? Anh hai, anh nói lại lần nữa xem nào, em không rõ lắm...”

“Cút!” Dung Nham ném cái ly về phía Lý Vi Nhiên: “Mang ít đá lại đây!”

Lý Vi Nhiên đứng dậy kính lễ rồi: “Yes, sir!”

Kỳ Nam kéo tay Lý Vi Nhiên: “Không sao, làm như da em mỏng lắm ấy!”

Tàn Tổng đi qua chỗ Lý Vi Nhiên rồi lấy tay sờ lên mặt Kỳ Nam: “Ai nói không mỏng, quá mỏng ấy chứ!”

Trần Ngô Bạch chỉnh lại gọng kính, chậm rãi hỏi Dung Nham: “Phía Nam, Trần Dịch Phong chưa chịu khuất phục chúng ta à?”

“Hắn cứ khăng khăng đòi mười lăm phần trăm của chúng ta, làm gì có chuyện dễ dàng như thế chứ!” Dung Nham mặt mày đỏ gay.

“Vậy anh để em đi xử lý vụ này.” Trần Ngô Bạch nói.

Tất cả mọi người đều ngừng động tác trên tay để nhìn về phía Trần Ngô Bạch, đến Lương Phi Phàm cũng tỏ ra ngạc nhiên.

“Được thôi!” Dung Nham vui vẻ đồng tình, nói gì chứ về thủ đoạn làm ăn thì đến đại ca đây tốt nghiệp trường ngoại thương cũng phải thua xa, tên Trần Dịch Phong kia hồng hách đã lâu thì cũng nên cho hắn nếm mùi đau khổ: “Chú ba, chú mau mau xuất trận đi! Chiều nay, anh sẽ đưa cho chú xấp giấy tờ đó.”

“Ok!” Trần Ngô Bạch buông dao, nĩa xuống, rồi như sức nhớ ra điều gì: “Đại ca, thế vụ thầu em đang theo thì sao, chắc em không về kịp đâu.”

“Để anh, để anh!” Dung Nham vui vẻ tiếp nhận.

“Anh hai, thế thì phiền anh vậy.” Trần Ngô Bạch mang đến cho Dung Nham một tách trà nóng.

Dung Nham cảm thấy có gì đó không bình thường, ngày thường Trần Ngô Bạch không gọi anh ta là anh hai, mà nay thái độ lại mềm mỏng thế, lại còn cười rất nham hiểm nữa.

“Anh ba, thế vụ đấu thầu sắp tới thế nào rồi?” Ăn xong, Lương Phi Phàm đi trước, Lý Vi Nhiên tò mò đến hỏi Trần Ngô Bạch.

“Không có gì, tất cả đều bình thường. Máy công ty đó đều có thực lực, đặc biệt Vi Bác và Diệu Lâm, cạnh tranh rất khốc liệt.”

Trần Ngô Bạch trả lời thảnh thơi.

Tần Tổng vội nắm lấy vấn đề trọng điểm trong câu nói của Trần Ngô Bạch: “Vi Bác? Có Minh Châu định giờ trò gì thế?”

Dung Nham xoay xoay chiếc điện thoại trong tay: “Cô ta thì có thể giờ trò gì chứ? Ta đây chẳng phải là em chồng tương lai của cô ta sao? Lần này thì phải chạy theo mà nịnh bợ ta rồi! Haha!”

Tần Tổng thấy điệu cười của Trần Ngô Bạch thật không đơn giản chút nào: “Em cảm thấy sự việc không đơn giản như thế đâu, e rằng anh không thoát khỏi lưới nhện của cô ta đâu.”

Trần Ngô Bạch cầm xấp tài liệu đi ra ngoài, anh ta không quên ném lại một câu: “Tôi thì tôi chẳng sợ cô ta, tôi tình nguyện đến phía Nam dẹp loạn là vì tôi e ngại phải đụng đầu với vị phó tổng sắp nhận chức mà thôi.”

Lý Vi Nhiên kinh ngạc, anh ta vốn có mối quan hệ rất thân thiết với Cố Minh Châu nhưng lại không hề nghe nói Vi Bác sắp có vị phó tổng mới: “Phó tổng của Vi Bác! Là ai thế?” Trên đời này, còn ai có thể làm Trần Ngô Bạch cảm thấy phiền phức cơ chứ?

“Thì Cố Yên chứ ai! Máy hôm trước đã nhận quyết định rồi. Ngày kia Vi Bác sẽ mở tiệc công bố với toàn dân thiên hạ đấy!” Trần Ngô Bạch vừa nói vừa liếc nhìn Dung Nham, ngữ khí chậm rãi, nhà chữ rõ ràng.

Đầu óc Dung Nham như muốn vỡ tung khi nghe thấy cái tên Cố Yên, anh ta lão đảo, đầu đập cả vào cánh cửa.

Trần Ngô Bạch giả bộ cười sáng khoái, hôm nay anh ta định đẩy cho Lý Vi Nhiên, Tang Tang nhà cậu năm này giờ rất thân với Cố Yên, nếu đại ca có nể con lỏi đình thì cũng sẽ nể mặt Cố Yên mà không dám thắng tay, nhưng ai bảo mới sáng sớm ra, tên này đã cả gan nói vợ mình là mầm họa?!

Lý Vi Nhiên và Tần Tang đến trước mặt Dung Nham, mặt mày làm ra vẻ long trọng: “Anh hai, bọn e chúc anh thượng lộ bình an!”

Kỷ Nam ôm bụng cười ngất ngưỡng trên sofa.

Dung Nham nhăn nhó rên rỉ, từ giờ trở đi, không biết phải sống thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Tại khách sạn “Phi”.

Hôm nay Vi Bác tổ chức tiệc mừng vị phó tổng mới nhận chức. Nơi diễn ra buổi tiệc chính là khách sạn năm sao của Lương Phi Phàm.

Bước xuống xe, Cố Yên đã bị choáng ngợp bởi thảm đỏ trải từ ngoài cửa vào tới đại sảnh, hoa tươi trang trí khắp nơi, và đập vào mắt cô là một tấm băng rôn to đùng in dòng chữ: “Niệt liệt chúc mừng Cố nhị tiểu thư nhận chức phó tổng Vi Bác.”

Liệu Lương Phi Phàm có nhìn thấy cảnh này không nhỉ? Cô buồn bã nghĩ, chắc sẽ thấy thôi, đây là địa bàn của anh mà. Dù sao cũng ngại quá, đã nói với chị rồi, đừng có tổ chức ở đây, nhưng chị lại cứ khẳng khái, phải để cho toàn thiên hạ thấy việc em về nhận chứ ở Vi Bác quan trọng tới cỡ nào. Cố Minh Châu bao trọn luôn tầng ba của khách sạn, tiệc tổ chức theo dạng buffet, rượu và đồ ăn rất phong phú, đa dạng.

Hôm nay, Cố Yên mặc chiếc váy bó sát cổ chữ V, tấm lưng trần trắng nõn ẩn hiện dưới lớp voan mỏng, càng tôn thêm vẻ đài các và hấp dẫn, còn Cố Minh Châu mặc chiếc váy màu trắng, đứng cùng em gái đón khách ở cửa chính. Vì không quen với những cuộc tiếp khách kiểu này nên Cố Yên cảm thấy rất ngột ngạt và bí bách. Khách khứa đang đến rất đông, bỗng có một vị khách ngoại quốc đến bỏ vai bá cổ Cố Yên.

“Hey!” Cố Minh Châu vỗ vỗ vai vào vị khách kia. “Lão Bạch, phó tổng của chúng tôi là một cô gái Trung Hoa truyền thống đấy nhé, ông đừng làm cô ấy sợ!”

Vị khách nước ngoài kia nghe xong cười lớn, ông ta buông Cố Yên ra rồi quay sang hàng huyền với Cố Minh Châu bằng giọng tiếng Trung rất chuẩn: “Lâu lắm không gặp!”

Cố Yên đang lạc lõng giữa đám người, bỗng cô nghe thấy giọng nói quen thuộc, quay lại nhìn, thì ra Tần Tang và Lý Vi Nhiên đang khoác tay nhau đi vào.

“Tần Tang!” Cứ như thể bạn cũ lâu ngày gặp nhau, cô chạy lại nắm lấy tay Tần Tang.

“Chị Minh Châu nói cô cần trợ giúp nên tôi đưa Tần Tang đến đây với cô cho vui.” Lý Vi Nhiên khoác eo Tần Tang nói. Tới qua anh nhận được thiệp mời, bên dưới còn một dòng chữ viết tay rất bay bướm, nhớ đưa Tần Tang đi cùng. Ai nói bà chị này máu lạnh cơ chứ? Thật ra bên trong về lạnh lùng đó lại là một Cố Minh Châu rất thương em gái.

Cố Yên đưa ánh mắt cảm kích nhìn về phía chị, thì lại bị bà chị trao cho một ánh mắt sắc lạnh, nghiêm nghị.

Cố Yên hiểu ý chị, nên ngay lập tức nở nụ cười thân thiện tới các quan khách.

Một lúc sau Kỷ Nam tới, cô mặc bộ đồ màu đen trông rất sang trọng, đi bên cạnh là Dung Nham.

Có người quen bên cạnh, Cố Yên cảm thấy tự tin hơn, chẳng bù cho tối qua, cô cứ thấp thỏm, đầu suy nghĩ xem ngày mai mình sẽ nói gì, nên cười thế nào, nói lời cảm ơn thế nào. Từ trước tới nay, cô rất ít khi phải tham gia vào những buổi tiệc như thế này, nhưng hôm nay cô là nhân vật chính, phải ăn nói, đi đứng cho đúng với vị trí của một phó tổng. Tối qua cô chỉ mới kêu ca có vài câu đã bị chị Minh Châu mắng xối xả: “Em ở với Lương Phi Phàm bao năm nay, có tiệc lớn tiệc nhỏ gì mà chưa tham gia đâu? Giờ lại ngại cái gì?”

Cố Yên chỉ biết im lặng.

Những bữa tiệc đó cô đâu cần phải mặt mũi thế này? Chỉ cần cô hơi cau mày khó chịu thì dù tiệc có lớn đến cỡ nào thì Lương Phi Phàm cũng dẹp tất.

Khách khứa đến mỗi lúc một đông, Cố Yên mặt mũi nhấc ly rượu lên uống một ngụm.

“Lương Tổng, chào mừng ngài đến tham dự buổi tiệc, thật vinh hạnh cho công ty chúng tôi quá!” Tiếng Minh Châu lanh lảnh ở ngoài cửa.

“Không có gì! Không có gì! Được Vi Bác tin tưởng chọn chỗ chúng tôi làm nơi tổ chức thì đó mới là vinh hạnh của chúng tôi.”

Giọng nói quen thuộc truyền đến tai khiến Cố Yên cứng cả người.

Nhìn trong danh sách khách mời có tên anh, cô nghĩ chắc chắn anh sẽ tới, nhưng khi anh tới rồi, cô lại không muốn gặp. Tâm trạng cô lúc này rất mâu thuẫn, vì cô đang rất mặt mũi, cô không muốn anh nhìn thấy cô trong lúc này, nhưng cô cũng hy vọng anh sẽ nhìn thấy, để anh lại ôm cô vào lòng vỗ về như trước đây.

“Yên tiểu thư, Cố tiểu thư mời cô ra đây tiếp khách.” Người phục vụ của khách sạn vẫn gọi cô là Yên tiểu thư theo thói quen. Nghe xong, cô thấy sống mũi cay cay.

Cố Yên vuốt lại mái tóc, thở dài rồi quay người đi. Đến cửa, cô đã nở nụ cười thật tươi.

“Tiểu Yên, Tổng giám đốc Lương đến rồi này.” Cố Minh Châu tươi cười kéo tay cô em gái.

Hôm nay anh mặc bộ vest màu đen, áo sơ mi trắng cùng với cà vạt màu đỏ đô, cả người toát lên vẻ sang trọng, lịch lãm. Anh đưa tay bắt tay cô: “Cố tiểu thư, xin chúc mừng.”

Cố Yên bám vào đùi mình như để nhắc nhở cô phải tươi cười lên: “Cảm ơn anh!”

Hai người họ bắt tay rồi lại cùng buông ra.

“Cố tiểu thư, chúc mừng cô!” Đứng cạnh anh còn có một mỹ nhân, lúc này cô ta cũng bước lên một bước, nở nụ cười rồi bắt tay Cố Yên.

“Đây là Trần Doãn Chi, phụ trách mảng PR của Lương thị, sau này em sẽ phải nhờ Trần tiểu thư nhiều đấy, hai người làm quen với nhau đi.” Cố Minh

Châu thay Lương Phi Phàm giới thiệu.

“Cảm ơn sự có mặt của cô, tôi là Cố Yên.” Cố Yên gượng gạo bắt tay cô ta.

Xong màn chào hỏi, cô ta lại khoác tay Lương Phi Phàm đi vào trong.

Thấy vậy, Cố Yên lại bắt tay vào đùi mạnh hơn.

“Đi thôi!” Cố Minh Châu giục em gái.

Cố Yên gạt đầu rồi bước theo chị.

“Thưa quý vị, xin hãy yên lặng một lát! Sau đây tôi xin mời tổng giám đốc của Vi Bác lên phát biểu!” Người dẫn chương trình hướng ánh mắt xuống sân khấu, lập tức ánh đèn chiếu đến chỗ của Cố Minh Châu, cả khán phòng vang dội tiếng vỗ tay.

Cố Minh Châu bước lên sân khấu, cầm lấy mic: “Xin chào tất cả quý vị quan khách có mặt trong buổi tối ngày hôm nay! Trước tiên, cho tôi gửi lời cảm ơn chân thành tới tất cả các quý vị. Hôm nay, tôi xin tuyên bố hai việc, thứ nhất, cha tôi, ông Cố Bắc Vân, không may lâm trọng bệnh và đang phải nằm viện điều trị...”

Nói đến đây, cả khán phòng im phăng phắc. Lý Vĩ Nhiên và Dung Nham kinh ngạc nhìn nhau, Kỳ Nam kéo áo Dung Nham nói nhỏ: “Cố Minh Châu định giờ trò gì thế nhỉ? Cô ta tuyên bố oang oang như thế, ngày mai cổ phiếu của Vi Bác rớt giá là cái chắc.”

Dung Nham lắc đầu: “Chưa chắc, chết đi sống lại không biết chừng. Xem xem bước tiếp theo cô ta định làm gì.”

“Con người ai cũng có số cả, tôi chỉ có thể nói là rất đáng tiếc, chúng ta ai ai cũng không thể tránh được sinh lão bệnh tử...” Cố Minh Châu thở dài, rồi ngữ khí lại thay đổi ngay: “Nhưng chúng ta sẽ không từ bỏ hy vọng cho đến phút cuối cùng. Khi Vi Bác trong cơn sóng gió, tôi lại có thêm một người cùng chung lưng đấu cật, tiếp theo tôi xin tuyên bố việc thứ hai, em gái tôi, Cố Yên, trong lúc gia đình đang trong cơn hoạn nạn, cô ấy đã quay về để cùng tôi chèo lái con thuyền Vi Bác! Tôi cảm thấy rất tự hào về cô ấy!”

Cố Minh Châu nhìn em gái với vẻ trìu mến khiến ai cũng phải cảm động trước tình chị em sâu sắc.

Cố Yên ngượng ngùng. Cô biết hôm nay cô phải lên phát biểu trước mọi người, nhưng không thể ngờ lại trong hoàn cảnh lâm ly như thế này.

“Xin chào quý vị! Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Cố Yên...”

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Cố Yên khiến cô càng mất tự nhiên, Minh Châu thấy em gái nói đến đây bỗng dưng im bất thì sốt ruột, liền nắm em một cái.

Bị đau, cô càng hoảng hơn. Cô đưa ánh mắt về phía đám đông như tìm kiếm sự che chở, thì thấy Lương Phi Phàm, do đông người nên anh và Trần Doãn Chi cứ đứng sát vào nhau. Anh đứng ở đó, mà trong suy nghĩ của cô, anh cũng giống như những người xung quanh đang chờ xem trò vui.

Một nỗi buồn dâng lên khiến cô không muốn nói gì trong lúc này.

Dưới sân khấu có tiếng xì xào. Tần Tang ngó nghiêng rồi gọi người phục vụ tới nói nhỏ vào tai anh ta. Anh ta liền đi lên sân khấu, cầm lấy mic của Cố Yên xem xét, rồi lại ngồi xuống làm động tác như đang kiểm tra jack cắm. Một lúc sau, anh ta đứng lên cười với mọi người: “Xin lỗi, lúc nãy jack cắm bị lỏng, giờ thì có thể tiếp tục rồi!”

Cố Minh Châu cảm ơn anh ta rồi cầm lấy mic đưa cho Cố Yên: “Cố Yên, được rồi, em nói tiếp đi.”

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, tôi chính thức về nhận chức phó tổng giám đốc của Vi Bác, xin mọi người hết lòng ủng hộ.” Cô chỉ nói đơn giản vài câu.

Cố Minh Châu không hài lòng với bài phát biểu đơn điệu của em, nhưng vẫn tỏ vẻ tươi cười và không quên vỗ tay nhiệt liệt.

“Giờ thì xin mời quý vị nhập tiệc!” Cố Minh Châu tuyên bố.

“Cố tiểu thư, lúc nãy Cố Tổng có nói, cô trở về Vi Bác làm việc, thế trước kia cô ở đâu?” Nhóm phóng viên nhao nhao lên phỏng vấn hai chị em.

“Tôi ở bên ngoài”. Cố Yên thân nhiên đáp.

“Ý cô là cô sống ở bên ngoài, hay cô làm việc ở bên ngoài?” Phóng viên hỏi rất tỉ mỉ.

“Cả hai đều đúng” Cố Yên cau mày, nhấp một ngụm rượu, tỏ vẻ rất không hài lòng với câu hỏi.

Lông mày cô bắt đầu dựng lên, tôi làm việc ở đâu thì có liên quan gì tới các người?

Cô tự dằn lòng là không được nổi nóng nếu không sẽ hỏng việc.

“Em gái tôi có thói quen tự lập từ nhỏ, tốt nghiệp xong tự tìm việc, đã từng làm cho rất nhiều công ty. Ô, cô Kỳ Nam đây cũng từng là sếp của em gái tôi

đấy!” Cô Minh Châu kéo Kỳ Nam lại làm bìa đỡ đạn.

Kỳ Nam cười cười gật đầu: “Chào các bạn!”

Nhóm phóng viên vớ được Kỳ nam như bắt được vàng, hưng phấn hẳn lên, vì từ khi cô công khai giới tính thật, không không nhận trả lời bất kỳ cuộc phỏng vấn của báo nào, hôm nay thấy cô có vẻ hợp tác, đám phóng viên cũng tranh thủ cơ hội hỏi tới tấp.

“Kỳ Nam, Kỳ nam tiểu thư! Xin hỏi cô mấy câu, cô sắp kết hôn rồi phải không?”

“Có thật là trước đây cô từng sang Hàn Quốc không?”

...

Hết câu này đến câu khác bắn ra như đạn bay, Kỳ Nam xua tay: “Hôm nay tôi đến đây là vì Cố tiểu thư, nên chỉ trả lời những câu hỏi có liên quan tới cô ấy.”

Nhóm phóng viên cười ồ lên: “Hai cô là bạn tốt của nhau à?”

Cố Yên gật đầu.

“Thế xin hỏi Cố tiểu thư, khi Kỳ Nam là gái giả trai thì cô có biết giới tính thật của cô ấy không?” Một số phóng viên hỏi rất tò mò.

“Đương nhiên là biết rồi, nếu không cô ấy đã sớm yêu tôi rồi.” Kỳ Nam hài hước nói.

Không khí trở nên thoải mái hơn, Cố Minh Châu thờ phào nhẹ nhõm: “Nói linh tinh nào, em gái tôi sớm có người trong mộng rồi.” Cố Minh Châu trả lời.

Quả nhiên đám phóng viên hứng thú hẳn lên: “Cố tiểu thư có bạn trai rồi sao? Cô có sống cùng với bạn trai không?”

Theo phản xạ, Cố Yên đưa mắt tìm kiếm Lương Phi Phàm, thấy anh đang đứng dựa vào cửa sổ, đầu cúi xuống nói chuyện với Trần Doãn Chi, dường như họ đang bàn chuyện gì đó.

Cố Minh Châu trả lời thay: “Bạn trai đương nhiên là có, có điều nam chưa kết hôn, nữ chưa gả chồng, nên mọi người vẫn còn cơ hội.”

Nghe xong, nhóm phóng viên bật cười.

Đến tiết mục mở champagne.

Cố Minh Châu đi nghe điện thoại để một mình Cố Yên với dãy ly trên bàn: “Champagne đâu?” Cô hỏi nhỏ người phục vụ, anh ta lắc đầu tỏ ý không biết.

Lúc này, cửa chính mở ra, một người tươi cười đẩy xe tới, bên trên để một cái xô nhỏ, trong xô có một chai champagne đang ngâm trong đá lạnh.

Nhìn thấy người đó, Cố Yên vô cùng ngạc nhiên.

Có người nhận ra liền gọi: “Là Phương Diệc Thành!”

Phóng viên nhao nhao chạy tới, Cố Minh Châu vội ngăn lại “Không được quay phim, chụp ảnh đâu nhé, xin mọi người tôn trọng, có thể phỏng vấn anh ta, nhưng tuyệt đối không được chụp ảnh!”

“Phương cục trưởng, nghe nói anh sắp kế nghiệp Phương lão tướng quân, có thật là như thế không?”

“Hôm nay anh đến đây là vì Cố tiểu thư thôi sao? Anh có quan hệ thế nào với cô ấy?”

...

Phương Diệc Thành xua tay: “Được rồi, được rồi, mọi người đừng có tò mò nữa, hôm nay tôi đến đây với tư cách là một người bạn tới chúc mừng Cố tiểu thư, mọi người đừng có quay phim chụp ảnh nhé, nếu không tôi sẽ bị cấp trên khiển trách đấy.”

Anh nói chuyện hài hước khiến ai cũng phải buồn cười.

Phương Diệc Thành đẩy chiếc xe chở champagne tới trước mặt Cố Yên: “Cố Yên, chúc mừng em!”

Cố Yên liếc nhìn chị rồi cũng cười đáp lễ: “Vâng, cảm ơn anh!”

“Phương cục trưởng là khách mời bí mật mà chị dành riêng cho em, em có vui không?” Phương Diệc Thành đưa champagne cho người phục vụ.

Cố Yên đành phải gật đầu như một cái máy.

Mọi người lại được dịp xôn xao bàn tán về sự xuất hiện đường đột của Phương Diệc Thành. Anh vốn là con nhà gia thế, lại đang giữ chức rất cao trong

ngành công an mật thành đạt, nhưng anh không thích theo nghiệp đó, giờ anh lại xuất đầu lộ diện trong một buổi tiệc của giới doanh nhân, điều đó cho thấy mối quan hệ của anh và Cố tiểu thư thật không bình thường chút nào!

Lúc này, Cố Minh Châu đưa mắt nhìn về phía Lương Phi Phàm, đúng là cô đã đạt được mục đích, vì anh đang rất tức giận. Thế nào, giờ thì anh cảm thấy thế nào hả? Anh dám lấy Trần Doãn Chi ra dọa em gái tôi, tôi sẽ cho anh biết mặt! Hừm!

“Không phải anh muốn đến! Chị Minh Châu nói, mười lăm phút nữa mà anh không có mặt thì sẽ cho anh biết tay... nên anh đành phải tới!” Anh vội vàng giải thích như một đứa trẻ, khiến Cố Yên không nhịn được cười. Đêm nay, tại thời khắc này, cô không còn cảm giác buồn bã nữa.

“Anh đang làm nhiệm vụ, phải trốn ra đây đây, giờ thì anh phải đi đây!” Nhìn thấy cô cười, lòng anh cũng nhẹ nhõm hơn.

“Vâng, tạm biệt anh!” Cố Yên cười cười rồi bắt tay tạm biệt anh.

“Ồ, anh quên nói với em, hôm nay em đẹp lắm!” Phương Diệc Thành cúi người tặng một nụ hôn lên tay cô.

Cố Yên rút tay lại, rồi vỗ nhẹ vào vai anh: “Anh đi nhanh đi, nhớ cẩn thận nhé!”

Phương Diệc Thành gật đầu rồi rời đi.

Tiền anh xong, Cố Yên quay lại tìm chị, hôm nay cô rất mệt, chị cô còn mệt hơn nên phải giúp chị một tay.

Đang đi từng bước nặng nề, bỗng cô bị một bàn tay cứng rắn kéo lại. Cái kéo tay quen thuộc tới nỗi cô biết ngay người đó là ai.

“Anh không thể lịch sự một chút được sao?” Cô xoa xoa cổ tay rồi trách anh.

Lương Phi Phàm đóng cửa ban công tầng thượng, rồi quay lại cười lạnh. Lịch sự ư? Thế nào, anh hùng cứu mỹ nhân, giờ lại chê anh không lịch sự ư?

Anh ôm cô vào lòng, rồi khóa bờ môi cô bằng một nụ hôn dài và ướt át.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Con người cảm thấy sáng khoái nhất là lúc tự nhiên tỉnh dậy sau một giấc ngủ sâu, rồi lười biếng hỏi người bên cạnh: “Mấy giờ rồi?”

“Mười một giờ hai mươi.”

Cố Yên sững sốt, không phải vì thời gian đã muộn mà vì trả lời cô là một giọng nữ dịu dàng.

Quả nhiên, vừa ngồi dậy, cô đã thấy ngay mỹ nhân Trần Doãn Chi – trợ lý của Lương Phi Phàm đang đứng ở cạnh giường. Hôm nay cô ta mặc một bộ đồ công sở màu xanh, trông rất mát mẻ, dễ chịu, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng khiến cô ta trông tràn đầy sức sống.

“Đây là mấy bộ quần áo tôi vừa mới mua cho Cố tiểu thư, cô chọn lấy một bộ thử xem có vừa không.” Vừa nói cô ta vừa chỉ về đồng hồ đang treo ở đầu giường. “Ồ đây có cả nội y. Bữa sáng nửa tiếng sau sẽ được mang tới. Cố tiểu thư, cô còn cần gì nữa không ạ?”

Cố Yên ôm chiếc chăn, bặm môi không nói gì, lúc này cô không cần gì mà chỉ muốn thét lên, cô hãy rút ra ngoài cho tôi!

Nhưng Trần Doãn Chi lại tỏ ra rất lễ phép, mở miệng là Cố tiểu thư, hơn nữa, cô cũng biết về sau cô còn phải nhờ tới cô ta nhiều nên cố nuốt cơn giận vào trong. Bài học đầu tiên mà Cố Minh Châu dạy cho Cố Yên là đừng có hơi tí là trở mặt ngay với đối phương, cho dù người đó có đáng ghét cỡ nào thì cũng đừng tỏ thái độ cho người ta thấy.

“Không có gì, phiền cô đi ra ngoài trước.”

Trần Doãn Chi gật đầu bước ra ngoài.

Cố Yên khẽ cắn môi, bước xuống giường, mình mảy đau ê ẩm, cô bước từng bước vào nhà tắm, cầm chiếc khăn thấm khô những giọt nước trên cơ thể, chiếc gương to khiến cô càng thấy rõ hơn dấu vết anh để lại trên cơ thể trắng ngần của mình. Sau một đêm ân ái, anh để cô lại một mình, còn gọi một mỹ nhân đến ra về bà chủ nhà chăm sóc cô. Lương Phi Phàm, anh thật quá đáng!

Bước ra khỏi phòng tắm, cô chọn một bộ đầm liền màu trắng. Vừa mở cửa định ra khỏi nhà, cô lại thấy Trần Doãn Chi đứng ngay ở cửa, chán nản, cô lại quay vào ngồi xuống bàn ăn, miễn cưỡng uống từng ngụm sữa.

Trần Doãn Chi vẫn đứng đấy, đợi Cố Yên ăn xong, cô ta lại nhẹ nhàng đi đến đưa cho cô một lọ thuốc màu trắng.

“Thuốc gì thế, cô Trần?” Cố Yên cau mày hỏi.

“Lương Tổng nói, tối qua không kịp... Nên giờ cẩn thận vẫn hơn. Anh ấy còn nói... chờ cô uống xong mới được đi.

Trần Doãn Chi nói một cách khó nhọc, việc này cô quả thực không còn cách nào khác, vì vâng lệnh sếp nên mới đến.

Thuốc tránh thai ư? Giống như thời phong kiến, hoàng đế sủng ái phi tử, sau đó sẽ có người tới hỏi, có giữ lại hay không? Vị hoàng đế trẻ tuổi nhẫn tâm lắc đầu, liền đó sẽ có người mang đến một bát thuốc màu đen, cung kính và chờ đợi vị phi tử kia uống hết rồi mới rời đi.

Mặt Cố Yên nóng bừng, hai chân như mềm ra, hai tay bám lấy mặt bàn, gằn từng chữ với Trần Doãn Chi: “Gọi Lương Phi Phàm đến gấp thôi!”

Trần Doãn Chi mắt to mắt dẹt, cái gì mà Lương Phi Phàm chứ? Giọng điệu gì thế, ngay cả tên cúng cơm của tổng giám đốc mà cô cũng có thể gọi ra một cách tùy tiện như thế hả. “Cố tiểu thư...”

“Im miệng! Đi ngay, đi gọi Lương Phi Phàm đến đây cho tôi!” Cố Yên cố gắng kiềm chế cơn giận dữ, vì nếu không như vậy, e rằng bát đĩa trên bàn sẽ không cánh mà bay thẳng vào gương mặt xinh đẹp của Trần Doãn Chi.

Mối quan hệ của Trần Doãn Chi tương đối tốt, nên mọi chuyện đều được mọi người bảo đảm tỉ mỉ, còn cuộc sống riêng của Lương tổng, tất cả chỉ quy về một câu: đừng có đắc tội với Cố tiểu thư.

Cho nên khi thấy Cố Yên nổi cơn thịnh nộ, cô ta chỉ còn cách gật đầu vâng lệnh.

Một lúc sau, Lương Phi Phàm hằm hằm bước vào: “Em làm cái gì thế hả! Tôi còn đang họp.”

Cố Yên vứt lọ thuốc về phía Lương Phi Phàm, anh giờ tay đỡ lấy, sắc mặt càng khó coi hơn: “Em không dịu dàng một chút được sao?”

“Lương Phi Phàm, rốt cuộc là anh muốn cái gì hả?” Cố Yên tức giận hỏi, chẳng phải tối qua hai người còn rất tâm đầu ý hợp sao.

“Cố tiểu thư, câu hỏi này đáng lẽ tôi phải hỏi cô mới đúng đấy?” Anh bình thản dứt tay vào túi quần, hai chân bắt chéo đứng tựa vào bàn, vẻ mặt tỉnh bơ giống như công tử con nhà giàu qua đêm với gái bao, giờ muốn giữ bỏ trách nhiệm.

“Tôi cầu kính gì thì cũng có giới hạn.” Cố Yên nghe anh gọi tiếng Cố tiểu thư lại càng thêm bức bối. “Anh đừng giờ giọng trẻ con ra đây với tôi!”

Mặt Lương Phi Phàm biến sắc, ánh mắt sắc lẹm như muốn xông vào xé nát cô ra: “Cố Yên, chính em gọi tôi tới đây nói chuyện, tôi không đùa với em đâu, em muốn nói gì thì nói đi, nhanh lên, tôi còn phải đi họp.”

Anh chán ghét cảnh cô cứ tỏ ra giận dữ rồi đổ tội cho mình, cho đến khi anh cảm thấy mình là kẻ gây sự trước.

Nhưng lần này thì khác, Cố Yên à...

“Tôi đã cho em cơ hội, em không nhận lấy. Còn tôi, tôi không muốn lãng phí mọi thứ với người con gái không để tôi trong tim người đó, hơn nữa, chúng ta đã chia tay rồi, hy vọng em chấp nhận sự thật đó, đừng đến đây chèo kéo tôi nữa.” Lương Phi Phàm lạnh lùng nói.

“Chèo kéo anh ư? Thế còn tối qua thì sao?”

“Tối qua?” Lương Phi Phàm cười nham hiểm, ánh mắt ám muội nhìn lên phần cơ thể không vải của cô. “Tối qua thì sao? Tối qua chẳng phải cả hai ta đều rất vui vẻ sao? Đó chỉ là quan hệ xác thịt giữa nam và nữ mà thôi.”

Quan hệ xác thịt ư? Nghe anh nói, hai mắt cô mờ đi, ngồi phịch xuống ghế, trong vô thức, móng tay cô cào vào đùi, cho đến khi có cảm giác đau đớn, hai mắt nhòe đi.

Thấy bộ dạng cô có vẻ đau khổ, anh liền bồi thêm mấy câu có phần thiện ý hơn: “Tôi xin lỗi, vì trước đó đã không nói rõ ràng với em, nhưng khi đó, tôi thấy... em chẳng phải có vẻ rất hưởng thụ đó sao?”

“Anh im đi!” Cuối cùng Cố Yên không nhịn được nữa, hai tay ôm mặt khóc nức nở. Lời anh nói, từng câu từng chữ như những nhát dao đâm vào tim cô đau nhói.

“Nếu em đảm bảo mọi việc dừng lại ở đây thì tôi cũng sẽ không nói gì thêm nữa.” Lương Phi Phàm bồi thêm một nhát dao. “Em thích tiền hay gì khác... ví dụ như là em cần thẳng trong vụ thầu tới, em cứ nói.” Anh làm ra vẻ rất hào phóng, nói.

Lúc này Cố Yên chỉ biết co người lại, cúi đầu mà hàng nước mắt rơi lã chã.

Lương Phi Phàm tỏ ra mất kiên nhẫn: “Cố tiểu thư, còn gì nữa không? Tôi rất bận.”

Cô không trả lời. Anh cho rằng cô ngầm chấp nhận nên đứng dậy bỏ ra ngoài.

“Lương Phi Phàm, tôi hận anh!” Giọng Cố Yên nghẹn lại.

Nghe thấy chữ “hận” thốt ra từ miệng cô, anh lập tức dừng chân, mắt vắn lên những tia màu đỏ.

Anh quay người bước đến, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh, anh gần từng chữ, từng chữ: “Không, Cố Yên, em không hận tôi.” Anh lấy tay gạt nước mắt cô. “Từ trước tới nay, chỉ có tôi hận em thôi.”

Có yêu thì mới có hận, tôi hận em, tôi yêu em bao nhiêu thì tôi hận em bấy nhiêu.

“Anh hận gì tôi chứ?” Cố Yên ngược nhìn anh, cô lau nước mắt. “Lương Phi Phàm anh nói cho tôi biết, anh hận gì tôi? Chẳng qua anh hận tôi vì tôi không để anh trong trái tim mình, nhưng Lương Phi Phàm, anh có biết, anh sống với tôi bao năm nay nhưng anh có biết là tôi nghĩ gì và cần gì không hả? Lương Phi Phàm, anh chê tôi ích kỷ và tùy hứng, nhưng ngoài kia có bao nhiêu cô một lòng một dạ với anh, anh chọn lấy một cô không được sao? Tôi ích kỷ, tùy hứng nhưng tôi không yêu cầu anh phải thích tôi, anh dựa vào cái gì mà không ép được tôi biến thành người như anh muốn, anh lại quay sang hành hạ tôi?”

Cố Yên vừa nói vừa lùi lại mấy bước cho tới khi chạm vào lọ thuốc. Cô dừng lại, mở nắp ra lấy vài viên bỏ vào miệng nuốt, thậm chí không thêm lấy nước. Vị đắng của thuốc tan trong miệng khiến cô khó chịu, nước mắt lại trào ra.

“Anh nói rất đúng, tôi qua hai ta chỉ là quan hệ xác thịt, sau này... mà không, không có sau này, giờ tôi sẽ chấp nhận sự thật là chúng ta đã chia tay, tôi sẽ không bao giờ đến chèo néo anh nữa, tạm biệt, Lương tiên sinh.” Nói xong cô chạy một mạch ra ngoài.

Bàn tay còn chưa chạm vào nút bấm trong thang máy thì cô đã bị một bàn tay mạnh mẽ kéo lại.

Ánh mắt ánh lên vẻ đau thương, anh cố giữ lấy cô đang gãy giữa trong tay mình: “Cố Yên, đây là tất cả những gì em suy nghĩ trong lòng sao? Tôi giữ em bên mình bao năm nay, chẳng lẽ em lại cho rằng tôi muốn biến em thành vật phẩm như tôi mong muốn sao? Trong mắt em, tôi là người như thế sao?”

Một loạt các câu hỏi khiến Cố Yên cảm thấy phiền não. Cô quay mặt đi để tạo khoảng cách giữa hai người: “Lương tiên sinh, chúng ta đã chia tay, xin anh hãy tránh xa tôi ra một chút!”

Lương Phi Phàm càng áp sát cô hơn, môi họ lại gần như chạm vào nhau, hơi thở ấm áp quen thuộc lại ủa về, nước mắt Cố Yên không ngừng rơi. Lương Phi Phàm chà sát vào môi cô: “Cố Yên, em hãy trả lời câu hỏi của tôi!”

Cố Yên đẩy anh ra, cúi đầu không nói.

Một lúc lâu sau, Lương Phi Phàm mới lạnh lùng cười một tiếng, anh buông cô ra. Hai người vẫn im lặng cho đến khi Cố Yên không thể chịu được nữa, đành lên tiếng trước “Tôi có thể đi được rồi chứ?”

Lương Phi Phàm nhìn cô như muốn khắc sâu hình ảnh cô vào trong tim. Cố Yên đợi một lúc không thấy anh trả lời liền bước vào thang máy.

Cố Bác Vân đặt quần cò xuống, lưng tựa vào ghế: “Tiểu Yên, không chơi nữa nhé?”

Cố Yên lặng lẽ gật đầu.

Nhìn nét mặt cô con gái thoáng buồn, Cố Bác Vân hỏi: “Cố Yên, nói cho cha biết, chị Minh Châu có làm khó dễ gì con không?”

Nhớ lại ngày trước, khi ở bên mẹ, Cố Yên có lúc thiếu thốn tình cảm, nhưng không bị ai bắt nạt. Từ khi về sống với ông, cả nhà ngập trong tiếng cười. Sau này, về với Lương Phi Phàm, anh hết mực yêu chiều cô, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, không ai dám cả gan bắt nạt cô, ngoại trừ Cố Minh Châu.

“Không đâu cha, chị ấy tốt với con lắm, con mới vào làm trong công ty, có rất nhiều việc phải học, có những việc còn chưa quen thôi ạ.”

Nhìn vào mắt con gái, ông biết cô đang buồn vì một chuyện gì đó: “Không nhất thiết phải nghe chị con đâu, con không muốn vào làm trong công ty thì thôi, ra ngoài làm việc gì con thích ấy.”

Cố Yên thờ dãi: “Cha, con người có phải muốn làm gì là làm được đâu cha!”

Nói xong, cô cũng buồn cười cho chính câu nói của mình, vì từ trước đến nay, cô đều sống theo kiểu thích làm gì thì làm, giờ có chút không vừa ý, đến cha cũng phải lên tiếng an ủi.

Hàng liễu xanh soi bóng bên mặt hồ phẳng lặng, người cha hiền từ với mái tóc bạc phơ đang ngồi nói chuyện với cô con gái xinh đẹp. Trên bàn, ấm trà thơm đang ngào ngạt hương với bàn cờ quân trắng quân đen, hai người chuyện trò rôm rả. Đã lâu lắm rồi Cố Minh Châu mới có cảm giác ấm áp của một gia đình đến vậy.

“Cha!” Cố Minh Châu đi tới. “Cố Yên nói đúng đấy, con người không phải muốn làm gì là làm được.”

“Chị...” Cố Yên quay ra nhìn chị.

Cố Minh Châu thờ dãi: “Cố Yên, em xem xong hồ sơ của vụ thầu sắp tới chưa?”

Cố Yên ngẩng đầu nhìn sắc mặt chị, rồi gật đầu ý nói đã xong.

“Thế thì phiên thầu tuần sau em tham gia nhé, chị bận rồi.”

Cố Bác Vân cau mày: “Minh Châu, đừng ép em con quá, từ từ dạy mà.”

“Không có gì phải dạy đâu cha, con nói thế nào, em ấy cứ làm đúng như thế là được rồi.” Cố Minh Châu ném cho em gái chiếc chìa khóa: “Xe chị để ở công, em lấy mà đi, giờ em về công ty gặp Jesscica bàn về vụ thầu cho kỹ vào, tối về ăn cơm với chị.”

Cố Yên cầm lấy chìa khóa, chào cha rồi đi ra ngoài.

Cô vừa đi khuất thì Cố Bác Vân liền mắng Cố Minh Châu: “Lời cha nói con nghe vào tai được bao nhiêu hả!?”

“Tất cả, nhưng con không có ý định làm theo.” Cố Minh Châu tiến thêm một nước cò. “Cha à, giờ không còn là thời của cha nữa, Cố Yên cũng đã lớn rồi, hãy để nó gánh vác bớt phần việc mà nó nên gánh vác đi.”

Cố Bác Vân suy nghĩ một lát rồi cũng đi một nước cò: “Minh Châu, dù gì nó cũng là em gái con.”

“Nếu nó không phải em gái con thì con quản nó làm gì.” Cố Minh Châu trả lời một cách dứt khoát.

Sau vài lần đi, Cố Bác Vân bị con gái dồn đến thế bí, ông cười rồi xếp cò lại, ông già rồi nên đấu không lại cô con gái khôn ngoan nhưng cứng đầu này. Đúng là hậu sinh khả úy.

Cố Minh Châu rút cho mình chén trà nóng, lưng tựa vào ghế nhâm nhi, ván cò này, cô sớm biết mình sẽ thắng.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Hôm nay, Cố Yên dậy từ rất sớm để chuẩn bị cho cuộc đấu thầu ở Lương thị.

Tắm xong cô liền chạy sang phòng chị để nhờ chị chọn cho một bộ cánh vừa đẹp lại vừa lịch sự.

“Gọi cái gì thế! Mấy giờ rồi?” Tỉnh cáu gắt khi đang ngủ mà bị gọi dậy của Cố Minh Châu cũng không thua kém gì cô em.

Cố Yên lè lưỡi trêu chị, rồi mở cánh cửa tủ quần áo.

Minh Châu tắm xong đi ra thì tủ quần áo đã như bị ai xới lên rồi, thấy vậy, cô lờm yêu em gái một cái, rồi cũng chọn cho mình một bộ.

“Bộ màu trắng ấy đẹp đấy.” Cố Minh Châu góp ý cho em gái.

Cố Yên cự nự: “Em thấy màu đen mặc sẽ sang trọng hơn.”

Cố Minh Châu lờm cô một cái rồi buông một câu: “Ai cần em phải sang trọng làm gì!” Nói xong, cô hất mái tóc dài ra phía sau, rồi bỏ xuống lầu.

Cố Yên không dám cãi lại, chỉ nhìn theo bóng dáng chị.

Bước vào phòng họp, Cố Yên thờ phào nhẹ nhõm khi người ngồi ở vị trí chủ tọa là Dung Nham chứ không phải Lương Phi Phàm như cô vẫn nghĩ.

Phía Vi Bác đến muộn nhất, khi cô tới, tất cả mọi người ai đã vào chỗ nấy, đến chủ tọa cũng đã yên vị.

Nhìn thấy Cố Yên, theo phản xạ, Dung Nham liền đứng lên ngênh đón, khiến mấy vị tổng kia cứ trợn tròn hai mắt. Thấy ngại quá, Dung Nham liền ho khan mấy tiếng rồi ngồi thụp xuống ghế. Quả thật là xấu hổ quá! Dung Nham than vãn, nước mắt lã chã trong lòng, tại sao một nam tử hán đại trượng phu như mình khi nhìn thấy cô ta chân tay lại bủn rủn hết cả thể này?

Nhìn thấy mọi ánh mắt đang đổ dồn phía mình, Cố Yên cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, đã nói là chín giờ ba mươi bắt đầu, bây giờ mới có chín giờ hai mươi, ai kêu các người tới sớm, giờ lại còn trở mặt ra nhìn tôi?

Jesscica khẽ nhắc cô nói lời xin lỗi với mọi người cho phải phép.

Jessica là trợ lý đặc biệt của Cố Yên, anh ta được mời đến để chỉ bảo cho Cố Yên nên lời anh ta nói cũng giống như thánh chỉ của Cố Minh Châu.

“Xin lỗi các vị vì sự chậm trễ của tôi!” Cố Yên nở nụ cười xin lỗi với mọi người.

Ông chủ của Diệu Lâm là Hoàng Dịch “hùm” một tiếng tỏ vẻ khó chịu. Dung Nham chữa cháy bằng cách lên tiếng “Không sao! Vì Bác là công ty lớn, chúng tôi đợi chút cũng không sao.” Nói xong, âm thầm rửa Trần Ngộ Bạch trăm lần.

“Mời mọi người ngồi!” Dung Nham lạnh lùng nói tiếp, trong bụng thầm nhắc nhở mình đừng theo phản xạ mà chạy đến phía Cố Yên, kéo ghế cho cô ngồi... Thật là nô lệ quá mức...

Các bên lần lượt thuyết trình dự án của mình.

Đến lượt Cố Yên, cô cũng nói một cách trôi chảy về ưu điểm của Vi Bác trong cuộc thầu này.

Sự thật cô không hiểu lắm, nhưng may có được trí nhớ không tồi nên cô mới học thuộc lòng tốt đến như vậy. Khi nói xong, xuống ghế ngồi, Jessica còn giờ ngón tay trở lên ra ý cô nói rất tốt. Cố Yên chỉ biết cười trừ, nhưng ai ngờ đằng sau nụ cười ấy là một tâm lung uớt đầm mồ hôi.

Sau đó là phần thuyết trình của mười công ty khác, nếu xong chắc cũng phải hết ngày. Đến trưa, Dung Nham mệt mỏi đành mời mọi người dùng bữa trưa.

“Làm sao đến lượt Dung thiếu gia mời, chúng tôi mời Dung thiếu gia mới đúng chứ!”

Mấy đối tác cũng nhao nhao lên lấy lòng Dung Nham, tất nhiên anh cũng không nỡ từ chối tấm chân tình của mọi người, những vụ thầu đại loại như thế này, các bên tham gia đều có tiềm lực cả, việc chọn lựa ai trúng thầu lại do Dung Nham quyết định, nên bọn họ không nịnh bợ anh thì còn nịnh bợ ai cơ chứ?

Vào nhà hàng, các ông chủ lớn ngồi một mâm, còn trợ lý thì ngồi mâm khác. Jessica nở nụ cười gượng gạo, khi miêu tả về Cố Yên, Cố Minh Châu có nói: “Kinh nghiệm không có, là một cô bé được nuông chiều từ nhỏ.”

Dung Nham đang cười nói với Hoàng Dịch, thấy Cố Yên đi vào liền cung kính hỏi: “Cố Tổng có muốn chọn món gì đặc biệt không?”

Mấy vị tổng kia cứ trở mặt ra nhìn.

“Tôi ăn gì cũng được.” Cố Yên thản nhiên trả lời.

Dung Nham lập tức chọn món, chủ yếu dựa theo sở thích của Cố Yên. Đến lượt đồ uống, anh lại thấy khó xử. Cố Yên không biết uống rượu, nhưng một bàn người thế này, lại toàn đàn ông, không gọi rượu thì thật khó coi, nhưng gọi rượu lên, mấy người kia mời Cố tiểu thư thì làm thế nào? Nếu lỡ uống vài chén, đại ca biết chuyện, chắc chắn sẽ lột da mình ngâm rượu luôn.

Cậu ba! Tôi hận cậu! Dung Nham lại một lần nữa thầm rửa Trần Ngộ Bạch đang yên đang lành lại đưa vợ đi du lịch phương Nam.

Nghĩ ngợi một lát, anh liền đưa tờ menu rượu cho Lý Tổng: “Hôm nay tôi không uống rượu, mang đến cho tôi ly nước ép là được, còn mọi người cứ tự nhiên.”

Cả bàn người đều nhất loạt “tự nhiên”, nhưng thực tế Dung thiếu gia mà không uống thì đồ ai dám “tự nhiên”?

Thế là cả đám đàn ông lần lượt cùng nhau ly nước ép xanh xanh đỏ đỏ.

Đều là những cao thủ chốn thương trường, đương nhiên mọi người nhận ra một loạt hành động thất thố của Dung thiếu gia ngày hôm nay và nguyên do của nó thì ai ai cũng hiểu được. Gần đây đang âm ỉ vụ tình cảm ám muội giữa Cố Phó tổng và Lương Tổng, nếu tin tức trên báo là sự thật thì vụ lần này coi như xong, chỉ bằng đem nó tặng cho Vi Bác cho nhanh.

Cuộc vui đang rôm rả thì một nhân vật cầm ly nước ép mời Cố Yên: “Cố Phó tổng thật là tuổi trẻ tài cao! Nghe nói cô vừa mới trở về Vi Bác làm việc phải không?”

Cố Yên cũng không kém cạnh, cô nâng ly lên chúc lại anh ta, uống một ngụm, rồi phản pháo lại ngay: “Không phải trở về mà là phụ giúp một tay, tôi cũng là người của Vi Bác cơ mà, nên giúp đỡ một tay là chuyện đương nhiên.”

“Vụ thầu lớn thế này mà Cố Tổng tin tưởng giao cho phó tổng đi thay thì cũng chứng tỏ Cố Phó tổng phải có năng lực lắm đây!” Hoàng Dịch nói thêm vào.

Cố Yên nghe tiếng hần đã lâu, hần ta xưa nay có quan hệ rất tốt với Lương thị, lại là đối thủ một sống một còn với Cố Minh Châu, trước khi đi, chị gái đã dặn cô phải đề phòng hần.

Cố Yên nghiêm mặt, hỏi lại hần: “Nói như thế, lẽ nào Hoàng Tổng là người không có năng lực sao?”

Hoàng Dịch trở tay không kịp nên chỉ biết trợn mắt há miệng. Bị người xung quanh cười nhạo khiến hần ta càng tức tối, nhưng nghĩ lại, hần ta đường đường là một lão làng chốn thương trường, nay lại đi so đo tính toán với một con bé miệng còn hơi sữa thì thật mất mặt, nên trong lòng ngầm ghi lại món nợ này.

Dung Nham vẫn cúi đầu ăn, thầm cười nhạo Hoàng Dịch không biết lượng sức mình... dám công khai chọc vào tổ kiến lửa của Lương Tổng, Lương Tổng mà biết thì hần còn miệng mà ăn nữa?

Buổi chiều, mọi người lại quay lại phòng họp, Cố Yên cảm thấy mệt mỗi khi phải nghe hết bên này đến bên kia thuyết trình, toàn những thứ cô chẳng có chút hứng thú. Cuối cùng cũng kết thúc buổi họp, trời vừa sẫm tối.

Phía Hoàng Dịch lời bằng được Dung Nham đi nhậu. Cố Yên nói Jessica cử Lâm Viễn đi thay, còn mình xuống tắm hầm lấy xe về nhà.

Cố Yên thở dài bước vào thang máy.

Đã quá giờ tan ca nên thang máy không có một ai, bấm số tầng xong, cô tựa lưng vào tường, nhắm mắt thư giãn. Thời còn đi học, cô ghét nhất là môn toán, nay lại phải làm việc, tiếp xúc nhiều với những con số cứng nhắc khiến cô đau đầu, mệt mỏi.

Nhưng cứ bận rộn cả ngày thế này, cô lại cảm thấy cuộc sống có ý nghĩa. Trước đây, khi còn ở bên Lương Phi Phàm, cả ngày nhàn rỗi khiến cô thấy thời gian như ngừng lại. Nhưng giờ, từng phút từng giây đối với cô thật ý nghĩa. Đang mãi suy nghĩ, bỗng cô thấy kỳ lạ vì thang máy mãi không đi xuống, mà nó lại đi lên, con số trước mắt hiện lên càng lúc càng lớn, cô rất muốn đập cửa nhảy xuống. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ, thang máy “ting tang” một tiếng, cửa mở ra, trước mắt cô là tầng mười chín. Lương Phi Phàm ngang nhiên bước vào.

Cố Yên thầm cười nhạo, đúng là trẻ con. Rõ ràng là có thang máy riêng... vậy mà còn bày đặt đi thang máy công cộng. Nghĩ tới thang máy riêng của anh, má cô lại đỏ ửng lên.

Lương Phi Phàm làm ra vẻ như không nhìn thấy cô, vào thang máy, anh cũng không nói câu nào, lẳng lặng bấm số xuống tầng hầm.

Không khí nặng nề bao trùm lên không gian chật hẹp. Trong thang máy im lặng đến đáng sợ.

Cố Yên nhìn chằm chằm vào con số màu đỏ, từng tầng từng tầng đi xuống... Nhanh lên, nhanh lên, sắp xuống rồi...

Xuống tới tầng hầm, cửa thang máy mở ra, Lương Phi Phàm thản nhiên bước ra trước. Từ đầu đến cuối, không ai nói với ai câu nào.

Cố Yên hậm hực mở cửa xe rồi ngồi phịch xuống ghế, xe bắt đầu nổ máy thì phía trước bỗng vang lên một tiếng “rầm”.

Cố Yên hoảng hốt, tháo dây an toàn rồi xông đến phía trước.

Quả nhiên là xe của Lương Phi Phàm vừa đâm vào cột trụ, khiến từng mảnh bê tông vỡ ra, bụi bay mù mịt.

Theo bản năng, Cố Yên chạy lại, ngó đầu vào ghế lái xem người bên trong có làm sao không, thấy anh ngồi trên ghế lái, dây an toàn vẫn thắt, hai tay để trên vô lăng, bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Thấy Cố Yên, anh lại tỏ vẻ lạnh lùng, hỏi: “Có chuyện gì không?”

Cố Yên tức giận trước thái độ lạnh lùng của anh, cô đứng thẳng người lên và buông một câu còn lạnh hơn: “Không có gì!”

Lương Phi Phàm không nhìn cô mà rút điện thoại ra gọi: “Doãn Chi, tôi đang có chút việc dưới hầm để xe, cô xuống đây một lát được không?”

Cố Yên khoanh tay lại, tay trái khẽ bám vào cánh tay phải để kiềm chế cảm xúc, trước mặt cô mà anh dám gọi tên cô gái khác một cách dịu dàng như thế sao?

“Có chuyện gì nữa sao?” Lương Phi Phàm xuống xe, hằm hằm hỏi.

Cố Yên lắc đầu.

“Thế cô còn đứng đây làm gì?” Ngữ khí của anh gay gắt hơn.

Cố Yên chỉ chờ anh nói câu đó, lúc này cô mới giương mắt nhìn anh, cười nhạt: “Lương tiên sinh, xe của ngài chắn đường tôi đi, thử hỏi làm sao tôi lái xe ra ngoài được?” Nói xong, cô hất mái tóc ra sau lưng, bước đi không thèm nhìn lại.

Trần Doãn Chi cùng hai người khác nhanh chóng xuống hầm xe kéo barrier lên để xe Cố Yên có thể đi ra ngoài được.

Trần Doãn Chi đứng trước gương mặt đanh như thép của Lương Phi Phàm nói điều gì đó, bỗng thấy Cố Yên đang ngồi trên xe, cô ta nở nụ cười rồi đi đến như muốn chào hỏi một tiếng.

Cố Yên giả vờ không nhìn thấy, đạp ga, phóng đi mất.

Về đến nhà đã thấy Cố Minh Châu mệt mỏi tựa vào sofa, hình như cô mới đi công tác xa về.

Cố Yên lẳng lẽ xách va li của chị lên phòng.

“Chị nghe nói công việc hôm nay rất thuận lợi.” Cố Minh Châu dồn nén mệt mỏi, tươi cười hỏi em gái.

Cố Yên gật đầu rồi ngồi xuống bên chị: “Chị, chị lên phòng ngủ một lát đi, cơm nước xong em sẽ gọi chị.”

Cố Minh Châu day day huyết thái dương: “Chị ăn trên máy bay rồi, đang đợi em về rồi cùng đi đến chỗ cha đây.”

Cố Bác Vân nhìn thấy hai cô con gái cùng vào thăm mình thì cảm thấy cực kỳ vui sướng nên tự tay xuống bếp nấu cơm tối, trong đó có món canh nấu bằng cá ông vừa câu được lúc chiều.

Cố Minh Châu vẫn cảm thấy mệt nên nằm trên sofa nghỉ ngơi, còn Cố Yên lảng xảng giúp cha một tay. Về điểm này không thể phủ nhận, Cố Yên thừa hưởng được từ mẹ không chỉ dung mạo hơn người mà còn cả tính lãng mạn của một họa sĩ.

Món canh cá được bày lên, mùi thơm lan tỏa khiến Cố Minh Châu đang nằm cũng phải tới nếm thử.

Lúc này Cố Yên mới hỏi cha: “Cha, cha câu cá ở đâu vậy? Ở suối nhỏ phía trước à?”

Biết Cố Minh Châu thích ăn đầu cá nên ông đã gấp đầu cá để vào bát cho cô, rồi gấp thịt nạc ở phần lưng cá cho Cố Yên, miệng nở nụ cười mãn nguyện: “Cha câu cá ở con sông phía tây, ở đó rất nhiều cá, người quản lý khu đó nói cá tự nhiên nên ăn rất ngon, đúng là ngon thật.”

Cố Minh Châu cũng gật gù khen ngợi.

Cố Bác Vân ngừng một lát, dường như ông muốn nói điều gì đó, một lát sau ông lại lên tiếng: “Chiều qua, trong lúc đi câu cá, cha gặp một người.”

Cố Yên hơi ngược mắt nhìn cha, nghĩ lại Phương Diệc Thành từng nói, cha anh cũng đang dưỡng bệnh ở đây.

Cố Minh Châu hỏi: “Ông Phương phải không cha?”

Những người sống ở đây cô đều tìm hiểu qua. Ông Phương bị trúng gió, sống cách đây không xa.

Cố Bác Vân quan sát sắc mặt con gái, gật gù đầu. Cố Yên cũng cẩn thận nhìn sắc mặt cha. Ba người họ ngồi ăn canh cá, mỗi người theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, không ai nói với ai câu nào.

Ăn cơm xong, nghỉ một lát, Cố Yên và Cố Minh Châu ra về vì mai hai người phải đi làm sớm.

Cố Minh Châu thấy cha có vẻ không muốn xa hai con, nhưng thời gian không còn sớm nữa, bản thân cha cũng đang bị ốm, cũng nên nghỉ sớm.

Cô nhìn qua lịch làm việc, rồi hỏi Cố Yên: “Cuối tuần này, em định đi đâu không?”

Cố Yên lắc đầu. Tiểu Ly bị Trần Ngộ Bạch lôi đi công tác, nghe nói lần này đi khá lâu mới về. Tang Tang bận việc kinh doanh ở quán cà phê, rất ít khi tụ họp. Chỉ còn Ký Nam, nhưng cô ấy cả ngày cứ dính lấy Lý Nham.

“Thế chị em mình ở đây đi, vừa may còn phòng trống, ở đây không khí mát mẻ, lâu rồi chị không được nghỉ ngơi, lần này coi như là xả stress nhé!”

Cố Yên vui vẻ nhận lời. Cố Bác Vân thấy vậy, niềm vui sướng cũng thể hiện lên nét mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nó Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Thứ Năm này, phái đoàn Vi Bác lại phải tới Lương thị để chốt phiên đầu tiên của gói thầu. Cố Minh Châu nhìn danh sách các công ty đối thủ xong thì nhíu mày: “Chị ghét cái tên Diệu Lâm này thế không biết!” Đi đến đâu cũng gặp, bao năm nay không đánh bại được hắn ta, cho nên lần này sẽ là cơ hội tốt để cô phục thù.

Phải rất lâu rồi Cố Yên mới nhìn thấy chị gái mình có biểu hiện giận dữ như một cô gái bình thường, nên cô khẽ cười thầm một cách thích thú.

Cố Minh Châu nhìn sang Jessica, nói: “Cậu chuẩn bị tài liệu cho kỹ vào đây, mai tôi sẽ trực tiếp tham gia.”

Jessica nhìn Cố Yên rồi lại nhìn Cố Minh Châu, lúc sau mới ngần ngừ nói: “Tôi thấy, nếu người chủ trì phía Lương Thị là Dung Nham thì nên để Cố Yên đi thì hay hơn.”

Jessica nói vậy cũng có cái lý của anh ta, bởi trong mấy buổi họp trước, anh ta để ý thấy, hễ Cố Yên mở miệng nói gì là Dung Nham lại gật đầu hưởng ứng khiến mấy phái đoàn của các công ty khác trở mắt kinh ngạc. Ngoài ra, quan hệ giữa Cố Minh Châu và gia đình họ Dung cũng khá phức tạp, nên xưa nay Cố Minh Châu luôn có chút kiêng dè đối với Dung Nham, vì dù sao anh ta vẫn là em trai của người đàn ông có vị trí quan trọng nhất trong cuộc đời cô.

Hôm sau.

Dung Nham vừa mở cửa đã thấy phái đoàn Vi Bác đến đầy đủ, tuy dẫn đầu đoàn là Cố Minh Châu nhưng người Dung Nham mở miệng chào đầu tiên lại là “Yên tỷ”.

Theo phản xạ, anh ta nhìn về phía Cố Yên: “Xin chào, Yên tỷ.”

Cố Yên gật đầu, trong khi đó, Cố Minh Châu cười thầm, vì không phải ai cũng được chứng kiến cảnh thiếu gia nhà họ Dung có thể hô mưa gọi gió lại khấp nép với một cô gái nhỏ bé như thế kia.

“Dung Nham, anh gọi Cố Yên là chị, thế thì nên gọi tôi là gì nhỉ?”

Dung Nham cũng không vừa, anh ta dứt hay tay vào túi quần rồi tựa lưng vào bàn nhìn Cố Minh Châu một cách lơ đãng: “Gọi là gì nhỉ? Chị dâu có được không nhỉ? Mà chỉ sợ tôi chẳng có cái điểm phúc ấy.”

Nghe xong, mặt Cố Minh Châu xám lại.

Thấy thế, Cố Yên vội vàng lái sang chuyện khác: “Dung Nham, những người khác đâu cả rồi?”

Lúc này Dung Nham mới quay sang gọi thư ký chuẩn bị họp.

Hoàng Dịch thấy Cố Minh Châu đích thân ra trận, lão không khỏi thích thú, lập tức mở miệng chào hỏi: “Cố Tổng, cuối cùng cô cũng xuất hiện rồi, tôi lại cứ nghĩ là gói thầu này nhỏ quá, không xứng để Cố Tổng đích thân tham gia nên cố tình cứ mấy cô bé con này tới ứng chiến cơ đấy!”

Bé con sao? Cố Yên lạnh lùng lườm lão một cái, còn Cố Minh Châu thì cười với vẻ ôn hòa: “Ôi trời, Hoàng Tổng cứ khéo đùa, chẳng qua Cố Minh Châu tôi đây có phúc nên mới được cô em gái giỏi giang này giúp đỡ.”

Bị Cố Minh Châu nói mỉa, lão ta bực tức ra mặt, lão đường đường là một tay có số má trên thương trường mà lại bị hai con ranh con vất mũi chưa sạch này qua mặt.

“Thế thì cứ đợi kết quả cuối cùng sẽ rõ.” Lão ta chốt lại một câu.

Cố Minh Châu cũng cười đáp lễ, thực ra cô đã dự đoán từ trước là hai công ty sẽ vào chung kết là Vi Bác và Diệu Lâm, mà Diệu Lâm vốn có quan hệ rất tốt với Dung Nham và Lương thị nên lần này, nếu không có Cố Yên ra mặt thì Vi Bác khó có thể giành được phần thắng.

Sau vài tiếng làm việc căng thẳng, cuối cùng Dung Nham chấm dứt hội nghị bằng việc tuyên bố: “Tuần sau chúng ta tiếp tục gặp lại để chốt danh sách vào vòng trong, giờ thì tạm biệt mọi người.” Rồi quay sang bắt tay các đối tác một cách thân mật.

Tối thứ Sáu, Cố Minh Châu và Cố Yên lại lái xe vào viện thăm cha. Trong lúc Cố Yên ngồi chơi với cha, Cố Minh Châu một mình đi tới phòng bác sĩ trao đổi về bệnh tình của cha cô.

Bác sĩ người ngoại quốc Roal tươi cười bắt tay Cố Minh Châu rồi thông báo với cô tình trạng của Cố Bác Vân. Ông rất cẩn thận, tỉ mỉ bởi vì đích thân giám đốc bệnh viện đã mời ông từ nước ngoài trở về để chuyên trách bệnh nhân này, nghe đâu đây là cha vợ tương lai của vị tổng giám đốc đầy quyền lực của Lương thị nên tuyệt đối không thể có bất kỳ sai sót nào.

“Xin hỏi Cố tiểu thư, chúng tôi có được phép thông tin tình trạng bệnh của Cố tiên sinh cho Lương tổng không ạ?” Roal hỏi một cách cẩn trọng.

Cố Minh Châu trợn mắt ngạc nhiên, rồi quay sang bác sĩ nói một cách ôn hòa: “Ngài chỉ cần nói cho tôi là được rồi, à mà bác sĩ cho tôi hỏi là với tình trạng của cha tôi hiện giờ, ông có thể uống một chút rượu được không?”

Bác sĩ Roal xoa xoa đầu tỏ ý ngần ngại nhưng khi đối diện với một cô gái phương Đông xinh đẹp và sắc sảo thế này, ông cũng khó có thể từ chối nên đáp lời: “Uống một chút thì cũng không sao đâu!”

Cố Minh Châu mỉm cười cảm ơn rồi quay trở về phòng bệnh, không quên tìm một chai rượu nhỏ vì chẳng mấy khi cha cô có tâm trạng vui vẻ như hôm nay.

“Tiểu Yên, sao con không uống một chút?” Cố Bác Vân mời con gái.

“Ba, con chỉ uống sữa thôi, không uống được rượu đâu.” Cố Yên bẽn lẽn trả lời.

Cố Minh Châu nhìn sang em gái tỏ ý không hài lòng: “Người làm kinh doanh phải biết uống rượu, Cố Yên, em cũng nên tập dần đi cho quen.”

Cố Bác Vân cười hà hà: “Ba vẫn nhớ năm Minh Châu thi đỗ đại học, hai chị em lên lút lỏi rượu ra uống và kết quả là hai đứa cùng say bết nê.”

Cố Minh Châu cũng nhìn cha mỉm cười, ánh mắt ông xa xăm như đang nhớ lại kỷ niệm năm nào.

Mặt Cố Yên đỏ lên: “Tư lượng của chị cũng có hơn em mấy đâu, về sau di Nguyễn kể lại là hôm đó chị đứng giữa vòi phun nước oang oang tuyên bố

sau này chị sẽ kén chồng bằng đầu võ còn em sẽ kén chồng bằng ném tú cầu còn gì?”

Nhắc tới Nguyễn Vô Song, cả ba cha con lại rơi vào im lặng. Một lúc sau, Cố Minh Châu mới phá vỡ bầu không khí trầm lắng: “Vậy hôm nay hai chị em mình cùng so thử lượng được không Tiểu Yên?”

Chén qua chén lại, hai chị em cũng ngà ngà say, nên tạm biệt cha về phòng ngủ.

Tối đến, hai chị em ngủ ở phòng khách. Tắm rửa xong, hai người leo ngay lên giường. Đầu Cố Yên vẫn hơi lâng lâng.

“Cố Yên này!” Cố Minh Châu tắt đèn rồi gọi tên em gái.

“Dạ!” Cố Yên tuy có chút hơi men, nhưng vì có thói quen ngủ muộn nên lúc này cô vẫn rất tỉnh táo.

“Chị cảm thấy mệt mỏi vì chờ đợi em à!” Cố Minh Châu thở dài, giọng buồn buồn.

Nghe chị gái tâm sự, Cố Yên vừa thương chị lại vừa rất xúc động, vì chẳng mấy khi chị lại đem chuyện tình cảm ra nói với cô.

Cô cũng chỉ biết sơ sơ mối tình giữa chị gái và đại thiếu gia nhà họ Dung.

“Mặc dù chị nói với mọi người là chị sẽ đợi anh ấy, nhưng em à, chờ đợi thực sự là một việc vô cùng đau khổ và mệt mỏi.”

Cố Yên nghe giọng chị đượm buồn, lòng cô thấy trĩu nặng. Đúng thật, chờ đợi là một việc hết sức mệt mỏi, lúc này cô lại nghĩ tới Lương Phi Phàm, có phải anh cũng rất mệt mỏi như chị gái mình không?

Thấy em gái không nói gì, Cố Minh Châu liền lấy chân huyếch vào em gái: “Em đang nghĩ gì thế?”

Cố Yên quay lại, ôm lấy chị gái thì thầm: “Chị, thế chị có đợi anh ấy về không? Phải đợi bao lâu nữa hà chị?”

Cố Minh Châu thở dài: “Chị cũng không biết nữa, chị chỉ biết rằng, chị sẽ không đợi anh ấy đến hết đời này đâu.” Sau đó, cô quay lưng về phía em gái. “Thôi, ngủ đi em.”

Một lúc sau, Cố Minh Châu giả vờ như đã ngủ say. Sau lưng cô, Cố Yên đang loay hoay bấm điện thoại, môi cô cong lên với một nụ cười đắc thắng, thầm nghĩ, chẳng lẽ mình lại không dọa được đứa em gái ngây thơ này sao?

Lương Phi Phàm đang đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới, bỗng điện thoại kêu lên một tiếng báo hiệu có tin nhắn, một tin nhắn đến từ Cố Yên mà nội dung chỉ vắn vắn có một chữ: “Này!”

Bầu trời đêm bỗng như bừng sáng bởi một tin nhắn vô cùng ngắn.

Cố Yên sợ làm chị tỉnh giấc nên để điện thoại ở chế độ im lặng, mắt cô không rời màn hình điện thoại. Lương Phi Phàm hồi âm rất nhanh, cũng tin nhắn ấy, khi khác là có thêm một ký tự: “?”

Cố Yên sững sờ một lúc và không biết nên nhắn lại thế nào. Nghe chị gái tâm sự chuyện tình cảm, cô chợt liên tưởng ngay đến anh, trong chốc lát cô rất muốn nói điều gì đó với anh, nhưng chẳng lẽ lại chủ động nhắn tin là em nhớ anh lắm? Như thế thật mất mặt, vì trước đó hai người đã nói lời chia tay rất quyết liệt.

Nghĩ một lát cô nhắn tin lại: “Với tư cách là bạn hợp tác làm ăn với Lương thị, tôi rất quan tâm tới sức khỏe của Lương Tổng, nên chỉ muốn nhắn tin hỏi thăm xem, lần va chạm hôm trước có làm Lương Tổng bị thương ở đâu không ạ?”

Lương Phi Phàm cười rồi nhắn tin lại: “Cảm ơn cô đã quan tâm. Tôi không sao, lần bị thương nặng nhất của tôi là mười năm về trước cơ.”

Cố Yên nhún mày nghĩ: “Mười năm về trước ư? Có phải vì mình không nhí?”, sau đó cô lại nhắn lại: “Thế à?”

Lương Phi Phàm nhìn dòng tin nhắn ngắn ngủi trên màn hình nhưng cũng đủ để anh cảm thấy hạnh phúc, đã lâu lắm rồi trái tim anh mới vui sướng đến thế này. Cố Yên, anh phải làm gì với em đây?

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Sáng hôm sau, Cố Minh Châu dậy từ rất sớm, trong khi Cố Yên vẫn ôm chiếc điện thoại ngủ ngon lành.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, Cổ Minh Châu dậy sớm để chuẩn bị dụng cụ nướng, hôm nay ba cha con cô sẽ đi dã ngoại một chuyến.

Cô Bác Vân ngồi tựa lưng vào ghế dưới bóng cây râm mát với tiếng chim hót bên tai, xung quanh, những khóm hoa tươi đang đua nhau khoe sắc, hai cô con gái như những chú bướm đang bay lượn xung quanh, tiếng cười nói vang rộn, khiến ông cảm thấy cuối đời được sống trong cảnh này quả thật không gì bằng.

Cổ Minh Châu lật đi lật lại miếng thịt nướng vàng rộm, cô em gái Cổ Yên thì giúp chị lấy gia vị.

Trong lúc ba cha con đang chuẩn bị cho bữa trưa thì đằng sau, một giọng nam vang lên: “Lão Cố, nướng gì mà thơm thế, cách mười vạn dặm cũng ngửi thấy mùi thơm.”

Nghe thấy giọng quen quen, Cổ Bác Vân liền đứng dậy, Cổ Yên vội đến đỡ cha.

“Hai cô con gái cũng đến chơi à?” Phương tướng quân đưa mắt nhìn Cổ Minh Châu và Cổ Yên, nhưng ông nhìn kỹ vào gương mặt Cổ Yên.

Cổ Minh Châu chào hỏi một cách tự nhiên: “Chào bác Phương, cháu đang đỡ tay một chút, bác cứ nói chuyện tự nhiên với cha cháu nhé!”

Phương tướng quân xua xua tay tỏ ý không sao.

Trong lòng Cổ Yên hơi ngỡ ngàng một chút, hóa ra ông ta chính là cha của Phương Diệc Thành.

Thời niên thiếu, đã có lúc cô muốn nhảy vào cầu xé người đã ra lệnh bắt cha mình.

Hôm nay hai chị em đều mặc quần jean và áo thun cổ tròn. Cổ Minh Châu xoa mái tóc xoăn đến ngang lưng, để lộ ra vẻ xinh đẹp kiều sa, còn Cổ Yên buộc tóc cao lên trông giống một cô sinh viên đại học. Nhìn cảnh hai cô con gái xinh đẹp quây quần bên cha, Phương tướng quân không khỏi ngưỡng mộ.

“Đây là hai cô con gái của tôi, cháu lớn tên là Cổ Minh Châu, cháu nhỏ tên là Cổ Yên.” Cổ Bác Vân tự hào nhìn hai cô con gái và giới thiệu.

“Tiểu Yên, chào bác đi con!”

Cổ Yên cười cười: “Chào bác Phương.”

Phương tướng quân nhìn cô gật gật đầu, hóa ra đây là cô gái khiến con ông bao năm không sao quên được ư? Quả là xinh đẹp hơn người, nhưng nếu cho ông chọn một trong hai cô làm con dâu thì ông sẽ chọn cô chị.

Cổ Minh Châu tươi cười bung đĩa cánh gà vừa mới nướng xong lên mời: “Phương tướng quân, mời bác ở lại dùng bữa với cha con cháu nhé!”

Phương tướng quân cười sáng khoái: “Lão Cố, lão thật có phúc, có hai cô con gái vừa xinh đẹp lại vừa hiểu chuyện, làm tôi đau hết cả đầu.”

“Bác Phương cười nói quá, ba anh nhà bác lấy vợ, chẳng phải bác lại có thêm ba cô con dâu hiền thuận hay sao?” Cổ Minh Châu khéo léo đáp lời.

“Ha ha!” Phương tướng quân rất thích tính cách cô chị. “Lão Cố, không biết cô con gái lớn của ông đã có nơi có chốn chưa? Nếu chưa thì tôi xin được kết thân với gia đình lão nhé?”

“Chuyện hôn sự của bọn trẻ, chúng ta nào có can thiệp được, hãy cứ để chúng tự do lựa chọn.”

Cổ Yên cảm thấy không thoải mái khi có người lạ tham gia vào bữa tiệc gia đình như thế này, hơn nữa lại là kẻ thù trước đây làm gia đình cô chao đảo, giờ người thì trúng gió, người thì ung thư, lại cùng chữa bệnh trong một bệnh viện. Con người lúc gần đất xa trời, người ta dễ dàng tha thứ cho nhau mọi lỗi lầm, hoặc xóa cho nhau mọi hận thù. Giờ đây, hai người họ lại thường hay hện nhau đi câu, chơi cờ... chuyện trước đây, giờ chỉ còn là quá khứ.

Cuối cùng cũng đến ngày chốt gói thầu.

Vì Bác và Diệu Lâm đều được lọt vào vòng trong, mỗi bên phải thuyết trình ba phương án khả thi nhất cho công trình sắp tới.

Cổ Yên kiểm tra tài liệu thuyết trình lần cuối, Jessica đứng cạnh giúp cô nhanh lên, Dung Nham cũng tới rồi.

Cổ Yên gật gật đầu, đứng lên, bỗng bụng cô đau nhói.

“Sao thế?” Jessica lo lắng hỏi.

“Tôi... muốn đi WC.” Cổ Yên nén cơn đau, nói.

Jessica trợn mắt nhìn cô: “Sắp tới giờ rồi, tiểu thư của tôi ơi, cô đúng thật là... Đi nhanh lên rồi về.”

Cổ Yên cười ngại ngùng rồi đi thẳng vào WC.

Một màu đỏ tươi dưới nền quần tam giác, thật xui xẻo khi nó lại đến vào lúc này.

Từ lúc uống thuốc tránh thai, ngày đèn đỏ đến không đều. Tình huống thật trở trêu, trong kia toàn con trai, Jessica dù có nữ tính đến mấy thì cũng vẫn là con trai, làm sao anh ta lại mang băng vệ sinh theo được.

Chẳng lẽ lại đến Lương thị hỏi nhân viên nữ xem có băng vệ sinh không? Thật là mất mặt, hơn nữa lại không kịp nữa rồi.

Nghĩ một lát, cô tạm cuốn ít giấy vệ sinh để giải quyết vấn đề trước mắt. Hy vọng có thể cầm cự được đến lúc thuyết trình xong.

Khi trở lại phòng họp, mọi người ai nấy đều đã yên vị, chỉ thiếu có mình cô mà thôi, phía Hoàng Dịch thì không nói, đến Dung Nham cũng hơi sầm mặt.

Jessica liền kéo cô ngồi xuống: “Cô ổn chứ?”

Cố Yên gật đầu.

Bản thuyết trình của Hoàng Dịch tương đối dài, Cố Yên vừa ngồi xem những tài liệu mà Jessica đưa cho vừa lấy tay bấm bụng, mỗi lần đến tháng, bụng cô lại đau ghê gớm, lần này mãi mới tới nên ra rất nhiều, bụng dưới đau như bị dao đâm.

Đến lượt Vi Bác, Cố Yên hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy, bước lên khán đài để giới thiệu phương án thiết kế của Vi Bác.

Đứng được một lúc thì bụng đau quằn quại, sắc mặt cô trở nên xanh nhợt dưới ánh đèn sân khấu, sợ đến nỗi có thể cho cô đi đóng phim kinh dị.

Nhân lúc không ai để ý, Dung Nham lén bước ra khỏi phòng họp. Bên dưới, mọi ánh mắt đang đổ dồn về phía cô bàn tán xôn xao. Jessica và Lâm Viễn vô cùng lo lắng, bởi đây là thời khắc quyết định của sự thắng thua của gói thầu.

Cố Yên đọc vội vàng bảng thuyết trình, cô đau quá, không thể tập trung được, đến nỗi quên cả bấm slide PPT cứ dừng lại ở trang đầu.

Cuối cùng cũng thuyết trình xong, đèn trong hội trường bật sáng, Cố Yên vẫn không quên cúi đầu nói lời cảm ơn tới mọi người. Khi cô còn chưa bước xuống phía dưới thì cửa ra vào bật mở.

Một người đàn ông cao to, lịch lãm trong chiếc áo sơ mi trắng oai phong bước vào, đi theo sau là Dung Nham.

Vừa nhìn thấy người đó, Hoàng Dịch vội đứng phắt dậy, miệng tươi cười chào: “Chào ngài, Lương Tổng! Hôm nay là ngày gì mà ngài đích thân xuống thị sát dân tình thế này ạ?”

Lương Phi Phàm cũng bắt tay và chào hỏi ông ta một cách rất lịch sự.

Lâm Viễn thấy Cố Yên vẫn đứng như trời trồng, nhân lúc mọi ánh mắt đang đổ dồn về phía Lương Phi Phàm, anh ta vội vàng chạy lên khán đài.

“Phó tổng, cô không sao chứ?” Anh ta cầm lấy chiếc mic và chiếc điều khiển trên tay Cố Yên, nhẹ nhàng hỏi. Tay cô lạnh ngắt, vừa mới chạm vào đã khiến Lâm Viễn lo lắng.

Cố Yên lắc đầu, rồi cắn răng bước xuống khán đài, nhưng đi được vài bước, cô thấy choáng váng, hai chân như muốn khuỵu xuống.

Lâm Viễn thấy vậy, vội vàng đưa tay ra đỡ lấy cô: “Cô cẩn thận nhé!”

Cố Yên vừa đi vừa dựa vào người Lâm Viễn. Lúc này, không khí trong phòng dường như lạnh tới cực điểm khi ánh mắt Lương Phi Phàm hằn học nhìn vào bàn tay Lâm Viễn đang đỡ vào nửa lưng của Cố Yên, dường như chỉ thêm một phút nữa thôi thì bàn tay kia sẽ bị mang đi ngâm rượu.

Lâm Viễn giờ mới ý thức được việc làm tày đình của mình, anh ta vội nói lỏng tay ra, nhưng trời ơi, sức nặng của cả cơ thể Cố Yên dường như chỉ dựa vào mỗi cánh tay đó. Anh vừa nói tay ra thì Cố Yên lại như muốn ngã xuống, cả hội trường như được xem kịch vui, phó tổng của Vi Bác, Cố tiểu thư của Lương thị, Yên Nhi của ai đó, đang dựa vào lòng Lâm Viễn.

Sát khí nặng nề bao trùm khắp phòng.

Dung Nham hít một hơi thật sâu, tên Lâm Viễn này ga lăng không phải lỗi, nếu hôm nay hấn ta mà ra khỏi phòng này được thì nhanh nhanh đi tìm chỗ khắc bia mộ đi là vừa.

Jessica cũng nhận ra được sát khí bùng bùng trên mặt Lương Phi Phàm, trong lòng thầm rửa cái tiền tiêu từ Lâm Viễn chết tiệt này!

Dựa vào người Lâm Viễn, nghe thấy trống ngực anh ta đập liên hồi, cô cũng ý thức được việc mình làm sẽ liên lụy đến anh ta nên cố cắn răng bấm bụng đứng lên, trở về chỗ ngồi của mình.

Tới nơi, cô ngồi phịch xuống ghế, tình trạng cũng khả quan hơn chút xíu. Cô quay sang bàn tính với Jessica những điểm chốt yếu cần nói, cả hội trường vẫn còn im phăng phắc, chỉ có tiếng cô giờ giấy sột soạt.

Dung Nham khẽ nhắc Lương Phi Phàm, hội nghị vẫn đang tiếp tục.

Lương Phi Phàm vẫn nhìn chằm chằm vào Cố Yên, anh cười lạnh một tiếng, mặt sầm lại rồi ngồi vào chỗ của Dung Nham.

Biết Lương Tổng có ý ngồi đây làm chủ tọa nên mọi người lần lượt đưa phương án thiết kế lên trình.

Trong phòng có tiếng xì xào to nhỏ, Diệu Lâm thầm than thân trách phận, còn Vi Bác mừng ra mặt vì ai chẳng biết chuyện tình cảm giữa ngài Lương Tổng của Lương Thị và Cố Phó tổng của Vi Bác.

Phương án thiết kế của Diệu Lâm rất hợp lý, còn Vi Bác thì rất có tính sáng tạo, chỉ tiếc, nếu xem xét kỹ hơn thì lại không hoàn hảo như Diệu Lâm.

Lương Phi Phàm xem qua hai bản thiết kế rồi hỏi Diệu Lâm mấy câu, Hoàng Dịch trả lời trôi chảy khiến Lương Tổng gật đầu ưng ý. Cả đội Diệu Lâm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó anh quay sang Cố Yên: “Xin hỏi Cố Phó tổng, cô có thể giới thiệu kỹ hơn về các lĩnh vực kinh doanh của Vi Bác không?”

Tuy bụng còn rất đau nhưng Cố Yên vẫn nở nụ cười: “Tôi mới về Vi Bác làm việc, nên tình hình của Vi Bác tôi chưa nắm chắc lắm. Câu hỏi này, tôi xin nhường lại cho trợ lý của tôi là Jessica trả lời, có được không Lương Tổng?”

Lương Phi Phàm cười nhạo: “Đến mấy vấn đề cơ bản như thế này mà Cố Phó tổng còn không nắm rõ, tôi làm sao tin tưởng để giao cho quý công ty gói thầu này? Nếu Cố Phó tổng không hiểu được mười phần thì chỉ ít cũng phải hiểu được vài phần chứ?”

Cố Yên im lặng trước tiếng cười nhạo từ phía Hoàng Dịch. Đầu óc cô rối bời, thậm chí cô còn không hiểu anh muốn hỏi gì, mấy hôm nay cô chỉ chăm chăm học thuộc lòng những gì Jessica dạy có liên quan đến gói thầu.

Thấy cô im lặng Jessica tỏ ý đỡ lời: “Thưa Lương Tổng, việc là thế này...”

“Tôi có hỏi anh đâu?” Lương Phi Phàm ngắt lời anh ta. “Hay là Vi Bác các anh thân thiết đến nỗi không phân biệt được đâu là trên, đâu là dưới rồi?”

Hoàng Diệu được thể cười càn lớn hơn.

Jessica ngượng chín mặt, phái đoàn Vi Bác cũng im lặng luôn, tình thế khiến Cố Yên cảm thấy mình như kẻ tội đồ, chỉ vì cô mà Vi Bác bị người ta sỉ nhục.

Lương Phi Phàm gõ gõ tay xuống mặt bàn: “Cố Phó tổng có câu trả lời chưa? Hay là Vi Bác đành giờ tay chịu thua đây?”

Cố Yên hoảng hốt, bởi nếu lần này thất bại, đồng nghĩa với việc những cố gắng của Vi Bác trong thời gian qua coi như vứt xuống sông xuống biển. Cô đứng dậy, vứt tập tài liệu xuống bàn, rồi nhìn thẳng vào mặt Lương Phi Phàm nói: “Tôi chỉ phụ trách gói thầu này, câu hỏi của Lương Tổng, tôi – không – biết – trả – lời – thế – nào!”

Lương Phi Phàm cười lạnh: “Cố tiểu thư thật là khác người.”

Cố Yên cũng lạnh lùng đáp trả: “Vẫn còn thua xa Lương Tổng.”

Dung Nham thấy hai con hổ đang giờ nanh múa vuốt thì không khỏi toát mồ hôi lạnh. Vừa nãy, thấy mặt Cố Yên tái nhợt, anh ta sợ quá liền chạy đi báo cho Lương Phi Phàm. Không nằm ngoài dự đoán của anh, Lương Phi Phàm đang chủ trì một cuộc họp với đối tác cung cấp dầu mỏ bên Châu Phi qua cầu truyền hình, sau khi nghe tin, anh còn không kịp mặc áo khoác, vội vàng cho dừng cuộc họp rồi chạy ra ngoài kêu thư ký: “Gọi bác sĩ Trần đến ngay!”

Vậy mà khi nhìn thấy người tình bé nhỏ, anh lại làm ra vẻ lạnh lùng đến đáng sợ!

Jessica kéo áo Cố Yên nhắc nhở: “Thôi, thôi, xin cô đấy, có gì về nhà hãy nói, sự thất bại nằm trong tay cô đấy...”

Cố Yên như vừa trút được con giận, nghe Jessica nhắc nhở, cô mới ý thức được việc Vi Bác đang rơi vào tình thế nguy hiểm, giờ phải làm sao đây? Cô nghĩ tới cảnh giờ về bẩm báo với chị gái là vì mình không kiểm chế được bản thân nên Vi Bác mới thất bại thảm hại thế này, với tính cách của chị Minh Châu, chị ấy không xé xác mình ra mới là lạ.

Bụng lại quặn đau, luồng gió lạnh tỏa ra từ những chiếc điều hòa khiến Cố Yên nổi da gà, mặt cô lại tái nhợt, biết làm sao bây giờ? Thôi, đành dùng khổ nhục kế như một kẻ tiểu nhân vậy.

Hoàng Dịch thấy tình hình Vi Bác diễn biến theo chiều hướng tiêu cực, trong lòng cảm thấy khoan khoái: “Ai lại dám đấu khẩu với cả Lương Tổng chứ?”

Trong mắt Cố Yên như có gai, cô lờ mờ ông ta một cái, món nợ lần trước cô còn chưa tính, lão lại cả gan trêu tức cô sao?

Cố Yên trừng mắt nhìn lão ta rồi đóng laptop lại, kéo ghế ra phía sau định bước đi thì huyết áp hạ xuống dẫn tới hoa mắt, chóng mặt. Tình trạng này giúp cô diễn càng giống như thật, vừa mới đẩy ghế ra, đi được hai bước thì một, hai, ba... người cô khụy xuống, một cánh tay rần rần đỡ lấy cô, mùi hương quen thuộc tràn vào khoang mũi khiến cô cảm thấy rất ấm áp.

Cố Yên nhắm mắt, mặt cọ cọ vào ngực anh, tuy là giả vờ nhưng lượng máu mất nhiều khiến cô tụt huyết áp thật, người cô cũng trở nên mềm nhũn.

Lương Phi Phàm nhíu mày nhìn cô gái nhỏ bé đang nằm gọn trong lòng anh, bờ môi trắng bệch, răng cắn chặt như vô cùng đau đớn. Quá lo lắng, anh liền

đạp cửa, bế cô ra khỏi phòng, nhưng vẫn không quên quay lại ném cho Hoàng Dịch một ánh mắt sắc lạnh và gằn lên từng chữ: “Cố Phó tổng tính thế nào đây?”

Hoàng Dịch vốn cười Minh Châu bày trò ma mãnh, không đáng mặt anh hùng. Chuyện tình ám muội giữa Yên Phó tổng và Lương Tổng, lão có nghe phong phanh, nhưng chỉ nghĩ đó là kẻ treo đầu dê bán thịt chó của Cố Minh Châu, thái độ lúc đầu của Lương Phi Phàm đối với Cố Yên khiến lão càng yên tâm, vậy mà... chẳng ai có thể ngờ được... Đúng là trời đất đảo điên hết rồi...

Hoàng Dịch cười gượng gạo, lấp bắp: “Không có gì... Không có gì!”

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Lương Phi Phàm bế Cố Yên chạy một mạch về văn phòng tổng giám đốc.

Cố Yên ngoan ngoãn rúc vào vòng tay ấm áp của anh. Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, cô hơi rên lên vì bị con đau hành hạ.

“Nằm ngoan nào!” Lương Phi Phàm ấn cô xuống giường.

“Em không phải bị ốm đâu...” Vừa nói cô vừa nhìn xuống tấm ga giường với ánh mắt ảo não. “Em đến tháng rồi.”

Lương Phi Phàm lúc này mới vỡ lẽ vì tháng nào cô cũng đau tới mức này, anh vội cầm bộ đàm lên nói: “Thư ký Lâm, vào đây nhờ chút.”

Cố Yên bĩu môi, sao không gọi cái cô Doãn Chi của anh đến hầu tôi đi?

Thư ký Lâm thấy Cố Yên nằm trên giường liền mỉm cười: “Chào Cố tiểu thư!”

“Báo bác sĩ Trần không cần tới nữa, cô mang cho Cố Tiểu thư một bộ quần áo, chuẩn bị cho tôi một ít nước đường và một túi chườm nóng, nhớ là dùng nóng quá và cũng đừng lạnh quá nhé! À, còn nữa, mang cho tiểu thư một gói băng vệ sinh nữa.”

Thư ký Lâm tinh ý gạt đầu rồi quay người bước đi.

Con đau hành hạ, Cố Yên cuộn mình trong đồng chăn, bỗng cô cảm nhận được một bàn tay ấm áp đang luồn vào khe xoa bụng mình, cô dần thả lỏng để hưởng thụ sự ấm áp đang lan tỏa khắp cơ thể.

Lương Phi Phàm nằm xuống, để một tay cho cô gối lên, một tay anh vỗ nhẹ vào lưng cô. Lúc này, dường như mọi mệt mỏi đều tan biến, cô dần dần chìm vào giấc ngủ.

Thư ký Lâm mang đồ đến, Lương Phi Phàm khẽ nói với cô ta: “Cô đun nước sôi cho tôi, khi nào tôi gọi thì mới được vào.”

Cố Yên khẽ trở mình như muốn tỉnh, Lương Phi Phàm lập tức vỗ nhẹ vào lưng cô, rồi thì thầm bên tai: “Ng ngoan nào, ngủ đi.” Vừa nói, anh vừa cuộn chiếc khăn quanh túi chườm nóng rồi nhẹ nhàng đặt lên bụng cô.

Sau đó, anh vào phòng tắm lấy nước ấm ra lau phần dưới cho cô, rồi lại mặc chiếc quần tam giác có miếng băng vệ sinh vào cho cô.

Động tác nhẹ nhàng, chiếc khăn ấm nhẹ xoa trên bụng khiến cô có cảm giác vô cùng thoải mái, khẽ trở mình rồi lại chìm vào giấc ngủ sâu.

Xong xuôi, Lương Phi Phàm kéo chăn đắp lên người cô, rồi anh nằm xuống ôm lấy cô. Cô lại rúc vào ngực anh ngủ ngon lành.

Dưới lầu.

Mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía Dung Nham.

Hoàng Dịch cũng hốt hoảng nhìn anh.

Dung Nham giờ tay, đứng lên nói: “Thưa các vị, hai đại boss không có mặt ở đây, chúng ta lại tiếp tục vào hôm khác vậy.”

Jessica hớn hờ thu dọn đồ đạc rồi ra về, trong khi Hoàng Dịch lo lắng. Đợi nhóm người Jessica đi khỏi, lão ta mới túm lấy Dung Nham: “Nhị thiếu gia, mong ngài chỉ giáo cho chúng tôi.”

Dung Nham trầm tư suy nghĩ, một lát sau mới ngẩng lên nhìn Hoàng Dịch, nói: “Ông cũng thấy rồi đấy, đừng nói đến gói thầu này, ngay cả Lương thị, chỉ cần Cố Yên muốn, Lương Phi Phàm cũng sẽ mang tới dâng cho cô ấy. Hai người họ đang chiến tranh lạnh, nên ông nhanh chóng bắt lấy cơ hội này, đánh

nhanh thắng nhanh, may ra còn chút hy vọng.”

Việc này Dung Nham rất khó nghĩ, bởi Hoàng Dịch có mối quan hệ thân thiết với ông nội anh. Ông nội đã lên tiếng yêu cầu anh phải giúp đỡ Hoàng Dịch, mà anh thực lòng cũng không muốn đại ca và Cố tiểu thư cứ giận dỗi mãi thế này, thật là mệt mỏi.

Trong phòng ngủ của tổng giám đốc, Cố Yên dần tỉnh dậy. Cô lập tức thấy lưng đau ê ẩm, thân dưới cũng rất khó chịu, trần trọc mãi mà không sao ngủ tiếp được.

Lương Phi Phàm thấy cô từ phòng ngủ đi ra liền nhân bộ đàm nói với thư ký Lâm: “Mang đồ vào đây cho tôi!”

Thư ký Lâm nhanh chóng mang cốc nước đường hòa sẵn mấy vị thuốc đông y vào, còn mang cho cô mấy chiếc bánh ngọt, loại mà cô vẫn thích ăn.

Cố Yên bụng nước đường lên, vị hơi đắng khiến cô nhăn nhó.

“Anh nhìn gì thế? Mặt em khó coi lắm sao?”

Lương Phi Phàm giờ một tờ văn bản lên, khẽ cười trào phúng: “Em không nghĩ em ngất ra đấy thì Vi Bác sẽ thắng đấy chứ?”

Cố Yên lườm anh một cái, cầm cốc nước đến bên Lương Phi Phàm, mạnh dạn hỏi: “Anh thấy Vi Bác và Diệu Lâm thì công ty nào có năng lực hơn?”

Lương Phi Phàm khẽ đẩy tập hồ sơ của Diệu Lâm lên phía trước thay cho câu trả lời.

Cố Yên nhú mày: “Sao thế?”

“Lương thị thích hợp với những đối tác có cơ sở hạ tầng và nguồn nhân lực tốt. Thời gian gần đây, Cố Minh Châu hướng Vi Bác theo trường phái cách tân nhiều quá, điều này không phù hợp với một số công trình. Hơn nữa, về mặt nhân sự nắm nhiệm vụ trọng trách, Diệu Lâm chọn người cũng kỹ càng hơn Vi Bác.” Khi đề cập tới công việc Lương Phi Phàm nói chuyện rất nghiêm túc.

Cố Yên giận dỗi: “Ý anh là việc em gia nhập Vi Bác làm cho chất lượng nhân sự của Vi Bác giảm sút phải không?”

“Thế em không nghĩ vậy à? Theo em, lý do Cố Minh Châu đột nhiên lôi em về làm phó tổng Vi Bác là gì hả? Là vì trí thông minh vượt trội của em chắc?” Lương Phi Phàm đi thẳng vào vấn đề.

Cố Yên hơi ngượng ngùng, cô khẽ đẩy hồ sơ của Diệu Lâm về phía Lương Phi Phàm rồi phụng phịu: “Anh không thấy là em đã rất cố gắng hay sao...? Anh từ nhỏ tới lớn đều học chuyên ngành kinh doanh còn em đâu có được học gì về lĩnh vực này đâu... làm sao mà so sánh với nhau được?” Vừa nói cô vừa chớp chớp mắt nhìn anh với ánh mắt long lanh khiến Lương Phi Phàm lại nóng người lên vì ham muốn.

Cuối cùng anh cũng không kìm được cảm xúc, liền gạt đồng hồ sang một bên rồi ôm cô vào lòng dỗ dành: “Thôi được rồi, ngoan nào, giờ thì uống thêm chút thuốc cho khỏe hẳn đã. Mà bao lâu rồi em không uống thuốc hả?”

Nghe Lương Phi Phàm nói thế, sắc mặt Cố Yên lại chuyển sang màu trắng, cô lạnh lùng nói: “Em vẫn uống thuốc mà anh bảo Trần tiểu thư đưa cho em đều đấy chứ!” Hiện nhiên thuốc cô muốn nói tới ở đây là thuốc tránh thai mà Trần Doãn Chi đưa cho cô hôm nào.

Thực ra, từ khi Cố Yên ra ngoài ở, hằng tháng Lương Phi Phàm vẫn cho người đưa thuốc bác đã sắc sẵn tới tận nhà cho cô vì bao năm nay anh luôn lo lắng tới thể trạng yếu ớt của cô, đặc biệt là những vấn đề đặc thù của phụ nữ.

“Có điều, uống thuốc xong lại hay bị đau bụng khi đến tháng.” Cố Yên vừa nói vừa vâng về gấu áo, cũng nơi này, tháng trước Trần Doãn Chi đã mang thuốc tránh thai tới cho cô. Lương Phi Phàm vừa xoa xoa bụng cho cô vừa khẽ thờ dài.

“Thôi em về công ty đây.”

Cố Yên cũng cảm thấy có gì đó không thoải mái nên muốn cáo từ, nhưng vừa nói dứt câu thì Lương Phi Phàm kéo cô trở lại. Anh ghé vào đầu vai cô thì thầm: “Em đang đau lắm à?”

Cố Yên nghĩ một lát rồi lắc lắc đầu: “Anh muốn nói về cái gì cơ?” Về thể xác hay về tâm hồn? Lương Phi Phàm không phải anh đã nói rằng từ giờ trở đi, chúng ta sẽ không còn liên quan tới nhau hay sao? Giờ anh lại tỏ ra quan tâm em như thế là ý gì chứ?

Cô còn chưa dứt lời thì bên vai phải bỗng đau nhói, hóa ra ai đó đang giận dữ cắn mạnh vào vai cô một cái. Bị đau, Cố Yên thét lên chói tai rồi đẩy mạnh anh ra. Cô kéo vai áo xuống nhìn “dấu vết” còn lưu lại, và đương nhiên, hành động đó càng làm Lương Phi Phàm nóng mắt, bởi hiện hiện trước mắt anh là một vùng da thịt trắng nõn với một dấu răng màu hồng như trên người người khác.

Vẫn từ phía sau, anh kéo áo cô tuột khỏi vai rồi khẽ hôn lên dấu răng, thì thào: “Cố Yên, nếu có thể, anh tình nguyện quên em đi, còn hơn giữ thân xác em ở bên cạnh anh... Em có biết em đã làm anh khổ sở đến thế nào không?”

“Em cũng có hơn gì đâu!” Cố Yên thì thào.

Lương Phi Phàm xoay ngược cô lại đối diện với mình rồi cúi xuống hôn lên đôi môi căng mọng của cô, lưỡi anh khẽ tách hai hàm răng của cô ra để luôn lách vào khám phá mật ngọt tỏa ra từ cô.

Cố Yên không phối hợp với động tác của anh, hơn nữa, cô còn ra sức đẩy anh ra khỏi cơ thể mình, đến nỗi Lương Phi Phàm phải dùng tay giữ chặt lấy hai bàn tay đang không ngừng đánh vào ngực anh.

“Lương Tổng, ngài hôm nay thật là hưng phấn nhưng mời ngài nhìn lại tôi một chút, hôm nay tôi không có cảm giác hưởng thụ lắm...” Cố Yên hỏn hển nói.

Lương Phi Phàm không những không dừng lại mà còn cởi hẳn cúc áo phía trước của cô rồi vùi đầu vào bờ ngực đang phập phồng của người yêu, thì thào: “Cô bé hay thù vật!”

Cố Yên tức giận tới nỗi rom rớm nước mắt, cô quay mặt sang chỗ khác, lạnh lùng nói: “Lúc cần người ta để thỏa mãn ham muốn thì gọi người ta là bảo bối, là bé ngoan, lúc xong rồi thì lại quay lưng ném thuốc tránh thai và chị phiếu lại... Lương Phi Phàm, anh coi tôi là hạng người gì hả?”

Nghe Cố Yên nói thế, Lương Phi Phàm mới dừng lại rồi ngẩng lên nhìn cô một cách chăm chú: “Cố Yên, em thay đổi rất nhiều rồi!” Hóa ra, cô bé của anh cũng đã biết suy nghĩ nghiêm túc về mối quan hệ của hai người họ, thật chẳng giống một cô bé vô tâm, chẳng quan tâm tới mọi sự xung quanh như trước kia.

“Con người ta ai mà chẳng phải thay đổi, xung quanh chúng ta, mọi người đều thay đổi từng ngày. Phi Phàm, anh luôn nói em là đứa tùy hứng, nhưng em hỏi anh là ai cho em đặc quyền đấy? Anh chiều chuộng em tới tận mây xanh sau đó lại đá em từ trên mây xuống đất, giờ lại hỏi em vì sao thay đổi. Anh không thấy anh buồn cười sao?” Cố Yên chất vấn rất thật lòng.

Lương Phi Phàm ngỡ ngàng mất một lúc, quả thực anh rất bội phục Cố Minh Châu bởi Cố Yên chỉ đi theo cô ta có mấy tháng trời mà lời ăn tiếng nói sắc sảo như dao, chất vấn người khác hơn cả bồi thẩm đoàn.

Anh chỉnh lại quần áo cho Cố Yên rồi bế cô ngồi xuống ghế, còn anh đứng tựa vào bàn làm việc, khoanh tay trước ngực.

“Được rồi, vậy em có thể cho anh biết, anh phải làm gì bây giờ? Những gì anh muốn thì em đã nói là em không thể làm được. Anh còn biết làm gì nữa? Em nghĩ chỉ có anh hành hạ em chứ em không hành hạ anh bao giờ à?”

“Nếu em không biết là em cũng đã từng hành hạ anh thì tội gì em phải tới gặp anh để nói chuyện, tìm cách tháo gỡ?” Cố Yên nhíu mày. “Phi Phàm, không phải em không ghen nhưng vì em tin tưởng anh, anh biết không, em tin rằng anh sẽ không bao giờ chạm một ngón tay vào những người đàn bà đó.”

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Nghe tới đó, mắt Lương Phi Phàm như nóng lên bởi câu nói này có ý nghĩa đối với anh hơn tất cả mọi thứ trên đời. Anh quỳ xuống đối diện cô, hai tay vịn vào thành ghế rồi cúi xuống hôn lên môi cô, một nụ hôn nhẹ nhàng, mềm mại và quyến luyến. Cố Yên cũng đáp lại anh, cô hé miệng đón nhận chiếc lưỡi đầy ma quái của anh và mát nhẹ như đang khám phá một không gian bí ẩn đầy đam mê.

Lương Phi Phàm bỗng khựng lạ bởi vì anh chợt nhận ra hôm nay cô không “khôe” như mọi ngày, nếu tiếp tục, anh e là mình sẽ không thể khống chế được ham muốn và có thể gây tổn thương cho cô.

Anh nói trong hơi thở hỏn hển: “Vì sao em chưa bao giờ nói với anh những điều đó, vì sao hả?”

Cố Yên đưa hai bàn tay ôm lấy gương mặt cương nghị của anh, ánh mắt cô nhìn anh ngày càng da diết: “Em nghĩ là anh đã biết rồi...”

Nghe giọng điệu đầy tủi thân của cô, Lương Phi Phàm cảm thấy vô cùng đau lòng, anh kéo cô lại gần mặt mình rồi tiếp tục hôn cô, giọng anh nhiều loạn trong hơi thở: “Anh không biết. Em không nói thì làm sao mà anh biết được? Anh chỉ biết trong lòng em không chỉ có mình anh chứ làm sao anh biết được em đang nghĩ gì? Cố Yên, hứa với anh, từ giờ dù có chuyện gì đi chăng nữa em cũng sẽ nói với anh!”

“Không hứa!” Cố Yên nghịch ngợm há miệng cắn một cái vào mũi anh, cất giọng hỏn dỗi.

Lương Phi Phàm lập tức đáp trả bằng một nụ hôn cuồng nhiệt: “Yên Nhi, anh rất muốn em...” Giọng anh trở nên khàn đặc, bàn tay bắt đầu len lỏi vào trong váy cô khám phá.

Cố Yên khẽ kêu thét rồi cười ha ha, cô khép chặt đùi để bàn tay anh không mò mẫm được vào nơi u mật.

“Đáng đời em, ai bảo cứ thích giận dỗi người khác cho lắm vào!”

Nói xong, anh bế thốc cô vào phòng trong rồi đặt cô xuống giường, ánh mắt anh nhìn cô như thú đói muốn ăn thịt người.

“Yên Nhi, anh...anh khó chịu quá...” Giọng anh trở nên khàn đặc và đứt quãng.

Cố Yên nhìn anh say đắm rồi từ từ kéo khóa quần anh xuống. Lương Phi Phàm thở hổn hển: “Bé ngoan, đừng nhúc nhích.”

Cố Yên không chịu thua mà tiếp tục bỏ từng lớp, từng lớp quần áo trên người anh cho tới khi đập vào mắt cô là biểu tượng đàn ông của anh lúc này đã sừng sững và nhũn nhối hơn bao giờ hết. Anh với tay cởi cúc áo của cô rồi khám phá vùng ngực mềm mại, trắng ngần của cô. Bàn tay anh lướt tới đâu nơi đó lập tức hằn lên dấu năm ngón tay hồng hồng khiến cho cảnh xuân càng thêm ma mị.

“Ừm...” Cố Yên rên nhẹ khi các ngón tay anh như phím đàn mặc sức đùa giỡn trên vùng ngực tuyết trắng của cô, lúc này cô cũng rất ham muốn được đắm chìm trong anh.

Quá khó chịu, Lương Phi Phàm đứng dậy, ngồi lướt trên người cô rồi đặt biểu tượng đàn ông của anh giữa hai bờ ngực căng tròn của cô và di lên xuống, hơi thở của anh ngày một gấp gáp: “Yên Nhi, em thật đẹp.”

Mặt Cố Yên ngày càng hồng bởi ham muốn lên tới cực điểm và hình ảnh gợi tình trước mắt, ánh mắt cô như mờ đi trước mỗi động tác lên xuống của anh. Tốc độ của Lương Phi Phàm ngày càng nhanh, mắt anh như muốn nổ ra khi thấy trên bờ ngực cô thấp thoáng một chút chất lỏng màu trắng. Cô bé của anh thì đang vận vẹo thân thể, mặt mũi mê man như trúng tà, sau một tiếng gầm run run anh tuôn trào tinh hoa theo lực lên xuống của động tác. Vì anh kết thúc với tốc độ quá nhanh nên thứ chất lỏng nhàn nhạt đó một nửa bắn lên miệng Cố Yên, một nửa chảy lênh láng trên bờ ngực căng tròn của cô trông cực kỳ gợi tình.

Cố Yên đưa lưỡi liếm quanh miệng và nuốt nước miếng khiến Lương Phi Phàm lại khác khô cổ một lần nữa.

“Cố Yên, em làm anh phát điên lên mất.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi rồi quay lưng chạy vào phòng tắm lấy khăn lau cho cô, anh còn chưa kịp lau xong thì biểu tượng đàn ông của anh lại bật dậy sừng sững như thách thức thiên hạ.

Cứ như vậy, hai người triền miên cho tới gần trưa.

“Phi Phàm...” Cố Yên nỉ non sau khi “ăn” no bao tinh hoa mà anh dành dụm biết bao ngày.

“Ngao nào, anh biết em còn chưa “no” nhưng đợi khi nào em khỏe hẳn, anh sẽ cho em ăn bù, được không?” Lương Phi Phàm vừa nói vừa cười một cách rất bỉ ổi.

Cố Yên bị anh trêu đùa tỏ ra tức giận, cô ngồi dậy rồi ngúng nguẩy đi ra phòng tắm thay đồ.

“Em đói lắm” Cố Yên làm nũng.

“Thế em muốn ăn gì nào?”

Như vừa nhớ ra điều gì, Cố Yên vội nói: “Hay là chúng ta đến cửa hàng của Tang Tang ăn trưa đi anh!”

Lương Phi Phàm suy nghĩ một lúc, Tang Tang chẳng phải là người tình của Lý Vi Nhiên hay sao: “Cô ấy là vợ của Tiểu Ngũ đúng không?” Tuy có gặp vài lần nhưng Lương Phi Phàm cũng không có ấn tượng lắm với Tang Tang và cũng không thực sự thích cô gái này.

“Đừng rồi, đi, mình đi đi anh.” Cố Yên hào hứng giật giật tay anh, quả nhiên Cố tiểu thư nói mưa là mưa, nói gió là gió, tuy Lương Phi Phàm không hào hứng lắm nhưng thấy cô háo hức đến vậy anh cũng chiều theo.

Cố Yên vui vẻ gọi điện thoại cho Tang Tang, nói là mình và Lương Tổng sắp tới nhưng ngoài dự đoán của mình, thông tin Cố Yên không nhận được sự hưởng ứng của Tang Tang lắm.

“Quán của tớ chỉ có vài món cơm đơn giản thôi, tớ cũng không trực tiếp xuống bếp nấu đâu, cậu có muốn qua nữa không?”

Cố Yên đòi nào chịu bỏ qua một cơ hội tốt thế này, cô trả đũa luôn bạn tốt: “Không được, cậu phải đích thân xuống bếp làm món sườn xào chua ngọt cho tớ ăn, hôm nay có cả tổng giám đốc của Lương thị nữa đấy, nếu cậu làm không đúng ý tớ thì anh ấy sẽ tính sổ với người đàn ông của cậu đấy!”

“Cố Yên, vậy thì tớ đợi cậu.” Nói vậy chứ Tang Tang biết Lương Phi Phàm là đại ca của Lý Vi Nhiên nên cô cũng không dám chậm trễ.

Hai người vừa tới nơi, Tang Tang đã chạy ra ngoài đón.

“Chào đại ca!” Tang Tang kính cẩn chào Lương Phi Phàm.

Lương Phi Phàm gật đầu một cách lạnh nhạt: “Hôm nay phải quấy rầy cô rồi.”

Cố Yên cũng cười tùm tùm chờ đợi Tang Tang chào mình và quả nhiên, Tang Tang nhìn sang cô, tươi cười nói: “Chào chị dâu!”

Cố Yên thoáng đỏ mặt còn Lương Phi Phàm lúc này mới khẽ nở nụ cười cực kỳ hiếm hoi giữa chốn đông người.

Đồ ăn được dọn lên nhanh chóng, Cố Yên vui vẻ vừa thưởng thức vừa khoa chân múa tay một cách rất thoải mái. “Lúc rảnh rồi em vẫn hay tới đây giúp

Tang Tang đấy. Tang Tang nấu ăn ngon lắm nhé, em học mãi mới được có vài món thôi.”

Lương Phi Phàm cảm động tới rơi nước mắt, anh ước gì mình có thể quay sang hỏi Tang Tang quán này trị giá bao nhiêu để xuất tiền mua luôn tặng người yêu. Quả thật, lâu lắm rồi anh mới được ngồi ăn uống và trò chuyện thoải mái như thế này với người yêu.

Cố Yên híp mắt cười như trẻ con được cho quà, miệng vẫn huyền thuyên về các món ăn. Lương Phi Phàm đặt đĩa xuống bàn rồi cầm tay cô: “Nếu em thích quán ăn đến thế thì hay là em nghỉ việc ở Vi Bác đi, sau đó mở một quán như thế này mà làm.”

Cố Yên lắc đầu ngay lập tức: “Lúc này em không thể làm thế được bởi vì cha em đang bị ốm, là một thành viên trong gia đình, em có trách nhiệm phải giúp đỡ chị Minh Châu.”

Lương Phi Phàm nhếch miệng cười: “Anh nghĩ Cố Minh Châu muốn em làm chức khác chứ không phải chức phó tổng của Vi Bác đâu.”

“Chức gì ạ?” Cố Yên ngây ngô hỏi.

“Cố Yên, hay là em tới Lương thị nhậm chức phụ nhân tổng giám đốc đi, có được không?” Câu nói buột ra khỏi miệng một cách dễ dàng nhưng ai biết được là lúc này, trái tim của Lương Tổng đang đập thình thịch trong lồng ngực.

Cố Yên quay đầu lại: “Thế một năm anh trả em bao nhiêu?” Câu hỏi nghe chừng ngô nghê chứ thực ra trái tim cô cũng đang đập loạn lên trong lồng ngực.

“Toàn bộ Lương thị... và cả anh nữa.” Giọng anh trầm thấp tới mê người.

Bàn ăn của hai người ở ngay bên cửa sổ nên ngồi ở đây có thể nhìn thấy quang cảnh bên ngoài. Đang là đầu thu nên cây cối bắt đầu chuyển màu, từng đôi tình nhân nắm tay nhau đi dạo trên đường một cách yên bình và ấm áp. Ở bên kia đường là một quán cà phê với vài đôi bạn, vài đôi trai gái đang chụm đầu vào nhau trò chuyện, loáng thoáng đâu đây vang lên bài hát: “Em muốn hỏi anh rằng, anh yêu em nhiều tới mức nào, có giống như em đây, luôn yêu anh tới cuồng dại, si mê...”

Mắt Cố Yên hơi ươn ướt: “Anh thật là keo kiệt, chỉ mời có một bữa cơm thôi mà đã đòi mở miệng cầu hôn rồi, ít ra cũng phải quỳ xuống dưới chân em rồi dâng đủ chín trăm chín mươi chín đóa hồng chứ!” Ngữ điệu của cô rất bình thường như đang nói câu chuyện của ai khác nhưng chỉ bằng đó thôi cũng đủ khiến cho Lương Phi Phàm xúc động không nói lên lời.

Hai người không biết là ở trong góc của quán ăn, có ai đó đã chụp vội tấm hình ghi lại khoảnh khắc thiêng liêng của hai người rồi gửi qua chat cho ai đó.

Trên màn hình máy tính hiện lên dòng chữ Lý Vi Nhiên kèm theo một khuôn mặt cười: “Vợ à, ảnh đẹp ảnh đẹp, đôi chim bồ câu cầm tay nhau, hai mắt đắm lệ, thật là cảm động tới tận trời xanh.”

“Anh nhớ lưu ảnh vào máy tính nhé!”

“Ừ, tất nhiên rồi vợ yêu! Ha ha, có tấm ảnh này, từ nay trở đi coi như hai ta có kim bài miễn tử rồi.”

...

Ăn xong Lương Phi Phàm muốn đưa Cố Yên đi đâu đó chơi hoặc trở về công ty anh nhưng Cố Yên từ chối và muốn trở về công ty ngay vì sợ chị gái mong ngóng tin tức tốt từ mình.

Đưa Cố Yên tới cửa công ty, Lương Phi Phàm không quên dặn dò: “Em không được tỏ ra gần gũi với cấp dưới là nam, không được đi ra ngoài xã giao với bất kỳ ai là nam, làm xong vụ thầu này thì phải lập tức xin từ chức, nhớ chưa nào?”

Cố Yên cười cười quay sang hôn anh một cái rồi kêu.

Lương Phi Phàm kéo cô về phía mình rồi cúi xuống hôn cô say đắm, một lúc sau mới cất giọng khàn khàn: “Anh đổi ý rồi, tốt nhất là bây giờ em đệ đơn từ chức luôn đi... Anh sẽ gọi điện cho Cố Minh Châu ngay lập tức, có được không Yên Nhi? Vụ thầu kia thì...”

“Không được đâu.” Cố Yên ngắt lời anh. “Ngay từ đầu chị Minh Châu đã nói với em là chị muốn chiến thắng một cách oanh liệt trong trận chiến này, anh mà ra tay giúp chị ấy chiến thắng một cách dễ dàng như thế thì không phải là làm uổng bao nhiêu tâm huyết của chị ấy hay sao?” Về mặt Cố Yên lúc này đầy phần chần khiến cho con khát của anh càng dâng cao.

“Thôi được rồi, Lương Phi Phàm tôi đây xin mời mắt trông chờ ngày Cố tiểu thư chiến thắng khai hoàn.” Anh cười xòa.

Bạn đang đọc truyện *Nỡ Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Tôi công ty, quả nhiên đúng như cô dự đoán, chị gái cô – Cố Minh Châu đang đập bàn đập ghế mắng mỏ đội nhân viên thất trận trở về từ Lương thị.

Cố Yên vừa đẩy cửa bước vào đã bị mắng xối xả: “Còn em nữa, hôm nay làm sao vậy hả? Ai đã làm gì em mà tự nhiên lăn ra ngất hả?” Cố Minh Châu như một lò lửa đang ngùn ngụt cháy.

Mồ hôi Cố Yên vã ra: “Chị à! Em... hôm nay em không được khỏe lắm.”

“Không khỏe ư?” Cố Minh Châu vừa nói vừa quăng tập giấy tờ lên bàn và phát ra tiếng “bụp” rõ to, sau đó cô quay sang Jessica và Lâm Viễn: “Hai người còn không mau ra ngoài?”

Như được đại xá, Jessica và Lâm Viễn vội vàng thu dọn giấy tờ rồi cun cút chạy ra khỏi phòng.

Cố Minh Châu ngồi phịch xuống ghế một cách mệt mỏi: “Thực ra hôm nay chị cũng không trách em, đằng nào mấy hôm chị cũng không trách em, đằng nào mấy hôm nữa chị cũng phải ra mặt, có điều mấy phương án thiết kế của chúng ta hôm nay Diệu Lâm cũng đã nắm được rồi, chị chỉ e bọn họ lại có sự thay đổi trong thiết kế của họ thì sẽ bất lợi cho chúng ta.”

Cố Yên nghĩ một lát rồi nói: “Hôm nay Lương Phi Phàm bảo em là anh ấy thấy phương án của Diệu Lâm ổn hơn phương án của Vi Bác chúng ta chị ạ!”

Cố Minh Châu gật đầu: “Cái đó thì không lo bởi vì mỗi công ty đều có sở trường riêng, chị cũng không ngại việc thay đổi phương án để cạnh tranh công bằng với Diệu Lâm. Điều mà chị lo nhất chính là Hoàng Dịch có mối quan hệ thân thiết với lão gia nhà họ Dung nên vụ thầu này không dễ dàng thắng được.”

“Thế anh Dung Lỗi có nói gì với chị không?”

Cố Minh Châu cười mỉa mai: “Anh ta thì có ý kiến ý cò gì? Anh ta thừa biết là nếu chị thắng thầu thì ông nội nhất định sẽ quay sang trách mắng Dung Nham không ra gì, còn nếu như chị thua thì ông ta sẽ phán quyết rằng chị không đủ bản lĩnh để làm dâu trưởng nhà họ Dung và điều đó đúng ý ông ta quá còn gì.”

Cố Yên lẳng lặng không nói gì, người ta nói quả không sai, phụ nữ dù thông minh, giỏi giang tới mấy nhưng khi đứng trước tình yêu cũng trở nên ngu ngốc và yếu ớt. Cố Minh Châu tuy có gai góc, sắc sảo hơn những người con gái khác nhưng cũng không vượt qua cửa ải ái tình này. Nhìn chị đắn đo thiệt hơn như thế Cố Yên rất đau lòng.

“Chị à, em hiểu chị mà, có điều, em nghĩ là chị cứ làm hết khả năng của mình là được, không cần phải nhìn trước ngó sau làm gì cho mệt.”

“Ừ, chị biết rồi. Chị kéo em vào vụ này chủ yếu là để dẫn mặt Dung Nham, tránh việc hấn giở thủ đoạn ma mãnh hỗ trợ Diệu Lâm. Chị muốn gói thầu này phải công bằng và phản ánh đúng năng lực thật sự của hai công ty.”

Tuy Cố Yên không hiểu lắm mấy vụ làm ăn kiểu thế này nhưng cô vẫn rất muốn giúp chị gái mình, chỉ là giúp bằng cách nào thì cô vẫn chưa nghĩ ra. Chẳng lẽ lại đi cầu xin Lương Phi Phàm giúp sao? À mà khoan, không phải Lương Phi Phàm đã nói với cô rằng, sinh lễ cho đám cưới của cô chính là Lương thị hay sao? Như vậy cần gì phải hỏi giúp nữa? Nhưng mà không được, đây là cuộc chiến của chị cô chứ không phải của cô, vì chị cô phải chiến thắng một cách oanh liệt thì mới qua được cửa ải tuyển dâu nhà họ Dung. Thật là khó nghĩ quá!

Thấy em gái chau mày suy tư, Cố Minh Châu cười xòa: “Thôi được rồi, giờ thì em ra ngoài đi, chị còn mấy việc cần xử lý.”

Cố Yên thờ dãi: “Em nghĩ một ngày nào đó Dung lão gia sẽ hối hận thôi.”

“Chị cũng nghĩ thế! Mà chị còn mong chờ ngày đó hơn cả em ấy chứ!”

“Thực ra thì...”

Cố Yên chưa nói hết câu thì Cố Minh Châu đã lảng sang chuyện khác: “Thế vừa rồi Lương Phi Phàm không nói gì với em à?”

Mặt Cố Yên đỏ lên khi nghĩ tới những việc vừa xảy ra.

Cố Minh Châu đùa cợt: “Hai người đứng là như con nít. Mà chị thấy não của Lương Phi Phàm kết cấu không giống người bình thường chút nào, đàn ông hơn ba mươi rồi mà suốt ngày lên con điên điên khùng khùng giống y như em vậy.”

Cố Yên nhún mày: “Đâu có, à... hôm nay anh ấy... cầu hôn em chị ạ.”

Như bắt được điểm mấu chốt, Cố Minh Châu mỉm cười giãn cả cơ mặt: “Ái chà! Thật thế à?”

Cố Yên bẽn lẽn gật đầu rồi hai chị em nhìn nhau cười.

Riêng Cố Minh Châu thì thâm mở cờ trong bụng, cuối cùng ngày đó cũng đã tới rồi. Cha, từ hôm nay trở đi, con và cha sẽ lật bài ngửa với nhau.

Mấy hôm trước, Cố Bác Vân nói thích ăn cua, Cố Minh Châu sau khi tan sở đã rủ em gái đi chợ mua cua về nấu cho cha ăn.

Vừa bước tới cửa đã nghe thấy tiếng Cố Bác Vân cười nói rôm rả, hóa ra là có khách tới thăm – Phương Diệc Thành.

Tuy đã xảy ra chuyện ân oán giữa hai nhà, nhưng từ thời niên thiếu cho đến tận bây giờ, Phương Diệc Thành vẫn kính nể Cố Bác Vân.

“Chào chị Minh Châu, Tiểu Yên.” Thấy hai chị em bước vào, anh mỉm cười chào rất lịch sự.

Cố Yên cười cười không nói gì, Cố Minh Châu gật gật đầu: “Hai bác cháu cứ nói chuyện tự nhiên, Cố Yên xuống bếp giúp chị một tay.”

Vào bếp, Cố Minh Châu xử lý bọn cua. Cố Yên đứng sau nhìn chị làm chứ không dám động vào mấy con cua với những chiếc cang sắc nhọn. Bếp hơi nhỏ, hai chị em đứng hơi chật, thấy cô em gái đang đứng đây chỉ làm vướng chân mình nên Cố Minh Châu nói: “Thôi em lên pha trà cho hai người họ đi, việc ở đây mình chị làm được rồi.”

Cố Minh Châu vừa tháo sợi dây thừng trên mình cua ra vừa dặn em gái: “Nhớ ăn nói có chừng mực đấy.”

“Em biết rồi.” Tất nhiên Cố Yên hiểu ý chị gái muốn nói gì, vì dù gì cô cũng sắp thành phu nhân nhà họ Lương, giờ tiếp xúc với Phương Diệc Thành phải có khoảng cách, không nên tỏ ra quá thân mật.

Lên đến phòng khách, cô đã thấy hai người họ đang ôn lại vài bài quyền ở ngoài sân. Phương Diệc Thành biểu diễn còn Cố Bác Vân đứng ngoài bình luận, thỉnh thoảng ông lại tham gia vài chiêu. Cố Yên đứng cạnh xem hai người biểu diễn, Phương Diệc Thành không chú ý, trong giây lát đã bị Cố Bác Vân quật ngã xuống đất.

Vừa chống tay đứng lên, anh cười cười bái phục Cố Bác Vân: “Bác Cố, thật là gừng càng già càng cay.”

Cố Bác Vân đắc ý cười lớn.

“Cha, nghỉ một lát đi, sắp ăn cơm rồi.” Cố Yên kéo tay cha nũng nịu.

“Hôm nay trời đẹp quá, con mang cái bàn ra kê dưới gốc cây kia, tối nay chúng ta ăn cơm ở đó. Phương Diệc Thành, cháu về gọi Phương tướng quân ra đây cùng ăn tối cho vui nhé!” Cố Bác Vân hôm nay rất vui, mặt mày rạng rỡ, không hề giống tâm trạng của một người bệnh. Cố Yên tuy không hào hứng lắm với ý kiến của cha nhưng cô cũng không dám mở lời vì sợ làm cha mất hứng.

Chiếc bàn được kê ra, đồ ăn được dọn lên, Phương tướng quân cũng đến, còn dẫn theo hai người con trai cùng sang.

Cố Minh Châu thay bộ đồ truyền thống, tóc buộc cao, tươi cười chào hỏi: “Chào hai vị Phương Tổng!”

Phương Thị Quốc vốn là một người đàn ông lịch lãm, anh cũng gật đầu chào: “Cố tổng xin đừng khách khí!”

Người anh trai thứ hai của Phương Diệc Thành là Phương Phi Trì nghe thấy hai người chào nhau khách khí quá cũng lên tiếng góp vui: “Hôm nay không phải là ăn cơm gia đình sao? Mọi người đừng khách khí quá được không? Tôi nói đúng không hả Minh Châu?”

Nghe xong mọi người đều cười vui vẻ, Cố Minh Châu dọn chén bát ra: “Mọi người cứ ăn dần đi nhé, món chính vẫn đang hầm trên bếp.”

Hai bậc tiền bối ngồi xuống trước, mấy người con cũng ngồi xung quanh, mọi người vừa ăn uống vừa nói cười rôm rả, Phương tướng quân quay sang cộng ly với Cố Minh Châu: “Lần trước bác nói xin kết thông gia với cha cháu, nên hôm nay dẫn ba người con trai của bác đến đây để cho cháu lựa chọn đấy nhé!”

Cố Minh Châu cười và trả lời một cách khéo léo: “Phương tướng quân cứ hay nói đùa, ba người con trai của bác đều là bậc anh tài, Cố Minh Châu cháu đâu có được phúc đức đó.”

Phương tướng quân vỗ vai người con trai cả: “Thị Quốc, con thấy không, Minh Châu là cô con dâu cha đã ngắm trước rồi đấy, cha chắc chắn con sẽ thích cô ấy.”

Phương Phi Trì cũng góp vui: “Cha, nếu đã vừa ý như vậy thì chúng ta định ngày đi, nhưng cha cũng đừng làm khó anh con, hay để Minh Châu chọn con đi.” Nói xong anh quay qua cười với Minh Châu: “Thế nào Tiểu Minh Châu, nếu cô không chê thì tôi đây xin kết thân với cô nhé?”

Cố Minh Châu nhấc ly rượu lên nhắm một ngụm, rồi lại đặt xuống cười nói: “Nếu thế thì tôi e rằng... anh sẽ bị giảm thọ mà thôi.”

Phương Thị Quốc và Phương Diệc Thành vuốt má người em đang ngẩn ra vì câu trả lời của Minh Châu, cười hà hà, Phương tướng quân thấy vậy liền nhấc ly mời Cố Bác Vân: “Lão Cố, ông thật có phúc khi sinh được cô con gái tài sắc vẹn toàn đến như vậy.”

Cố Bác Vân cũng nhấc ly trà lên mời lại: “Chỉ tiếc, tôi chỉ có một cô con gái có khí chất hơn người mà thôi.”

Cố Yên giận dỗi nói: “Cha, chẳng phải con cũng là con cha sao, sao cha lại nói chỉ có một!”

Nghe xong, hai bậc tiền bối đều cười vang.

Sau cùng, Cố Minh Châu mang đĩa cua lên, mùi cua thơm nức, ai nấy đều ăn ngon lành.

Phương Diệc Thành tỉ mỉ gỡ thịt cua bỏ vào bát cho Cố Yên, vì trước đây khi còn yêu nhau, anh biết cô rất sợ động vào cua, nên anh vẫn thường gỡ lấy phần thịt cho cô ăn.

Ăn xong, hai lão nhân đi dạo trong vườn, hai anh trai của Phương Diệc Thành xin phép được về nhà trước, còn Cố Yên tiễn Phương Diệc Thành ra xe.

“Em không có gì muốn nói với anh à?” Phương Diệc Thành lên tiếng trước.

Cố Yên cười cười: “Những gì cần nói thì em đã nói hết rồi còn gì.”

Phương Diệc Thành xoay xoay chùm chìa khóa trong tay: “Anh biết mà... Tiểu Yên, em vẫn mạnh mẽ như thế. Thực ra anh cũng biết từ lâu rồi. Anh không biết mình đã làm sai gì! Anh là một người cảnh sát, anh phải có trách nhiệm hoàn thành nhiệm vụ của một cảnh sát, nhưng khi anh hoàn thành xong nhiệm vụ cũng là lúc anh mất đi người con gái anh yêu thương nhất? Cuối cùng người sai lại là anh?”

Quá khứ đau buồn, cô không muốn nhắc lại, nhưng dưới ánh trăng thanh, ôn lại chút quá khứ cũng không phải là chuyện quá đường đột. Cố Yên trầm tư một lát rồi nhẹ nhàng nói: “Diệc Thành, anh không có lỗi gì hết, trước đây em trách anh là vì anh lấy một thân phận khác để yêu em, trách anh gián tiếp gây ra cái chết của di Nguyễn, nhưng giờ em không trách anh nữa.”

Cô hít sâu một hơi: “Nói ra những điều này, e rằng anh sẽ chê em ích kỷ, nhưng quả thực hiện tại em không trách anh bất cứ điều gì nữa, bởi em đang rất hạnh phúc.”

Lòng Diệc Thành đau nhói bởi trong đầu anh thoáng hiện lên hình ảnh một cô bé xinh như hoa, cũng vào một buổi tối trăng sáng của mười năm về trước, cô ấy mỉm cười và nói với anh rằng... hiện tại em rất hạnh phúc.

“Cố Yên, rốt cuộc anh thua là do những chuyện anh gây ra năm đó, hay anh thua bởi Lương Phi Phàm?”

“Hay nói một cách khác, nếu anh chính là anh của năm đó thì em có yêu Lương Phi Phàm không?”

Vấn đề anh hỏi cô quá nhạy bén, cô chỉ biết cau mày: “Sao anh có nhiều ‘nếu’ vậy? Sự thực anh là cảnh sát, sự thực di Nguyễn cũng đã chết rồi, và thực sự em và Lương Phi Phàm cũng đã ở bên nhau. Phương Diệc Thành, em với Lương Phi Phàm sắp kết hôn rồi.”

Phương Diệc Thành cười chua chát: “Em đã nghĩ kỹ chưa?”

“Em nghĩ kỹ rồi, em muốn được làm vợ anh ấy.” Cố Yên chấp tay sau lưng, miệng tươi cười nói.

Phương Diệc Thành nhớ lại những kỷ niệm đẹp giữa hai người, giờ lại phải nghe chính người mình yêu nói sẽ lấy người khác, anh không tránh khỏi đau lòng.

“Cố Yên, chẳng phải em đã nói là sau này sẽ chỉ lấy một mình anh thôi sao?” Phương Diệc Thành nói với giọng buồn buồn.

“Khi đó, em cứ nghĩ rằng em sẽ lấy anh, mơ thấy anh. Chúng ta từng có quãng thời gian đẹp. Nhưng Diệc Thành, chúng ta không thể quay trở về thời gian ấy nữa, em muốn lấy Lương Phi Phàm. Anh và anh ấy... hai người rất khác nhau, em không thể nói được khác nhau ở chỗ nào, anh biết đấy, em là người rất lười suy nghĩ, em không muốn nghĩ tới những chuyện này nữa. Em nghe theo sự mách bảo của con tim, trái tim em mách bảo là em hãy ở bên anh ấy, và em sẽ làm như thế.”

Phương Diệc Thành nghe những lời cô nói mà như những nhát dao đâm sâu vào trái tim anh, lâu sau anh mới thở dài: “Vì thế nên từ giờ trở đi anh không nên đến quấy rầy em nữa đúng không?”

“Nói quấy rầy thì cũng không phải, em không muốn người khác nói với anh việc em sẽ kết hôn, em muốn có được một cuộc sống hạnh phúc và em cũng muốn anh được hạnh phúc.”

Phương Diệc Thành đặt tay lên vai cô: “Anh sẽ cố gắng sống hạnh phúc để em không phải lo lắng cho anh. Anh đi đây!” Ánh mắt anh cười trong đau khổ khi nói lời tạm biệt cô.

Cố Yên cũng gật đầu nói tạm biệt.

Nói xong, hai người đi về hai phía. Bóng người đàn ông cô đơn khuất dần dưới ánh trăng mờ ảo.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30

“Anh!”

“Ừ.”

“Tối nay anh ăn gì vậy!”

“Anh không biết mình đã ăn gì nữa. Không có em ăn cùng, mọi đồ ăn trở nên vô nghĩa.”

“Chả bù cho em, ăn cua rang me, chị Minh Châu làm ngon ơ là ngon.”

“Đồ độc ác.”

“Hu hu.”

...

Anh một tin, em một tin, cứ thế cô đi về đến nhà. Cố Minh Châu đã đứng ở sân đợi cô từ khi nào, từ xa nhìn thấy cô em gái vừa đi vừa cúi đầu như đang xem một cái gì đó, lại gần hóa ra cô đang cầm chiếc điện thoại, niềm hạnh phúc hiện đầy trên nét mặt. Thấy vậy, Cố Minh Châu mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra cô em gái ngốc nghếch này cũng thừa hưởng được từ cô chị Cố Minh Châu này một chút thông minh đấy.

Không ai có thể ngờ được, tại Lương gia lúc này, đầu bếp đang vô cùng lo lắng vì Lương Phi Phàm.

“Mấy việc con con thế này mà chú cũng phải hỏi anh sao? Chú làm anh thất vọng quá đấy!” Miệng nói, nhưng mắt anh vẫn cứ nhìn vào đồng giấy tờ trước mặt.

Dung Nham nhớ dài một tiếng rồi mở miệng oán thán: “Đại ca à, anh xem, em có được toàn quyền quyết định đâu, hơn nữa, cả Vi Bác và Diệu Lâm, bên nào em cũng không dám đắc tội, một bên là ông nội yêu cầu, một bên là chị dâu trưởng tương lai của nhà họ Dung, anh bảo em phải làm thế nào đây?”

“Chú cứ nói tiếp đi!”

Tiếp tục? Chừng ấy lý do còn chưa đủ sao? Dung Nham vò đầu bứt tóc, anh châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu.

Lương Phi Phàm cuối cùng cũng ngước mắt lên nhìn đàn em, rồi đứng dậy mở cửa sổ với vẻ khó chịu: “Vứt thuốc đi, Cố Yên sắp tới rồi đấy!”

“Ôi trời... Đại ca à, em nói ra, anh đừng trách em nhiều chuyện nhé? Anh đừng có quá chiều chuộng phụ nữ như vậy! Nhiều lúc phải để phụ nữ chiều chuộng mình chứ, anh cứ nghiêm khắc với cô ấy chỉ bằng một phần mười em thì cô ấy sợ đến nỗi anh bảo đi đông thì cô ấy dám đi tây. Anh càng chiều chuộng cô ấy, cô ấy càng lên nước lấn lướt anh đấy!”

“Chú nói lại một lần nữa xem, anh ghi âm cho Cố Yên nghe.” Lương Phi Phàm lấy điện thoại, mở chế độ ghi âm rồi kẻ sát mặt Dung Nham.

Dung Nham giờ tay xin hàng: “Đại ca! Đừng! Đừng! Em sai rồi!”

Lương Phi Phàm nhún nhún vai tỏ ý không thèm để ý đến anh ta rồi tiếp tục vùi đầu vào đồng tài liệu.

“Đại ca, chắc anh không định lái bọn em sống theo kiểu đất nước mất chủ quyền đấy chứ?”

Nghe đàn em nói xong, Lương Phi Phàm cũng phải bật cười, đặt bút xuống, anh nhìn đồng hồ: “Cố Yên sắp đến rồi, chú về đi là vừa. À mà anh muốn nhắc chú, chú làm thế nào cũng được nhưng phải nhớ một điều, đừng có chọc tới Cố tiểu thư.”

Dung Nham cười: “Đại ca, em biết ngay mà, anh sẽ không vô lương tâm tới mức đẩy đàn em tới chỗ chết đâu. Thôi, xin cảm tạ đại ca!” Dựa vào thú đoạn của Dung thiếu gia thì việc giờ phút trở ma mẫn để che mắt Cố tiểu thư thì thật dễ như trở bàn tay.

Dung Nham vừa bước ra ngoài thì gặp Cố Yên đi đến, nhìn thấy Cố Yên, anh ta tươi cười nịnh bợ: “Chị Yên đến tìm đại ca à? Chúc hai người có một buổi chiều vui vẻ nhé!”

Lương Phi Phàm mỉm cười dang tay đón cô vào lòng.

“Anh bận lắm à?” Vừa nói cô vừa lật lật đồng giấy tờ trên bàn làm việc của anh.

Anh gục đầu vào cổ cô, hít mùi hương nhẹ nhàng quen thuộc, cảm thấy rất dễ chịu: “Ồ, anh đang sắp xếp các công trình của sáu tháng cuối năm.”

Trên bàn làm việc của anh chất đầy các hồ sơ đầu thầu, dự án quan trọng trong tương lai, mắt Cố Yên như sáng lên khi nhìn thấy xấp hồ sơ của Vi Bác. Lương Phi Phàm cắn nhẹ vào cổ cô: “Sao không hỏi xem sáu tháng cuối năm anh định làm gì?”

Cố Yên nghiêng nghiêng mặt rồi trả lời rất tự nhiên: “Đương nhiên là lo chuyện hôn sự rồi.” Việc chuẩn bị hôn sự cộng với kỳ nghỉ trăng mật, sáu tháng kể cũng không nhiều, nhưng với một vị tổng giám đốc như Lương Phi Phàm mà bỏ ra sáu tháng không làm gì mà chỉ để lo chuyện hôn sự thì cũng thật không dễ dàng gì.

Lương Phi Phạm cười cười nói: “Cố Yên tiểu thư, xem ra em tự tin quá đấy!”

Cô giận dữ véo tai anh: “Em còn chưa lấy anh đâu đấy, chưa chi đã ghét bỏ em rồi! Không cưới, không cưới nữa!”

Lương Phi Phạm kéo tay cô ngồi xuống, rồi khóa chặt bờ môi cô bằng một nụ hôn nồng nàn và ướt át.

“Tôi về nhà anh nhé?” Anh thì thầm bên tai cô.

Cố Yên lắc đầu. Từ ngày về Vi Bác làm việc, cô chuyển tới sống cùng chị Minh Châu, theo như lời chị gái nói là để tiện quản lý cô em, nếu tối nay mà không về nhà thì ngày mai cô sẽ bị chị cười nhạo cho thối mũi. “Sáng mai em tham gia đấu thầu nên tối nay phải về chuẩn bị.” Cố Yên kiểm có từ chối khéo.

“Chuẩn bị gì thế, lại là một bài thuyết trình khác à?” Anh ôm lấy cô, hỏi một cách lười biếng.

“Em cũng phải nghiên cứu bản thiết kế công trình nữa chứ?!” Cô thấy ghét anh vì anh hay coi nhẹ việc cô làm. Jessica đã nói muốn thắng được trận này, việc đầu tiên là phải nắm rõ từng chi tiết nhỏ trong bản thiết kế, khi nói ra mới có sức thuyết phục.

Cô hí hửng lôi chiếc laptop ra khoe với anh: “Anh thấy không, em mới học được cách vẽ đồ án trên AUTO CARD rồi này, khó lắm đấy.”

Lương Phi Phạm chỉ liếc một cái đã nói: “Thiết kế đơn giản thế thôi sao, từng ấy người hợp lại mà trình độ chỉ có vậy?” Anh cầm tay cô di di con chuột, chỉ với mấy cái nhấn chuột, anh đã làm cô phải gật gù nể phục. Bọn Lâm Viên thức đêm thức hôm, đến mức sáng ra mặt ai nấy đều phờ phạc mà chị Minh Châu vẫn không vừa lòng, ngày nào cũng la mắng om xòm, vậy mà anh chỉ di chuột vài lần đã chỉ ra được chỗ sai của bản thiết kế, thật không hổ danh là sinh viên xuất sắc của một trường kiến trúc nổi tiếng cả nước.

“Còn cái này nữa...” Cô lại mở một bản thiết kế khác do chính cô làm.

“Trời?” Anh nhăn nhó. “Bản thiết kế này ai làm thế?”

“Sao hả anh?” Cố Yên chờ đợi. “Thế nào? Được không anh?”

“Dựa vào tính cách của Cố Minh Châu thì cô ta sẽ đá văng tác giả của bản thiết kế này ra Đông Hải chứ chẳng chơi!” Giọng anh đầy vẻ suy đoán khiến cô tức giận đóng laptop lại, rồi quay qua cắn vào cằm anh một cái thật đau. Lương Phi Phạm đắc ý cười ha ha vì đã chọc được con nhím xù lông. Hai người họ cứ cuộn lấy nhau trên ghế, trong lúc không để ý, chiếc laptop trên bàn từ từ rơi xuống đất cái ‘bụp’.

Cố Yên vội vàng nhặt lên, kêu xót xa: “Chết rồi... hỏng máy tính của em rồi! Anh phải đền cho em đấy!” Ổ cứng bị rơi mạnh xuống đất, mà vẫn bản bên trong lại chưa kịp lưu... lần này thì mất sạch rồi...

Lương Phi Phạm để hai tay sau gáy, nhìn cô cười cười, Cố Yên bực tức cắn vào ngực anh một cái. Lương Phi Phạm đau quá, ôm lấy ngực: “Yên Nhi, nếu có cuộc thi ai là người gây sự giỏi nhất thì chắc là em phải giành được giải quán quân đấy!”

“Thế anh có đền cho em không thi bảo?”

Lương Phi Phạm thì thầm bên tai cô những lời lẽ là lời: “Em đền cho anh đêm nay, anh sẽ đền cho em một bản thiết kế khác, được không nào?” Mặt Cố Yên đỏ bừng, hai tay cô choàng qua cổ anh, hôn một cái thật kêu lên má: “Ok.”

Công ty Vi Bác cho nhân viên nghỉ buổi chiều hôm trước vụ đấu thầu, Cố Yên không phải đến công ty, cả buổi chiều hôm đó cô ở văn phòng làm việc của Lương Phi Phạm. Hai người họ ngồi đối diện nhau, Lương Phi Phạm vẫn tập trung làm việc của anh, Cố Yên ngồi đọc những kiến thức cơ bản về thiết kế công trình. Ánh nắng ấm áp của buổi chiều soi vào tận trong phòng, Cố Yên mở cửa sổ để tận hưởng hương bầu không khí trong lành, hai người đang yêu nhau cùng uống chung một ly cà phê sữa, anh một ngụm, em một ngụm, thỉnh thoảng cả hai cùng đưa tay ra cầm lấy ly cà phê, những ngón tay vô tình chạm lấy nhau, rồi bốn mắt lại ngược lên nhìn nhau cười âu yếm, thời gian cứ như thế lặng lẽ trôi trong niềm hạnh phúc như họ từng mơ ước.

“Em còn chậm chạp đến bao giờ nữa hả?” Lương Phi Phạm bắt đầu thiếu kiên nhẫn, nói lớn trong điện thoại. Mới bảy giờ tối, anh đã đứng đợi cô dưới sân chung cư, hơn hai tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy cô đâu. Vậy mà gọi điện giục cô xuống, cô lại nói phải đợi Cố Minh Châu đi ngủ rồi cô mới chuẩn đi được. Có trời mới biết Cố Minh Châu có phải cố tình ngồi lì ra đấy khi biết cô em mình vụng trộm hẹn người yêu, chứ làm gì có ai muộn như thế rồi còn chưa đi ngủ?!

Cố Yên che điện thoại, trả lời: “Anh vội gì chứ? Đẳng nào cũng chờ lâu thế rồi, đợi thêm chút nữa thì có sao!”

Lương Phi Phạm bị cô làm cho tức điên lên: “Anh đợi em thêm mười phút nữa thôi đấy, em mà không xuống, anh sẽ lên tận đó gõ cửa cho mà xem.”

“Mười lăm phút nữa đi mà!”

“Thôi được.”

“Hay là hai mươi phút nữa đi!”

“Cố Yên!”

Cô cười hi hi trong điện thoại: “Ngốc thật, em ở đây mà.”

Lương Phi Phàm quay đầu lại nhìn thấy Cố Yên đang đứng đằng sau anh không tới mười mét. Cô mặc bộ đồ ngủ màu hồng, mái tóc dài óng mượt xõa sau lưng, miệng nở nụ cười tươi như hoa hướng dương. Trông thấy cô, dường như mọi giận dữ đều tan biến, anh ôm cô, hai tay cô choàng qua cổ anh, môi chạm môi tận hưởng giây phút ngọt ngào.

“Anh à, mình đi đi. Chị Minh Châu vẫn chưa ngủ đâu, tranh thủ lúc chị ấy đi tắm, em vội chuồn ra đây đây!”

Lương Phi Phàm véo vào cái mũi xinh xinh của cô, “Anh có cảm giác như hai ta đang yêu đương vụng trộm ấy nhỉ?”

“Không phải yêu đương vụng trộm, mà là cùng nhau bỏ trốn.” Cố Yên ôm eo anh, ngược mắt nhìn anh cười.

Lương Phi Phàm bế cô vào trong xe, thắt dây an toàn xong, anh lái xe về nhà mình.

Người làm nhà họ Lương thấy Cố tiểu thư đến thì đều chạy ra chào hỏi nhiệt tình. Lương Phi Phàm kéo tay cô lên lầu, anh không quên quay lại dặn bọn họ: “Tối nay, tôi không gọi thì đừng có lên đây.”

Cố Yên nhéo trộm anh một cái, ăn nói kiêu gì thế không biết, không thấy ngại sao?

Bạn đang đọc truyện *Nó Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Sáng sớm hôm sau, Lương Phi Phàm bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Cô gái nhỏ bé vẫn say giấc trong vòng tay anh, đầu cô rúc vào trong ngực anh, nơi trái tim anh đang đập rộn ràng sau một đêm ân ái mặn nồng. Chiều chần mông đắp hờ để lộ ra bờ ngực trắng nõn với bao dấu vết của cuộc mây mưa tối qua. Anh với tay lấy chiếc điện thoại, thì ra cô đặt chuông báo thức để sáng nay dậy sớm chuồn về nhà, tránh bị chị gái ghê ghớm bắt gặp. Lương Phi Phàm kê điện thoại vào sát tai cô: “Yên Nhi, em đã muốn dậy chưa?”

Cố Yên nửa tỉnh nửa mê, khi có người gọi, cô khua khua tay theo phản xạ, trở mình rúc vào người anh ngủ tiếp.

“Anh gọi em rồi đây nhé, em không dậy thì đừng có trách anh đây!” Lương Phi Phàm xoa tấm lưng trần của cô, thì thầm bên tai, phải nói trước, nếu không ai mà hứng được con giận của Cố tiểu thư cơ chứ!

Nhưng rất tiếc, đường đường là tổng giám đốc một công ty lớn lại có lúc tính toán sai lầm. Mặc dù đã lên tiếng gọi cô dậy, mặc dù cô không muốn dậy, nhưng món nợ này cô vẫn lòi anh ra tính sổ.

“Sao anh không gọi em dậy! Gọi một lần không được thì phải gọi nhiều lần chứ! Giờ về biết ăn nói thế nào với chị Minh Châu đây!” Vừa nói cô vừa véo vào người anh đau điếng.

“Ai mà biết được gọi em dậy rồi có bị mắng hay không hả? Là em đặt chuông điện thoại làm anh tỉnh dậy trước đây chứ!”

Anh càng cố thanh minh, cô lại càng cấu anh đau hơn, bữa điểm tâm sáng lại là một trận mưa nhéo.

Dù sao cũng đã muộn rồi, Lương Phi Phàm đành đưa cô về trình diện bà chị gái ghê gớm rồi đi thẳng đến Lương thị. Hai người bước vào đến cửa, thấy Cố Minh Châu đang ngồi ăn sáng, cô ngẩng đầu lên, nở nụ cười tươi rói khi nhìn thấy em rể tương lai đang ôm eo cô em gái bước vào.

“Chào buổi sáng!”

“Chị.” Cố Yên lè lưỡi, rồi chạy tới lên lầu.

Lương Phi Phàm khẽ mỉm cười nhìn theo bóng dáng cô đến khi khuất hẳn làm Cố Minh Châu nổi da gà: “Chú yên tâm, sau vụ thầu này, tôi sẽ cho Cố Yên từ chức.” Cố Minh Châu vừa cười vừa nói.

“Em cũng nghĩ chị nên làm thế!” Lương Phi Phàm ngồi xuống trước mặt Cố Minh Châu. “Em muốn đến chỗ bác Cố để xin phép về chuyện hôn lễ. Tháng sau cha mẹ em về nước, em sẽ dẫn họ tới đây để hai bên gia đình nói chuyện.”

Cố Minh Châu đặt chiếc bát đang cầm trên tay xuống, nhìn lên cánh cửa phòng đang đóng kín của Cố Yên: “Khi cha mẹ chú chưa về nước thì chú chưa nên đến gặp cha tôi vội. Nếu cảm thấy sốt ruột thì để khi nào có thời gian tôi sẽ dẫn chú tới.”

Lương Phi Phàm nhún mày rồi cũng gật đầu. Hai người im lặng một lát, rồi anh nở nụ cười hiền hậu: “Thế còn sinh lễ thì sao? Em nghĩ chắc bác Cố không yêu cầu gì đâu, Minh Châu, chị có yêu cầu gì thì cứ nói, em sẽ thành tâm thành ý thực hiện.” Nghe cách anh gọi tên chị Minh Châu cũng đủ thấy anh rất hiểu ý của bà chị lạnh lợi này. Cố Minh Châu cũng cười cười trả lời: “Chú yên tâm, tôi sẽ không làm khó dễ cho chú đâu.”

Hai người họ đang nói chuyện thì Cố Yên xách túi đi xuống lầu: “Minh đi thôi chị!”

Cố Minh Châu phết bơ lên lát bánh mỳ: “Chị không đi đâu, vụ thầu bé thế này mà chị phải đích thân ra trận, người ta sẽ cười cho. Thôi, mình em đi là được rồi.”

Cố Minh Châu không đến, không thể đến. Nói thẳng ra là, cô muốn cho nhà họ Dung biết cô thắng một cách oanh liệt thế nào, chỉ cần dựa vào chiến lược thông minh của mình, cô có thể dễ dàng hạ gục đối phương.

Dung Nham lại toát mồ hôi hột khi phải ngồi vào ghế chủ tọa, nhất là khi phải công bố kết quả bỏ phiếu kín: “Bốn – ba, Diệu Lâm thắng vòng đầu này.”

Dung Nham vừa dứt lời thì phòng họp vang lên tiếng vỗ tay của Diệu Lâm. Cố Yên cau mày, lạnh lùng quan sát. Dung Nham thờ đốc, tìm đập thành tích, cứ như vừa mới chạy marathon về, tranh thủ lúc mọi người không để ý, anh ta rón rén đến chỗ Cố Yên giải thích. “Chị cũng biết rồi đấy, thương trường là chiến trường nên thắng thua là chuyện thường tình mà.”

Cố Yên gật gật đầu rồi đứng lên bắt tay anh ta: “Dung Tổng, tôi hiểu. Mới chỉ là vòng đầu tiên nên chưa quyết định được ai thắng ai thua, chú đừng lo.”

Cái bắt tay rất chắc cộng với thái độ trả lời đầy tự tin của Cố Yên khiến Dung Nham không khỏi lo lắng, bởi chỉ có trời mới biết Cố nhị tiểu thư đến lúc đó sẽ giở trò gì?

Cố Yên làm ra vẻ như không để ý đến chuyện thắng thua, nhưng kỳ thực cô đang cố giấu tâm trạng thất vọng. Cố Minh Châu từng dạy cô phép xã giao khi đối diện với đối phương là phải làm bộ mặt như không có chuyện gì xảy ra. Tuy nói là chỉ thua vòng đầu, nhưng sẽ là khó khăn của những vòng tiếp theo, vụ thầu thua thì đã thua rồi nhưng cũng không nên mất luôn cả thế diện. Nụ cười của cô càng tươi hơn khi trả lời Dung Nham khiến anh ta một lần nữa lại toát mồ hôi hột.

Vừa bước ra khỏi phòng họp thì Lương Phi Phàm đã gọi cho cô: “Em lên đây với anh chút nhé!”

Như đang giận cá chém thớt, cô trả lời nhát gừng: “Không lên! Tâm trạng không vui.” Đối với Lương Phi Phàm, từ trước tới nay, cô không hề giấu giếm cảm xúc thật của mình.

Lương Phi Phàm cười hà hà trong điện thoại: “Thế mà người nào hôm qua còn nói là phải chơi cho thật công bằng, giờ thua lại tỏ thái độ kìa, thật xấu quá đi!”

“Ai nói sẽ chơi công bằng?! Rõ ràng có người thiên vị.” Cô thừa biết Dung Nham có ý thiên vị Diệu Lâm, có điều chị Minh Châu trước sau gì cũng là người họ Dung, nên cô cũng không dám làm căng.

“Ồ, nếu thế thì xin Cố nhị tiểu thư đưa ra bằng chứng, nếu quả đúng như vậy thì tôi sẽ đòi lại công bằng cho Vi Bác.” Lương Phi Phàm cất giọng hào phóng, nói.

“Chứng cứ hà... ờ... ờ...” Cố Yên ậm ừ.

Jessica chỉ mới nhìn vào bản thảo thiết kế trong máy tính xách tay của Cố Yên thôi đã nghiêng người chao đảo: “Cái này... ở đâu ra thế?”

Cố Yên học theo điệu bộ của Cố Minh Châu, khoanh hai tay trước ngực, lờm anh ta một cái, rồi “hừm” một tiếng: “Ở đâu ra á? Đương nhiên là tôi làm rồi, chẳng lẽ là cậu?”

Lâm Viễn tròn tròn hai mắt: “Thật là thần kỳ!”

Cả Jessica lẫn Lâm Viễn đều trở mắt nhìn nhau: “Xin cho tôi một phút bình yên, trời đất này điên đảo hết rồi!”

Jessica nước mắt giàn giụa, chạy đến bên cửa sổ làm động tác như muốn nhảy xuống: “Đừng cản tôi! Đừng ai đến cản tôi! Trên đời này còn tồn tại một kiến trúc sư thiên tài đến vậy thì tôi còn sống làm gì nữa!”

Hai người họ vất vả lắm mới hoàn thành được bản thiết kế cho vụ đấu thầu lần thứ hai này, vậy mà Cố Yên chỉ vài nét phác họa đã khắc phục được những điểm yếu của họ và còn thể hiện được những gì tinh túy nhất trong bản thiết kế mới.

Cố Yên lấy khuỷu tay huých Jessica một cái: “Các cậu nói xem, với bản thiết kế lần này chúng ta có thắng được không?” Dù sao cô cũng mới ở trình độ nhập môn, không nhận ra được những nét tinh xảo trong thiết kế của Lương Phi Phàm, không biết nó cao siêu đến mức nào.

Jessica và Lâm Viễn nhìn nhau, rồi cả hai cùng giơ tay lên: “Với bản thiết kế này mà không thắng được thì tôi xin cáo lão về quê! Mà nói thật nhé, với trình độ của vị kiến trúc sư này thì cả Vi Bác lẫn Diệu Lâm còn phải chạy dài mới theo kịp. Cố Yên, rốt cuộc là do ai thiết kế? Tôi xin cô đấy, nói cho chúng tôi biết tên người ấy đi! Chỉ cần cô tiết lộ họ của người ấy là gì thôi cũng được!” Jessica và Lâm Viễn đương nhiên biết tác giả của nó không phải là Cố Yên.

Cố Yên hất tóc ra đằng sau, vẻ mặt kiêu ngạo, nói: “Chẳng phải tôi đã nói rồi sao, người thiết kế ra nó chính là Cố Yên tôi đây.” Nói xong, cô cười một cách tinh nghịch rồi quay người bước vào phòng làm việc của Cố Minh Châu.

Cố Minh Châu trầm tư suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẻ mặt cũng dần ra: “Không tệ chút nào.”

Cố Yên ngạc nhiên: “Chỉ là không tệ thôi sao?” Thế mà bọn Jessica xem xong đều khen ngợi hết lời.

“Việc nhỏ thế này, chị đã giao cho em làm rồi thì em cứ toàn quyền quyết định, đừng có lúc lại vào làm phiền chị.” Vừa nói, Cố Minh Châu vừa cúi đầu đọc bài báo mà hai tay cứ run run. Lúc này Cố Yên mới vỡ lẽ, chẳng phải chị run lên khi nhìn thấy tác phẩm của “thiên tài” hay sao?

Tại vòng đấu thứ hai, kết quả bốn – ba, chiến thắng thuộc về Vi Bác. Kết quả đó khiến cô cảm thấy rất xứng đáng, còn Dung Nham miễn cưỡng nói chúc mừng. Cuộc đấu giả kết thúc, cô chạy thẳng lên phòng Lương Phi Phàm. Anh vừa cười vừa giơ hai tay như muốn đầu hàng cô: “Cố tiểu thư không cho phép Lương Phi Phàm tôi đây nhúng tay vào, thì tại hạ nào dám làm gì!”

Cố Yên véo má anh nũng nịu: “Anh muốn cũng không dám đâu.”

Lương Phi Phàm vuốt bờ vai cô: “Yên Nhi, em lấy bản thiết kế của anh ra để giành chiến thắng thì khác nào anh đem gói thầu này tặng cho Vi Bác cơ chứ? Ý anh là việc gì phải khổ sở thế? Anh đảm bảo người nhà họ Dung không thể biết được việc anh ra mặt giúp em”

“Có khác chứ, em muốn thắng một trận oanh liệt, khi công thành danh toại rồi em sẽ quy ẩn giang hồ, như thế chẳng phải sẽ rất hay sao!” Ánh mắt cô như bùng sáng với ý nghĩ hoang đường đó, Lương Phi Phàm thấy vẻ đáng yêu, ngây thơ của cô, không kìm được lòng, anh liền tiếp tặng cô những nụ hôn say đắm.

Thực ra nếu Cố Yên thắng, Dung Nham sẽ rất khó xử với ông nội, còn thua thì sao, hừm hừm... lẽ nào đến bản thiết kế của Lương Phi Phàm mà không được công nhận ư?

Hai người họ đang nhắc tới Dung Nham thì cùng lúc đó, tại phòng họp, Dung Nham liên tục hắt hơi một cách khó hiểu.

Đến vòng đấu thứ ba, bản thiết kế của Vi Bác được đưa ra, cả phòng họp im phăng phắc, sắc mặt Dung Nham thay đổi theo ánh đèn lase.

“Trước khi công bố kết quả, chúng tôi cần mở một cuộc họp hội ý gấp.” Trước khi công bố kết quả, Dung Nham dẫn một đoàn thanh tra sang phòng khác họp kín, để lại một Diệu Lâm thấp thỏm và một Vi Bác bình tĩnh.

“Mọi người có ý kiến gì không?” Dung Nham sắc mặt nặng trĩu, giọng trầm xuống hỏi đoàn thanh tra.

Đoàn thanh tra xì xào bàn tán một lúc, rồi trưởng đoàn do dự cất lời: “Dung Tổng, chúng tôi đều cảm thấy... bản thiết kế của Vi Bác không được bình thường.”

Dung Nham gật gật đầu: “Nói tiếp đi, không bình thường ở chỗ nào?”

“Hình như... hình như cách đồ họa và kết cấu hơi... hơi giống phong cách của Lương Tổng.” Trưởng đoàn thanh tra lắp bắp nói, dù gì thì họ cũng đã sát cánh với Lương Phi Phàm không ít công trình, nên họ hiểu được phần nào đặc điểm thiết kế của anh.

Mặt Dung Nham xám lại, anh châm một điếu thuốc, khói thuốc bay lên che khuất tâm trạng anh.

Thực ra thì Dung Nham đã nhận ra điều đó trước bọn họ. Ở vòng đấu thứ hai, anh ta đã thấy vẻ khác thường trong bản thiết kế của Vi Bác, những nét tinh tế đó về cơ bản không phải là phong cách của Vi Bác.

Đến vòng đấu thứ ba, anh ta hoàn toàn có thể nhìn ra được đó chính là thiết kế của Lương Phi Phàm. Dung Nham học sau Lương Phi Phàm một khóa, năm đó, không biết bao nhiêu lần anh đứng bên tủ kính trưng bày trong trường để chiêm ngưỡng tác phẩm của Lương Phi Phàm, ba năm liên tiếp, bên cạnh tác phẩm đoạt giải quán quân đều chỉ ghi tên một người, đó chính là Lương Phi Phàm.

Dung Nham khó chịu dập tắt điếu thuốc: “Đi thôi.”

Đoàn thanh tra đều biết rõ việc Vi Bác chiến thắng đồng nghĩa với việc cướp đi bát cơm của đối phương, nhưng họ vẫn phải bầu cho Vi Bác.

Kết quả bảy – không, đoàn Vi Bác ai nấy mừng như trảy hội, còn đoàn Diệu Lâm ai nấy mặt đờ ra như bị trúng gió.

Cố Yên và Jessica cười cười nói nói bước ra khỏi phòng họp thì gặp Lương Phi Phàm. Trong khi những người kia kính cẩn cúi chào tổng thì Cố Yên sà vào lòng anh, cười tươi như hoa: “Hôm nay vui quá đi mất!”

Lương Phi Phàm thấy người tình vui vẻ, mặt anh cũng rạng ngời hạnh phúc, cô ấy vui thì tốt rồi: “Còn Dung Nham đâu? Sao anh không thấy cậu ta ra, có phải đã bị em làm cho tức chết rồi không?”

Cố Yên cười thầm, mặt Dung Nham đen lại như xấp giấy đang cầm trên tay, thấy vậy, cô không nỡ chọc ghẹo anh ta.

“Tối nay em mở tiệc chúc mừng, anh phải đến đấy!” Cô vòng tay khoác lên cổ anh, nói như ra lệnh.

Lương Phi Phàm cười tươi, hôn lên môi cô. “Đương nhiên anh sẽ tới. Cố tiểu thư đã đích thân mời thì Lương Phi Phàm tôi đương nhiên phải tới rồi.”

Mọi người làm ra vẻ như mù trước bộ phim tình cảm mà chỉ có hai nhân vật đang diễn đó là Cố Yên và Lương Tổng, nhưng khác với mọi ngày, số người đi qua đi lại ở hành lang này đông hơn vì họ muốn tận mắt chiêm ngưỡng ngài tổng với nụ cười xán lạn.

Quả nhiên, tiệc chúc mừng rất long trọng, Cố Minh Châu cùng đoàn Vi Bác đều đứng lên nâng ly về phía Cố Yên: “Với tư cách là tổng giám đốc của Vi Bác, chị rất khâm phục trận đánh oanh liệt này của em, còn với tư cách là chị gái, chị rất tự hào vì có đứa em gái như em.”

Mắt Cố Yên long lanh vui sướng, cụng hết ly này đến ly khác.

Khi nghe thấy chị Minh Châu xưng tên mình với tư cách là bạn trai – chồng sắp cưới của Cố Yên, Lương Phi Phàm cười tươi như hoa, gật đầu tỏ ý chào mọi người. Rất nhiều nhân viên của Vi Bác nhân cơ hội này mượn ly rượu đến để bắt thân với Lương Tổng, và tất nhiên anh không thể cứ lờ thái độ kiêu ngạo, hống hách của một vị tổng giám đốc ra dọa mọi người rồi, mà cũng hòa cùng mọi người cụng hết ly này đến ly khác.

Tiệc tan, Cố Minh Châu thấy bước chân Lương Phi Phàm có vẻ bay bổng, mặt Cố Yên đỏ ửng, cô liền nói với tài xế lái xe đưa họ về, còn mình lái xe của Cố Yên về trước: “Em đưa Lương Phi Phàm về, tối nay chị muốn ngủ sớm, em về thì đừng có vào làm phiền chị.” Cố Minh Châu dặn dò Cố Yên còn Cố Yên thì nũng nịu cầm tay chị.

“Được rồi! Được rồi! Đừng làm phiền chị nữa. Đừng có ham chơi quá đấy, tối mai còn phải dự tiệc cùng Lương Phi Phàm, coi như là mở tiệc chia tay em rồi Vi Bác, mặc đẹp vào đấy.” Nói xong, cô đẩy Cố Yên vào lòng Lương Phi Phàm, lời nói cũng cố tình để anh nghe thấy.

Lương Phi Phàm vòng tay qua ôm eo Cố Yên, rồi gật đầu cười chào Minh Châu.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

Hôm sau, Lương Phi Phàm lái xe đưa cô tới cổng nhà hàng: “Anh không vào à?” Cố Yên hỏi.

“Không, anh không nên tham gia bữa tiệc như thế này, sẽ không có lợi cho Vi Bác em à.”

Cố Yên gật đầu, kéo váy, mở cửa bước xuống xe. Cửa xe vừa mở thì Lương Phi Phàm lại kéo tay cô: “Anh sẽ đón em, đừng có về trước đấy nhé!” Giọng anh có vẻ nghiêm túc, nhưng lại ẩn chứa một sự quan tâm sâu sắc.

Trong đầu Cố Yên lúc này đang mãi nghĩ xem lát nữa sẽ trả lời mấy tay phóng viên kia thế nào, nên làm gì còn tâm trạng nghĩ xem lời nói của anh hàm chứa điều gì, cô vội vàng bước xuống xe rồi đi vào trong nhà hàng.

Bữa tiệc do Lương thị tổ chức nên đương nhiên rất long trọng. Người phụ trách mảng PR của Lương thị – Trần Doãn Chi có mặt từ rất sớm để đón khách, còn Dung Nhị công tử làm nhiệm vụ dẫn chương trình.

Vừa vào đến cửa, Cố Yên đã thấy Trần Doãn Chi đang đứng tiếp khách, một thời gian không gặp, cô ta có vẻ gầy đi nhiều, nụ cười trên gương mặt cũng không còn rạng rỡ như trước nữa. Cố Yên nhìn cô ta rồi gật đầu thay cho lời chào.

Cố Minh Châu tối nay mặc một chiếc đầm màu đỏ đô rất sang trọng. Thấy Cố Yên đến muộn, Cố Minh Châu không chau mày nhăn nhó mà còn khen ngợi: “Đẹp lắm!” Cô nhìn chăm chú chiếc kẹp tóc trên đầu Cố Yên với vẻ ngạc nhiên và ngưỡng mộ. Thấy vậy, Cố Yên liền kéo tay chị, cười: “Tối về em sẽ tặng chị.”

Cố Minh Châu lờm em gái một cái: “Về được hãy nói!”

Mặt Cố Yên đỏ ửng, cúi đầu không nói gì.

Thực ra, đây chỉ đơn thuần là một bữa tiệc dành cho giới thượng nhân, Cố Yên không thạo việc tiếp khách, hơn nữa cô cũng sắp đi lấy chồng rồi, nên Minh Châu cũng không yêu cầu cô phải đến tiếp mấy người kia.

“Cố Yên!” Dung Nham cảm ly rượu đến chào. Cố Yên cũng nhấp môi một ngụm, nhớ lại bộ mặt đen xì của anh ta ngày hôm đó, cô lại cười thầm. Cố Minh Châu đứng cạnh cười nhạt, Dung Nham chủ động chúc cô một ly: “Chị dâu đáng kính!” Lời anh ta nói mười phần thì đến bảy phần là mỉa mai.

Cố Minh Châu cũng uống một ngụm rượu vang, cười cười tỏ ý chấp nhận cách xưng hô của anh ta.

“Đại ca, ở đây!” Dung Nham bỗng giơ tay lên vẫy. Cố Minh Châu đưa mắt theo hướng tay anh ta, bỗng cô giật mình, thì ra là Dung Lỗi.

“Xin chúc mừng!” Nét mặt Dung Lỗi không thể hiện thái độ gì, cảm ly rượu mà Dung Nham đưa đến, anh chúc mừng Cố Minh Châu và Cố Yên.

Họ nói chuyện một lát, Dung Nham thấy Cố Minh Châu và Dung Lỗi biến mất trong đám đông, nhếch miệng lên cười.

“Chị Yên, mình đi một vòng chúc mọi người nhé? Dù sao chị cũng sắp từ chức rồi.” Dung Nham đề nghị, Cố Yên gật đầu.

Dung Nham đưa ly ra chúc, Cố Yên theo sau chỉ cần nhấp môi. Được một vòng, đến chỗ Trần Doãn Chi, Cố Yên thấy ngại cho lần thất lễ trước đó, nên chủ động cụng ly với cô ta: “Buổi tiệc hôm nay diễn ra rất thuận lợi, cô đã vất vả cả ngày rồi, tôi chúc cô một ly.”

“Không có gì! Không có gì!” Trần Doãn Chi cười khách khí.

“Doãn Chi...” Dung Nham cầm ly rượu đang chạm đến môi Trần Doãn Chi. “Đề tôi uống thay cô.” Trần Doãn Chi hơi ngạc nhiên, nét mặt mệt mỏi gập đầu.

Cố Yên xen vào: “Dung Tổng thật đúng là một đại trượng phu.”

Cố Yên và Dung Nham chạm ly, một hơi hết sạch: “Cố gì đâu, đây là chuyện đàn ông nên làm mà!”

Ba người họ vui vẻ nói chuyện, chốc chốc lại có người đến chúc rượu Trần Doãn Chi, nhưng Dung Nham đều ngăn lại.

“Cô Trần thật không nề mặt tôi chút nào!” Vị giám đốc của công ty Tân Thành trách.

Trần Doãn Chi lắc đầu cười gượng. Phía kia, Dung Nham sau khi tiễn chủ tịch Tân Thành đi, anh quay lại thân mật hỏi Trần Doãn Chi: “Cô vẫn khỏe chứ?”

Mắt cô ta hiện lên nỗi căm hận, gằn từng chữ: “Khỏe ư? Làm sao mà khỏe được.”

Dung Nham chau mày nhìn xuống chân cô ta một lát rồi lại nói: “Cô đi giày cao gót thế này, ngộ nhờ trọ chân thì sao? Chẳng phải tình trạng thai nhi vẫn chưa ổn định sao? Cô phải biết tự chăm sóc bản thân chứ?” Đường như anh biết mình vừa lỡ lời nên im bật, rồi liếc ánh mắt lo âu nhìn Cố Yên.

Cố Yên vốn không nghĩ ngợi gì, nhưng nhìn ánh mắt buồn chán của Trần Doãn Chi chứa đựng biết bao điều, cô nói: “Cô Trần có thai rồi sao? Xin chúc mừng nhé!”

Trần Doãn Chi cười nhạt: “Cảm ơn cô!”

“Công tử nhà ai mà có phúc vậy? Khi nào thì cho chúng tôi ăn kẹo mừng đây?” Cố Yên cười hỏi.

Sắc mặt của Trần Doãn Chi bỗng chùng xuống: “Còn lâu lắm, có điều cô dâu không phải là tôi.” Nói xong cô cười rồi cúi đầu đi mất, trên khuôn mặt xinh đẹp không giấu nổi sự yếu ớt, đến nỗi khiến người ta mũi lòng.

Thấy Trần Doãn Chi có vẻ mệt mỏi, Dung Nham lo lắng nên đã gọi một nhân viên tới đưa cô ta về nhà.

“Cô ấy... nói như vậy là có ý gì?” Cố Yên níu tay áo Dung Nham, giọng có chút bất an.

“Doãn Chi... cô ấy cũng không nghĩ ngợi gì đâu, chỉ là cô ấy thật ngốc, người đàn ông đó rõ ràng chỉ muốn qua đường thôi, ấy thế mà cô ấy lại không nhận ra điều đó.” Dung Nham thở dài, đưa mắt nhìn Cố Yên đang tái mặt đi, trò đùa ác ý của Dung Nham coi như đã đạt được một nửa mục đích.

“Dung Nham, nói thật với tôi đi.” Cố Yên nghiêm nghị nói.

Dung Nham trầm tư một lúc, giọng thương xót, nói: “Chị Yên, chị đừng suy nghĩ nhiều, con của Doãn Chi, cô ấy có thể tự giải quyết được.”

“Đứa con trong bụng cô ấy là của ai vậy?” Cố Yên sốt ruột hỏi, nếu là cô gái khác thì không nói làm gì, nhưng người kiêu ngạo như Trần Doãn Chi thì không thể nào lấy chuyện này ra để lừa bịp người khác được. Hơn nữa, cô ta ngày nào cũng kề kề bên cạnh Lương Phi Phàm như thế thì thử hỏi, cô làm sao không thắc mắc cho được.

“Chị cứ coi như là của một mình Doãn Chi thôi.” Dung Nham làm ra vẻ khó xử.

“Tại sao lại phải ‘cứ coi như’? Tôi hỏi lại lần nữa, cái thai trong bụng cô ta là của ai?” Cố Yên lớn tiếng khiến mọi người chú ý.

Dung Nham cười trừ với những người xung quanh, rồi gằn giọng: “Chị Yên, đứa bé thì cũng đã có rồi, hơn nữa, Doãn Chi không hề có ý lấy đứa con ra để ép buộc. Thực ra cô ấy cũng như chị, chẳng qua cũng chỉ vì yêu một người đàn ông. Đại ca nói nhất định sẽ thu xếp chuyện này, anh ấy đã nói chuyện với Doãn Chi, cô ấy cũng đã đồng ý, nên chị cứ yên tâm.” Vừa nói anh vừa vỗ vai cô an ủi, nhân lúc cô còn đang chết lặng, Dung Nham lặng lẽ lẩn vào trong đám đông rồi chuồn thẳng.

Cố Yên như bị sét đánh ngang tai, đứng bần thần một lúc rồi ném ly rượu xuống sàn.

Giờ đây trái tim cô tan nát, phải làm thế nào để một người phụ nữ có được hạnh phúc đây? Người lạnh lợi như Tần Tang đã phải chịu hết những đau khổ của tình yêu, còn chị gái thông minh, sắc sảo của cô bao năm nay vẫn đau khổ níu giữ một người mà ai cũng biết sẽ chẳng bao giờ yêu chị, Tiểu Ly ngây thơ, mơ mộng nhưng gặp phải Trần Ngộ Bạch rồi cũng không còn hồn nhiên, vô tư nữa...

Còn cô thì sao... người cô yêu là người đối xử với cô tốt nhất trên đời, ai cũng nói vậy, tuy nhiên nghĩ đi nghĩ lại, lần đó chẳng phải anh đã làm cô đau khổ đến rơi nước mắt sao?

“Sao em ra đây vậy?” Thấy Cố Yên đẩy cửa bước ra, Dung Nham đã ra hiệu cho Cố Minh Châu.

Cố Yên lấy tay bấm vào đùi để kiềm chế cảm xúc: “Bên trong ngột ngạt quá, em ra đây cho thoáng thời mà.”

“Lát nữa nhớ vào nhé!” Cố Minh Châu vỗ nhẹ lên mà em. “Có tiết mục đặc biệt dành riêng cho em đây.”

Cố Yên không buồn nghe, cô chỉ gật đầu, rồi bước đi.

Bảo vệ thấy cô đi ra ngoài liền tới hỏi có cần gọi xe giúp không, Cố Yên im lặng lắc đầu, chiếc giày cao gót chốc lại giẫm phải chân váy khiến cô bực bội. Gió đêm thổi tới, hơi lạnh phả lên khuôn mặt, chiếc váy trong tay cô như tấm buồm căng gió, vài người đi xe đạp qua khá xa vẫn quay lại nhìn cô gái xinh đẹp nhưng kỳ quặc này.

Cố Yên lau nước mắt, rồi vẫy một chiếc taxi. Trong túi không có lấy một xu, điện thoại cũng không mang theo, biết đi đâu bây giờ, nghĩ một lát cô liền nói với tài xế địa chỉ quán cà phê của Tần Tang. May mà vẫn chưa muộn lắm, quán cà phê của Tần Tang ở gần làng sinh viên nên thường đóng cửa muộn. Đến nơi, Tần Tang lại không có nhà, cậu sinh viên làm thêm ở quán nhận ra Cố Yên vì ngày thường cô vẫn hay lui tới quán, anh ta nhanh nhẹn mời cô ngồi rồi chạy ra trả tiền xe, lại mang cho cô ly cà phê nóng và nói đã gọi điện cho Tần Tang, cô ấy sẽ về ngay.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Một lát sau, Tần Tang xuất hiện, cô cũng mặc một bộ đầm dạ hội như của Cố Yên.

“Cậu đi đâu về vậy?” Nhìn cách ăn mặc cũng như trang điểm của Tần Tang, Cố Yên ngạc nhiên hỏi.

“Đi chứng kiến một màn cầu hôn thế kỷ, tuy nhiên xảy ra chút sự cố, chú rể bị cho leo cây rồi.” Tần Tang kêu nhân viên mời khách hàng về sớm, rồi cũng cho nhân viên nghỉ. Cô ngồi xuống trước mặt Cố Yên.

Cố Yên cảm ly cà phê nóng, rồi từ từ kể lại sự việc, sự bình tĩnh của cô khiến Tần Tang nổi da gà, người ta vẫn thường nói trước bình minh luôn là màn đêm, cảm xúc bị kìm nén, đến khi bùng phát, hậu quả thật khôn lường.

Cố Yên kể hết đầu đuôi câu chuyện, rồi thần người ra, nước mắt cứ thế tuôn trào, từng giọt, từng giọt thi nhau rơi xuống tấm khăn trải bàn, loang cả một khoảng to: “Tang Tang... Tang Tang... Tang Tang...” Cô lí nhí gọi đi gọi lại.

“Ừ, mình đây. Cậu cứ khóc đi, khi nào thấy không còn khó chịu trong người nữa, chúng ta sẽ nói chuyện.” Tần Tang đưa hộp khăn giấy cho cô, nhẹ nhàng nói.

Một cô gái vốn không ưa nước mắt nhưng gặp phải cảnh ngộ này thì bao nhiêu mạnh mẽ cũng sẽ tan biến mất, huống hồ trong hoàn cảnh này lại có người bạn tri kỷ bên cạnh, cô gục đầu vào lòng Tần Tang khóc một cách thoải mái.

Tần Tang vuốt tóc cô vỗ về, nghĩ một lát cô lật điện thoại nhắn tin cho Lý Vi Nhiên.

Cố Yên khóc một lúc lâu, trong lòng cũng thấy vui đi phần nào. Tuy nhiên, nụ cười đau khổ của Trần Doãn Chi cũng như ánh mắt thương xót của Dung Nham cứ lặp lại trước mắt cô, cô đưa hai tay ôm đầu, đến khi những viên đá lấp lánh trên chiếc kẹp tóc chạm vào bàn tay mát lạnh, hình ảnh Lương Phi Phàm lại như gần đây đây.

“Cậu thấy dễ chịu hơn chưa?” Tần Tang rút tờ giấy ăn đưa cho cô, rồi làm như vô tình đặt chiếc điện thoại di động đang để ở chế độ đàm thoại lên mặt bàn.

Cổ họng cô như khan lại vì khóc, đôi mắt sưng đỏ: “Tần Tang, mình phải làm gì đây?”

“Hoặc là chia tay anh ta, rồi tìm một người tốt hơn, hoặc là cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, rồi tiếp tục cùng anh ta chung sống.” Tần Tang đưa ra ý kiến. Tình yêu vốn là chuyện của hai người, làm gì đến lượt người khác tham gia. Cho dù cô có thân thiết với Cố Yên tới mức nào thì cũng chỉ đưa ra ý kiến thôi, chứ việc quyết định vẫn là do Cố Yên.

“Tang Tang... không có đâu... trên thế giới này, không thể nào có người tốt hơn Lương Phi Phàm. Cho dù có... cho dù có... tớ cũng không cần.”

Cái gì gọi là tốt nhất, kỳ thực chính là cái mình ưng ý nhất, những cái khác dù có tốt đến mấy cũng chẳng có ích gì.

“Mình không biết phải làm thế nào, chuyện tới mức này rồi, mình làm sao coi như không có chuyện gì được? Nhưng mà Tang Tang à, nếu nói chia tay, e rằng mình không làm được đâu... mình làm sao có thể chia tay với anh ấy chứ?”

“Sao cơ?” Tần Tang dịch điện thoại lại gần Cố Yên hơn một chút. “Cố Yên, sao cậu không thể nói lời chia tay với anh ấy?”

Cố Yên mím môi không nói, trong đêm tối tĩnh lặng, giọng nói của Tần Tang càng nhỏ nhẹ: “Cố Yên, trước hết cậu phải đối diện với lòng mình mới có thể tiếp tục giải quyết vấn đề được. Nếu cậu không thẳng thắn nói với Lương Phi Phàm thì làm sao anh ấy có thể hiểu cậu được? Trước hết cậu hãy làm rõ tình cảm của mình rồi đi giải quyết chuyện giữa hai người có phải là khôn ngoan hơn không?”

Cố Yên hít một hơi thật sâu, cô quyết định nói ra những lời tự đáy lòng: “Trước kia mình không biết, mình cho rằng... hai người cứ ở bên nhau như thế, chi thế thôi. Khi Phương Diệc Thành trở về, mình nhận thấy mình không có tình cảm giống như mình nghĩ khi anh ấy ở xa, sự nhớ nhung chỉ là ảo tưởng. Tuy nhiên, với Lương Phi Phàm thì khác, từng ngày trôi qua mình đều muốn được ở bên anh ấy.”

Tần Tang mỉm cười: “Năm đó cậu cũng nói mỗi ngày trôi qua đều được muốn ở bên Phương Diệc Thành đó thôi.”

Cố Yên lắc đầu: “Đúng, mình đã nói như vậy, nhưng không giống nhau Tang Tang ạ, hoàn toàn không giống...”

“Tang Tang, mình yêu anh ấy.” Miệng cô thốt ra lời nói cảm động nhất mà khiến bất cứ ai nghe được cũng sẽ thấy như “bùm” một tiếng, cả thế giới biến mất vào thời khắc ấy.

Tần Tang thấy cô lại sắp sửa rơi lệ, không đành lòng bắt cô nói thêm nữa, nắm lấy tay cô: “Mình biết – Cố Yên, chúc mừng nhé! Biển người mệnh mông, cuối cùng cậu cũng tìm được một nửa còn lại.”

Cố Yên lại dậm lệ: “Nhưng bây giờ làm sao đây? Mình không thể chấp nhận được đứa trẻ ấy, tuyệt đối không thể! Nhưng nếu phải rời xa anh ấy, mình sợ là cũng không làm được. Tang Tang, nếu như lúc ấy mình không gặp chuyện với anh ấy, anh ấy cũng sẽ không dính líu với Trần Doãn Chi... Tang Tang, làm thế nào đây...”

Tần Tang nhấp một ngụm cà phê: “Bây giờ, việc cậu cần làm chính là đợi.”

Cố Yên lắc đầu, lắc thật mạnh, lắc đến chóng mặt vẫn thấy khó chịu, đợi ư? Đợi đến khi trời sáng để thấy rằng đó chỉ là một giấc mơ thôi ư? Cô càng thấy nôn nóng, cầm ly lên thì lại thấy đã cạn, cơn bức tức nổi lên, cô vung tay ném vỡ chiếc ly.

Tiếng thủy tinh vỡ nghe lạnh lạnh, cô lại vung tay hất mạnh hết cốc đĩa trên bàn, Tần Tang nhanh tay cầm lấy điện thoại: “Cậu định làm gì thế, dù gì cậu cũng phải đợi xem thực hư thế nào chứ!”

Xung quanh không còn gì để quăng, để ném nữa, cô liền vo tấm khăn trải bàn trong tay, rồi khóc nức lên. Tần Tang thờ dài đứng lên, cô cẩn thận tránh những mảnh vỡ trên nền nhà, đến quầy bar bê đĩa thủy tinh sạch tới. Khi cánh cửa phòng bật mở là cảnh Cố nhị tiểu thư đang cầm từng chiếc ly ném xuống nền nhà, Lý Vi Nhiên chạy lại hỏi Tần Tang: “Có chuyện gì thế?”

“Cô ấy đang tức giận, sao giờ các anh mới tới?”

“Đại ca sốt ruột, đứng ngồi không yên, nên đã tự mình lái xe tới, đang nghe điện thoại thì xe bị va vào đèn đường.”

Lương Phi Phàm sai từng bước lớn lên đồng thủy tinh vỡ tiến vào trong, Cố Yên đã quá quen với hơi thở của anh, cô ngược mắt lên nhìn, rồi mạnh tay ném một chiếc ly về phía anh. Lương Phi Phàm nhìn cô, anh không né tránh, cái ly va vào người anh rồi rớt xuống nền đá vỡ choang. Tình cảm sâu nặng vẫn hiện hữu trong đôi mắt anh, Cố Yên không tìm được lòng mình, cô ôm mặt khóc rưng rức.

Lương Phi Phàm quăng chiếc điện thoại vẫn còn đang ở chế độ đàm thoại ra phía sau, anh đưa tay ôm cô vào lòng, rồi đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy.

“Thôi nào bé yêu đừng khóc nữa...” Nước mắt cô rơi mỗi lúc một nhiều khiến anh dừng lại, nhẹ nhàng liếm từng vệt nước mắt trên mặt cô, lời nói dịu dàng như đang dỗ dành bầu vật mà anh yêu quý nhất trên đời.

Lúc này trong lòng cô có biết bao câu hỏi nhưng chứng cứ nghẹn lại không sao thốt ra được, nhìn cô trong bộ dạng đau khổ, anh cũng đau lòng lắm, anh không muốn ép cô nói ra: “Em thật là ngốc...” Anh thở dài một tiếng như vui mà cũng như buồn, anh ôm cô thật chặt, miệng kề sát bên tai cô thì thầm: “Em nói tin anh thế mà lại tức giận vô cớ thế này ư?”

“Chẳng phải em là người tự tin nhất sao? Chẳng phải trước kia chưa từng biết ghen sao? Dung Nham mới nói vu vơ có mấy câu mà em đã tin rồi sao? Em cũng chẳng nghĩ thử xem, con người anh ta thế nào? Doãn Chi... Anh làm sao có thể có chuyện gì với Doãn Chi được chứ... Anh làm sao có thể có chuyện gì với người con gái khác được chứ?” Anh có đôi chút tức giận, đôi chút oán hờn nhưng có vẻ vui vẻ, phần chần chừ nhiều hơn. Những lời nói đó của cô khe khẽ lọt qua màng nhĩ anh, khiến trái tim nhảy dựng lên, cơn đường đang băng phẳng bỗng trở nên khúc khuỷu, tay anh run lên bần bật.

“Dung Nham lừa em ư?!” Cô vừa tức giận vừa ngạc nhiên.

“Con của Doãn Chi là của vị hôn phu của cô ấy – không nói chuyện này nữa, anh muốn nghe em nói – điều mà vừa nãy em nói, nói lại một lần nữa cho anh nghe đi!”

Lương Phi Phàm không còn kiên nhẫn để giải thích mấy chuyện này, anh muốn nghe ba từ mà hồi nãy cô nói trong điện thoại.

Cố Yên như bừng tỉnh, hóa ra Dung Nham cố tình ăn nói mơ hồ để khiến cô hiểu nhầm – đừng suy nghĩ nhiều, đừng suy nghĩ nhiều! Những nỗi uất ức, không cam lòng, hối hận, đau thương, thất vọng của Cố Yên tất cả đều trở thành phần nợ, cả vũ trụ sôi lên sùng sục, cô liền đẩy Lương Phi Phàm ra và

nhảy xuống đất.

“Em làm gì thế! Cẩn thận!” Lương Phi Phàm vội vàng đỡ lấy cô, ôm vào lòng đỡ dành: “Anh đã cử Tiểu Lục và Lão Tam đi bắt hán rồi, em đừng cử động, cẩn thận thủy tinh trên nền nhà.”

Tiểu Ly lái xe của Kỳ Nam tới, Cố Minh Châu cũng theo sau với vẻ mặt giận dữ, đập vào mắt cô là hình ảnh em gái khóc lóc sụt sùi, bộ đầm mặc trên người thì nhăn nhúm, bộ mặt lúc trước được trang điểm kỹ càng giờ lại như một đĩa màu vẽ đang dở, trong phòng mảnh thủy tinh văng tứ phía. Còn người đàn ông đang ôm cô lại là người mà mấy phút trước cô vẫn còn nghi ngờ có con với người khác.

Cố Minh Châu mang đôi giày cao gót, khắp nền nhà toàn là mảnh thủy tinh khiến cô không dám bước vào, cô nổi giận đứng đưng gào lên với Cố Yên: “Lương Phi Phàm, đưa Cố Yên ra đây cho tôi!” Cô tức muốn chết khi mọi thứ đã được bố trí xong, chạy tới chạy lui cũng tìm không ra nhân vật nữ chính. Lương Phi Phàm cầm nhún cười, ngó người đứng một mình trên sân khấu, bên ngoài cửa sổ hoa lệ được bày đến rục cả một góc trời, người phục vụ báo lại là Yên tiểu thư đã đi rồi. Cô ấy mất trí rồi hay sao? Cố Yên, cái đồ ngốc này lại bị Dung Nham lừa.

Cố Yên sợ hãi run lấy bầy, rúc vào lòng Lương Phi Phàm. Lương Phi Phàm vuốt tóc cô, quay đầu về phía Cố Minh Châu cười rạng rỡ: “Xin lỗi nhé, chị đợi một lát.”

Anh cẩn thận đặt Cố Yên lên sofa, trong tiếng ồ lên ngạc nhiên của mọi người, anh quỳ một gối xuống, những mảnh thủy tinh sắc nhọn găm cả vào đầu gối, nền nhà bỗng chốc loang ra một mảng màu đỏ, Lương Phi Phàm điềm nhiên không đau đớn, quỳ rất vững, mỉm cười với Cố Yên, chân thành cầu hôn cô: “Cố Yên tiểu thư, đồng ý lấy anh nhé?”

Trong mắt anh rạng rỡ như hai vì sao sáng nhất phía chân trời, tỏa ra tia sáng ấm áp, chiếu sáng khuôn mặt tuấn tú lương thiện của anh. Nước mắt Cố Yên lại trào ra.

Chiếc nhẫn cưới đỏ và chiếc kẹp tóc trên đầu Cố Yên là cùng một loại, viên đá quý đính ở giữa là loại rất quý hiếm, ẩn hiện bên trong màu hồng nhạt là những vệt màu đỏ thẫm bao quanh tạo thành hình trái tim, tỏa sáng rất kỳ bên trong chiếc hộp trang sức nhỏ.

Các phóng viên bám theo Cố Minh Châu chứng kiến cảnh này liền hò nhau tiến lên, đèn cuồng ánh phim chụp nhanh. Những người không chen vào được thì bao vây bên ngoài quán cà phê ngăn cách bởi một tấm kính sát đất, tiếng đèn flash giống như từng tiếng gào thét của số mệnh lấp đầy không gian của căn phòng bé nhỏ.

Trần Ngô Bạch và Tần Tổng lúc này vội vàng chen lên, chứng kiến cảnh cầu hôn khác thường này đều ngây người. Lý Vi Nhiên hỏi nhỏ: “Chưa bắt được hán ta à?”

Tần Tổng nhún mày: “Trực thăng quân dụng đã bay thẳng đến Amsterdam. Nhưng chẳng thấy tăm hơi Dung Nham đâu cả.”

Kỳ Nam ở bên cạnh cười tủm tỉm, Trần Ngô Bạch chau mày gõ đầu cô, giọng nhẹ nhàng cảnh báo: “Còn cười được nữa à? Nếu để đại ca biết cô biết chuyện mà không báo cáo thì cô tự mình chịu trách nhiệm đấy.” Kỳ Nam đảo mắt cười chỉ vào trong phòng: “Đại ca còn thời gian đâu mà để ý tới em chứ?” Hơn nữa, anh hai cũng chỉ dặn dò cô ấy một chút trước khi đi, làm sao đến kịp mà ngăn cản được.

Trong gian phòng rộng lớn ấy, dường như chỉ còn có đôi tình nhân trẻ, khoảnh khắc Lương Phi Phàm quỳ gối cầu hôn Cố Yên như một bộ phim lãng mạn.

“Em đồng ý!” Nói xong, hai người họ ôm lấy nhau.

Thì ra, trước khi trời long đất lở vẫn còn có thể đợi được đến ngày này, đúng là không uống công anh vượt qua trăm núi nghìn sông để đến đây.

Lý Vi Nhiên ôm chặt Tần Tang, hôn lên má cô, nhẹ nhàng bày tỏ lòng cảm kích: “Lần này thì đúng thật là nắm tay nhìn nhau, mất lệ nhòa.”

Đáng tiếc câu chuyện thần thoại cũng cần phải tỉnh giấc, sau khi tỉnh giấc, bên cạnh hoàng tử và công chúa có thể là ông đạo diễn đang nhảy dựng lên như bị điện giật.

Những móng tay giả bằng pha lê của Cố Minh Châu ấn vào cái đầu đang ngoe nguẩy của Cố Yên: “Đầu em có vấn đề gì không đấy! Cái thông minh tinh ranh của ngày thường đâu hết cả rồi? Chuyện như thế này mà cũng có thể nghe người khác được sao! Ngay cả việc đòi người ta cung cấp bằng chứng cũng không dám sao? Đầu óc em bị đem đi ngâm nước rồi hả? Không biết đường mà đến hỏi ý kiến chị? Chị với em cách xa hàng nghìn dặm hay trong mắt em không có người chị này? Bỏ đi mà không thèm mang theo cả tiền và điện thoại, em định chạy trốn cái gì? Đêm hôm khuya khoắt vật vờ ngoài đường, em tưởng ở đây an toàn lắm hả? Ngộ nhớ xảy ra chuyện gì thì làm thế nào? Em đã làm hỏng cả buổi tiệc chúc mừng rồi, cái đồ ngốc này, muốn làm chị tức chết hả?”

Cố Yên cúi đầu im lặng, mặc cho chị chút cả bỏ tức giận lên đầu mình. Bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy cánh tay Lương Phi Phàm, Cố Minh Châu mắng một câu, cô lại càng nắm chặt hơn một chút. Mọi người trong phòng đều im lặng, Lương Phi Phàm mỉm cười mỗi, nét mặt như đau mà cũng như cười.

Tần Tổng và Kỳ Nam, người bên phải, người bên trái ở phía sau Cố Minh Châu, cả hai đang dùng khẩu hình để phối âm với Cố Minh Châu, không ai ngờ được họ là những kẻ gan to tay trời đang chơi trò đạo diễn và diễn viên rất vui vẻ.

“Ui chao... Chị Minh Châu à, bớt giận đi, bỏ qua đi, chị xem chị đã âm ỉ cả buổi rồi, chắc cũng mệt lắm rồi, nên nghỉ đi thôi. Chúng ta ra ngoài ăn đêm đi, mọi người cũng đều chưa ăn tối mà.” Lý Vi Nhiên cuối cùng cũng lên tiếng, khi Lương Phi Phàm và Trần Ngô Bạch nháy mắt ra hiệu rút nhanh.

Cố Minh Châu cũng đã thấm mệt, lời của Lý Vi Nhiên như một cái thang, dĩ nhiên cô cũng muốn leo xuống. Lúc tới gần, cô không quên ấn vào đầu Cố Yên một cái: “Nói bao nhiêu cũng như nước đổ lá khoai, chị chỉ mong mai gả em đi luôn cho xong, để khỏi phải bận tâm!”

“Đúng! Đúng! Đúng! Gả cho anh tôi thì sẽ không làm cho chị Minh Châu phải bức tức nữa.” Kỷ Nam thò đầu ra cười.

Cánh tay Lương Phi Phàm đỡ Cố Yên dậy giờ cũng đã mỏi. Tần Tổng và Lý Vi Nhiên, Kỷ Nam cũng đồng thanh reo lên: “Ăn cơm, đi ăn cơm thôi... Bọn em đói lắm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: chương 34

Cả đoàn ào ào đi tới cửa hàng Thịnh Thế ăn khuya. Sau khi ngồi xuống, Lý Vi Nhiên thở phào vì mình còn sống sót ngồi đây sau vụ va chạm xe hơi với cột đèn đường, anh bắt đầu dẫn dắt mọi người xem xét lại nguyên nhân sự việc. Sau khi Vi Bác giành chiến thắng vụ đấu thầu, Dung Nham bị cha lên lớp cho thâm thâm. Anh ta sớm biết Lương Phi Phàm sẽ cầu hôn Cố Yên trong buổi tối chúc mừng sự hợp tác giữa Vi Bác và Lương thị, lúc đầu anh ta không biết dùng cách gì để mời đại ca đến, và đưa Cố Minh Châu đi, vì nếu ở đó, Minh Châu sẽ vạch trần màn kịch của anh ta. Anh ta lợi dụng tâm tư rối bời của Trần Doãn Chi cộng với việc ngày thường Cố Yên vẫn tự đắc rằng Dung Nham sẽ không dám lừa mình, anh ta đã thành công khi dùng đoạn hội thoại mà cho đến giờ Cố Yên vẫn không sao tìm ra một kẽ hở chứng tỏ anh ta lừa cô. Đứa con của Trần Doãn Chi là có thật, vị hôn phu của cô ta đúng thật là đang muốn cưới người khác. Lương Phi Phàm cũng đã nói chuyện với cô ta, và còn nói nhất định sẽ ra mặt giúp đỡ cô.

Sau này Cố Yên có muốn tìm anh ta gây chuyện cũng không có cơ gì, đã nói là đừng có suy nghĩ nhiều, vậy mà Cố Yên cứ nghĩ làm gì cho mệt!

Sau khi Cố Yên đi chưa được bao lâu thì đến giờ phát biểu, Lương Phi Phàm từ phía sau bước vào, tất cả các nhân viên đã vào chỗ ngồi của mình, buổi lễ cầu hôn bắt đầu, nghệ sỹ dương cầm mà Cố Yên thần tượng cũng đã lặn lội đường xa tới biểu diễn tại buổi lễ, trên màn hình tinh thể lỏng lớn là những bức ảnh vô cùng lãng mạn của hai người do chính tay Lương Phi Phàm chỉnh sửa, trên đỉnh của chiếc bánh cầu hôn chín tầng là chiếc nhẫn độc nhất vô nhị trên thế giới mà Lương Phi Phàm phải mất ba năm đặt hàng khắp nơi, những bông hoa hồng tươi tắn được xếp thành dòng chữ “marry me” cũng nhanh chóng được đưa tới buổi lễ...

Tuy nhiên, không có gì là trọn vẹn, vì tìm khắp nơi cũng không thấy nhân vật nữ chính.

Trong lúc hỗn loạn, Tần Tang lặng lẽ biến mất từ lúc nào không hay rồi đột nhiên gửi tin nhắn về tra hỏi: “Cái cục thịt trong bụng Trần Doãn Chi là của ai?”

Lý Vi Nhiên vừa đọc xong đã sợ vã mồ hôi, lập tức trả lời bà xã, nói rõ trắng đen: “Chắc chắn, chắc chắn không phải của anh! Anh xin thề, anh chẳng quen biết gì cô ta cả!”

Đội đến khi Lý Vi Nhiên hiểu rõ sự tình, lập tức đi tìm Cố Minh Châu và Lương Phi Phàm, căn cứ những tin nhắn đứt quãng mà Tần Tang gửi tới, ba người cùng nghĩ kè, Cố Minh Châu và Kỷ Nam phụ trách ở lại ổn định phía sau, Trần Ngô Bạch và Tần Tổng đi bắt kẻ tội đồ đã biến mất dạng từ lúc nào, còn Lương Phi Phàm và Lý Vi Nhiên chạy thẳng đến quán cà phê.

Lên xe chưa được bao lâu thì Tần Tang gọi điện đến, Lý Vi Nhiên im lặng lắng nghe một lúc thì đi óng nghe vào tai Lương Phi Phàm, bởi anh biết hạnh phúc của đại ca còn quan trọng hơn việc lái xe an toàn. Có lẽ do âm lượng được chỉnh quá to nên câu nói “mình yêu anh ấy” của Cố Yên truyền đến tai Lý Vi Nhiên rõ mồn một, Lương Phi Phàm đột nhiên đạp mạnh chân về phía trước, ngửa người ra phía sau như một chú ngựa khôn ngoan đang cất vó đứng lên, hai tay bám chắc tay cầm phía trên cửa xe... Anh đã có chuẩn bị trước, cứ khi nào bên kia đang nói thật lòng cũng có nghĩa bên này bọn họ dường như sẽ phải chơi trò mạo hiểm. Trong nháy mắt, cửa tiếp nhiên liệu rít lên ầm ầm như vừa bị đập nổ, chiếc xe đi loạng ngoạng một đoạn rồi va vào lề đường, sau đó bẻ lái lao về phía trước trong tiếng ma sát chói tai của lốp xe. Lý Vi Nhiên mặt đầy nước mắt lâm bầm cầu khẩn, Chị Yên à, chị bình tĩnh một chút đi! Có chuyện gì kìa nữa nói riêng với đại ca em! Em cũng có vợ yêu, chị đừng làm em phải chết trẻ ở đây nhé!

Cả buổi tối tâm trạng Cố Yên đã rối tung, chẳng còn tâm trạng để ăn uống nữa, cô nghiêng người về phía Lương Phi Phàm hỏi hột húp vài miếng canh. Lương Phi Phàm gấp thức ăn cho cô, kiên trì dỗ dành cô: “Em không thích ăn những món này à, để anh gọi món khác nhé?”

Cố Minh Châu thấy bộ dạng nũng nịu của cô thì lại nổi điên lên, cau mày lạnh lùng nói: “Lấy đâu ra mà lăm cái không thích thế hả? Ngoan ngoan ăn cơm đi!”

Cố Yên nghe xong liền ngồi ngay ngắn cúi đầu ăn cơm, Lương Phi Phàm thấy cô chịu âm ức như vậy cảm thấy đau lòng, lặng yên đưa mắt nhìn Cố Minh Châu, rồi vẫy tay gọi quản lý nhà hàng tới: “Mang cho tôi ít đồ ăn, nhớ làm ngọt một chút. Em có muốn ăn kem sau khi ăn cơm xong không?”

Anh ôm cô vào lòng hỏi ý kiến, Cố Yên chẳng dám ngăn mặt lên dưới ánh nhìn không hài lòng của chị gái, cô đưa tay cầu vào đùi Lương Phi Phàm. Lương Phi Phàm nhìn đau cười với người quản lý: “Làm đi, mang thêm mấy suất kem nữa nhé!”

Anh cũng để ý thấy An Tiểu Ly đang nháy mắt tinh nghịch với Trần Ngô Bạch khi nghe nói đến kem: “Anh em mà, phải đồng cam cộng khổ chứ! Sao lại để anh ấy chịu cầu cứu mình thế kia?”

Lúc giải tán, Tần Tang đứng ở cửa đợi Lý Vi Nhiên, Lương Phi Phàm đưa Cố Yên lên xe trước, rồi quay lại đến bên Tần Tang chân thành nói lời cảm ơn: “Tần Tang, cảm ơn cô!”

Anh biết, nếu không có người phụ nữ thông minh này, để Cố Yên tự nói ra những lời đó chắc cũng phải đợi vài ba năm nữa. Trước kia Lương Phi Phàm vẫn cho rằng, bà vợ của Tiểu Ngũ quá thông minh, anh rất không đồng tình với con mắt nhìn người của Lý Vi Nhiên, theo anh, phụ nữ mà kiến thức đầy mình sẽ rất khó để chung sống.

Tần Tang mỉm cười: “Không cần cảm ơn tôi, tôi nói thật đấy, đừng cảm ơn tôi, tôi làm việc này không phải để giúp anh, tôi chỉ đứng về phía Cố Yên thôi, tôi làm việc mà tôi cho là tốt cho cô ấy. Cho nên rất có thể một ngày nào đó anh sẽ rất tức giận với tôi, rồi như có ngày đó thật, tôi hy vọng lúc đó anh sẽ nhớ đến những lời này mà không trách tôi. Dầu sao thì xuất phát điểm của chúng ta đều là vì một người.”

Lương Phi Phàm nghe những lời này của cô, lặng lẽ suy nghĩ một lúc rồi mỉm cười: “Trách sao được... Thôi được, tôi biết rồi. Tần Tang, tôi rất vui vì được quen biết cô.”

Tần Tang nhẹ nhàng nâng váy theo nghi lễ cung đình cổ điển: “Rất hân hạnh.”

Chả trách... Lương Phi Phàm bỗng nhiên hiểu ra, chả trách lúc đầu Tiểu Ngũ quyết tâm đến vậy, cả giang sơn cũng không cần.

Lương Hạo Thiên vẫn dáng vẻ cũ, lưng hổ vai gấu hai mắt long lanh, nhảy mạnh từ trên máy bay riêng xuống. Cánh quạt máy bay trực thăng tạo thành những làn gió mạnh, Lương Phi Phàm nghiêng người che chở cho Cố Yên, anh gật đầu cười lạnh nhạt với người cha từ xa tới. Cố Yên cười ngọt ngào, ngoan ngoãn tiến lên phía trước ôm Lương Hạo Thiên: “Bác Lương, chào mừng bác trở về!”

Lương Hạo Thiên cười hiền từ đáp lại: “Tiểu nha đầu nhà họ Cố đã lớn thế này rồi à? Nhanh thật, mới đó thôi đã trở thành thiếu nữ xinh đẹp rồi.”

Cố Yên cười rồi nói cảm ơn, cô bị Lương Phi Phàm kéo mạnh trở lại vòng tay anh.

Lương Hạo Thiên cau mày, lấy mắt tờ báo mang từ trên máy bay xuống nhét vào tay con trai, trang nhất đều là những dòng tít giật gân – Tổng giám đốc Lương thị quý góa cầu hôn tiểu thư nhà họ Cố.

“Con trai, ta không thể không thừa nhận, con đã thừa hưởng tất cả các gen lãng mạn của ta và mẹ con.” Lương Hạo Thiên nháy mắt với con trai.

Lương Phi Phàm nhún vai, ôm Cố Yên vào lòng: “Đi thôi.”

Lương Phi Phàm định buổi tối sẽ cùng Cố Yên mở tiệc “tẩy trần” cho cha rồi hôm sau mới đi thăm Cố Bác Vân. Tuy nhiên, Lương Hạo Thiên sức khỏe vẫn rất dồi dào, ông nói lâu rồi không gặp đàn em cũ, bây giờ muốn đi thăm luôn.

Lúc mới đi, Lương Phi Phàm gọi điện thông báo cho Cố Minh Châu, tuy nhiên không tìm thấy cô. Bọn họ quyết định lên đường trước.

Cố Bác Vân rất cảm động, từ nhà đi ra rất xa để đón khách. Lương Hạo Thiên tiến đến vỗ mạnh một cái, Cố Bác Vân nín ho đỡ lấy: “Anh Thiên!”

“Sức khỏe cũng khá đấy!” Lương Hạo Thiên gật đầu khen.

Hai người đã lâu không gặp nhau, đương nhiên là muốn ôn lại chuyện năm xưa, bỗng chốc Lương Phi Phàm và Cố Yên trở thành người thừa. Cố Bác Vân cười xua tay: “Bọn trẻ các con ra ngoài chơi đi, để hai anh em ta nói chuyện thoải mái.”

Lúc Cố Minh Châu vội vàng đến thì cũng đã đến giờ cơm tối, trên con đường nhỏ bên ngoài cô gặp Lương Phi Phàm và Cố Yên đang đi bộ: “Hai người làm gì ngoài này thế?! Bác Lương đâu rồi? Cha đâu rồi?” Cố Minh Châu vồn vã hỏi.

Cố Yên chỉ vào trong nhà: “Cha và bác ấy đang nói chuyện bên trong chị ạ!”

Cố Minh Châu chẳng thêm bận tâm tới sự có mặt của Cố Yên, cô xông về phía Lương Phi Phàm trách móc: “Đã nói với anh là trước khi đến phải thông báo cho tôi biết, anh có não hay không hả?!”

Lương Phi Phàm hơi xì mặt. Cố Minh Châu quay người bước nhanh vào nhà. Cố Yên kéo tay Lương Phi Phàm, lè lưỡi: “Đạo này tâm trạng chị ấy không được tốt.”

Lương Phi Phàm thấy bộ dạng lạnh lợi đáng yêu của Cố Yên thì đâu còn tâm trạng so đo với Cố Minh Châu, anh ngửa ngáy trong lòng, nâng eo cô lên cúi đầu hôn nhẹ, Cố Yên né tránh, chui vào lòng anh cười khúc khích.

Trên con đường nhỏ xù, con gió mùa thu mang theo mùi vị của khói bếp bay đi khắp nơi. Hai người ôm nhau trong buổi chạng vạng êm đềm, áp áp, chỉ cảm thấy trong nhân gian không gì có thể đẹp hơn thời khắc này.

Giọng nói già nua của Cố Bác Vân lọt qua cánh cửa khép hờ truyền ra tận sân: “Bệnh của tôi, tôi biết rõ nhất. Trước khi chết chỉ có nguyện vọng như vậy. Tôi vốn vẫn lo lắng sẽ chết mà không nhắm được mắt, lần này đa tạ anh Thiên đã lo chu toàn!”

“Đừng nói vậy chứ, giữa hai chúng ta không cần nói hai từ cảm ơn. Tôi vội vàng quay về cũng không phải chỉ vì chuyện cầu hôn này mà cũng vì muốn đến thăm anh. Tôi không biết rằng anh kiên quyết chuyện này đến vậy... Bây giờ thì tôi đã hiểu, chỉ là... thằng con trai của tôi, tôi không quản được nữa

rồi, anh hiểu không?” Sự vững vàng và lão luyện trong con người đã từng trải qua bể dâu năm tháng thể hiện qua lời nói.

Cố Minh Châu nghe đến đây thì trong lòng bỗng cảm thấy nặng nề. Khi cô gõ cửa bước vào, Cố Bác Vân đứng dậy bắt tay với Lương Hạo Thiên: “Tôi hiểu.”

“Chào bác Lương! Chào cha!” Cố Minh Châu lễ phép chào hỏi.

Lương Hạo Thiên cười với Cố Minh Châu rồi quay người nói đùa với Cố Bác Vân: “Con gái anh đùa nào cũng như hoa như ngọc, chả trách anh lại phiền muộn đến vậy. Thế này đi, cứ gả Minh Châu cho Phi Phàm, chị em em em chẳng phải cũng thế cả sao?”

“Bác Lương toàn nói gì đâu! Cháu cũng muốn lắm, nhưng đâu có phúc như a đầu ngọc em gái cháu. Hơn nữa, chuyện này nếu như Phi Phàm không chịu, ai mà bắt anh ta được.” Cố Minh Châu cười đáp.

Lương Hạo Thiên lặng đi trong chốc lát, lập tức hiểu ra điều gì đó, nhìn ánh mắt hai cha con đang đầu đá lẫn nhau, ông lắc đầu cười, đúng là mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh.

“Thôi, tôi phải đi rồi, anh chú ý giữ gìn sức khỏe.” Lương Hạo Thiên vỗ vai Cố Bác Vân.

Cố Bác Vân vẫn muốn níu giữ, không nỡ chia tay: “Không làm thông gia được thì thôi đến ăn cơm cùng nhau cũng không được sao? Anh Thiên, anh từ xa tới, chắc chắn phải để tôi làm chủ nhà đãi anh bữa cơm chứ!”

Cố Minh Châu cũng vội vàng phụ họa: “Ngày nào cha cháu cũng nhắc đến bác, khó khăn lắm bác mới đến chơi một lần nên không thể để bác đi như thế này được? Bác ở lại ăn bữa cơm không được ạ? Cháu cũng đã nghe danh bác Lương đã lâu, vẫn muốn học hỏi bác chuyện trên thương trường.”

Lương Hạo Thiên lắc đầu: “Tôi vốn quay về vì chuyện hôn nhân của Phi Phàm... Bây giờ tôi đã nhận lời với anh rồi thì cũng không nên ở lại đây nữa để tránh sẽ thay đổi. Sáng sớm mai tôi sẽ quay lại Mỹ.” Ông vỗ vai người đàn em cũ.

Cố Bác Vân rất cảm động, lại có chút hổ thẹn: “Anh Thiên, tôi thật là... đáng chết.”

Cố Minh Châu nghe vậy thì chau mày, nhẹ nhàng ngăn lại: “Cha!”

“Được rồi, đừng nói những lời vô nghĩa thế! Anh giữ gìn sức khỏe cho tốt, chắc chắn tôi sẽ lại tới thăm anh.” Lương Hạo Thiên vỗ vỗ vai ông, gật đầu với Cố Minh Châu rồi đi ra.

Lương Phi Phàm vừa nhìn thấy cha đi ra thì đã biết đại sự không thành. Lương Hạo Thiên chỉ nói câu: “Cha đợi con ở trên xe” rồi đi ra ngoài.

Lương Phi Phàm nhăn mặt, Cố Minh Châu lạnh lùng bước ra: “Mọi người cứ đi đi, cha tôi hơi mệt nên hôm khác chúng ta gặp lại.”

Cố Yên lo lắng: “Cha sao thế chị?”

Cô muốn vào nhà nhưng bị Cố Minh Châu ngăn lại: “Cha đi nghỉ rồi, em đừng vào nữa. Không sao đâu, cha chỉ mệt chút thôi. Mọi người cứ đi đi.”

Cố Yên nghi ngờ, cô nhìn vào trong nhà, dù cô không muốn nhưng vẫn bị Lương Phi Phàm kéo đi.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Buổi tối Cố Minh Châu không về chung cư, Lương Phi Phàm đã đưa Cố Yên về tư dinh nhà họ Lương. Về đến nhà, Cố Yên vẫn có chút không vui, buổi tối Lương Phi Phàm dỗ dành mãi cô mới chịu ngủ. Anh nằm bên cạnh, ngắm nhìn cô dần chìm vào giấc ngủ mà vẫn chau mày, thì lặng lẽ thờ dài một cái.

Lương Hạo Thiên ở trong thư phòng đợi anh, cầm chai rượu rồi ngồi trên sofa tự rót cho mình một ly. Thấy anh bước vào, ông đưa cho anh một ly: “Sáng sớm mai cha sẽ trở về Mỹ.”

Lương Phi Phàm nhận ly rượu nhưng không uống mà đặt xuống bàn, anh rất ít khi uống rượu vào ban đêm, mũi Cố Yên rất thính, người thấy mùi rượu là đã bức tức rồi. “Con không đồng ý.”

“Con trai à, từ trước tới giờ hai chúng ta vẫn có thể hiểu nhau mà. Lần này ta không thể đứng về phía con được. Ta đã nhận lời với Cố Bác Vân.”

“Nếu như quan hệ giữa cha và Cố Bác Vân thực sự tốt đến vậy thì năm đó, khi ông ta gặp nạn, tại sao cha thấy chết mà không cứu?” Lương Phi Phàm ngồi xuống sofa, hỏi rất sắc sảo, anh vốn rất giỏi đi thẳng vào trọng tâm vấn đề.

“Cái giá để cứu ông ta quá đắt, sau khi ta đoán thấy không cần thiết phải như vậy. Nhưng giờ đây, đối với cuộc hôn nhân giữa con và Cố Yên, thái độ của ông ta có lợi cho ta, ta muốn thấy chuyện này thành công. Nói thật, ta không tán thành chuyện hôn nhân của hai đứa, đối với người đàn ông làm việc đại sự như con, Cố Yên chỉ là vật cản đường mà thôi. Nếu con muốn lấy con gái nhà họ Cố thì Cố Minh Châu mới là người thích hợp.” Lương Hạo Thiên tự xưng một đời anh hùng, tuyệt tình chính là cách làm của ông ta. Ngoại trừ đứa con nối dõi tông đường, ông ta không thêm để ý đến bất cứ người nào khác.

“Việc này cha không phải lo cho con!” Lương Phi Phàm nổi giận dưng dưng, ngắt lời cha. “Nhất định con sẽ lấy Cố Yên, nếu cha không giúp con thì cứ việc ra đi, con sẽ tự mình nói chuyện với Cố Bác Văn. Con cũng chỉ mời cha về cho có vậy thôi, con không muốn bị người ta cười nhạo nhà họ Lương chúng ta không có phép tắc. Nhưng mà tốt nhất cha cũng nên yên phận một chút, nếu để con phát hiện cha có tác động nhỏ nào... cha tự mình cầu nguyện đi.”

Anh ấn điện thoại trên bàn cạch một tiếng: “C, chuẩn bị khởi hành, đưa cha tôi về lại Mỹ, right now!”

Lương Hạo Thiên hiển nhiên hiểu rõ phong cách của con trai, xoa xoa tay, thần sắc trên mặt vẫn không thay đổi: “Con trai này, từ trước tới giờ ta chưa từng can thiệp vào bất cứ chuyện gì con làm, đó là bởi vì từ lúc con khôn lớn, ta phát hiện ra, ta đã không còn khả năng can thiệp vào chuyện của con. Nhưng điều này không có nghĩa là ta không quan tâm con, càng không phải là ta tán đồng tất cả các việc làm của con. Cho nên, nếu như việc sửa chữa sai lầm trong khả năng của ta làm con khó chịu, ta rất xin lỗi.”

Lương Phi Phàm bả vai cha cười nhạt: “Về điều này thì ý kiến của chúng ta hoàn toàn giống nhau. Nhưng cha yên tâm, con sẽ không vì cha không tán đồng mà xóa tên cha trong danh sách khách mời đâu, là người đã cho Lương Phi Phàm con một phần máu thịt, cha vẫn sẽ xuất hiện trong ngày trọng đại của con.”

Anh đứng lên đi ra ngoài, tay cầm vào nắm cửa rồi dừng lại một lát, xoay mặt qua một chút, nhẹ nhàng nói với người cha đang cầm ly rượu trong tay: “Thực ra cha hiểu hơn ai hết, bức di thư mà mẹ con để lại đó là giả, phải không? Chúng ta đều biết rõ... mẹ làm sao có thể tha thứ cho cha được chứ?”

Một người phụ nữ đã dùng cách kết thúc sự sống của mình để nói lên sự bất mãn với người chồng độc ác thì làm sao có thể để lại những lời lẽ khoan dung như vậy chứ? Đúng là vừa dối mình vừa dối người.

Sống nửa đời người để tôn sùng quan điểm “lợi ích là trên hết”, để rồi trải qua những ngày tháng nhớ nhung, hổ thẹn với vợ mình, những đau khổ, hối hận, dằn vặt của ông tưởng tôi không nhìn thấy sao? Chẳng qua tôi không muốn bồi thêm cho ông một nhát dao nữa thôi, thế mà bây giờ ông còn dám đến đây để giáo huấn tôi ư?!

Lương Phi Phàm để cửa mở rồi cứ thế đi ra, phía sau có tiếng thủy tinh va vào thảm nghe thật buồn. Anh cười lạnh lùng rồi bỏ đi, xem ra đêm nay sẽ có người thức trắng đêm rồi.

Cố Yên ngủ đến nửa đêm thì tỉnh giấc, nhắm mắt lay người bên cạnh, miệng nói nhỏ: “Khát nước...” Lương Phi Phàm ra ngoài lấy nước vào cho cô thì cô đã lại ngủ thiếp đi, anh khẽ gọi cô mấy lần không được, anh hôn lên khuôn mặt cô, đặt nước xuống bên cạnh và lại nằm xuống.

Đã là cuối thu, khí trời rất mát mẻ, còn chưa tới thời điểm lạnh giá của mùa đông nên Cố Yên vẫn chưa chịu bật điều hòa, cô thích cảm giác nằm trong chăn để cảm nhận không khí mát lạnh, Lương Phi Phàm ôm cô vào lòng, cảm thấy lòng mình ấm áp dần lên: “Cố Yên này, đã bao giờ anh kể với em về mẹ chưa nhỉ?” Anh nép vào cổ cô, hỏi nhỏ.

Cố Yên cứ thế ngủ, không hề hay biết nên không thể trả lời, anh cũng chẳng cần biết, cứ tiếp tục nói một mình: “Bà là người phụ nữ... rất tốt, giống như bà chủ trong gia đình. Có lẽ vì bà ấy quá tốt nên có rất nhiều việc bà chọn cách nhẫn nhịn. Rồi cũng đến một ngày... bà không thể tiếp tục nhẫn nhịn được nữa. Hôm đó trời thật đẹp, bà đến tìm anh ở phòng đầu kiểm, trông bà thật mệt mỏi... Sau khi gặp anh rồi bà vẫn kiên quyết tìm đến cái chết... Lúc đó anh mới mười lăm tuổi, sao bà lại nỡ... Những năm đầu tiên anh tìm vớt như một người điên ở khắp vùng biển đó... Thực ra bà không muốn bị tìm thấy nên mới chạy xa đến như vậy đúng không...? Sau này anh hiểu ra rằng... cứ để bà tự do tự tại dưới đáy biển... Cố Yên, em nói xem, nếu bà không yêu cha anh thì sẽ không làm như vậy đúng không?”

Anh luôn nghĩ thế cho nên anh vẫn kiểm chế mình không căm hận ông ấy... Thực ra ông ấy cũng thật đáng thương... Cố Yên ạ...”

Anh nhẹ nhàng thổ lộ, hơi thở ấm áp thổi vào phía sau tai Cố Yên. Cô cũng miên man không yên giấc, xoay người rúc vào lòng anh, cầu nhàu gì đó như thể đang không hài lòng. Lương Phi Phàm bị cô kẹp chặt như con cá, cười âu yếm, áp sát người cô rồi cùng chìm vào giấc ngủ.

“Cố Yên, rồi chúng ta cũng sẽ ổn thôi!”

Trên đời, điều khiến người ta không yên tâm nhất chính là khi nói câu: “Không có chuyện gì đâu, đừng có lo!”

Sao lại không lo được chứ? Cố Yên vừa sốt ruột vừa buồn bã, lần trước, sau khi dùng thuốc đặc hiệu của châu Âu, bệnh tình của Cố Bác Văn đã có tiến triển tốt, các bác sĩ đều nói có thể theo dõi thêm, thậm chí là làm phẫu thuật được, sao giờ lại không được khỏe nhỉ? Ngày cưới thì đang tới gần, cô và Phi Phàm vẫn chưa chính thức nói chuyện cưới xin với cha, chị gái mấy ngày nay đều túc trực ở phòng điều dưỡng và không cho cô vào thăm, hỏi chị thì chị chỉ nói không có chuyện gì đâu, đừng có lo, cứ yên tâm lo chuyện cưới xin đi.

“Cố Yên!” Cố Minh Châu lại gõ lên bàn lần nữa. “Thích cái nào?”

Cố Yên lấy lại thần thái, cười ngượng ngịu: “Dạ, cái nào cũng đẹp! Phải rồi, cứ đưa bản vẽ cho nhà thiết kế bảo họ làm theo là được, may vá làm gì cho phiền, chị cũng đã bận thế này rồi.”

Cố Minh Châu nhấp một ngụm cà phê đen, mảy hơi chau lại vì đắng: “Có bạn nữa thì chị vẫn muốn tự tay chuẩn bị đồ cưới cho em.” Cô nhìn dòng người đang đi lại vội vã bên ngoài, bỗng dưng nói chuyện rất tình cảm với Cố Yên. “Cố Yên này, thường ngày có thể chị đối xử với em hơi khắt khe, cũng là vì chị chẳng còn cách nào khác, việc kinh doanh lớn như vậy, chị không thể chu toàn mọi chuyện được.”

Cố Yên cười tình nghịch, đùa với Cố Minh Châu: “Chị, sao bỗng nhiên chị lại hiền lành với em thế?”

Cố Minh Châu kéo tay cô đặt lên bàn, cười dịu dàng: “Cố Yên, thực ra chị vẫn biết em là cô gái tốt, còn Lương Phi Phàm thì không thể tính là người tốt. Tuy nhiên, cách anh ta đối xử với em thì không có gì để phàn nàn. Qua bao trở ngại, cuối cùng bọn em cũng sắp ổn định rồi, sau này em nên bớt ương ngạnh đi, đừng có động một cái là nổi nóng, cho dù có người cưng chiều em thì em cũng nên ngoan ngoãn một chút.” Cố Minh Châu dặn dò em gái.

Cố Minh Châu rất ít khi nói chuyện thân mật với em gái, lần này cô khiến Cố Yên cảm thấy rất ấm áp. Như vừa nhớ ra chuyện gì, Cố Yên hỏi: “Chị, tối nay em đến thăm cha nhé!”

“Em đi chỉ làm cha không có thời gian nghỉ ngơi thôi. Đợi vài ngày nữa, chuẩn bị đám cưới tạm tạm rồi hãy đến.” Cố Minh Châu cúi đầu khuấy đường trong ly cà phê.

Cố Yên nhún mày không nói nữa.

Những ngày này, Lương Phi Phàm luôn đầu tắt mặt tối, làm việc để dành thời gian đi nghỉ tuần trăng mật, những công việc chuẩn bị trước đám cưới thì Cố Yên tự mình gánh vác. Hôm nay, khi đang mài miết chọn màu rèm cửa thì có điện thoại từ nhà họ Cố gọi tới, thì ra đó là người quản gia già đã theo cha cô bao nhiêu năm – Lão Đoạn, giọng nói già nua cất lên khó nhọc, nghe không rõ ràng có vẻ như muốn Cố Yên tới viện thăm cha. Cố Yên gác máy, trong lòng lo lắng, tâm trí rối như tơ vò, dường như mọi thứ trong dự cảm của cô đều đúng.

Hai người bảo vệ trong bộ đồ đen đang đứng ở cổng viện ngạc nhiên khi thấy Cố Yên bước từ trên xe xuống, hai người đã nhận ra cô, cùng chào: “Yên tiểu thư!”

Cố Yên gật đầu về hoài nghi, nghe cách xưng hô có vẻ như đó là người Lương Phi Phàm sai tới, nhưng đã xảy ra chuyện gì chứ? Bọn họ làm gì ở đây? Cô đi thẳng vào trong, hai tên bảo vệ nhìn nhau rồi tiến đến, do dự không biết có nên ngăn Yên tiểu thư lại không, Cố Yên chau mày tỏ vẻ bức tức, hai cánh tay đang gơ lên lưng chừng tự động buông xuống.

Cố Bác Văn nằm trên ghế võng dưới bóng cây, mấy ngày không gặp ông đã gầy đi ít nhiều. Cố Yên cảm thấy trong lòng xót xa, cô quỳ xuống bên cạnh, nhẹ nhàng vỗ vai ông: “Cha!”

Cố Bác Văn mở mắt, nhìn thấy Cố Yên, ông gắng gượng ngồi dậy, hơi thở không đều. Ông nắm tay Cố Yên mà bàn tay toát mồ hôi lạnh, dường như ông đang muốn nói với cô điều gì đó thì lại ho đến long trời lở đất. Cố Yên sợ hãi, vỗ vào lưng cho ông dễ thở: “Cha đừng vội, cứ từ từ nói. Cha thấy sao rồi ạ?”

Khuôn mặt già nua của Cố Bác Văn trở nên tím tái, sau cơn ho, ông nhổ ra cả đờm lẫn những máu, người cũng bị co cứng. Cố Yên hốt hoảng kêu người đi gọi bác sĩ tới.

Sự hỗn loạn này đã kinh động đến Cố Minh Châu, cô vội vàng từ công ty chạy tới. Khi tới nơi, đầu tiên cô nhìn qua Cố Bác Văn đang ngủ, rồi hỏi tình hình cụ thể từ bác sĩ. Tiễn bác sĩ xong, cô gọi Cố Yên tới sảnh tiếp khách: “Chẳng phải đã bảo em đừng đến rồi sao?” Giọng cô không hề có ý trách móc, chỉ có sự mệt mỏi đang ngự trị trên khuôn mặt.

“Rốt cuộc có chuyện gì? Chị, chị giam lỏng cha đấy à?” Cố Yên nghi ngờ.

Cố Minh Châu xoa huyết thái dương, cô phục sát đất đám đàn em ruột thịt của Lương Phi Phàm. Cô đã dặn đi dặn lại bao lần, nếu Cố Yên tới nhất định phải ngăn lại rồi gọi điện báo cho cô. Tại sao Cố Yên vẫn vào được?

“Lại đây!” Cô vô ý lên sofa bên cạnh, tới nước này cô cần nói chuyện nghiêm túc với Cố Yên. “Chị vốn định giấu em, đợi bọn em cưới nhau rồi mới nói. Mấy ngày này chị ngăn cản không cho em tới, bởi vì cha vẫn khẳng khái nói em không thể lấy Lương Phi Phàm được.”

“Tại sao?” Cố Yên không hiểu chuyện gì đã xảy ra. “Tại sao lại phải giấu em? Chẳng phải chị đã nói cha rất vui vì em sắp kết hôn sao? Huống hồ làm sao chị có thể giấu được? Lễ nào đám cưới của em lại không cho cha đến dự? Tại sao cha lại không đồng ý?”

Cố Minh Châu vuốt tóc em gái: “Đừng vội, em nghe chị nói đã.” Cô vỗ về sự nóng vội của Cố Yên, kéo Cố Yên đến ngồi lên sofa, từ từ kể lại đầu đuôi câu chuyện. “Vì sao cha không đồng ý... Cha có lý do của cha. Cũng giống như chị cảm thấy Lương Phi Phàm hợp với em, cha lại không thấy như vậy, huống hồ người già thường hay ngoan cố, bệnh của cha làm tính tình ông thay đổi rất nhiều, đơn giản là bây giờ chị cảm thấy ông rất khó hiểu.” Cố Minh Châu nhắm mắt, mệt mỏi dựa vào sofa, mấy ngày nay đầu trí với Cố Bác Văn, vừa nói lý vừa nói tình, cô thực sự đã kiệt sức.

Nghe vậy, Cố Yên đã hiểu ra ít nhiều, cô biết cha không thích Lương Phi Phàm lắm, nhưng đã bao năm trôi qua, gờ phản đối cũng có nghĩa lý gì đâu cơ chứ, cô thăm nghĩ như vậy.

“Chị, đêm nay em ở lại đây, ngày mai em sẽ tự nói chuyện với cha.” Cố Yên nói.

Cố Minh Châu nhắm mắt nghỉ ngơi hồi lâu: “Ừ, cũng được.” Cô đứng dậy đi vào phòng. “Chị đi thu dọn một chút, tối nay hai chúng ta cùng ngủ ở đây.”

Cố Yên gật đầu. Cô ngồi thêm một lát rồi ra khuôn viên gọi điện cho Lương Phi Phàm nói rằng tối nay không đi được.

“Anh đến đón em rồi sáng mai lại đưa em đi sớm được không?” Qua điện thoại cũng tưởng tượng ra anh đang chau mày.

Cố Yên khẽ cười: “Em phải nói chuyện cụ thể với chị gái về tình hình của cha, có thể ông có chút hiểu nhầm. Thế này đi, trưa mai em sẽ đi ăn với anh nhé?”

Lương Phi Phàm “ừ” một tiếng rồi giải thích một chút cho cô yên tâm: “Vài ngày trước, Cố Minh Châu cũng mới nói với anh về tình hình của bác Cố, anh cho là bác Cố chỉ nhất thời cố chấp thôi. Minh Châu có thể giải quyết được, gần đây em lại bận lo cho đám cưới nên anh chưa nói với em. Yên Nhi?” Cô im lặng hồi lâu nên anh phải gọi xem cô còn nghe máy không.

“Vâng, em vẫn đang nghe. Em không trách anh đâu, tuy nhiên, anh và chị đừng giấu em như vậy, em sẽ không vui đâu. Chị gái và cha không dễ tính cho lắm, anh cũng không nên giúp chị ấy giam lỏng cha như vậy.”

Lương Phi Phàm im lặng rất lâu, rồi nhẹ nhàng nói: “Đúng thế, anh sai rồi.”

“Phi Phàm, em biết anh có thể giải quyết rất nhiều việc cho em, nhưng kết hôn là việc của hai chúng ta, dù thế nào đi chăng nữa, em hy vọng anh sẽ để em cùng đối mặt, dù em chỉ ở bên nhìn anh thôi cũng được. Có được không?” Giọng cô nhẹ nhàng, êm ái, trong buổi đêm dịu dàng lại càng lay động lòng người.

Lương Phi Phàm nở nụ cười rồi “ừ” một tiếng, hai người không còn gì để nói mà chỉ nghe hơi thở của nhau qua điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Cố Yên tắm xong, vừa lau mái tóc ướt vừa bước vào phòng, ngoài ban công có đóm sáng lờ mờ của đèn thuốc lá. Cố Yên đẩy cửa bước ra, nhẹ nhàng quờ trách: “Chị... đừng hút thuốc nữa!”

Cố Minh Châu đang thất thần, khi thuốc trong tay bị Cố Yên giật lấy cô mới tỉnh táo đôi chút. Mặc kệ Cố Yên dụi tắt thuốc đang cháy dở, cô cười và nói giọng khàn khàn của người hút thuốc: “Tiểu Yên, mấy đêm nay chị đều mơ thấy di Nguyễn. Di ấy dặn dò chị phải tổ chức đám cưới cho em thật chu đáo... Hôm nào chúng ta đi thăm di ấy nhé, chắc hẳn di ấy không yên tâm về em. Trước kia di ấy thường nói, khi chúng ta kết hôn phải thế này thế kia, bây giờ... cuối cùng cũng kết hôn thật, di ấy nhất định sẽ cảm thấy rất vui.”

Cố Yên vắt khăn tắm lên vai, ngồi xuống bên cạnh Cố Minh Châu, gật đầu không nói. Di Nguyễn, người bạn thân nhất của cô và chị gái, tại sao lại không hiện về trong giấc mơ của cô nhỉ? Cố Yên thở dài rầu rĩ.

“Em cảm thấy cuộc đời mình đau khổ nhất khi nào? Khi mẹ mất hay khi di Nguyễn mất?” Giọng Cố Minh Châu rất mông lung trong đêm tối.

Cố Yên nhắm mắt lại, suy nghĩ rất lâu rồi khẽ đáp: “Thực ra, cái chết không phải thứ khiến em đau khổ nhất. Con người ai rồi cũng phải chết... Lúc em đau khổ nhất là khi Phương Diệc Thành bỗng nhiên biến mất. Lúc đó cha bị đưa đi rồi, di Nguyễn thì ngã bệnh, chị suốt ngày không có ở nhà, mỗi ngày em đều thấy mâu thuẫn, muốn anh ấy quay về nhưng lại hận anh ấy... Biết rằng anh ấy không hề sai nhưng lại chẳng biết nên trách ai ngoài anh ấy... Lúc ấy em cảm thấy mình sống thật vô nghĩa...” Các ngón tay cô dụi dụi thuốc của Cố Minh Châu trong gạt tàn một cách vô thức.

Cố Minh Châu cười rất tươi: “Cố Yên, em thật chẳng biết đến đau khổ của cuộc đời.”

Những ngày Cố Yên cảm thấy đau khổ ấy, Cố Minh Châu chẳng qua cũng vừa mới tốt nghiệp đại học. Một cô gái học ngành thiết kế thời trang lại phải nghĩ hết cách tạo quan hệ, đàm phán điều kiện để cứu gia đình đang trong cơn sóng gió. Tuy nhiên, chính trong lúc ấy, Cố Minh Châu cũng không hề cảm thấy khó khăn.

“Còn chị thì đã không còn nhớ được thời điểm đau khổ nhất nữa rồi... Nhưng mà, có một chuyện cực kỳ đau khổ. Năm đó, cha xảy ra chuyện, chị tìm khắp những người có thể giúp nhưng chẳng có ai muốn gặp. Sau đó, chị chẳng còn đường nào để đi, chị nghĩ công việc làm ăn của cha là một nhánh của Lương Hạo Thiên, mặc dù nói là đã độc lập nhưng có lẽ cũng nên thử đi tìm ông ta. Không ngoài dự đoán, ông ta cũng không muốn gặp chị, nói là không ở trong nước. Thực ra chị biết, chuyện này chắc chắn chính phủ sẽ truy cứu đến cùng. Lúc đó chị đã tuyệt vọng...”

Cố Minh Châu bình thản kể, chuyện lớn năm đó chẳng qua cũng chỉ là quá khứ qua rồi kể nhẹ nhàng của cô.

“Tuy nhiên hôm đó, sau khi ra khỏi nhà họ Lương, chị bị người ta mời đến một nơi để gặp Lương Phi Phàm.”

“Anh ta vẫn lạnh lùng như trước nhưng rất khách sáo, anh ta hỏi em thế nào rồi, có phải đang rất đau khổ không...”

Cố Yên đã ngồi xuống ghế, khom lưng ôm lấy đầu gối, nghiêng đầu lắng nghe chị gái. Nghe thấy cái tên Lương Phi Phàm, cô mỉm cười, chuyện Lương

Phi Phàm cứu cha cô, sau này cô cũng đã nghe Ký Nam kể qua rồi.

“Lúc đó chị đã sức cùng lực kiệt, không còn tâm trí đâu mà đòi co với anh ta. Chị nói với anh ta, chỉ cần anh ta cứu cha ra, chị bảo đảm anh ta sẽ đạt được thứ mình muốn. Vì vậy... kỳ thực năm đó cha nổi giận đuổi em đi như vậy chính là bởi khi đi đón ông... chị đã thêm mắm thêm muối vào tin tức về cái chết của di Nguyễn, chị cố tình làm cho ông tức giận. Chị đổ hết tất cả lỗi lầm lên đầu em bởi chị muốn đẩy em đến bên Lương Phi Phàm” Cố Minh Châu bỗng nhìn về phía chân trời, miên man kể.

“Thù đoạn của anh ta cũng thật ghê gớm. Em có biết rằng, thế lực của anh ta lúc bấy giờ kinh khủng đến mức nào không? Sợ rằng Ký gia thời bấy giờ cộng thêm Chu Yên Hồi bây giờ cũng không bằng một nửa của anh ta năm đó đâu. Nhưng chỉ vì một mình em mà anh ta không chút do dự ký một bản hòa ước bí mật với chính quyền, giải tán hết sạch giang sơn tự mình gây dựng bấy lâu và trở về Lương thị kế thừa công việc làm ăn của gia đình. Ha ha... Đúng thật là...” Cố Minh Châu không nói tiếp được nữa, khom lưng ôm lấy vai mình rất lâu. Ở bên cạnh, Cố Yên cũng chẳng nói câu nào.

Cố Minh Châu rất muốn biết về mặt của em gái. Trên thương trường, khi hai bên đối đầu nhau thì ánh mắt chính là bộ phận quan trọng để truyền tải thông tin, nhưng hiện giờ, cô không đủ dũng khí để nhìn vào mắt em.

“Chị cũng phải công nhận rằng, lúc đầu, khi đưa ra quyết định như vậy thì tám mươi phần trăm đơn giản chỉ là một vụ giao dịch, hoàn toàn không xuất phát từ hạnh phúc của em, hoàn toàn không biết được sau này hai người sẽ hợp nhau, có thể nói, khi đó chị có ý nghĩ là phải hy sinh em. Cố Yên, chị rất xin lỗi, cho dù giờ đây em đang rất hạnh phúc nhưng mỗi khi nhớ tới chuyện này, chị lại thấy vô cùng có lỗi.”

“Chị! Rốt cuộc chị đang nói thật đấy chứ?” Cố Yên sờ lên tai mình, cảm thấy thật ngạc nhiên, quả thực là giờ đây cô cũng không dám tin vào tai mình.

Cố Minh Châu gật gật đầu, mắt vẫn hướng xuống đất: “Rất lâu sau này cha mới biết và trần trụi về chuyện này, bao nhiêu năm nay ông vẫn cảm thấy hổ thẹn và không dám đối mặt với em. Ông luôn cho rằng chị đã bán đứng em, em đi theo Lương Phi Phàm là một sai lầm. Huống hồ em cũng biết, ông rất quý Phương Diệc Thành, cho dù tất cả chuyện này có thể nói đều do Phương Diệc Thành gây ra. Ông luôn cảm thấy em phải chịu áp lực vì mình... Hiện giờ, sau khi thảo luận thì tổ chuyên gia gồm rất nhiều bác sĩ giỏi do Lương Phi Phàm mời từ châu Âu tới nói rằng tế bào ung thư trong cơ thể cha sơ bộ đã được khống chế, tác dụng của loại thuốc mới rất tốt cho bệnh tình của ông, cho nên có thể tiến hành phẫu thuật cắt bỏ các khối u di căn. Đúng lúc bọn em muốn kết hôn, cha cho rằng chị lại muốn đem em ra để trao đổi, cho nên ông kiên quyết phản đối. Bao lâu nay chị vẫn giấu em và ông ấy, cuối cùng thì cũng không giấu được nữa.”

Cố Minh Châu đã nói ra hết mọi chuyện, lòng cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng, cô đứng dậy bước tới bên ban công, chờ đợi phản ứng của cô em gái.

Cố Yên vẫn ngồi trên ghế, hai tay nắm tai như thể đứa trẻ bị phạt khi làm sai điều gì, cô đang từ từ suy nghĩ về những lời Cố Minh Châu vừa nói, một lúc lâu sau, đêm đã lạnh dần, trên hàng mi dài của cô dường như đã đọng lại một lớp sương, mái tóc ẩm ướt phủ lên lưng khiến cô lạnh đến tê tái.

Những điều chị cô vừa nói... mới lạnh lùng, vô tình làm sao, lại cũng hợp tình hợp lý làm sao.

Sau cái đêm mưa đó, cô tỉnh dậy thì đã ở nhà họ Lương rồi, Lương Phi Phàm giống như chúa cứu thế từ trên trời xuất hiện, lúc đó cô rất đau khổ chẳng buồn hỏi anh ta về nguyên nhân kết quả sự việc, sau này cô dần được anh giải thoát khỏi ký ức về vụ tai nạn đó, rồi sau đó cô không bao giờ muốn hỏi nữa. Cô chỉ đơn giản nghĩ là, sự xuất hiện của Lương Phi Phàm lúc đó chỉ là sự trùng hợp do số phận an bài mà thôi.

Bây giờ chị lại nói... đây là một vụ giao dịch.

Cố Yên cảm thấy, cô cần có thời gian.

“Em buồn ngủ rồi, em đi ngủ trước đây.” Cố Yên nhảy xuống khỏi sofa, không mang giày mà nhón chân trở về phòng, leo lên giường trùm chăn ngủ.

Rất lâu sau Cố Minh Châu mới vào ngủ, người cô rất lạnh và có mùi thuốc lá. Buổi tối hôm đó, trong tấm chăn lạnh, hai chị em đều trần trọc khó ngủ nhưng ai cũng giả vờ như đang ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau, Cố Minh Châu đau đầu mờ mắt ra thì đã không thấy Cố Yên đâu. Cô chỉ để lại tờ giấy nhắn lại là có việc, Cố Minh Châu mỉm cười đi rửa mặt mũi rồi ra ngoài ăn sáng.

Cố Bác Vân ngủ ngon được một giấc nên tình hình đã ổn định hơn nhiều. Nhìn thấy Cố Minh Châu bước ra từ trong phòng ông run run cầm tờ báo trong tay, không có gì để nói chỉ nhìn cô với ánh mắt như lửa đốt.

“Chào buổi sáng!” Cố Minh Châu ngồi đối diện với ông, pha một ly cà phê hòa tan nhâm nhi một cách nhàn hạ.

“Hôm nay không phải đi làm sao?” Cố Bác Vân thấy cô không đi lại nhanh nhẹn như thường ngày nên hỏi.

Cố Minh Châu vâng một tiếng rồi nói: “Tuần này con tự cho phép mình nghỉ ngơi, tháng sau là đám cưới của Cố Yên rồi, thân làm chị như con cũng nên lo liệu một chút chứ!”

“Thế nó đâu?”

“Mới sáng sớm đã đi rồi, nó bây giờ cẩn thận lắm, cái gì cũng phải tự mình đi chọn cơ, bận đến bù đầu.” Cố Minh Châu cũng lấy một tờ báo xem qua loa, Cố Bác Vân cười nhạt rồi cũng quay sang xem tờ báo của mình: “Minh Châu, nó vẫn là con gái ta.” Hôn nhân từ xưa tới nay phải có cha mẹ đồng ý và có người mai mối, con có thể với tay che trời được nhưng nó muốn lấy chồng thì vẫn phải được ta đồng ý mới được.

Cố Minh Châu “ạ” một tiếng, rồi gấp báo lại đặt sang bên: “Con đi đây, trưa nay con không về, tối con sẽ đến ăn cơm với cha.”

Cố Bác Văn chẳng nói một lời.

Cố Minh Châu vừa bước ra ngoài vừa kiểm chế không quay trở lại, thực ra vừa rồi cô rất muốn hỏi cha một câu: “Thế còn con, lẽ nào con không phải con gái cha sao?”

Hà tất phải như vậy, vừa một người lại vừa một mình.

Người ta thường nói, bạn thân là đối tượng tốt nhất để nói chuyện nhưng gọi điện cho Kỳ Nam thì người nghe điện thoại lại là Lý Nham còn đang ngủ, ngoác miệng “a lô” một tiếng, Cố Yên ở đầu máy bên này im lặng một lát, nói qua loa vài câu rồi gác máy. Cô gái đang yêu mãnh liệt này làm sao có thể hiểu được nỗi bàng hoàng, day dứt của cô lúc này.

Còn An Tiểu Ly thì sao nhỉ? Chỉ sợ rằng cô sẽ ngồi ngay ngắn trước mặt Cố Yên, nghiêm túc đề nghị Cố Yên trả lời nhanh các câu hỏi như: Dứa hay quýt? Chuối hay táo? Bàn chải đánh răng hay tắm bông? Lương Phi Phàm hay Phương Diệc Thành?... Có lúc Cố Yên bị cô xoay cho chóng hết cả mặt, cảm thấy thật áy náy cho Trần Ngộ Bạch, phải ăn đời ở kiếp với phụ nữ kiểu này, tim anh ta chắc phải khỏe lắm.

Đành đi tìm Tang Tang vậy!

Cửa quán cà phê đã mở, Cố Yên đẩy cửa bước vào. Tang Tang đang ngồi ở chỗ có nhiều ánh sáng mặt trời nhất, tận hưởng ly cappuccino sau bữa sáng. Hai bộ thìa đĩa đã dùng xong vẫn đang bày trên bàn, chắc Lý Vi Nhiên mới đi khỏi.

“Ái chà, mới sáng sớm đã đến để đèn cốc cho mình đây à?” Tang Tang đùa với cô.

“Mình cũng đang đói đây!” Cố Yên đẩy chiếc đĩa trống không trước mặt ra, đòi đồ ăn sang.

Tang Tang ngoài miệng thì cứ đòi nợ nhưng vẫn vào bếp nấu bữa sáng cho Cố Yên, chiếc chảo rán đặc chế hình trái tim tạo thành miếng trứng rán rất dễ thương, lòng đỏ trứng gà tươi ngon dường như vẫn còn một lớp mỏng đang phập phồng ở bên trong, đồ tương ngâm từ đêm hôm trước được xay thành nước đậu nành thơm nồng, thêm một chút đường dịu ngọt.

Tâm trạng của Cố Yên được bữa sáng thơm ngon này sưởi ấm ít nhiều, ăn xong rồi nhưng cô vẫn chưa thấy đã nên rót một cốc sữa đậu nành để uống.

“Bà chủ, hôm nay bản cô nương bao luôn quán này, đóng cửa nhanh lên.” Cố Yên chỉ tay ra lệnh cho Tang Tang.

Tang Tang bắt lực nhìn lên trời: “Nếu biết trước ở đây có một bà cô như cậu thì ngày trước có cho kèo mình cũng chẳng dám gả về nhà này.”

Cố Yên tự coi những lời này là kiểu nói ngọt ngào theo kiểu của Tang Tang: “Hồi!”

“Đáp!” Tang Tang khóa cửa, pha một tách cà phê và lấy quyển sổ ghi chép của cô rồi ngồi xuống.

“Lúc bắt đầu một cuộc tình quan trọng hay hiện tại quan trọng?”

“Hiện tại.”

“Cho dù là lúc bắt đầu không được vừa ý lắm?”

“Ừ.”

Tang Tang trả lời không cần suy nghĩ, cô đeo kính vào rồi bật máy tính lên. Dáng vẻ thanh thoát khiến Cố Yên không tin tưởng lắm: “Tần Tiểu Tang, cậu tập trung chút đi.”

Tang Tang nâng ly cà phê uống một ngụm rồi tựa người ra phía sau một cách nhàn hạ: “Được rồi! Được rồi! Mình đang tập trung đây. Cố Yên tiểu thư, cô có biết tỷ lệ đầu thai làm người của một sinh mệnh nhỏ thế nào không? Đến bây giờ mà cậu chưa bị chết yểu đã là may mắn lắm rồi, lại còn may mắn sinh ra có đôi có cặp, sau đó gặp được nhau trong biển người mê mông này, rồi lại yêu nhau... Cậu nghĩ xem, chuyện này thật không hề dễ dàng.”

“Cậu chưa ngoa thật đấy Tần Tiểu Tang, thế ý cậu là gì nào?”

“Ý mình là, cuộc đời ngắn ngủi, cậu hà tất lúc nào cũng phải khiến bản thân đau khổ chứ?”

Cố Yên nghe vậy cười lớn: “Suy luận vớ vẩn!”

Tang Tang chọc được Cố Yên cười, trong lòng cũng thấy vui lên. Hai người phụ nữ ngồi đối diện nhau dưới ánh mặt trời mùa thu sáng khoái, thủ thi chuyện trò. Bên ngoài là cây ngô đồng cành lá xác xơ báo hiệu mùa đông đang đến gần, lòng người cũng ấm áp dần lên.

Gần đây Tang Tang rất mê mua sắm qua mạng, cô đưa hết những thứ mua được cho Cố Yên xem, hai người đang thảo luận hứng thú thì Lương Phi Phàm gọi điện đến: “Em đang ở đâu vậy?”

“Có chuyện gì thế anh? Cố Yên nói với anh bằng giọng bình bình.

Lương Phi Phàm một tay giữ điện thoại, một tay ra hiệu dặn dò thư ký trình tự đưa ra văn bản, thực ra anh muốn hỏi xem Cố Yên nói chuyện với cha cô thế nào rồi, nhưng lại nghĩ nếu hỏi vậy có vẻ hơi nhỏ nhen, nên chuyển chủ đề: “Trưa nay em muốn ăn gì?”

“Để sau nhé! Có lẽ em không qua được đâu, anh đừng đợi em.”

Cặp lông mày sắc lẹm của Lương Phi Phàm chau lại, anh hỏi cô: “Sao vậy em?”

“Em đi cùng Tần Tang rồi, lát nữa bọn em đi dạo phố, nếu muộn em sẽ ăn cơm luôn với cô ấy. Nói chuyện sau nhé, anh đang bận việc mà.”

Nghe cô nói đang ở cùng Tần Tang thì Lương Phi Phàm cũng không nói gì nữa, cuối cùng anh dặn dò: “Buổi tối em về nhà luôn nhé, chúng mình cùng ăn cơm, được chứ?”

Cố Yên “ừ” một tiếng rồi gác máy. Tần Tang nhìn qua vẻ mặt không mấy tự nhiên của cô, không nói gì. Cố Yên đợi một lúc lâu cũng không thấy cô cất lời, thờ dãi: “Tang Tang, cậu dùng cái kho lý luận của cậu để mở đường cho mình không được sao?”

Tần Tang xoa những ngón tay thon dài của mình trên ly cà phê, khẽ cười: “Thực ra trong lòng cậu đã có cách rồi đúng không? Chẳng qua là đã quen hỏi ý kiến người khác, bây giờ chuyện liên quan đến người ấy, cậu nhất thời không biết phải làm sao thôi. Mình không biết cụ thể chuyện giữa các cậu, cậu đòi mình khuyên nhủ cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cố Yên, mình chỉ thành thật khuyên cậu rằng, hãy nghe theo sự mách bảo của trái tim.”

Cố Yên không giống như An Tiểu Ly, cô không cần Tần Tang khuyên nhủ, cô hiểu rõ lòng mình, cái cô cần là Tần Tang cùng cố thêm cách nghĩ của cô mà thôi.

“Mình biết...” Cố Yên ngoảnh đầu nhìn dòng người đi lại ngoài cửa sổ, cô suy nghĩ cả đêm nên đã sớm bình tâm trở lại. Phải nói rằng, trong chuyện này, người tổn thương nhất e rằng là chị Minh Châu, bao năm nay chắc chắn chị đã rất hồ thẹn, bất an. Còn Lương Phi Phàm, không cần biết ngày trước anh đã thỏa thuận gì với Minh Châu, nhưng xuất phát điểm có lẽ vẫn là tình yêu? Huống hồ dựa vào cái gì mà yêu cầu người ta phải chịu tổn thất lớn như vậy để cứu gia đình họ? Tình hình lúc đó, chỉ cần có thể cứu được cha tự cô cũng nguyện hy sinh mọi thứ.

Hơn nữa, sự hy sinh này lại là những ngày tháng vô ưu vô lo trong suốt bảy năm sống trong tình thương yêu vô bờ bến của Lương Phi Phàm, đẹp đến nỗi không có gì có thể xứng đáng với hai chữ hy sinh.

Đã gọi là quá khứ chẳng phải là những tháng ngày đã qua hay sao, bói móc lại thì có gì hay ho đâu chứ?

Cố Yên không đến Lương thị tìm Lương Phi Phàm mà đi dạo phố với Tần Tang cả buổi chiều, đi đến lúc mệt rồi hai người bắt xe đến cửa hàng KFC mà Cố Yên thích để uống nước.

Hai người hứng khởi gọi món rồi Tần Tang ngồi bên cửa sổ nơi vắng người ở đại sảnh, than thở: “Nếu như cậu vẫn còn vương vấn quá khứ thì nhất định sẽ bị trời phạt đấy, có một người đàn ông tuyệt vời như vậy vẫn không vừa lòng, tổn thọ cho mà xem.”

“Thật sao? Nói tiếp đi, nói cái gì để củng cố chút niềm tin cho mình.” Cố Yên ngửa mặt lên cười, lời Tần Tang nói luôn khiến người khác cảm thấy mạnh mẽ. Lúc này đây cô rất cần sự mạnh mẽ đó.

Tần Tang dùng thìa khuấy nước sốt cà chua trong chiếc hộp nhỏ, làm ra vẻ trầm tư: “Người ta không thể tắm hai lần trên cùng một dòng sông, cậu của lúc bắt đầu và cậu của hiện tại đã không còn là một bản ngã nữa rồi, mà là hai cái tôi có quan hệ tương hỗ, cho nên cậu của hiện tại không cần phải gánh chịu bất cứ những sự bất hạnh nào của cậu ngày xưa nữa. Như thế đã được chưa?”

Cố Yên bị chọc cho vui đến nỗi híp mắt: “Cũng tạm tạm.”

Khi Cố Yên về đến nhà họ Lương thì đã sẩm tối. Người làm nói ông chủ đang ở dưới. Cố Yên thay đồ xong liền xuống bếp kiểm tra, Lương Phi Phàm mặc đồ ở nhà, quay người về phía cửa, những ngón tay thon dài đang thái rau, dáng vẻ trông vẫn rất khí khái kiêu ngạo, tuấn tú bất phàm.

Cố Yên khẽ ho một tiếng, bước tới ôm eo Lương Phi Phàm từ phía sau. Lương Phi Phàm ngoảnh mặt lại hôn cô: “Còn món canh nữa là xong, chúng ta ăn trong phòng nhé?”

Cố Yên đồng ý nhưng vẫn chưa chịu đi mà đứng bên cạnh anh. Trong phòng bếp lớn nhón toàn là dao, Lương Phi Phàm vừa phải canh lửa vừa lo va vào cô, vất vả lắm mới làm xong cơm tối.

Hai người ăn tối trong căn phòng thấp đầy nến lung linh.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Vận động mạnh suốt cả đêm nên một người cường tráng như Lương Phi Phàm cũng ngủ gục đến khi mặt trời mọc bằng ba cây sào. Trong lúc mơ màng, anh nghe có tiếng người khê đi lại ngoài cửa, anh chợt quấy làm Cố Yên đang nằm trong lòng mình cũng thức giấc.

Lương Phi Phàm bị thân thể mềm mại của Cố Yên quăn lấy, anh mỉm cười rướn người hôn lên mặt cô, ôm cô vào lòng đỡ dành bằng những lời ngọt ngào nhất.

Người quản gia thấy trong phòng đã có tiếng động, vội vàng bước tới, khê gõ cửa. Lương Phi Phàm kéo chăn che kín cơ thể không mảnh vải của Cố Yên, chỉ còn để lộ ra cái đầu nhỏ bé: “Vào đi.”

Người quản gia vội vàng đưa hai chiếc điện thoại đã đồ chuông liên hồi suốt từ sáng cho cô hầu gái mang vào. Lương Phi Phàm nhận lấy rồi xem, cuộc gọi cho anh là của thư ký Lâm và mấy vị giám đốc cấp cao, chắc là vì lễ ký kết hợp đồng chiều nay, anh vốn định buổi sáng giải quyết từng vụ một nhưng tối qua mùi vị của cô quá ngọt ngào khiến anh thử đi thử lại vẫn không đành lòng dừng lại, hai người vật lộn mãi tới khuya mới ngủ, đến công việc buổi sáng cũng phải lùi lại.

Thử xem cuộc gọi nhờ trong điện thoại của Cố Yên, tất cả đều đến từ một số lạ không tên, Lương Phi Phàm hơi nhú mày, cô hầu gái vội vàng lui ra, vừa đi vừa quan sát dấu vết còn để lại trong phòng. Trên nền nhà là đồng quần áo quăn vào nhau, trên chiếc bàn thấp nào là nệm, nào là thức ăn lộn xộn cả đồng, trên giường cũng đã thành một mớ hỗn độn, trên tấm thân lỏa lồ của ông chủ là những vết cào đồ chót... Yên tiểu thư quả thật là bạo lực, chả trách mọi người đều sợ cô như vậy!

Lương Phi Phàm nhìn dáng vẻ nửa muốn dậy nửa không muốn dậy của Cố Yên, bây giờ cũng không còn sớm nữa, anh ngồi dậy trả lời điện thoại của thư ký Lâm. Cố Yên mê man một lúc, nghe thấy anh dặn dò công việc một cách chu đáo cô cũng dần dần tỉnh giấc. Cô ngậy người nhìn lên trần nhà một lúc rồi mới hạ quyết tâm thức dậy, chui vào trong chăn vừa đắp vừa đá vào lưng anh. Lương Phi Phàm né mãi không được đành phải vội vàng dặn dò công việc rồi gác máy. Anh lôi Cố Yên từ trong chăn ra, đặt ngang lên đùi rồi ôm chặt. Cố Yên nũng nịu khiến phần cơ thể phía dưới của Lương Phi Phàm lại bắt đầu nóng lên.

“Được rồi, được rồi... không chơi nữa... Được rồi, được rồi...” Anh nâng niu cơ thể mềm mại của cô, tối qua đã quăn lấy nhau lâu như vậy rồi, không thể quấy cô thêm nữa. Lương Phi Phàm nhẹ nhàng ôm cô, hạ giọng dọa dẫm lẫn cảnh báo: “Được rồi! Cẩn thận kéo anh lại ăn thịt em bây giờ.”

Cố Yên quả nhiên im lặng, quàng tay qua cổ anh rồi ngoan ngoãn gục vào lồng ngực anh. Lương Phi Phàm vui sướng, khẽ vuốt rồi hôn lên mái tóc cô, chưa kịp khen cô ngoan thì nụ cười trên môi đã trở nên méo xệch, bởi hàm răng sắc nhọn của cô nhắm đúng chỗ có nốt ruồi đỏ trước ngực anh mà cắn mạnh. Lương Phi Phàm đau quá nằm vật ra kêu lên: “Đồ quỷ sứ!” Cố Yên cắn xong liền đẩy mạnh anh ra rồi trốn về phía sau, anh vòng tay ra sau định tóm lấy cô nhưng tóm trượt. Cô cười tinh nghịch rồi nhảy xuống giường, chạy vào phòng tắm.

Ăn xong bữa cơm trưa sớm, Lương Phi Phàm phải đến công ty. Cố Yên cũng đang chuẩn bị thay đồ trong phòng, anh vừa đóng cúc áo vừa hỏi vu vơ: “Em đi ra ngoài à?”

“Vâng.” Cố Yên nhón chân với cái áo khoác lông cừu ở ngăn tủ phía trên, Lương Phi Phàm buông chiếc cúc áo trong tay chạy đến giúp cô lấy xuống rồi vòng tay ôm lấy cô: “Đi gặp người mà vừa nói chuyện điện thoại với em đấy à?” Lúc cô vừa tắm gội xong, đang sấy tóc thì số điện thoại lạ ấy lại gọi đến một lần nữa, chính anh đã lấy điện thoại đưa cho cô.

“Người nợ người kia cái gì đâu? Chính là Phương Diệc Thành đấy!” Cố Yên rất ghét cái kiểu thăm dò kín đáo này của anh.

Đương nhiên Lương Phi Phàm đã biết số điện thoại ấy là của ai, bởi cái lần Phương Diệc Thành cho người đến PUB để cứu Cố Yên, sau khi Cố Yên ngủ Lương Phi Phàm đã ấn nhật ký cuộc gọi để gọi lại cho Phương Diệc Thành, dãy số bình thường ấy anh nhìn một lần là nhớ ngay.

“Anh ta tìm em có việc gì thế?”

“Em cũng không biết, anh ta chỉ nói muốn gặp.” Cố Yên tiện tay nhét lại cái áo khoác vào chỗ cũ rồi lại lôi ra một chiếc khác.

Lương Phi Phàm kim lòng hít một hơi: “Cố Yên... nếu anh nói anh không thích để em đi, như vậy có ích kỷ quá không?”

“Có!” Cố Yên trả lời dứt khoát rồi quay sang bên trái, tới chỗ giá để giày để chọn giày, anh ôm lấy cô không nỡ buông ra.

Thói quen chọn quần áo, giày dép của Cố Yên rất tệ, cứ lấy xuống xem xong không thích là thẳng tay vứt bừa. Đợi cô chọn được bộ quần áo vừa ý thì khắp phòng giống như bị xối tung lên. Mỗi ngày có hai người giúp việc phải mất nửa ngày mới dọn xong đồng quần áo của cô. Sau khi dọn ra ở riêng, mỗi ngày cô đều lục tủ quần áo, xong chẳng có ai dọn, đến hôm sau cô lại tìm quần áo trong mớ hỗn độn đó. Sau này về ở với Cố Minh Châu, không biết có phải do bị mắng nhiều quá nên mới đỡ hơn một chút.

Lương Phi Phàm thấy cô chọn loạn cả lên, dù anh biết mỗi lần ra ngoài cô đều như vậy nhưng anh vẫn thấy không thoải mái. Chẳng lẽ đi gặp Phương Diệc Thành thôi mà cũng phải ăn diện như vậy sao? Nhưng do hai người đã bao lần cãi vã vì Phương Diệc Thành, sau khi bình tĩnh lại, anh thấy nguyên nhân vấn đề là do anh chưa thật sự tin tưởng. Nói chung anh có cảm giác không yên tâm, cứ nghĩ đến cảnh đôi thanh niên nam nữ trời sinh một cặp ấy đắm đuối nhìn nhau, anh chỉ hận mình không thể dùng dây thừng trói chặt Cố Yên bên mình, chẳng cho cô đi đâu nữa, ngoài anh ra không được tới gần ai hết.

Nhưng chẳng bao giờ anh có thể trói cô được, đã sắp làm đám cưới rồi, một chút tin tưởng lẫn nhau như vậy mà anh cũng chẳng có thì thật đáng hổ thẹn. Huống hồ đối với Phương Diệc Thành, lập trường của Cố Yên luôn rất kiên định.

Cuối cùng Cố Yên cũng đã chọn được quần áo, giày dép vứt cả lên giường. Cô quay lại ôm lấy anh chàng đang chau mày suy nghĩ với vẻ khó chịu ở

đăng sau: “Đồ ích kỷ, đã suy nghĩ xong chưa nào? Em và Phương Diệc Thành hẹn gặp ở khu số bảy – Thành Đông đấy, món kem ở đó rất ngon, anh có muốn em đưa đi cùng không?”

Nghe giọng điệu lừa bịp của Cố Yên, Lương Phi Phàm không nín được cười, anh ấn vào mũi cô rồi ôm thật chặt: “Không đi, chồng của em còn bận kiếm tiền để mua cho em thật nhiều kem.” Buổi chiều anh cũng thực sự bận nhiều việc, hơn nữa, anh cũng nên học cách để cô tự do.

“A, hôm nay thùng dầu to hết ghen rồi à?” Cố Yên tròn mắt kinh ngạc không biết thật giả ra sao.

Lương Phi Phàm càng cười lớn, ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô rồi chăm chú nhìn cô: “Anh biết trước kia anh đã quá ích kỷ, anh nhất định sẽ sửa dần dần, sẽ học cách che chở em. Có thể anh chưa thể thích ứng ngay được, có thể đôi lúc anh vẫn ngang ngược khiến em phải buồn. ... Cho nên, dù có chuyện gì đi nữa, em cũng phải nói cho anh biết, nói cho anh biết suy nghĩ của em, chúng ta chắc chắn sẽ chọn được cách thích hợp nhất để chung sống, có phải không nào? Hơn nữa, chúng ta vẫn còn cả đoạn đường dài để cùng nhau trải qua cơ mà.”

Anh bộc lộ tình cảm từ đáy lòng mình thật sâu sắc và dịu dàng. Cố Yên thấy sống mũi cay cay, cô không biết phải nói gì, chỉ khẽ “vâng” một tiếng rồi quay lại thay quần áo. Lương Phi Phàm cũng im lặng giúp cô kéo khóa và chỉnh lại áo, rồi ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên tóc và má cô. Con gió nhẹ buổi trưa mang theo hương vị của ánh mặt trời ấm áp luồn qua khe cửa vào phòng, cả căn phòng yên lặng, tình yêu đẹp như đã được thời gian mài giũa, thật lung linh.

Phương Diệc Thành vẫn rất nho nhã, lúc Cố Yên tới, anh đã ngồi ở ghế và nhâm nhi tách trà, mắt nhìn ra cửa sổ như đang suy nghĩ chuyện gì.

“Anh đã gọi một ly sò tuyết đường phèn cho em rồi đấy, em xem có dùng thêm gì nữa không?” Anh kéo ghế cho Cố Yên rồi đưa cô thực đơn. Cố Yên vừa ăn xong nên lắc đầu không gọi thêm gì.

“Anh tìm em có việc gì thế? Muốn tặng quà cưới cho em à?” Tâm trạng Cố Yên đang rất vui, cô vừa cười vừa nói đùa với anh,

Cánh tay đang rót trà của Phương Diệc Thành hơi run nhưng rồi trở lại trạng thái bình thường, anh nở nụ cười ấm áp: “Em quyết định cưới vào ngày nào?”

“Ngày Mười lăm tháng sau.”

Phương Diệc Thành nhìn lá trà nổi lên trong ly, khẽ thở dài: “Anh ta cũng thật khéo.” Ngày Mười lăm tháng Mười cũng là sinh nhật Cố Yên.

“Ngoài phong bì ra em còn muốn quà gì nữa?” Anh cũng chẳng biết có thứ gì mà Lương Phi Phàm không thể mua cho cô nên hỏi thẳng xem cô thích cái gì, chỉ cần cô nói ra, dù có lên trời hay xuống biển anh cũng sẽ đi tìm bằng được.

Cố Yên cười mắng: “Phương Diệc Thành, anh đúng là không thật lòng chút nào, quà thì đương nhiên là em muốn anh tặng em một món thật bất ngờ rồi.”

“Ha ha!” Anh cười. “Được, anh nhất định sẽ tặng em một món quà bất ngờ. Việc chuẩn bị đám cưới Lương Phi Phàm lo hết à? Anh thấy chú Cố có vẻ nhàn rồi, ngày nào cũng ngồi uống trà, đánh cờ với cha anh.” Phương Diệc Thành nhấp một ngụm trà, đầu hơi cúi dưới cái bóng của khung cửa nên không nhìn rõ về mặt.

“Làm gì có chứ! Mấy tháng nay Lương Phi Phàm đều rất bận, anh ấy nói muốn để dành thời gian để đi hưởng tuần trăng mật, chỉ có thể tranh thủ chút ít thời gian ngoài giờ tới hỏi han một tí thôi. Việc bố trí, sắp đặt cho đám cưới là do Lý Vi Nhiên và Kỳ Nam phụ trách, Dung Nham lo khách khứa, Tần Tổng và Trần Ngộ Bạch lo chương trình hôn lễ, còn rất nhiều việc phải lo, chị Minh Châu cũng hay tới giúp. Còn em thì chỉ làm mấy việc lật vạt và cho ý kiến thôi.”

Cố Yên nhắc đến việc trọng đại của mình mà có vẻ như vui buồn lẫn lộn. Lương Phi Phàm thương cô bận rộn, bảo rằng làm gì có chuyện cô dâu phải lo những thứ này, cứ để bọn họ lo là được rồi. Nhưng cô thích như thế, tâm trạng khi sắp đi lấy chồng khiến người ta cảm thấy bận rộn, giống như tất cả những thứ tốt đẹp cần phải tích tụ từng chút một để rồi dần hình thành một khối, đánh dấu từng bước chân đến bến bờ hạnh phúc. Dù rằng, những ý kiến cô đưa ra thường khiến Dung Nham và mọi người thờ dài ngoằn ngoắt. Trời đã sinh Cố Yên sao còn sinh mấy người bọn họ để phải chịu khổ sở cơ chứ!

Cố Yên nghĩ rằng anh chỉ hỏi qua vậy thôi nên cô chỉ than thở vậy. Phương Diệc Thành bỗng nhiên cười thành tiếng, có lẽ anh đã ở quan trường lâu rồi nên quen cách nói chuyện có bước ngoặt, nhưng đây lại là Cố Yên. ... Xem ra hai người họ càng ngày càng cách xa nhau.

“Chú Cố không đồng ý chuyện kết hôn của hai người đúng không?” Phương Diệc Thành không cười nữa mà hỏi thẳng vào vấn đề.

Cố Yên cau mày, “vâng” một tiếng: “Mấy hôm nay em muốn đến gặp cha để nói chuyện nhưng sức khỏe ông không tốt, có nhiều chuyện ông nhìn nhận rất bị quan và suy nghĩ quá nhiều.”

“Chỉ thế thôi sao?” Phương Diệc Thành không tò về bất ngờ, anh nhìn thẳng vào mắt Cố Yên, kín đáo thăm dò. Tâm trạng cô bị kích động liền đổi giọng gay gắt, quẳng cái muỗng sứ trong tay vào bát, giọng nói lạnh lạnh khiến người nghe phát sợ: “Chẳng lẽ còn thế nào nữa? Rốt cuộc thì anh muốn nói gì? Cứ úp úp mở mở thấy ghét!”

Phương Diệc Thành bị cô công kích, thờ dài một tiếng, anh đã quá quen với việc Cố Yên cứ nói được vài câu là xù lông lên rồi: “Em biết lý do chú Cố phản đối đám cưới của em không? Ý anh là suy nghĩ thật trong lòng ông ấy.”

“Chẳng phải là đem em ra trao đổi với Phi Phàm để cha được cứu ra hay sao? Không cần phải giấu em, nếu lúc đó có nói cho em biết thì em cũng tình nguyện làm vậy để cứu cha. Tình huống lúc bấy giờ, lẽ nào chị ấy còn có cách khác sao? Hơn nữa, anh dựa vào đâu mà trách chị ấy chứ? Lẽ nào anh

cho rằng, bảy năm qua, nếu không có Lương Phi Phàm thì em vẫn đợi anh sao?” Cố Yên ngồi dựa lưng vào ghế, hai tay khoanh trước ngực, héch chiếc cằm nhỏ lên cao.

Cô cứ tưởng lần trước cô đã nói đủ rõ ràng với anh rồi, cứ tưởng rằng lần nay anh hẹn gặp cô là thành tâm chúc phúc cho cô. Anh làm cô tức chết đi được, anh vẫn còn muốn ngáng chân, sao anh không nghĩ xem, tất cả những chuyện này chẳng phải do chính anh ta gây ra hay sao?

Phuong Diệc Thành ngồi im nhìn cô hồi lâu rồi quay mặt nhìn ra cửa sổ với ánh mắt sâu lắng: “Anh làm sao dám nghĩ như thế... Nói như vậy có nghĩa em đã biết chuyện này rồi à? Và em cũng không trách chị ấy. Em không trách chị ấy... Ha ha, Cố Yên, quy chuẩn tha thứ của em thật là... khác người.” Thì ra sự tha thứ không phân biệt trắng đen, không có trái phải để tranh cãi, tội ác tày trời hay là một chuyện vặt vãnh đều chỉ dựa vào trái tim cô.

“Nếu như em đã biết rồi thì anh cũng chẳng còn gì để nói. Ý chú Cố là muốn anh đến làm thuyết khách.” Anh xoay xoay cái ly trong tay, cười nhạt: “Nhưng anh làm gì có bản lĩnh thuyết phục được em chứ? Em luôn cứng đầu như vậy.” Anh lại nhìn cô bất lực. “Anh hẹn em ra đây, trước tiên là muốn biết rốt cuộc em đã biết rõ sự việc hay chưa. Ngoài ra, anh cũng muốn trực tiếp gặp em để nói lời chúc mừng, cuối cùng thì em cũng tìm được hạnh phúc thực sự cho mình.”

Lúc này Cố Yên đã voi con giận nên cảm giác cũng đỡ hơn, nghe anh nói thân nhiên như vậy, cô bữu môi không nói.

“Coi như anh vẫn còn tỉnh táo, đến nước này rồi, chẳng thể thay đổi được gì đâu. Chỉ có điều, Cố Yên, tình trạng của chú Cố không được lạc quan lắm đâu, loại thuốc mới đang sử dụng rất tốt, nhưng giờ là thời điểm tốt nhất để phẫu thuật.” Anh nói rất tha thiết.

“Anh cũng đã khuyên ông, nhưng cũng giống như em nói, sự cố chấp của chú Cố đúng là khiến cho một người cố chấp như cha anh phải phục sát đất. Cố Yên, anh không có ác ý gì đâu, anh chỉ muốn nói hôn sự của em và Lương Phi Phàm không thể chỉ hoãn lại một thời gian sao?” Anh bình thản nói. “Nếu em đi gặp chú Cố để nói chuyện, cứ coi như chú ấy đồng ý thì cũng sẽ bị chấn động về tâm lý, điều này không tốt cho tình trạng sức khỏe hiện nay của chú ấy. Hơn nữa, cũng chưa chắc đã mất bao lâu, tại sao lại không nhanh tay loại bỏ phiền phức chứ, thực ra anh cũng biết những điều này không nên do anh nói ra. Chẳng qua là hiện giờ chú Cố và Cố Minh Châu cứ như nước với lửa, anh chỉ là nghĩ cho bệnh tình của chú Cố mà thôi!”

Cố Yên chép miệng, lặng im nghe anh nói, đặt tay trái lên vai phải một cách vô thức: “Em hiểu!” Tai cô đã bắt đầu mềm ra, Phuong Diệc Thành nói một hồi và lại còn nói rất có căn cứ khiến cô dao động khá nhiều. Đành rằng đám cưới thì vẫn sẽ tổ chức, nhưng chậm một chút cũng có gì to tát đâu nhỉ? Chỉ e Lương Phi Phàm sẽ lại không vui. Nghĩ đến về khó chịu của Lương Phi Phàm, Cố Yên lại nheo miêng.

Phuong Diệc Thành gật đầu, hai người im lặng hồi lâu.

“Vừa rồi em... ờ... Diệc Thành, anh đừng giận em nhé, mấy hôm nay em thấy cha và chị Minh Châu cãi nhau mà đầu óc em cứ quay cuồng, tâm trạng rất buồn bực.” Cố Yên nghiêng đầu khuấy bát sò tuyết đang dần mở ra, nhẹ nhàng xin lỗi anh.

Phuong Diệc Thành lấy một chiếc ly rót trà cho Cố Yên: “Cái con bé ngốc này, anh làm sao có thể tính toán với em mấy chuyện này chứ? Có lúc nào nói chuyện mà em không ngang ngược như vậy đâu!” Anh đẩy ly trà về phía Cố Yên, cô nhận lấy rồi nhấp một ngụm, mím môi cười, thực ra Phuong Diệc Thành rất giống một người anh.

Hai người nói chuyện phiếm thêm một lúc, Phuong Diệc Thành thấy không còn sớm nữa, anh cũng có việc nên phải đi. Trong đầu Cố Yên có chút bấn loạn, cô nói muốn ngồi lại thêm lát nữa.

“Có chuyện gì cứ tìm anh nhé!” Anh vói tay lấy chiếc áo khoác vắt lên cánh tay, nở nụ cười ấm áp.

Cố Yên mỉm cười gật đầu.

Anh đi chậm rãi ra ngoài, tay đã đẩy lên cửa lại quay đầu lại hỏi thêm một câu: “Tại sao từ trước tới giờ em không hỏi anh, bảy năm qua anh ở đâu, tại sao không quay lại tìm em?”

Cố Yên nghiêng người dựa vào ghế, không chút ngạc nhiên: “Ồ! Vậy thì, bảy năm qua anh ở đâu? Làm những gì? Tại sao không nhắn nhủ gì cho em?”

Phuong Diệc Thành đứng cách cô không quá hai mét nhưng nụ cười giống như đang ở một nơi cách xa cô cả hàng vạn năm ánh sáng, cảm giác xa cách đến nỗi đời này khó mà vượt qua được: “Năm thứ nhất, anh liên tục trốn khỏi nhà, liên tục đi tìm em, rồi liên tục bị bắt trở lại. Đang từ vị trí đầy vinh quang của người có công lao đặc biệt trở thành trò cười của nhà họ Phuong. Từ năm thứ hai đến năm thứ năm, anh đi miền Nam, không từ một thủ đoạn nào để leo lên dù có phải lợi dụng mạng lưới quan hệ mà trước kia anh khinh thường nhất. Bởi vì cha anh nói, đàn ông muốn có thứ mà bây giờ mình không có được thì chỉ có một con đường duy nhất là quyền lực. Cũng giống như vô số lần trước kia, anh rất tin tưởng ông ấy, Đến năm thứ năm, cuối cùng anh cũng có thể được coi là có máu mặt, anh vừa sợ lại vừa mong muốn trở về. Lúc đó anh biết em đã ở bên Lương Phi Phàm, anh đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.” Mặt anh rực sáng như đốm lửa khi hồi tưởng lại quá khứ. “Hôm đó cũng là sinh nhật em. Em và anh ta đốt lửa trên đỉnh núi, anh ở dưới chân núi nhìn lên suốt đêm. Khi trời sáng, em dựa vào lưng anh ta đi xuống núi, chẳng cần phải ở trong mơ, nụ cười của em vẫn đẹp nhường nào, anh chẳng biết phải bước tới như thế nào, còn mặt mũi nào để đối diện với em... Cũng giống như năm đó, anh lại lạc lõng trong niềm tin vững chắc của hai chúng ta thưở nhỏ, ngày hôm sau anh trở về phương Nam. Hai năm còn lại, anh toàn tâm toàn ý suy nghĩ, làm thế nào để đối diện với em lần nữa?”

Anh cười thật dịu dàng, cũng giống như buổi chiều của mười năm về trước, chàng trai mặc áo đen tuần tú đưa những ngón tay thon dài ra ôm lấy cô, cười dịu dàng gọi tên cô, dừng cảm tiến tới chiếm lấy trái tim cô.

“Anh cứ nghĩ em sẽ đợi anh, cũng giống như anh đợi em, cho nên anh lại xuất hiện trước mặt em.” Anh khẽ cười và kể lại với giọng nói hơi run.

Bảy năm trời đằng đẵng hóa ra chỉ cần vài câu nói đã hết. Trong vở kịch đã hạ màn này, anh đã sai vì cho rằng thời gian chẳng qua cũng chỉ qua đi thôi,

nhưng anh lại bỏ quên không tính đến thứ quan trọng nhất – trái tim cô.

Cố Yên khẽ cười rồi cúi đầu uống trà. Phương Diệc Thành cũng mỉm cười rồi mở cửa bước nhanh ra ngoài.

Hóa ra đây chính là cảnh giới của sự mở lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: chương 38

Giờ ăn tối, không khí trên bàn ăn rất kỳ lạ, mấy lần Cố Yên mượn cớ đi lấy thêm cơm, thêm canh để trốn xuống bếp hít thở không khí.

Ngược lại, Cố Bác Vân và Cố Minh Châu đều rất nhẹ nhõm, hai người vừa ăn cơm vừa ung dung trò chuyện, đáng vẻ rất tự đắc, có điều, trong lòng hai người vẫn đang chiến đấu với nhau rất ngoan cường.

Cuối cùng thì Cố Yên cũng bứt rứt không chịu được nữa, cô đặt bát cơm xuống, vừa thành khẩn vừa mềm mỏng nói: “Cha, con và Phi Phàm quyết định tổ chức đám cưới ngày Mười lăm tháng sau.”

“Ừ.” Cố Bác Vân buông một lời rồi tiếp tục gấp thức ăn.

Cố Yên đã chuẩn bị hết những lời để phản bác lại sự phản đối của cha nhưng xem ra lần này là công cốc, cứ áp ứng mãi nói không nên lời.

“VẬY... cha sẽ đến chứ?”

“Ngay cả chuyện đại sự suốt đời, con còn không thèm hỏi ý kiến ta thì người cha như ta cần gì phải đến nữa. Chị con đến là được rồi.” Cố Bác Vân vững chãi như núi, không vội vàng cũng không chậm chạp, trong chốc lát đã nắm được thóp của Cố Yên.

Cố Yên cuống quýt: “Không phải đâu cha, đương nhiên con vẫn nghe lời cha.”

“VẬY cha bảo con không được lấy Lương Phi Phàm nữa!” Cố Bác Vân đặt mạnh bát cơm trong tay xuống bàn, gằn giọng nói.

Cố Yên thấy cha bị kích động lại càng buồn hơn, nước mắt chảy dài, cô nói: “Cha, những chuyện trước đây con đều biết cả, Lương Phi Phàm đã cứu cha, đã đem con đi. Nhưng như thế có quan trọng gì đâu? Anh ấy đối xử với con rất tốt, con không thể rời xa anh ấy được. Chẳng phải cha đã từng nói muốn con được sống thoải mái hơn sao? Con ở bên anh ấy rất hạnh phúc, tại sao cha lại không vui vẻ chấp nhận chúng con chứ?”

Cố Bác Vân thấy Cố Minh Châu lặng lẽ ngồi ăn không nói câu nào, ông lấy làm lạ, hai ngày nay con bé không đả động gì, thì ra cô đã đi trước ông một bước, nói chuyện này với Cố Yên, không hồ danh là con gái của Cố Bác Vân, quả nhiên “địch không động ta cũng không động, địch có động, ta động trước”, thật đúng là “hậu sinh khả úy”.

Cố Bác Vân bỏ đũa xuống, nói: “Cha chấp nhận chàng rể này thế nào đây? Vì nó đã cấu kết với chị cả con tính toán với cha ư? Vì nó đục nước béo cò ư? Vì ta hồ đồ giao con gái ta cho nó hại ư? Vì nó có quyền, có thế, giàu có hơn người ư?”

“Vi lúc đó cha nóng tính quá, nên Lương Phi Phàm mới phải trả giá đắt như vậy!” Cố Minh Châu đưa một miếng cơm vào miệng, chậm rãi nhai, bĩu môi nhìn Cố Yên một cái, cười nhạt. “Đánh đuổi kẻ địch cũng khó lường hết được hậu họa.”

Cố Bác Vân “hừ” một tiếng, chưa sẵn sàng để đấu tiếp với Cố Minh Châu.

Cố Yên nắm lấy tay cha, nhẹ nhàng siết chặt rồi lại buông ra, nói: “Vi con muốn lấy anh ấy, con yêu anh ấy.”

Cố Bác Vân lại “hừ” một tiếng: “Là vì cơ thể già yếu, bệnh tật của ta phải nhờ nó cứu phải không? Là vì có người muốn mượn cớ để đẩy con đi phải không?”

Cố Minh Châu liếc mắt, giọng trầm xuống: “Tiểu Yên, sao em lại thật thà như thế? Cha đã mấy chục tuổi rồi, còn lo gì chuyện sống chết nữa đâu? Em hà tất phải như thế?”

Cuối cùng Cố Minh Châu cũng ăn cơm xong, bỏ bát đũa xuống, lấy khăn lau miệng, nói: “Chính xác, lần này khác với bảy năm trước, việc có tiến hành phẫu thuật hay không vẫn còn chưa chắn chắn cơ mà, lần giao dịch này chính xác là không tính.”

Cố Bác Vân giận tái mặt, nói: “Con cho rằng cha cũng giống như con, nỡ đem hạnh phúc của Cố Yên ra để giao dịch ư?”

Cố Minh Châu mồm mép quả thực rất lạnh lợi: “Đương nhiên là khác nhau rồi! Khả năng của cha lớn hơn con nhiều. Nhưng mà, đối với con, cha đã quá già để làm đối tác của con, bảy năm dù sao cũng qua rồi, bây giờ bối mớ ra thì có nghĩa lý gì chứ?”

Cố Bác Vân đập đũa đánh “cạch” một tiếng, cơ mặt ông bị kích động khẽ giật giật: “Cha biết cha đã sai trong nhiều năm qua, cho nên lần này cha tuyệt đối không thỏa hiệp nữa! Con đừng có mơ đem chuyện hôn nhân của Cố Yên ra trao đổi nữa!”

Cố Minh Châu cuối cùng cũng nổi giận, đối đầu với cha, nói: “Con chắc chắn sẽ trao đổi! Lần phẫu thuật này cha không làm cũng phải làm! Đừng để con phải ra tay đánh cha ngất xỉu để đưa vào phòng giải phẫu! Cha cho rằng mời bác sĩ đẳng cấp thế giới như vậy dễ lắm sao? Cha cứ tức giận rồi gây chuyện thì bệnh tình sẽ giảm chắc? Cha có biết vì bệnh tình của cha mà Lương Phi Phàm đã tốn bao nhiêu tâm huyết không? Cha lại còn không công nhận tình cảm của anh ta đối với Cố Yên bao năm qua sao? Con xin cha hãy suy nghĩ thấu tình đạt lý một chút, không phải cha bị bệnh thì cả thế giới này sẽ xoay quanh cha đâu.”

Cố Yên đứng can giữa hai người, cau mày lo lắng, nói: “Chị, đừng nói nữa!”

“Cha, thật sự không phải giao dịch đâu, con và Lương Phi Phàm đã ở bên nhau bảy năm rồi, con đã động lòng, yêu anh ấy rồi. Cha đừng kích động như thế, từ từ nghe con giải thích được không?”

Cố Bác Vân đẩy Cố Yên ra, chỉ thẳng tay vào mặt Cố Minh Châu, run rẩy: “Cha nói cho con biết, năm đó nếu ta biết con thỏa hiệp với Lương Phi Phàm thì ta đã bị bắn chết còn hơn!”

“Thật đáng tiếc, bây giờ cha có chết thì cái “thà” của cha cũng chẳng thể biến thành sự thật được. Sao thế? Cha đã sống thêm bảy năm rồi, đã đủ lú lẫn rồi nên bây giờ thấy ngày tháng của mình sắp kết thúc nên muốn chối bỏ, muốn trốn tránh sao?” Cố Minh Châu lạnh lùng đứng dậy, cô vẫn không chịu xuống nước.

Bốp!

Cái tát rất mạnh khiến Cố Minh Châu ngã ra ghế, Cố Bác Vân đứng đó tức run người, còn Cố Yên bị cảnh tượng này làm cho sợ hãi không dám động dậy.

Đây là lần đầu tiên Cố Bác Vân đánh con gái, ngay cả cái lần của bảy năm về trước, ông nổi giận lôi đình, lấy súng chĩa vào đầu Cố Yên nhưng cũng không làm gì cô.

Cố Yên ngất người, cuối cùng cô cũng hiểu, tính tình của cha bị bệnh tật giày vò đến mức thay đổi rồi.

Cố Minh Châu vẫn ngồi đó, xoa mặt, mái tóc dài che khuất khuôn mặt nên không rõ biểu cảm của cô ra sao.

Một lát sau, Cố Minh Châu từ từ đứng dậy, nét mặt không biểu lộ cảm xúc, chỉnh lại quần áo, đầu tóc, lạnh lùng nhìn cha, giọng nhẹ nhàng nhưng trong trẻo: “Người ta thường nói con người khi sắp chết thì hay nói những điều tốt đẹp, xin cha đừng để đến khi mất rồi mà vẫn còn ngáng đường người khác. Chuyện năm đó, nếu có gì không hài lòng hay hối hận thì cha hãy trút hết lên đầu con đi, đừng đem Lương Phi Phàm ra nói nữa. Cố Yên không còn là trẻ con nữa, không ai có thể lừa gạt được nó đâu. Chuyện hôn nhân của em ấy đã được định đoạt rồi, cha hãy tiếp nhận đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Một nhóm bác sĩ mệt mỏi từ phòng cấp cứu đi ra, người đang xoa xoa cái mũi vừa to vừa đỏ, nói tiếng Trung tốt nhất nhóm là bác sĩ Roal, ông than thở với Cố Yên: “Chẳng phải đã nói trước rồi sao, đừng có làm ông ấy bị kích động! Sao lại làm ông ấy ngất đi thế này? Tỷ lệ độc tố trong bạch cầu lại tăng, kiểu này tôi không xong rồi, ông chủ Lương nhất định sẽ gõ vào đầu tôi.”

Bác sĩ Roal đang có một công việc ổn định và một gia đình yên ấm, hạnh phúc ở bên Mỹ, nếu không vì sợ Lương Phi Phàm, ông sẽ không phải vượt nghìn dặm xa xôi mang loại thuốc mới này đến đây để cứu một ông lão sắp chết.

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Cố Yên vẫn còn hoảng, chị Minh Châu vừa đi khỏi thì cha đã ngất rồi, cô kêu lên sợ hãi. Cha giống như ngọn núi cao đồ ập xuống ngay trước mặt cô, lúc đó, trong lòng Cố Yên tràn ngập cảm giác tội lỗi.

Bác sĩ Roal gãi tai, ngáp ngừng, viện trưởng đứng bên cạnh thấy vậy liền giải thích thay ông: “Phải nhanh chóng làm phẫu thuật. Thuốc đang sử dụng hiện nay là sản phẩm nghiên cứu mới nhất chưa được kiểm nghiệm lâm sàng lần thứ tư, chúng tôi không chắc chắn là tính kháng độc của thuốc kháng sinh có phù hợp với khả năng chịu đựng theo tiêu chuẩn của cơ thể con người hay không, nhưng giai đoạn hiện nay, lượng thuốc ngày càng lớn, nếu đã đến giới hạn, một khi cơ thể đã có tính kháng thuốc thì tế bào ung thư sẽ phản công lại mạnh hơn, như thế, việc tiến hành phẫu thuật sẽ gặp trở ngại. Lúc đó, dù ông Lương có phá nát bệnh viện của chúng tôi, chúng tôi cũng chẳng còn cách nào khác.” Giám đốc bệnh viện và bác sĩ Roal thể hiện rõ sự sợ hãi đối với người đe dọa họ còn hơn cả đối với căn bệnh ung thư mà họ đang bó tay.

Cố Yên đau đầu nghe họ than vãn, một lát sau mới thấy đỡ hơn. Qua cửa kính của phòng cấp cứu, Cố Yên nhìn thấy cha nằm trên giường bệnh. Ông nằm đó như khúc gỗ, thân thể bị bệnh tật giày vò đến héo mòn, không còn là Cố Bác Vân đội trời đạp đất của ngày xưa nữa. Cảm giác cái chết đang

đến mỗi lúc một gần, những người chưa từng ở vào tình cảnh như ông thì chưa hiểu được. Thân phận làm con, đến lúc này e rằng đều phải mềm lòng, dù ông có cố chấp, có bất chấp đạo lý cỡ nào cũng trở nên hợp tình hợp lý vào lúc này.

Tối hôm đó, Cố Minh Châu không về nhà. Cố Yên gọi cho chị bao nhiêu lần cũng không có người nhắc máy, mãi đến khuya Dung Lỗi mới gọi điện đến, nói là đang ở cùng Cố Minh Châu, bảo Cố Yên cứ yên tâm. Cố Yên thở phào nhẹ nhõm, một mình ở lại bệnh viện chăm cha.

Lương Phi Phàm biết chuyện Cố Bác Vân bị hôn mê. Sáng hôm sau, tìm Cố Yên mãi không được, anh lo lắng cả buổi. Đến tối về nhà, người quản gia nói Yên tiểu thư đã trở về, đang dọn dẹp đồ đạc trên phòng, trong lòng Lương Phi Phàm lại càng nặng nề hơn, vội vàng lên gác tìm Cố Yên.

Cố Yên nghe tiếng bước chân của Lương Phi Phàm, liền ra đón anh: “Sao anh về sớm thế? Chẳng phải anh nói tối nay phải đi tiếp khác sao?”

Lương Phi Phàm ôm eo Cố Yên, kéo cô vào lòng vỗ về: “Tự nhiên nhớ em quá nên anh quay về.”

“Lương Phi Phàm, nếu cứ tiếp tục như thế này, cơ nghiệp nhà họ Lương sụp đổ thì làm thế nào? Em thì chỉ biết hưởng phú quý thôi, nếu anh mà trắng tay là em sẽ bỏ anh đấy.” Cố Yên vẫn nằm trong lòng Phi Phàm, ngẩng lên cười ngọt ngào.

Bao nhiêu tâm sự trong lòng Lương Phi Phàm đều bị nụ cười của Cố Yên làm cho tan biến hết, anh cúi xuống hôn cô, nụ hôn càng lúc càng nồng nàn hơn, tay cũng từ từ luồn xuống phía dưới, cời bỏ hết nội y của cô. Cố Yên thở dốc: “Em còn phải quay lại bệnh viện đấy...”

Cố Yên vừa nói vừa đẩy Lương Phi Phàm ra, nhưng anh đã đặt lên môi cô những nụ hôn nồng nàn. Anh không để ý đến sự phản kháng của Cố Yên, ngược lại, cô càng giãy giụa anh càng nổi hứng, thờ hồn hên mê cô xuống. Cố Yên thở không ra hơi, dùng hai tay nắm mạnh vào lưng anh: “Ông xã...”

Lương Phi Phàm rất thích nghe tiếng cầu xin nhẹ nhàng của Cố Yên, nên lại càng không buông tay. Cố Yên thay đổi chiến thuật, dựng ngược cặp lông mày lá liễu, túm cổ anh vặn một vòng: “Tránh ra đi!” Lương Phi Phàm đau điếng người, nửa như báo thù nửa như muốn ra oai, cứ thế đè Cố Yên ra hôn tiếp.

Cuối cùng thì Phi Phàm cũng thỏa mãn, xong xuôi anh bế Cố Yên vào phòng để tắm rửa.

Cố Yên vuốt ve anh một cách yếu ớt, Lương Phi Phàm một tay cầm vôi hoa sen, một tay ôm Cố Yên, bọt xà phòng tràn ướt, hai người quấn lấy nhau như hai con cá. Mái tóc đen ướt đầm vắt ra sau lưng Cố Yên, rũ thẳng xuống, Lương Phi Phàm đổ dầu gội đầu vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc dài mềm mại của Cố Yên, tay vẫn sờ soạng khắp phần lưng của Cố Yên, tắm được một lúc thì bắt đầu thấy nóng lên, anh ôm chặt cơ thể đầy bọt xà phòng của Cố Yên, hai người lại quấn riết lấy nhau như ngọn lửa bùng cháy.

Hai người thay quần áo xong đi xuống lầu, cơm tối đã được dọn sẵn.

Ban ngày Lương Phi Phàm bảo đầu bếp trong nhà làm đồ ăn nhanh đem vào bệnh viện, nhưng mùi của thuốc khử trùng khiến Cố Yên chẳng thiết ăn uống, cô ăn qua loa vài miếng rồi đặt sang một bên. Tối nay đều là những món mà thường ngày cô vẫn thích, nhưng vẫn chẳng thể nuốt trôi. Lần này về nhà, ngoài việc lấy mấy bộ quần áo để thay, cô còn định bàn chuyện hoãn đám cưới với Phi Phàm.

“Ăn cơm đi chứ? Sao còn ngây người ra thế...” Lương Phi Phàm đưa tay vân vê chiếc cằm gần đây đã gầy đi của cô, anh ân cần múc thêm cho cô một bát canh.

Cố Yên nhấp một ngụm rồi đặt xuống, hay là bây giờ nói chuyện với anh luôn, nhân lúc tâm trạng anh đang vui: “Phi Phàm...”

“Sao em?” Anh mỉm cười nghi ngại, nhắc nhở cách xưng hô của cô. Cố Yên không nhịn được cười, buông thìa canh trong tay ra, đưa tay ngoắc vào ngón tay anh, lắc lư cái đầu như một đứa trẻ: “Ông xã, em muốn bàn với anh một chuyện được không?”

Cố Yên vừa mới được Phi Phàm yêu một cách nồng nàn, mặt đỏ ửng, giờ nũng nịu nói với anh, yếu điệu gọi anh là “ông xã”, Lương Phi Phàm làm ra vẻ đắc ý, chiều chuộng, giờ cô muốn cái gì cũng được, miễn là không phải đòi lấy mặt trăng xuống!

“Em muốn... hôn lễ của chúng mình... có thể lùi lại một thời gian được không?” Nhân lúc ánh mắt anh vẫn đang dịu dàng như mặt nước mùa thu, Cố Yên dừng cảm hỏi.

Lúc này Lương Phi Phàm như bị dội một gáo nước lạnh, vô cùng bất ngờ.

Cố Yên nhìn thấy ánh mắt lãnh đạm của anh thì biết là không hay, tuy đã sớm biết anh nhất định sẽ không vui nhưng việc anh ngần ngại như người mất hồn như vậy cũng khiến cô hơi do dự. Cô không muốn thấy anh đau khổ như vậy, chỉ vì cô không còn cách nào khác, lời giám đốc bệnh viện nói với cô hôm qua làm cô sợ.

“Anh tốn bao nhiêu tâm huyết để mời bác sĩ và tìm mua thuốc, hiện nay bệnh tình của cha khó khăn lắm mới có chút khởi sắc, việc phẫu thuật thật sự không thể kéo dài thêm được nữa. Chị và cha đều rất nóng tính, hôm qua đã to tiếng với nhau, cha lại còn đánh chị... Lần đầu tiên cha đánh chị ấy... Chắc chắn chị ấy rất đau lòng. Em là người đứng giữa, em thực sự cảm thấy rất mệt mỏi, Phi Phàm, anh ủng hộ em một lần đi được không?” Cô nói nghe thật đáng thương, gần như đang tha thiết cầu xin, giống như chú cún con vẫy đuôi về phía anh, cô cũng biết làm vậy thật thiệt thòi cho anh.

Biểu cảm ám áp của Lương Phi Phàm dần nhường chỗ cho sự lạnh lùng, cuối cùng anh lặng đi hồi lâu, mím chặt môi, giọng nói cứng rắn mà miễn cưỡng: “Ý kiến của ai vậy?” Chắc chắn không phải là Cố Bác Vân, vì ông ấy chỉ có thể yêu cầu hủy bỏ hôn lễ, cũng nhất định không phải là Cố Minh Châu, vì cô ấy là người ủng hộ hai người họ, càng không thể là Cố Yên, vì khi cô ấy hoảng hốt thì chẳng bao giờ đưa ra được ý kiến gì. Chẳng lẽ lại có người chỉ điểm, cô ấy không thể nghĩ ra nhanh như vậy được?

“Phương Diệc Thành có phải không?” Hôm qua, lúc Phương Diệc Thành hẹn cô, Phi Phàm đã cảm thấy có gì đó liên quan đến chuyện này rồi, nhưng anh đã nói là sẽ không ích kỷ nữa, sẽ để cô tự do.

“Này, anh lại giận rồi phải không? Chúng ta đã thống nhất là sẽ không cãi nhau vì chuyện này nữa mà.” Cố Yên vội vàng nhắc nhở anh, quả nhiên Lương Phi Phàm bình tĩnh lại một chút.

“Em và Phương Diệc Thành đã nói rất rõ ràng rồi, anh ấy cũng đã buông xuôi, anh không cần phải nghĩ ngợi chuyện này nữa. Tri hoãn hôn lễ là do anh ta đề cập đến, nhưng xuất phát điểm không phải là vì anh và em mà anh ấy lo lắng cho bệnh tình của cha. Hôn nữa em cảm thấy, căn cứ vào tình hình hiện nay thì đây là cách hợp lý nhất. Phi Phàm, mình đã sống với nhau lâu như vậy, hà tất phải nhất quyết cưới vào lúc này chứ, phải vậy không? Kết hôn hay không mình vẫn yêu nhau cơ mà.” Cố Yên đến ngồi cạnh Phi Phàm, nhẹ nhàng giải thích, giọng nói dịu dàng như con gió mùa xuân lướt nhẹ trên má. Lương Phi Phàm vẫn yên lặng không nói, rõ ràng là đang kiềm chế, nghe thấy câu nói cuối cùng của Cố Yên, anh ngẩn ngơ một lúc. Cố Yên vẫn kiên nhẫn ngồi đợi.

Khá lâu sau, sắc mặt của Lương Phi Phàm vẫn rất khó lường, anh cầm cốc nước lên uống một ngụm, tâm trạng khác hơn một chút, cuối cùng anh nói: “Anh cần suy nghĩ đã. Cố Yên, em nói anh không tin tưởng em, anh cũng biết tính khí của mình không tốt. Chuyện này... em cho anh thời gian suy nghĩ, mình sẽ nói chuyện sau, được chứ?”

Cố Yên khẽ gật đầu, cô cũng đã nghĩ đến tất cả những phản ứng có thể xảy ra của Phi Phàm sau khi nghe những gì cô nói, đây chính là phản ứng dịu dàng nhất có thể. Cố Yên cảm động vì anh không giận dữ, mà cố kìm nén cá tính của bản thân để suy nghĩ, điều này chứng tỏ những lời anh nói hôm đó không phải chỉ là nói suông, anh ấy thật sự đang thay đổi, luôn muốn dùng tình cảm để thu hẹp khoảng cách giữa họ, anh ấy thật lòng yêu cô.

Lương Phi Phàm lặng lẽ ăn cơm tối xong rồi lên thư phòng, đóng cửa lại. Cố Yên thu dọn mấy bộ quần áo để thay, lái xe của Phi Phàm đã đợi sẵn ngoài cổng, nói là do ông chủ Lương dặn dò, đã muộn lắm rồi, cũng nên cẩn thận, Yên tiểu thư không cần phải tự lái xe đâu.

Khi tới bệnh viện, Cố Bác Văn vẫn còn hôn mê sâu, hỏi gì ông cũng không trả lời được, sau nửa đêm lại bắt đầu sốt nhẹ, các bác sĩ phải vất vả và rất lâu mới ổn định được tình hình. Trong lòng Cố Yên đau như cắt khi nhìn thấy từng chiếc kim cắm vào cơ thể cha, cô nằm trên ghế trong phòng nghỉ mà không sao chợp mắt được.

Khoảng hơn chín giờ sáng, Cố Bác Văn mới từ từ tỉnh lại.

Cố Yên thấy cha từ từ mở mắt, trong ánh mặt trời ấm áp, cơ hội được sống tiếp của cha cô như lại trở dậy, giống như nắng hạn lâu ngày gặp dòng nước mát chảy qua. Cô không cảm được lòng, quỳ xuống cạnh giường bệnh, khóc không thành tiếng. Giống như cuối cùng cũng bước qua con ác mộng, như được tái sinh làm người.

“Lại khóc nữa rồi...” Cố Bác Văn đưa bàn tay run run lên vuốt tóc của con gái, nếu ông ra đi thì làm sao đưa con gái bé bỏng, yếu đuối của ông có thể sống tiếp giữa dòng đời đầy hiểm ác này đây?

Tất cả những ảm ức, sợ hãi, ưu tư, lo lắng của Cố Yên như vỡ òa, cô khóc ướt cả một mảng chăn mới chịu nín, úp mặt vào tay cha, giọng nghẹn ngào: “Con đã thảo luận kỹ với bác sĩ rồi, tháng sau sẽ phẫu thuật, được không? Con cầu xin cha đấy!”

Cố Bác Văn vẫn cương quyết: “Không.”

Cố Yên khản kiệt nói với ông, vừa nói vừa khóc nức nở: “Con không lấy Lương Phi Phàm nữa. Cha bảo con phải làm thế nào thì con sẽ làm thế ấy, con sẽ nghe lời cha. Con xin cha hãy làm phẫu thuật đi! Con không muốn mất cha... Cha, con cầu xin cha mà...”

“Đừng khóc nữa...” Cố Bác Văn ráng sức dựa lưng vào gối, nghiêng người sang một bên, đáng vẻ rất mệt mỏi.

“Những ngày qua, con rất khó xử, cha biết... Cố Yên à, cha thật sự hy vọng, trước khi cha chết có thể trả lại tự do cho con. Bảy năm trước cha đã tự mình đuổi con đi, con chỉ có thể theo Lương Phi Phàm. Bây giờ cha làm sao có thể hy sinh con một lần nữa chứ? Cha sợ rằng đến lúc gặp mẹ con dưới kia, mẹ con hỏi cha rằng, Cố Yên của chúng ta sống thế nào thì cha biết trả lời bà ấy thế nào đây? Tiểu Yên, vì cứu cha mà con đã phải theo một người đàn ông mà cha không yên tâm. Tiểu Yên, Lương Phi Phàm làm sao có thể khiến cha yên tâm được? Con nghĩ kỹ xem, có phải không?”

Cố Yên gạt đầu lia lịa, đứng dậy ngồi cạnh giường ông, lau nước mắt rồi giọng cười: “Con hiểu, con hiểu... con hiểu mà! Cha, con biết cha muốn tốt cho con. Con không lấy chồng nữa, đợi cha khỏi bệnh rồi hãy nói tiếp.”

Hai cha con nói chuyện một lát, Cố Bác Văn vẫn còn rất yếu, dần dần không gắng gượng được nữa. Cố Yên đỡ ông nằm xuống, đợi cha ngủ say, cô đứng im, thần thờ trong phòng bệnh khá lâu rồi mới vào phòng vệ sinh rửa mặt, trang điểm lại một chút rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Cố Minh Châu quả nhiên đã trở về Vi Bắc, cô mặc chiếc áo vest màu đen bó sát eo, bên trong mặc chiếc váy màu trắng dài đến đầu gối, tóc buộc gọn gàng, khuôn mặt trang điểm tinh tế không che vào đâu được, tinh thần thoải mái. Lúc Cố Yên đến, Cố Minh Châu vẫn còn đang họp, đợi khoảng một tiếng sau cô mới ra.

“Chị rất bận, em muốn nói gì thì nói ngay đi. Việc lần trước đã nói rõ rồi, nếu em vẫn muốn làm theo cách cũ thì không cần nói nữa, tối nay chị sẽ quay lại bệnh viện, ai hỏi đâu mà đi giận ông già ấy chứ! Chuyện phẫu thuật em không cần lo, chị đã có cách để đưa cha lên bàn mổ. Em cứ yên tâm cưới người em yêu là được rồi.”

Cố Minh Châu nặng nề đặt mình xuống chiếc sofa trong phòng làm việc, cảm giác đè phòng trên khuôn mặt cuối cùng đã tan biến, một dòng suy nghĩ chợt lướt qua.

Cố Yên ngồi xuống chiếc sofa đối diện, hai chân bắt chéo rất ngay ngắn, hai tay đan vào nhau đặt lên đầu gối, giống tư thế chuẩn mực trong đàm phán: “Đám cưới của em hoãn lại rồi.”

Cố Minh Châu không mở mắt, chau mày lại: “Em ngốc quá! Lại định làm cho chị thêm rối à?”

“Người mắc bệnh là cha chúng ta, vậy mà em và Lương Phi Phàm lại muốn làm đám cưới. Tất cả những mâu thuẫn này đều do em mà ra cả, em phải tự mình giải quyết thôi. Chị, chị có nhanh nhẹn đến đâu, có thương em đến đâu cũng không thể cái gì cũng lo hết cho em được, em cần phải trưởng thành chứ? Huống hồ em cũng đã trưởng thành rồi.” Giọng của Cố Yên vẫn nhẹ nhàng, êm ái, hết như lúc đầu Cố Minh Châu yêu cầu cô khi thương lượng, đàm phán với đối tác thì phải ăn nói dịu dàng, dễ nghe.

Cố Minh Châu “hừ” một tiếng không đồng tình: “Em đã nói với Lương Phi Phàm chưa?”

“Rồi, anh ấy đang suy nghĩ. Anh ấy sẽ đồng ý. Có thể anh ấy không vui, nhưng anh ấy sẽ ủng hộ em.” Cố Yên không chắc lắm nhưng ở trước mặt Cố Minh Châu, cô vẫn vờ như đã chắc chắn.

Cố Minh Châu ngồi bật dậy, buộc tóc lại thành một dải vắt lên vai trái: “Cố Yên, bây giờ cha đang kiểm chuyện một cách vô lý em hiểu chứ? Làm gì có cái lý ấy? Lương Phi Phàm không tiếc bất cứ thứ gì để cứu ông, vậy nên ông mới không sống được, nhưng ông lại luôn hướng về kẻ tội đồ Phương Diệc Thành? Em có ngốc đến mấy cũng phải phân biệt được đâu là đạo lý chứ, em lại còn gây chuyện với anh ta? Có phải nào em hỏng hết rồi không? Còn muốn kéo dài hôn lễ? Đem dài lắm mộng em có biết không? Em cho rằng khi cha khỏe rồi thì em có thể yên tâm lấy Lương Phi Phàm sao? Trong logic của ông ấy, Lương Phi Phàm không thể là người có thể trông cậy suốt đời được đâu! Bấy năm nay, ông luôn canh cánh trong lòng, lần này ông ấy lại đổ bệnh, đúng là một cái cơ rất tốt, em đừng ngốc nghếch như thế!”

“Chị, vậy chị cho rằng trong logic của cha, ông tình nguyện bị bắn chết hay là muốn nhìn thấy chị và Lương Phi Phàm thỏa thuận dùng em để cứu ông?”

“Em cũng trách chị vì chuyện này phải không?” Cố Minh Châu đột nhiên cao giọng khiến Cố Yên cũng cảm thấy buồn phiền trong lòng, cô nuốt giận, cố gắng kiềm chế bản thân. Không thể cãi nhau lúc này được, luôn cần có một người phải bình tĩnh.

“Đương nhiên em không trách chị! Lúc đó, nếu em biết, chỉ cần có thể cứu được cha thì em cũng tình nguyện hy sinh bản thân mình. Hơn nữa, cũng coi như may hơn khôn, em nguyện suốt đời ở bên Lương Phi Phàm. Chị, em không muốn cãi nhau với chị, chúng ta hãy bình tĩnh giải quyết chuyện này, được không?”

Cố Minh Châu nghe đến câu này thì nhú mày ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên cô thấy Cố Yên có lý trí, chín chắn như thế này.

“Cha vẫn vô có sinh sự, trong lúc này, ở vào hoàn cảnh này, chúng ta là con gái của cha cũng nên lấy sức khỏe của cha làm trọng có phải không? Cha bệnh nặng như thế, tính khí trở nên cô chấp, bảo thủ cũng là điều bình thường thôi! Chị, chị thấy cha đau đớn thế nào rồi đấy, đêm nào cũng trằn trọc, trở mình hết bên này đến bên kia mà vẫn không ngủ được, mỗi một mũi thuốc giảm đau tiêm vào người cha làm em thấy đau lòng vô cùng. Chị không thấy thế sao? Chị, em không biết chị đã từng nghĩ đến hay chưa, em và Lương Phi Phàm ở bên nhau bảy năm, em mới bắt đầu cảm nhận được tình yêu của anh ấy. Vậy còn cha thì sao, chị đòi hỏi ông ấy phải tin tưởng Lương Phi Phàm giống như em, liệu có quá khắt khe với cha không? Ông cũng không phải là thần thánh, không thể nhìn thấu lòng người, làm sao chị có thể buộc ông ngay lập tức phải nhìn ra Lương Phi Phàm yêu em như thế nào được? Hơn nữa, chẳng qua cha cũng chỉ muốn em được tự do chọn lựa một cách đường hoàng. Ông không muốn làm liên lụy tới em, xuất phát điểm của ông và chị là giống nhau, đúng không?” Cố Yên vừa nói vừa đi đến bên cạnh Cố Minh Châu, quỳ xuống cạnh sofa, ôm lấy chị, nhẹ nhàng thuyết phục chị một cách hợp tình hợp lý. “Hơn nữa, em cũng chỉ hoãn hôn lễ thôi, chứ có phải là không cưới nữa đâu.”

Cố Minh Châu lặng im hồi lâu.

Cố Yên ôm chị, gối đầu lên đầu gối của chị, hít một hơi thật sâu, kiên nhẫn chờ chị suy nghĩ, không có gì tốt hơn là dành thời gian suy nghĩ cho thấy đáo.

“Chị hối hận rồi!” Cố Minh Châu than thở, kèm theo một nụ cười. “Lẽ ra chị không nên để em từ chức, cách em tư duy rõ ràng, rành mạch như vậy đã thuyết phục được chị, thực sự chị nên giữ em lại để nắm giữ việc đàm phán hợp đồng.”

Cố Yên mỉm cười, cô biết rằng như thế có nghĩa là chị cô đã chấp nhận rồi. Cô ngẩng lên nhìn chị, Cố Minh Châu vỗ nhẹ lên má cô, ra hiệu cho cô đứng lên: “Chị còn nhiều việc cần phải giải quyết. Khoảng năm giờ em đến đón chị, hai chị em đi mua thức ăn nhé!”

Cố Yên đồng ý, ngồi một lát rồi đi ra ngoài.

“Tiểu Yên!” Cố Minh Châu gọi với theo, ngập ngừng một lát. “Em thật sự đã trưởng thành rồi!” Cố Yên cười hi hi, vẫy vẫy tay với chị rồi đi ra khỏi cửa.

Cố Minh Châu nằm trên chiếc ghế lớn, thảnh thơi vui mừng, cuối cùng thì con bé suốt ngày chỉ biết làm nũng, giờ trò và hay nổi cáu này cũng đã lớn thật rồi, cũng đã biết dừng cảm đối mặt với những việc không như ý muốn, thậm chí còn biết dùng suy nghĩ và năng lực của mình để giải quyết vấn đề. Nó rốt cuộc không còn là con bé Cố Yên hề có việc gì là lại giam mình trong phòng khóc lóc, suy tư nữa rồi. Có lẽ phải thật sự cảm ơn Lương Phi Phàm, phải có tình yêu sâu sắc như thế nào mới có thể tạo ra một Cố Yên trưởng thành như ngày hôm nay.

Cố Yên vội vàng tới Lương thị, đến cửa thang máy thì gặp một nhóm người của phòng thư ký đang hoang mang, lo sợ. Chắc Lương Phi Phàm lại bức tức vô cớ. Người đàn ông khó tính này, lúc nào không vui là lại giận cá chém thớt.

Thấy Cố Yên đến, bọn họ vừa mừng vừa lo. Trong tình cảnh này, ông chủ lại gặp Yên tiểu thư, nếu “thiên hạ thái bình thì cả nhà cùng vui”, còn nếu như “có tuyết lại còn thêm sương thì gió mưa ắt sẽ càng lớn”.

Cố Yên chào hỏi bọn họ rồi vào thẳng phòng làm việc của chủ tịch. Tài liệu, giấy tờ chất đống trên chiếc bàn lớn, Lương Phi Phàm bị che khuất ở phía sau, cau mày phê duyệt bản thảo trong tay, nhìn thấy Cố Yên đi vào, anh có chút ngạc nhiên.

“Em đến để rủ anh đi ăn cơm trưa!” Cố Yên đặt túi xuống, bước đến sau lưng Lương Phi Phàm, nhẹ nhàng bóp vai cho anh, cười dịu dàng. “Nghỉ một chút được không Chủ tịch Lương?”

Lương Phi Phàm mỉm cười, nhắm mắt tận hưởng bàn tay cô đang xoa bóp cho anh. Không lâu sau, tinh thần được thả lỏng, trong người sáng khoái, anh ngả người ra phía sau dựa lên người Cố Yên.

“Đợi một chút thôi, anh đang đợi một bản fax. À phải rồi, chủ Cố thế nào rồi?” Lương Phi Phàm nhắm mắt, trầm giọng hỏi Cố Yên.

“Sức khỏe của cha ổn định hơn rồi, tối nay có thể chuyển về khu vực điều dưỡng để theo dõi tiếp. Vì không được phép kích động nên phải nhanh chóng làm phẫu thuật.”

Lương Phi Phàm đương nhiên biết Cố Bác Vân đã ổn định lại rồi, anh mới là ông chủ của nhóm bác sĩ Roal nên nắm tình hình còn kịp thời và cụ thể hơn Cố Yên. Anh hỏi như thế, chẳng qua là để tìm chủ đề dẫn dắt tới câu nói tiếp theo cho hợp lý: “Vậy tối mai anh sẽ đến thăm chú Cố, nói chuyện với chú ấy một chút.”

Bàn tay Cố Yên đang xoa bóp huyết thái dương cho Phi Phàm bỗng dừng lại: “Em... hôm nay đã nói chuyện với cha rồi.”

Phi Phàm vẫn nhắm mắt, mặt không chút biểu cảm. Cố Yên tiếp tục xoa bóp, dịu dàng nói: “Phi Phàm, cứ coi như anh nhân nhượng người già một chút có được không? Đừng đi gặp cha nữa, đợi cha phẫu thuật xong hãy nói được không?”

Lương Phi Phàm im lặng.

Trong lòng Cố Yên rất lo lắng, việc mà Phi Phàm đã quyết rồi thì khó có thể thay đổi được. Hơn nữa, anh cứ bất động thế này càng chứng tỏ anh chắc chắn sẽ đi. Anh định dùng cách gì thì Cố Yên không biết, nhưng cô tuyệt đối không muốn mạo hiểm như thế.

“Phi Phàm...” Cố Yên kéo tay áo anh, nửa như nũng nịu nửa như cầu xin, đối với anh thì đây là cách hiệu quả nhất. “Em xin anh đấy, được không? Cả thời gian phẫu thuật và giai đoạn hồi sức cùng lắm chỉ mất nửa năm thôi, anh chịu thiệt thòi chút được không?”

Cuối cùng Lương Phi Phàm cũng bị Cố Yên lay cho phải mở mắt. Nhìn thấy ánh mắt đăm đăm của cô, trong lòng anh ngổn ngang trăm mối, vừa thương xót vừa có sự lạnh lùng khó tả. Anh kéo cô lại gần, ôm vào lòng, ghì cằm lên đỉnh đầu của cô. Cố Yên nép mình vào lồng ngực ấm áp và vạm vỡ của anh, bao nhiêu mệt nhọc của mấy ngày qua dần tan biến hết, giọng nói trầm trầm của anh phát ra phía trên đầu cô: “Hôn lễ có thể hoãn nhưng mình sẽ đăng ký trước. Đợi chủ Cố hồi phục sức khỏe rồi sẽ tổ chức hôn lễ.”

Nghe anh nói xong, Cố Yên lại thấp thỏm trong lòng, một buổi sáng mà phải khuyên nhủ ba kẻ cố chấp, bao phiền muộn bị dồn nén giờ lại ùn ùn trào ra: “Rốt cuộc anh làm sao vậy?! Cha em bệnh nặng như thế, em còn tâm trí đâu mà kết hôn đây? Hơn nữa, hà tất phải mạo hiểm như thế? Nếu như cha biết thì làm thế nào?” Cố Yên đứng dậy, chau mày. Vừa nói xong liền ý thức được mình hơn nặng lời, trông thấy anh neho mắt, nhìn xung quanh một cách vô hồn, cô vừa đau lòng vừa bứt rứt không yên. Cô đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, lặng lẽ nhìn dòng người và xe cộ tấp nập qua lại bên dưới một lúc lâu.

“Em xin lỗi, em không nên gắt gỏng với anh.” Cô quay người dựa vào cửa sổ, quan sát thái độ của Phi Phàm, rồi chậm rãi nói. “Phi Phàm, bây giờ em rất mệt, trong chốc lát chẳng biết làm thế nào để thuyết phục anh. Việc phẫu thuật của cha em nhất định không thể gác lại được, còn anh là người đàn ông mà em nguyện gắn bó suốt đời. Bây giờ, em chỉ có thể đảm bảo được hai điều này thôi. Em thấy trong lòng hơi khó chịu, em đi tìm Tang Tang nói chuyện chút đây. Bữa trưa anh tự giải quyết nhé!” Cố Yên cười miễn cưỡng, ôm lấy Phi Phàm lúc ấy còn đang rất trầm mặc rồi lặng lẽ đi ra cửa, lúc này hai người bọn họ không nên ở chung một phòng để tránh cãi nhau.

Cố Yên không nhìn thấy mặt Lương Phi Phàm lặng như làn nước, đôi mắt buồn như mùa đông lạnh lẽo.

Thang máy đi xuống từng tầng, từng tầng, sự buồn chán trong lòng Cố Yên đang tăng dần. Trên đời này, có hai người đàn ông mà cô yêu nhất, nhưng cũng chính hai người đó làm cô khó xử nhất. Cuộc sống này thật vô vị! Kết hôn sao lại khó đến như vậy?

Chuông điện thoại reo từng hồi trong túi, Cố Yên thò tay vào tìm, vài giây đầu chưa thấy, máu điên bốc lên ngùn ngụt: “Nói đi!” Số gọi đến là của Dung Nham.

“Chị Yên, em không tìm thấy bảo sao kịch bản hôn lễ, chỗ chị có không?” Giọng Dung Nham sang sảng trong điện thoại. Cố Yên nghiêng răng ken két, hôn lễ, ha ha, Dung Nham, cậu còn nợ tôi một cái đám cưới đấy nhé!

Rất nhiều năm sau, Dung Nham cũng không thể nào quên được cái ngày đen tối đó.

Bình thường Cố Yên đã ghê gớm lắm rồi, lúc điên lên thì càng không giống một người điên bình thường! Đầu tiên cô bắt anh ta đưa đi ăn xả láng ở một nhà hàng sang trọng, sau đó lại tìm đến một quán bar nhảy nhót điên loạn, thân hình cô vốn đẹp, nay lại thêm vài điệu nhảy khêu gợi cùng tiếng nhạc chất chúa, khiến bọn khách nam ở đây được một phen no mắt. Khó khăn lắm Dung Nham mới đưa cô thoát ra khỏi đám sói đang đói mồi ấy. Trong lúc không đề ý, anh ta đã bị Cố Yên lấy mất chìa khóa xe.

Anh ta vội chạy theo Cố Yên, mở cửa cạnh ghế lái nhảy phóc lên xe. Trong thành phố đông người, cô còn lái xe với tốc độ bình thường, nhưng khi ra đến ngoại ô, chỗ nào có vật cản, cô lao đến, chỗ nào khó đi, cô xông vào khiến chiếc Ferrari 612 nát bươm, nhìn chẳng khác nào chiếc xe điên.

Chiếc xe với những vết xước chi chít đâm phải cột biển báo làm bong cả một mảng sơn, rồi dừng lại trong tiếng rên rỉ đau đớn. Cánh cửa bên ghế phụ mở toang ra, Dung Nham mặt trắng bệch lết ra khỏi xe, cố bám vào gốc cây cạnh đó vỗ ngực bồm bộp, thật mất mặt, anh ta... say xe.

“A...”

“A...”

“A...”

Cố Yên chạy ra khoảng đất trống, ngửa mặt lên trời hét to, kèm theo là động tác đập chân khua tay, để trút cơn thịnh nộ vào hư không. Dung Nham trở mặt ra nhìn, trong đầu suy tính xem nên lấy đi động ra ghi lại cảnh tượng ngàn năm có một này hay gọi 120?

“Vì sao cha không cho con lấy anh ấy?”

“Vì sao cha không chịu phẫu thuật?”

“Vì sao không hoãn đám cưới lại chứ?”

“Vì sao không nghe lời tôi?”

“A!!!”

“Vì sao ai cũng nói vì muốn tốt cho tôi chứ?!”

“Chị Yên?” Cố Yên hét xong thì ngồi sụp xuống đất, ôm mặt khóc. Một lúc sau Dung Nham mới liều mạng đi tới, vỗ nhẹ vào vai cô an ủi.

“Tất cả đều đáng ghét...” Giọng Cố Yên khàn lại, ánh mắt vô định. “Đáng ghét! Đáng ghét...”

Dung Nham động lòng, lần đầu tiên anh cảm thấy Cố Yên thực ra cũng chỉ là một cô gái bình thường mà thôi.

“Cha nói rất lo cho hạnh phúc của tôi, muốn cố gắng chút sức lực cuối cùng vì tôi, ông nói nên để cho tôi tự do, ông không sai. Lương Phi Phàm đã chờ đợi lâu như vậy, tốt với tôi như vậy, thiệp cưới đã gửi đi rồi, anh ấy cũng không sai. Chị cũng không sai, Phương Diệc Thành cũng không sai...” Cô lầm bầm một mình, từng dòng lệ thì nhau chảy ra từ khóe mắt. “Vậy tức là tôi sai rồi? Là tôi sai rồi... Dung Nham, anh hãy nói xem, có phải là tôi sai rồi không?” Cố Yên ngồi bệt xuống đất, nước mắt lưng tròng, níu lấy Dung Nham mà hỏi.

Một người con trai như Dung Nham đương nhiên là thương hoa tiếc ngọc, nước mắt của Cố Yên đã hoàn toàn xô đổ phòng tuyến của anh. “Không phải đâu, không phải lỗi của cô!” Anh ngồi xuống bên vệ đường cùng cô, khẽ an ủi. “Có những lúc, không ai làm sai điều gì cả, nhưng tất cả lại bị tổn thương.”

Cũng giống như khi bỗng nhiên rơi vào một không gian khác, một thế giới khác, chuột và mèo lại giống như hai loài đã sống với nhau rất lâu, cùng ngồi tán chuyện suốt buổi chiều và ngắm ánh tịch dương ở ngoại ô.

“Vậy... tại sao không nghe lời anh ấy đi đăng ký trước đi? Chỉ đăng ký thôi, chẳng ai biết được cả, mà lại làm cho anh ấy yên lòng.”

“Lúc đó tôi đang rất bối rối.” Cố Yên nhả một cọng cỏ, ưu tư cúi đầu, giọng khàn khàn. “Hơn nữa, yên tâm cái gì cơ? Cưới rồi còn bỏ được sao, anh ấy vội vàng thế làm gì cơ chứ? Cha tôi đã như thế rồi, tôi làm gì còn tâm trí nào cưới xin nữa!”

Dung Nham cũng thấy âm ức thay cho Lương Phi Phàm, nhưng những lời nói của Cố Yên vừa quá đáng lại vừa có lý, anh cũng chẳng biết nói thế nào cho phải nữa.

Cả hai cùng lặng đi mới nghe thấy tiếng chuông điện thoại đang réo trong xe. Túi xách của Cố Yên không biết lúc nãy đã rơi ở đâu mất rồi. Dung Nham quay lại cầm điện thoại của mình xem, là Kỳ Nam.

“Anh Hồ nói anh đi theo Cố Yên?” Giọng Kỳ Nam rất lo lắng.

Dung Nham giọng đầy oán trách “ừ” một tiếng, đây là quyết định rất sai lầm!

“Chị Minh Châu đang tìm Cố Yên khắp nơi đây, anh cả qua chỗ cha Cố Yên rồi, hai người cũng nhanh qua đi.”

Dung Nham trầm nghĩ việc này chắc chắn không hay rồi, một người phụ nữ sắc xảo như Cố Minh Châu mà còn sốt sắng cầu viện binh, cho thấy sự việc đã đi quá xa rồi.

Đúng là vô cùng rắc rối.

Hay có thể nói rằng, mưa gió bão bùng đang sắp đổ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Cố Bác Vân nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế dưới tán cây, có thể do sức khỏe còn yếu, trên khuôn mặt ông không chút biểu cảm. Cố Minh Châu đứng bên cạnh, Kỳ Nam đứng cạnh cô, hai người đều tỏ vẻ vừa lo lắng vừa muốn xem màn kịch hay.

Trên bãi đất trống trong khuôn viên, hai bóng người đang đánh nhau bất phân thắng bại.

Lương Phi Phàm, chiếc áo vest màu đen được may thủ công đang bị vứt bừa sang một bên, khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, ánh mắt phát ra sắc lạnh, tay áo sơ mi trắng được vén lên cao, cánh tay rắn chắc, nắm đấm vừa nặng, vừa nhanh lại vừa hiểm.

Phương Diệc Thành mặc nguyên cả cây quân phục, áo khoác ngoài cũng bị ném sang một bên, áo sơ mi màu xanh nhạt đã mở ba cúc trên, lộ rõ cơ ngực nở nang, rắn chắc, những vết sẹo đề lên nhau, các động tác chiến đấu trong quân đội trông rất chuyên nghiệp.

Cố Yên vừa tới nơi. Động tác của hai người đều ngang tài ngang sức, Lương Phi Phàm phản xạ nhanh hơn một chút, một cú đâm móc tay trái rất hiểm vào cằm của Phương Diệc Thành, phần khuỷu trên của tay trái tiện đà thúc xiên xuống, giáng mạnh cùi chỏ lên vai đối phương. Phương Diệc Thành “hự” một tiếng, cả cánh tay phải lập tức tê buốt không cử động nổi, rõ ràng đang bị lép vế, anh lùi về sau một bước, tư thế đứng tấn, vừa hạ eo liền xoay người tránh cú đâm tiếp theo của Lương Phi Phàm, quắc mắt một cái rồi xông phi chân trái, cường tráng như Lương Phi Phàm mà còn bị đá cho lão đảo rồi ngã dưới đất một vòng.

Lần này coi như hòa, hai người không nói một lời mà lập tức lao lên. Phương Diệc Thành với tay nắm lấy cổ Lương Phi Phàm kéo về phía trước, đầu gối phải thúc mạnh. Lương Phi Phàm không tránh kịp, hứng trọn cú đánh, lập tức đau đớn đến mức phải ôm bụng nhăn nhó.

Phương Diệc Thành lạnh lùng “hự” một tiếng, một đòn quét chân đón ngã đối phương, một đòn cùi chỏ chuẩn xác đánh thẳng xuống giữa cổ họng Lương Phi Phàm. Trong chớp lát, tường chừng cơ thể sắp rơi xuống đất, Lương Phi Phàm lộn mạnh người sang một bên, lảng cả cánh tay phải như một nhát dao chém thẳng vào cổ Phương Diệc Thành khi đó đang không chút phòng vệ.

Phương Diệc Thành bị cú đánh vào sau gáy, hoa mắt chóng mặt, bao nhiêu năm luyện tập lúc này mới được khơi dậy bản năng chiến đấu, một pha đá móc về phía Lương Phi Phàm, người lộn sang một bên để giảm lực từ cú chém, một tay chống đất, bật người dậy.

Hai người đàn ông toàn thân mồ hôi đầm đìa lẫn với đất cát đang đứng cách nhau một đoạn, lạnh lùng nhìn về phía đối thủ cũng đang thở hổn hển, ánh mắt vô cùng khảng khái như muốn ăn tươi nuốt sống đối thủ.

“Hãy! Hãy!” Cố Minh Châu liên tục ra hiệu cho Dung Nham, hai người chạy vào chắn giữa hai con quái thú hung hăng dường như còn muốn lao vào nhau tiếp.

“Thế này là...” Cố Minh Châu căng thẳng, trong phút chốc không nói nên lời, trận quyết đấu giữa hai bậc kỳ phùng địch thủ đang diễn ra sống động trước mắt. Nếu một trong hai bên có tính toán sai lầm, rước họa vào thân thì chẳng phải tội lỗi của em gái cô vạn lần chết cũng khó mà xóa hết hay sao?

Khuôn mặt Cố Yên tái xanh, đứng ngay ở cửa, không biết đang nghĩ gì. Phương Diệc Thành đã tiêu tan sát khí, trở lại là chàng công tử vui vẻ, nhanh nhẹn, chậm rãi cài lại khuy áo, chỉnh lại ống quần, nhẹ nhàng cười, giải thích với Minh Châu đang vội vàng chạy tới: “Tôi từ chỗ cha tôi qua đây xem thế nào, muốn thảo luận cùng chú Cố về quyền pháp, đúng lúc Anh Lương đang ở đây, anh ấy cũng là một người am hiểu về quyền pháp, nên học hỏi nhau một chút thôi mà.”

Cố Minh Châu trầm thờ phào, nở nụ cười không mấy tự nhiên: “Thật đúng lúc... Cùng đi ăn cơm nhé, tôi mời.”

“Không cần đâu!” Lương Phi Phàm phui sạch đất cát trên người, ngay tức thì trở lại là Tổng giám đốc Lương lạnh lùng. “Tôi đến để bàn với chú Cố về hôn sự của tôi và Cố Yên.” Anh khua khua tay ra sau. “Dung Nham, đưa mọi người ra ngoài, tôi sẽ nói chuyện riêng với chú Cố.”

Dung Nham gật đầu, một tay kéo Tiểu Tứ lúc đó vẫn còn đang đắm chìm trong trận đối đầu giữa hai cao thủ. Trong tình huống này, người ngoài tốt nhất không nên xen vào. Tính cách Tiểu Tứ thô lỗ như vậy, lúc rời đi, không biết có vì Cố Yên mà đối đầu với anh trai hay không. Cố Minh Châu nhìn Phương Diệc Thành dáng người to lớn đang đứng yên bất động, lo lắng kéo tay Dung Nham, nháy mắt ra hiệu cho anh ta phải án binh bất động. Cố Bác

Vân lúc này mới kéo chân khỏi người, ngồi dậy: “Hôn nhân là việc lớn, là lời hẹn ước của cha mẹ, việc này để tôi thương lượng với cha cậu là được rồi.”

“Nhà họ Lương mình cháu nói là được rồi.” Lương Phi Phàm ném một câu lạnh băng đầy kiêu ngạo. “Cố Yên cũng đồng ý lời cầu hôn của cháu. Hôn sự này không thể trì hoãn được. Cháu đã mời ba vị bác sĩ chuyên khoa ngoại đến từ châu Âu, họ đang khẩn trương tham gia hội chẩn. Cuộc phẫu thuật của chú sẽ được sắp xếp vào cuối tuần sau. Đến lễ kết hôn cuối tháng sau, chú hoàn toàn có thể tham gia.” Lương Phi Phàm ôn tồn tuyên bố quyết định của mình.

Sức khỏe của Cố Bác Vân còn yếu, lại bức mình vì thái độ vô lễ, cao ngạo của Lương Phi Phàm, chỉ biết lắc đầu, thờ dài rồi nằm xuống. Cố Minh Châu chau mày: “Hôm nay tạm thời không nói nữa, mọi người về cả đi, Tiểu Yên, em đi với Phi Phàm ra ngoài trước đi, lúc khác nói chuyện tiếp.” Minh Châu đưa mắt ra hiệu cho Cố Yên, để Tiểu Yên tiễn cậu sát tinh này đi rồi nói chuyện sau.

Cố Yên cũng giận tím mặt, đi đến vỗ lưng Cố Bác Vân để ông nguôi ngoai nỗi tức giận. Cô chẳng buồn nhìn Lương Phi Phàm nữa, lạnh lùng buông một câu: “Tôi nay tôi ở lại đây. Các người đi đi!”

Lương Phi Phàm nghe thấy câu nói đó thì cười nhạt, đôi mắt lạnh lùng lướt qua từng người đang có mặt ở đó. “Có phải mọi người hiểu lầm không đấy? Tôi đến đây không phải để thương lượng, mà là thông báo quyết định của tôi.”

Cố Minh Châu lí nhí: “Lương Phi Phàm!”

“Câm miệng!” Giọng Lương Phi Phàm trở nên nghiêm khắc. “Cố Minh Châu, tôi đã cho cô thời gian để giải quyết vấn đề này. Bây giờ uy tín của cô đã không còn nữa, từ thời khắc này trở đi, việc này Lương Phi Phàm tôi nói là được.”

“Tổng giám đốc Lương!” Một giọng nói đồng dạng xen vào. “Xin anh đừng coi thường sự chính trực, công bằng trên đời này, có được không?” Anh ta nhặt chiếc áo khoác hàm thiêu tướng của mình lên, phúi phúi bụi, cười nhẹ nhàng mà vẫn đầy chí khí. “Chú Cố là bạn của ba tôi, là bậc cha chú của tôi. Nếu Lương Phi Phàm anh dám khinh động thì Phương Diệc Thành tôi quyết không khoan tay đứng nhìn.” Giữa đôi lông mày của Phương Diệc Thành ánh lên sự hiên ngang, kiêu ngạo: “Vừa nãy, tôi chẳng qua chỉ gây chút phiền phức cho anh thôi, nếu thật sự muốn đầu, Phương gia tôi tuy không thể chiếm hoàn toàn thể thượng phong, nhưng cũng có thể coi như một đối thủ lớn của Lương thị nhà anh. Tôi không tin một khi khai chiến, anh có thể nguyên vẹn mà rút về.”

Một người đã lăn lộn trong quan trường nhiều năm như Phương Diệc Thành, mỗi lời nói của anh đều có tiền có lui và rất chính trực. Dung Nham và Cố Minh Châu đều giật mình.

Lương Phi Phàm hai tay dứt túi quần, khuôn mặt đẹp trai, sáng sủa xen lẫn sự thù địch. Anh lùi lại phía sau ra lệnh: “C.”

Tiếng rút súng lạch cạch.

Mười họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào Phương Diệc Thành. Lương Phi Phàm bây giờ chỉ cần hô một tiếng là sẽ có thể bắn anh ta lỗ chỗ như tổ ong.

“Tôi có nói là tôi muốn rút không?” Lương Phi Phàm nhìn chăm chăm Phương Diệc Thành và gần từng câu, từng chữ. Trong mắt của hai người đàn ông đều là ánh grom đao.

Một khung cảnh âm đạm bao trùm, Cố Bác Vân dựa vào Cố Yên từ từ đứng lên: “Sao vậy? Muốn cướp vợ à?” Ông ta nhìn Lương Phi Phàm cười nhạt. “Nếu tôi không đồng ý hôn sự của cậu và con gái tôi, thì cậu sẽ bắn tôi hay sao? Với thái độ này, tư cách này, cậu còn muốn lấy con gái tôi sao?” Cố Bác Vân cười lạnh lùng.

Lương Phi Phàm tức giận: “Chú Cố, chú nói vậy chẳng phải là muốn thử thách cháu hay sao? Để rồi xem cháu có đủ tư cách làm con rể nhà họ Cố các người không? Không còn thương lượng được nữa rồi, đành phải chơi bài ngửa thôi!” Anh thất vọng nhìn về phía Cố Minh Châu. Đây chính là chiêu bài của Cố Minh Châu, một lối thoát hợp lý, đáng tiếc, hiện tại Lương Phi Phàm lại không còn đủ kiên nhẫn để cùng cô chơi trò chơi này. “Từ giờ trở đi, mọi việc tôi nói sao sẽ quyết vậy.”

“Lương Phi Phàm, anh đừng quá đáng quá!” Cố Minh Châu đứng phía sau lí nhí nhắc nhở. Sắc mặt của Cố Yên rất khó coi, nếu cứ tiếp tục tranh cãi thế này, cuối cùng, người chịu thiệt thòi sẽ là Lương Phi Phàm mà thôi.

“Tôi quá đáng ư?” Lương Phi Phàm hếch cằm. “Các người thì sao? Cả cô nữa!” Anh nhìn về hướng Cố Bác Vân, nói: “Chú đã hỏi qua ý kiến của Cố Yên hay chưa? Chú và Cố Minh Châu giận dỗi, vì sao lại kéo cô ấy vào cuộc? Bảy năm không hỏi han lấy một câu, bây giờ lại còn giả làm người cha nhân từ ư?”

“Cả cô nữa!” Anh quay người sang Cố Minh Châu. “Cô đã hứa với tôi cái gì? Bây giờ không muốn gả em gái một cách vui vẻ, lại còn hùa vào để thuyết phục tôi hoãn đám cưới này ư? Cố Minh Châu, cô có biết khiếm khuyết của cô là gì không? Hèn nhất, cô thường mất lý trí vào những lúc cần lý trí nhất, cuối cùng dễ xảy ra kết cục thế này. Còn anh Phương, tôi không cần nói nhiều nữa. Ở đây dù có xảy ra chuyện gì thì cũng không cần anh phải nói nửa lời, rốt cuộc chỉ thêm rắc rối thôi. Tất cả mọi chuyện chúng ta đang nói ở đây đều vì anh mà ra cả. Anh còn ra vẻ người tốt, chính nghĩa gì nữa!”

Trong khoảng sân nhỏ, trời dần tối, ánh trăng như bao phủ khắp nơi, chiếu rọi tâm hồn mỗi người, tất cả đều u sầu. Lương Phi Phàm vẫn giữ vẻ ngạo mạn như xưa. “Nói cho các người biết, đợi đến lúc tôi điên lên thì đó chính là ngày tàn của cái thế giới nhỏ bé của các người đây. Tôi không làm gì quá đáng, là vì tôi không muốn, chứ không có nghĩa là tôi không thể.”

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

“Còn em thì sao?” Một giọng nói nhỏ nhẹ nhưng kiên định vang lên, đâm thủng về sát khí của Lương Phi Phàm. “Sao anh không nói đến em?” Cổ Yên nghi hoặc nhìn người đàn ông mà cô cho rằng anh ta yêu mình. “Nếu không vì em thì việc xảy ra giữa Phương Diệc Thành và nhà họ Cổ cũng chỉ là một vụ bình biến đơn thuần, muốn ra sao thì ra. Nếu không phải vì em thì đi Nguyên sẽ không chết. Nếu không phải là bảy năm qua em như con chim núp sau bóng anh thì cha sẽ không thấy là đã để em phải chịu thiệt thòi lâu như vậy. Nếu không phải vì em... không phải vì em yêu anh... thì làm sao có việc tranh cãi hôm nay...” Đôi mắt cô ngấn lệ, tình thế xoay chuyển, việc này đã rút hết tâm trí của Lương Phi Phàm.

Tâm trạng của cô khiến Lương Phi Phàm cảm thấy buồn, muốn dang tay ra để ôm cô lại, nhưng lại bị cô nhẹ nhàng né đi. Cổ Bác Vân bị cô kéo, loạng choạng xô về phía sau.

Phương Diệc Thành cau mày đứng ra chắn trước mặt họ. Một hòng súng lập tức dí lên trán anh ta. “Phương Diệc Thành, mẹ kiếp, mày hãy rút ra xa một chút!” Lương Phi Phàm sùng cồ.

Phương Diệc Thành cười nhạt, ngửa người về phía sau để tránh hòng súng, rồi quay người lại, cướp lấy súng của Lương Phi Phàm. Hai người đấu nhau chần chịt, chỉ trong chốc lát, tiếng súng lên đạn lan ra khắp nơi.

Dung Nham giữ chặt lấy Tiểu Tứ đang gầy gù trong lòng, thì thầm bên tai cô: “Bây giờ không phải lúc để em thể hiện tài năng! Đừng động đây!”

Kỷ Nam sốt ruột đến mức mặt đỏ bừng: “Thế thì anh ngăn họ lại đi!”

Mắt Dung Nham ánh lên vẻ lạnh lùng khó hiểu, yêu nhau yêu cả đường đi lối về đến mức này sao? “Anh cả đã dặn dò rồi, đừng gây sự nữa! Cần thận đây, súng không có mất đâu!”

“Tiểu Yên!”

“Cổ Yên!”

C sợ đến mức hồn bay phách tán, anh ta cứ nhìn chăm chăm trận đấu giữa anh cả và Phương Diệc Thành. Cổ Yên không biết đến từ lúc nào, thò tay vào thắt lưng anh ta, lấy được khẩu súng dự phòng. Cổ Yên mở cò súng, chĩa thẳng hòng súng vào đầu mình, tay đặt trên cò súng. Lương Phi Phàm và Phương Diệc Thành đột ngột dừng lại, hai người sợ đến mức hồn bay phách tán, sững người.

“Lương Phi Phàm, anh hãy nói xem, tính mạng của em, có phải là do anh quyết định hay không?”

Mắt Lương Phi Phàm tái mét, môi mím chặt, mắt không chớp lấy một cái. Những ám ức của Cổ Yên dồn nén trong mấy ngày qua cuối cùng cũng tìm được chỗ để xả, nhìn về mặt sợ hãi của những người ở đó, trong lòng cô lại thấy thoải mái hơn bao giờ hết.

Lúc này Kỷ Nam mới đập mạnh vào chân của Dung Nham, nhân lúc hai tay anh ta buông lỏng xuống, cô lấy cùi trỏ thúc vào mạng sườn của anh ta, chui ra khỏi vòng tay anh ta như tên bắn. Cánh tay đang giữ chặt Cổ Yên đã hướng hòng súng ra ngoài và cướp lấy súng. Cổ Yên xoay người giằng lấy khẩu súng, Kỷ Nam trong lúc khẩn cấp đã dùng tay phải chém mạnh vào gáy cô.

Cổ Yên ngã sập xuống, Lương Phi Phàm vội chạy đến đỡ lấy cô, vừa sợ lại vừa giận. Trong chốc lát, huyết thái dương đau nhức, anh không quan tâm đến bất cứ điều gì nữa, chỉ ôm lấy Cổ Yên rồi đi ngoài. Phương Diệc Thành liếc nhìn Cổ Minh Châu và không đuổi theo nữa.

Dung Nham trả lại súng cho C lúc này đang phiền muộn, rồi nhanh chóng đưa Tiểu Tứ rời khỏi nơi đầy rẫy thị phi này. Những người mà Lương Phi Phàm dẫn đến trong chốc lát cũng tản đi hết.

Trong chiếc sân nhỏ, chỉ còn lại Phương Diệc Thành và cha con họ Cổ. Cổ Minh Châu nhỏ nhẹ xin lỗi Phương Diệc Thành, rồi đưa người cha đang lặng lẽ vào trong phòng.

“Minh Châu...”

“Con biết rồi” Cổ Minh Châu đáp chần cho cha. “Cha không biết phải làm thế nào, đúng không ạ?” Câu nói lúc trước của Cổ Yên khiến người bị ngạc nhiên nhất chính là người cha luôn muốn cô thoát khỏi Lương Phi Phàm.

“Cha ơi, thực ra ban đầu cha đã phải nghĩ đến điều này rồi chứ! Lương Phi Phàm có hết sức để cứu cha, chẳng qua cũng chỉ là muốn trao đổi mà thôi, cũng chứng tỏ anh ta rất yêu Cổ Yên. Anh ta làm sao có thể cho phép người nào phản đối chứ? Cha biết không, anh ta chờ đợi cái gật đầu đồng ý của Cổ Yên đã bảy năm nay rồi, với tính cách của Cổ Yên, thời gian qua anh ta đã phải chịu bao nhiêu đau khổ? Anh ta không làm gì được Cổ Yên, còn với người khác thì sao? Đừng nói là cha với con, chỉ sợ rằng, ngay cả Phật anh ta cũng dám giết. Cha à, con đã nói với cha từ lâu rồi, cha lấy bệnh tật để uy hiếp Cổ Yên, suy cho cùng cũng là dựa vào việc Lương Phi Phàm chiều chuộng và yêu em ấy.”

“Cha đã già thật rồi... Minh Châu, con nói xem, sau này gặp lại mẹ của Cổ Yên, cha biết ăn nói thế nào với bà ấy đây? Đã mấy năm nay Tiểu Yên

không ở bên cha, đến khi cha sắp chết, muốn nhờ nó làm chút việc cho cha, nhưng lại làm cho sự việc thành ra nông nổi này. Minh Châu, cha đã già thật rồi!”

Cái gọi là anh hùng đến bước đường cùng, điều đáng sợ nhất không phải là nhớ lại sự dũng cảm năm xưa, mà là ý thức tỉnh táo về việc mình đã già yếu rồi.

Cố Minh Châu cười, vỗ vỗ lên vai ông, ấn bոր vai gầy yếu của ông để ông nằm xuống: “Cha yên tâm, còn có con nữa mà!”

Sau khi an ủi cha, Cố Minh Châu quay ra tiễn Phương Diệc Thành. Hai người đi dọc theo con đường nhỏ trong khu điều dưỡng để ra lấy xe.

“Có phải cậu cũng nghĩ là mình không nên trở về không?”

Phương Diệc Thành lặng thinh hồi lâu, trước khi lên xe mới hỏi người bạn thân năm xưa: “Minh Châu à, mình luôn mong được chú Cố và Cố Yên tha thứ, nhưng hình như mình chưa bao giờ hỏi cậu, cậu có hận mình không?” Phương Diệc Thành hiểu rất rõ ý của Cố Minh Châu – người không có đối thủ. Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ thấy Cố Minh Châu nở nụ cười tin cậy như vậy với bất kỳ ai.

“Ban đầu mình cứ nghĩ rằng mình chỉ vờ như không hận cậu, nhưng vừa rồi, sau khi nghe thấy những lời nhận xét của Lương Phi Phàm về mình, mình nghĩ, mình thực sự không hận cậu.” Cô cười nửa đùa nửa thật. “Mình luôn nói với chính mình rằng, bệnh của di cứ coi như không có cậu, thì đến một ngày nào đó cũng sẽ không qua khỏi. Vì Bác không thể không dựa vào thể của một vị tướng nhỏ như cậu, mình không thể hận cậu được, nên mình vờ như không hận cậu. Hôm nay nghe Lương Phi Phàm nói vậy, mình mới hiểu ra rằng, mình không công tư phân minh như mình nghĩ. Mình không hận cậu, mặc dù mình cũng thấy lạ.” Cô nhún vai. “Thật kỳ lạ!”

Phương Diệc Thành cười.

“Tạm biệt!”

“Ừ.”

“Diệc Thành!”

“Hà?”

“Cậu dựa vào đâu mà cho rằng cha mình đã tha thứ cho cậu? Nếu không phải cậu tìm người khác để mượn sức người ta, cậu cho rằng cha mình thật sự tác hợp cho cậu với Cố Yên sao? Cậu cho rằng, cha mình ngay cả Lương Phi Phàm còn so đo tính toán, mà lại có thể tha thứ cho cậu sao? Sau lâu ngày không gặp mà cậu lại trở nên ngây thơ đến vậy?” Cố Minh Châu cười nhạo, lẽ nào cô đã nhận ra Cố Bác Vân đang lợi dụng Phương Diệc Thành để không chê Lương Phi Phàm?

Nụ cười của Phương Diệc Thành còn lưu lại trên khuôn mặt.

“Theo mình thì... đầu tiên bác ấy không đồng ý, sau đó chỉ đơn thuần là giận dữ mình. Bây giờ thì, bác ấy cũng rồi, không biết nên làm thế nào.”

“Ha ha! Tạm biệt cậu, Diệc Thành. Đi đường cẩn thận nhé!”

Cố Minh Châu đi rất nhanh, vừa đi về vừa ngâm nga hát.

Tối hôm đó, trong biên bản tan nạn của bộ phận cảnh sát giao thông thành phố C có ghi, một chiếc xe jeep quân dụng đâm phải một cột đèn đường trên con đường không có người qua lại. Tuy tên của lái xe bị giấu, nhưng đội cảnh sát giao thông lại rỉ tai nhau rằng, đó là xe do thiếu gia thứ ba nhà họ Phương, cũng là cục trưởng Cục Công an mới thăng chức lái.

Dung Nham không nói được Tiểu Tứ, đành cùng cô ấy đi theo sau xe của Lương Phi Phàm về nhà của Lương Phi Phàm.

Lương Phi Phàm bế Cố Yên về phòng ngủ, bố trí người chăm sóc cô ấy rồi đi ra, sau đó gọi Dung Nham và Kỳ Nam vào thư phòng.

“Kỷ Đông, Kỷ Bắc bây giờ đều đang ở trong thành phố chứ?” Lương Phi Phàm cầm cốc rượu một hơi uống cạn, rồi lại rót đầy cốc nữa cho mình, hỏi Kỳ Nam

Kỳ Nam nhìn Dung Nham rồi “ạ” một tiếng.

“Bảo bọn họ chiều ngày kia đến gặp anh.” Lương Phi Phàm nhìn Tiểu Tứ với tâm trạng ngổn ngang rồi vẫy tay: “Em hãy đến chỗ Cố Yên. Nếu cô ấy tỉnh lại thì cho cô ấy uống cốc sữa, nhớ là không được nóng quá đấy.”

Kỳ Nam gật đầu rồi lặng lẽ lui ra.

Dung Nham đợi cho cô ấy đi xa rồi mới nói: “Anh định dùng đến nhà họ Kỳ à? Chu Yến Hồi còn nợ chúng ta một khoản nợ tình, hơn nữa, chân tay của anh ta tương đối sạch sẽ. Kỷ Đông, Kỷ Bắc...”

“Sớm mai chú hãy liên hệ với Kiệt Thâm, nói là có kẻ thù đến. Chuyện phía sau, chú đừng bận tâm.” Lương Phi Phàm ngắt lời anh ta, đến đứng bên cửa sổ, nhìn thẳng vào màn đêm dày đặc, xung quanh đầy sát khí.

“Chuyện lần này không cần chú phải nhúng tay vào.” Lương Phi Phàm biết lão gia của nhà họ Dung với Phương Chính là chiến hữu thân cận. “Chú chỉ cần để mắt đến Tiểu Tử. Anh cũng như chú, không muốn làm con bé bị thương.”

Mặt Dung Nham nhún nhó.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Mấy bác sĩ gia đình đều chẩn đoán Cố Yên do nghỉ ngơi không tốt, áp lực quá lớn, tinh thần lại bị kích động nên hành vi mới không bình thường như vậy. Lương Phi Phàm không yên tâm, dặn dò họ kê thêm thuốc an thần để dự phòng. Khi ngủ đến nửa đêm, cô vẫn không biết mình đã mơ thấy gì, cứ gục đầu vào lòng anh, nửa tỉnh nửa mơ khóc nức nở, cho đến khi phía ngực áo ngủ ướt đầm mà vẫn chưa nín khóc. Tiếng khóc của cô làm anh đau lòng, nên ngồi dậy, cho cô uống vài viên thuốc an thần, rồi lại đỡ cô nằm xuống, ôm vào lòng, dỗ mãi cô mới ngủ được. Anh thấy một lớp sương trên mí mắt, trong mơ cô vẫn nhủu mày, khiến lòng anh lúc nóng lúc lạnh.

Ngày hôm sau, phản ứng của cô sau khi thức dậy đều nằm trong dự liệu của Lương Phi Phàm. Cô không muốn ở trong nhà, cô muốn ra ngoài, nếu bị chặn lại, cô sẽ tức giận, ném đồ đạc, khi không còn sức nữa, cô sẽ bắt đầu phản đối bằng cách im lặng, cả ngày không chịu ăn gì.

Trần Ngô Bạch xem linh tinh trên chiếc máy tính xách tay, rảnh tay là lại liếc sang anh cả, thùng thẳng nói: “Anh giả vờ giống thật.”

“Gi vậy?” Lương Phi Phàm hơi thất thần, nhất thời không kịp phản ứng.

“Em nói là, anh đóng bộ ngẫu trông giống thật. Thực ra trong lòng anh rất đau đớn, đúng không?”

Lương Phi Phàm trừng mắt nhìn, chỉ cuốn sổ trên đầu gối cậu ta: “Bao nhiêu tiền thế?”

“Mười chín đồng tám hào. Hai phút trước, mười tám đồng mua được hai vạn cổ phiếu. Cộng thêm một số cổ phiếu lẻ trong tay mấy anh em mình, về cơ bản...” Trần Ngô Bạch tính nhanh ra một kết quả: “Bây giờ chúng ta có quyền không chế ba mươi phần trăm cổ phần của Hồng Nghiệp.”

“Thế còn bên phía cậu hai nhà họ Phương thì sao?”

“Gặp phải chút trở ngại. Em dự kiến là sẽ khó khăn hơn một chút. Hồng Cơ của Phương Phi Trì có một khoản vốn từ bên ngoài hỗ trợ, ngoài ra, lĩnh vực mà Hồng Cơ liên quan đến nhiều hơn Hồng Nghiệp. Cách làm đóng cửa đánh chó của chúng ta hiện nay không chặn được anh ta.”

Lương Phi Phàm cười lạnh lùng, thực ra, cậu hai nhà họ Phương là một kỳ tài thương mại, nhưng, so với cậu ba nhà họ thì chẳng qua chỉ là mức khá mà thôi.

“Cách giải quyết thế nào?”

Trần Ngô Bạch trầm ngâm một lát: “Anh vậy một lúc cả hai doanh nghiệp xuyên quốc gia lớn vốn là một việc rất khó rồi. Hơn nữa, hai nhà họ lại là doanh nghiệp anh em, bối cảnh của nhà họ Phương anh biết rõ, về mặt địa điểm thì chắc chắn là ủng hộ rồi.”

Lương Phi Phàm ậm ừ: “Thế thì sao chứ?”

Trần Ngô Bạch nhún vai, thực ra cũng chẳng sao cả. Cậu ta cũng chỉ nói vậy thôi, muốn đầu tắt nhiên là không vấn đề gì. Dù sao thì sự sống chết của nhà họ Phương cậu ta không quan tâm. Là người đàn ông, bẩm sinh phải tranh giành, đấu đá. Trong từ điển của Trần Ngô Bạch, không có khái niệm thế nào là tình người.

“Phía Trần Dịch Phong nói thế nào?”

“À! Ông ta có thể đảm bảo thế lực ở miền Nam chỉ ít sẽ không áp đến để phản công họ Lương. Phương Diệc Thành quả là cũng biết cách, hôm nay, Trần Dịch Phong đến dò hỏi, mấy nguyên lão ở đó đều nói tốt cho Phương Diệc Thành.”

“Toàn bộ sản nghiệp ở miền Nam của nhà họ Lương, Trần Dịch Phong đều quan tâm, cũng có thể ưu đãi cho ông ta thấp hơn năm phần trăm so với giá thị trường. Chỉ cần chú ý số cổ phần của nhà họ Lương mà ông ta nắm giữ không quá năm phần trăm là được.” Lương Phi Phàm tính nhẩm, rồi lại hỏi Trần Ngô Bạch: “Vụ giao dịch lần trước, cuối cùng cậu đàm phán với ông ta bao nhiêu?”

“Ba phẩy năm.”

“Nhượng thêm mười phần trăm. Đã vào quy trình giao dịch rồi, đưa cho ông ta phụ cấp dưới dạng tiền mặt.”

Trần Ngô Bạch chỉnh lại kính mắt, nhìn thẳng, nói: “Anh à, nếu làm như vậy, quả thực có thể nói anh lấy bản lĩnh để làm hại người khác.”

Lương Phi Phàm cười lạnh lùng: “Nếu Trần Dịch Phong đồng ý phối hợp hành động, anh có thể nhượng thêm mười phần trăm. Nếu như ông ta có thể lo liệu hai phần ba thế lực của Phương Diệc Thành ở miền Nam thì vụ giao dịch này, nhà họ Lương coi như là làm thuê cho ông ta mà không lấy xu nào.”

Trần Ngô Bạch hít sâu một hơi, biểu hiện trên khuôn mặt luôn điềm tĩnh kia bỗng chốc thay đổi.

Tần Tổng bước đến trước hai anh em họ.

“Tình hình thế nào vậy? Anh à, rốt cuộc anh đã nghĩ thông suốt rồi, anh muốn hạ thủ với anh ba sao? Nhìn ánh mắt tóe lửa của anh kia!”

Trần Ngô Bạch lặng thinh, khi cậu ta đi ngang qua, anh ta đưa chân ngáng làm cậu ta ngã sấp xuống, mũi giày da bóng loáng đá vào vai cậu ta: “Muốn bị đánh bại à? Muốn anh tác thành cho em à?”

Tần Tổng vội lồm cồm bò dậy, ôm hông ngồi lên sofa.

“Em với Yến Hồi đã bố trí sẵn rồi, anh ta đang bố trí người. Người của bên Kiệt Thâm đến nữa là đủ.”

“Chia góc phía đông bắc cho Kỳ Đông và Kỳ Bắc.”

Tần Tổng soi xuống mặt bàn sáng loáng, vuốt vuốt tóc: “Anh à, sao anh cứ nhất định phải lôi nhà họ Kỳ vào thế? Họ chỉ có mấy người thế thôi, Yến Hồi chả coi họ ra gì. Hơn nữa, việc này chẳng phải là làm khó cho anh Tư sao? Phương Diệc Thành mà bị đổ, Lý Nham cũng sẽ chơi hết, anh nói xem, anh Tư sẽ giúp anh ta hay là giúp anh? Anh lại còn muốn lôi nhà họ Kỳ vào, anh Tư sẽ rất khó chịu đấy!”

Lương Phi Phàm vờ như không nghe thấy, mở chai rượu rồi ngồi bên bàn, tự rót, tự uống.

Trần Ngô Bạch chăm chú nhìn vào máy tính xem tình hình cổ phiếu, thỉnh thoảng lại ra lệnh mua vào, bán ra, lúc rảnh rỗi lại liếc nhìn Tần Tổng: “Chọn lập trường cho Tiểu Tứ khó chịu hay là để cô ấy bị tung qua tung lại giữa anh cả và Lý Nham thì khó chịu? Hay là... em muốn nhìn thấy Tiểu Tứ của em đem theo mấy người nhà họ Kỳ để đối đầu với anh cả?”

Tần Tổng sợ đến phát run. Tối qua, từ lúc anh nhận được điện thoại, vội đi thực hiện nhiệm vụ mà anh cả giao cho, quả thật chưa nghĩ đến điều này.

Ngay cả những người bạn đồng minh mà anh cả kết giao khi thống nhất các băng đảng xã hội đen ở Đông Nam Á cũng đã gọi ra hết, lần này có phải sẽ chém nhau một trận lớn hay không? Nếu là Tiểu Tứ, một người khổ sở vì tình yêu, giúp đỡ Lý Nham, vậy thì nhà họ Kỳ e rằng thật sự sắp bị diệt môn.

“Các cậu cứ quản lý tốt việc của mình, Tiểu Tứ đã có anh hai để mất.” Lương Phi Phàm bước đến, gõ gõ vào đầu Tần Tổng, rồi cũng ngồi lên sofa một lát: “Phía ông ngoại của cậu có ý gì vậy?”

“Chúng ta oằn tù tì, ai thua thì người đó đi. Anh năm đi rồi. Ông ngoại của em không thích em tham dự vào những việc này, thường ngày trêu ghẹo nhau với Yến Hồi đã bị ông dạy dỗ rồi, cứ động đến chuyện này là ông lại lấy roi ra để dọa em.” Tần Tổng nhắc đến ông ngoại là lại cau mày, nhưng cứ đến khi Lý Vi Nhiên oằn tù tì bị thua là cậu ta lại hừng lên. “Em nói để các anh biết nhé, thường ngày, ông thường khen anh năm giỏi giang hơn em, biết chừa mực, biết tiến biết lui gì gì nữa, nhưng lần này, nếu ông không đánh nát móng anh năm thì lần sau em quyết không phục tùng gia pháp!”

Từ lâu Trần Ngô Bạch đã coi thường cách nghĩ của cậu này rồi, nghĩ ngợi giây lát, anh ta lại hỏi Lương Phi Phàm: “Chắc không động đến chỗ ông ngoại cậu ta chứ? Phương Chính và ông ta không cùng một phái đâu.”

Lương Phi Phàm lắc đầu đầy tự tin. “Nhà họ Phương biết thân phận của cậu năm và cậu sáu, nếu vẫn phải tìm đến thì nhất định là nước cờ cuối cùng. Cái mà anh cần chính là khi họ không còn đường đi, vẫn bất chấp hiểm nguy. Anh để cho hai người bọn họ đi thuyết phục ông ngoại của họ, trong giai đoạn này không cần bày tỏ bất kỳ lập trường nào cả. Đến khi nhà họ Phương thực sự phải tìm đến thì ta sẽ lại tạo thêm khó khăn, anh muốn anh ta muốn kiếp không vực lại được.” Khuôn mặt sáng sủa của Lương Phi Phàm trở nên u ám, ánh mắt càng sắc lạnh.

Tần Tổng và Trần Ngô Bạch nhìn nhau, và họ đều nhìn thấy trong mắt nhau... mưa gió đang ập đến.

“Có điều, là anh em, chẳng phải lúc này là lúc nên đứng ra hay sao?” Trần Ngô Bạch tiếp tục tính toán xu thế khó lường của cổ phiếu để bán ra, còn Tần Tổng và Chu Yến Hồi đối chiếu từng địa điểm và thời gian.

Lúc ăn tối, đám người làm ra vào báo cáo liên tục, sắc mặt của Lương Phi Phàm hung dữ như Môn thần, anh đã uống hết mấy chai rượu trên bàn. Trần Ngô Bạch đóng máy tính lại, đưa mắt nhìn Tần Tổng, hai người liền nói phải về để chuẩn bị kế hoạch tiếp theo. Lương Phi Phàm chỉ “ừ” một tiếng, không giữ họ lại.

Khi đến bãi để xe, Trần Ngô Bạch nghĩ nên cảnh cáo Tần Tổng một chút, để cậu ta khỏi hồ đồ: “Cậu đừng có mà mách leo tình hình của Cố Yên đấy nhé, cậu biết chưa?”

Tần Tổng ậm à ậm ừ.

“Anh cả muốn tiêu diệt Phương Diệc Thành, dù đúng hay sai chúng ta vẫn ủng hộ, nên làm gì thì làm đó. Nhưng việc của Cố Yên chúng ta không giúp được. Chỉ có thể để họ tự giải quyết mà thôi. Cậu hiểu không?”

“À, đương nhiên là em hiểu! Em là ai chứ – Tần Tiểu Lục! Không cần anh phải dạy em về mấy lý lẽ trong tình trường!”

Trần Ngô Bạch tức giận, quét mạnh chân ra nhưng cậu ta né được, hai người đuổi đánh nhau trên con đường vắng.

Đám người làm không dám đến làm phiền Lương Phi Phàm, nên đành phải xếp hàng gỗ cửa phòng của Cố Yên. Thức ăn nấu hết lần này đến lần khác mà cứ bày tất trên chiếc bàn lớn ở bếp, chẳng ai đụng vào miếng nào.

Hơn mười giờ Lương Phi Phàm mới về phòng, Cố Yên đã cuộn chần thành một đồng nhỏ nằm trên giường. Có lẽ là buổi tối uống hơi nhiều rượu, anh đứng bên giường nhìn cái bóng của chính mình, đầu cảm thấy đau đau.

Cố Yên mơ hồ cảm thấy anh đã lên giường, vì bên cạnh bị lún xuống. Cơ thể cô tự nhiên bị trượt đi, anh dang tay ôm cô vào lòng, cô ngửi thấy mùi sữa tắm thoang thoang và phảng phất mùi rượu nhạt.

Lương Phi Phàm không nghĩ là cô sẽ để ý đến anh, một tay anh làm gối trên đầu, cánh tay còn lại từ từ vuốt mái tóc, vuốt mắt, chiếc mũi nhỏ nhắn, làn môi ấm áp của cô.

“Tiểu Yên...”

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Đám người làm luôn trả lời rằng ông chủ đang bận. Cố Minh Châu đợi ở phòng khách hơn hai tiếng đồng hồ thì Lương Phi Phàm mới lững thững đi xuống gặp cô.

“Lương Phi Phàm, tôi có thể nhìn thấy lý trí của anh không?” Cố Minh Châu cau giận, đứng dậy lạnh lùng hỏi.

“Xin lỗi cô! Tôi đã bỏ nhà đi rồi.”

Cố Minh Châu nhìn anh chăm chăm, đưa tay xoa xoa huyết thái dương một cách bất lực, giọng nhẹ nhàng hơn đôi chút: “Vậy thì anh hãy lấy ngón chân mà nghĩ đi, tiêu diệt nhà họ Phương thì có lợi gì cho anh? Hãy lấy một ví dụ để tôi nghe xem?”

Lương Phi Phàm cảm xúc cả phê do người làm mang đến, nhấp một ngụm rồi đặt xuống, cười với Cố Minh Châu: “Đơn giản là tôi thấy vui.”

“Anh muốn ép Cố Yên cả đời này không lấy anh sao?” Cố Minh Châu đành phải tìm trọng tâm cho sức lực buông xuôi không chỗ dựa của Lương Phi Phàm, mặc dù cô cũng biết việc này có thể làm anh ta tức giận.

“Tôi có nói là bây giờ vẫn muốn cưới cô ấy sao?” Lương Phi Phàm buông xuống một màn sương u ám. Anh nhìn về sự hãi trên mặt Cố Minh Châu, trong lòng cảm thấy vui, thì ra, việc giày vò người khác cũng là một việc thích thú đến thế, chẳng trách mà... chẳng trách mà đám người này cứ hết người này đến người khác giày vò anh.

“Tôi yêu cô ấy, tôi muốn giữ cô ấy ở bên cạnh. Giờ đây tôi đã làm được điều đó. Cái mà Lương Phi Phàm tôi có là biện pháp và thủ đoạn để giữ cô ấy suốt đời, việc gì phải cần đến các người, lũ người không biết tốt xấu, chỉ biết đến khoe chân múa tay trước mặt tôi.” Anh cầm dao và đĩa lên, bắt đầu ăn sáng một cách nho nhã, lịch sự ngó ý xem Cố Minh Châu có muốn ăn không.

Cố Minh Châu mặt trắng bệch, cầm lấy túi và đứng dậy, cô đi ra ngoài mà không nói lời nào.

“Cô hãy lên mà khuyên nhủ Cố Yên đi!” Lương Phi Phàm gọi giật cô ấy lại. “Dù sao thì... nếu hôm nay cô ấy vẫn không ăn gì, tôi chỉ còn cách để cho tất cả các người phải nhịn đói cùng cô ấy.”

Cố Minh Châu dừng bước, đứng quay lưng với anh ta một lát, rồi lặng lẽ đi lên gác. Cái lạnh trong mắt Lương Phi Phàm ngày càng sắc nhọn.

Trong phòng ngủ, Cố Yên đang ngồi thẩn thờ trên nền nhà, nhìn thấy chị bước vào, cô bỗng òa khóc. Cố Minh Châu đi đến, ngồi trên nền nhà cạnh cô. Cố Yên gục vào lòng chị, ngả lên đầu gối chị khóc nức nở.

Cố Minh Châu lấy ngón tay vuốt vuốt mái tóc em, ngón tay nhẹ nhàng day đầu cho em, bàn tay còn lại khẽ vỗ từng cái lên lưng em... Mãi lâu sau, khi Cố Yên đã nín khóc, cô mới từ từ dừng lại.

“Em muốn ăn gì? Chị sẽ nấu cho em.” Cố Minh Châu cười, vỗ vào má em gái. Cố Yên không nói gì, nhưng nước mắt lại trào ra, rơi xuống theo khóe mắt.

“Việc đã đến nước này, chẳng ai có tư cách để nói em nên làm gì và không nên làm gì. Cố Yên à, em chỉ cần nghe theo trái tim mình, được không?” Cố

Minh Châu cúi đầu ôm em gái, thủ thi.

Cố Yên ôm lấy cánh tay chị và lặng lẽ gật đầu.

“Giữa chúng ta không hề có Chúa, không ai biết tình hình bây giờ nên xử lý thế nào mới là tốt nhất. Từ trước đến nay, chị cứ cho là em ngốc nghếch, không biết gì, chị cứ nghĩ là Lương Phi Phàm là một tên ngốc. Chị cứ nghĩ các em bị tình yêu làm cho mù quáng nên không sáng suốt, nhưng thực ra, chị lại không phải người trong cuộc thì làm sao có thể biết rõ được tình cảm mà người khác dành cho mình. Cố Yên à, nếu không phải vì câu nói kia của Lương Phi Phàm thì chị vẫn cứ cho rằng mình là Chúa. Ha ha! Nên bây giờ, em hãy đứng trên lập trường bình đẳng của tất cả mọi người để đưa ra quyết định của mình. Hãy giống như... một người lớn. Chị hứa là, cho dù chị có không tán thành thì cũng vẫn tuyệt đối ủng hộ em.”

Cố Minh Châu nói từng lời, từng lời những điều mà cô nghĩ trong mấy ngày nay, hai chị em nói chuyện rất lâu trong phòng.

Một lúc lâu sau, Cố Minh Châu đi ra ngoài rồi lại quay lại. Cô mua thức ăn và tự nấu. Buổi tối, khi Lương Phi Phàm về nhà, hai chị em họ đã ngồi trong phòng ăn, đợi anh về ăn cơm.

Thấy Cố Yên đã đồng ý xuống ăn, Lương Phi Phàm không kịp thay quần áo mà ngồi xuống ngay. Cố Minh Châu liếc nhìn anh và cười nhạt: “Ăn cơm thôi!”

“Ăn cơm đi!” Cố Yên nhỏ nhẹ nói, rồi cầm bát đưa lên.

Lương Phi Phàm cũng cười.

Giải quyết xong công việc, về đến phòng cũng đã hơn mười giờ, Lương Phi Phàm tìm khắp một lượt, anh tìm thấy Cố Yên đang ngồi dựa trên ghế ngoài ban công. Trong đêm khuya lạnh, bên ngoài chiếc áo ngủ, cô khoác một chiếc áo khoác mỏng, không biết đã ngồi ở đó bao lâu rồi, trên người cô đầy hơi lạnh.

Lương Phi Phàm lại nóng bừng bừng, không nói câu nào, vội vàng ôm cô đi vào trong phòng và quấn cô vào trong lồng chăn, anh ôm cả cô cùng tấm chăn để ủ ấm.

“Hôm nay toàn thành phố giới nghiêm hà anh?” Tiếng Cố Yên nhỏ nhẹ, đều đều, không biết là cô đang vui hay buồn.

Lương Phi Phàm dụi dụi cằm lên trán cô, ậm ừ.

“Đáng lẽ anh phải đưa em đi xem.” Cố Yên xoay người, gối đầu lên trên cánh tay anh, tay ôm eo anh, toàn thân cô như dính chặt vào lòng anh, thân mật như trước đây. “Đảng Hắc thủ của Italia và Hắc đạo của Hàn Quốc liên kết ập đến, một tình huống lớn như vậy, nếu bỏ qua thì thật tiếc.”

Lương Phi Phàm siết chặt lấy người con gái đang chủ động áp vào người anh, nghe cô nói những lời dường như không liên quan đến cô một cách dửng dưng, trong lòng anh nhiều cảm xúc trào dâng lẫn lộn.

“Có phải Phương Diệc Thành vừa lên chức tướng không anh? Lần này chắc chắn lại đến lượt anh ta phải giải quyết, anh chu toàn đến thế, chắc chắn là đã bố trí sẵn cái bẫy dành cho anh rồi đúng không? Anh ta sẽ ra sao? Từ chức? Anh sẽ đuổi anh ta ra khỏi thành phố C hay là đuổi anh ta ra khỏi chính trường? Hồng Cơ và Hồng Nghiệp thì sao? Sẽ gộp lại trong tay nhà họ Lương hay là bị tiêu diệt hoàn toàn?”

“Anh vẫn chưa suy nghĩ kỹ.” Lương Phi Phàm thùng thảng trả lời, đôi mắt anh ánh lên chút u buồn trong đêm lạnh. “Kiệt Thâm muốn mượn thành phố C, đây không phải là chuyện trong một, hai năm. Trước đây, anh luôn ngăn cản anh ta, là vì muốn cho một số người chút thể diện. Anh nghĩ đây là lúc cho họ một chút áp lực. Có một số chuyện cũng giống như con người vậy, yên ổn lâu rồi thì lại không yên tâm, vậy nên anh sẽ làm cho bọn họ cảm nhận được mùi vị bầu trời trên đầu sụp đổ là như thế nào.”

“Ha ha!” Cố Yên cười vui vẻ, cô phả hơi thở nóng hổi lên cổ Lương Phi Phàm, và làm mát tâm hồn anh.

Lương Phi Phàm nhồm phất dậy, đề cô xuống dưới, nhìn sâu vào mắt cô: “Em sao vậy? Em là lạ thế nào ấy, không giống thường ngày.” Cô giận dỗi không ăn, làm cho anh đau lòng, nhưng cô lúc này, lại làm cho anh giật mình.

“Em không sao cả!” Cố Yên đưa tay xoa xoa lên khuôn mặt anh, ngón tay cô vuốt vuốt cằm anh. “Phi Phàm à, anh luôn nói em bướng bỉnh, nhưng anh tự nhìn lại mình bây giờ đi, anh cũng chỉ là một đứa trẻ bướng bỉnh. Trước đây em không hiểu chuyện, bây giờ lại đến lượt anh.” Đôi lông mi cô chớp chớp, trong mắt ánh lên nụ cười khiến Lương Phi Phàm không hiểu. “Em thấy tiếc lắm, anh và em dường như đã bỏ qua thời khắc mà hai bên đều hiểu biết.” Câu nói cuối cùng của cô dường như đang nói một mình. Nói xong, cô ngược mắt nhìn anh, ánh mắt anh vẫn ngơ ngác, bất an. Cố Yên cười to, ngón tay nhỏ nhắn còng qua cổ rồi ấn nhẹ xuống, hôn lên môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Toàn thành phố đã giới nghiêm đến ngày thức mười chín rồi.

Trong thư phòng ở nhà Trần Ngô Bạch triệu tập cuộc họp gấp bất thường. Ngón tay dài của Trần Ngô Bạch đang cặp điều thuốc, tàn thuốc lá rơi khắp nơi, cậu ta cau mày, phì phì quần áo, rồi hít một hơi mạnh.

Khói thuốc lá cuộn xung quanh. Trong thư phòng Lý Vi Nhiên và Tần Tổng đang nằm ngả ngón trên sofa. Dung Nham ngồi bên chiếc đôn bên cạnh, cũng đang hút thuốc.

“Ê!” Tần Tổng thờ dài, mở to đôi mắt đầy tia máu. “Bây giờ em chỉ ước được đơn thương độc mã đi giải quyết chuyện của Phương Diệc Thành. Anh cả muốn làm gì chứ? Gây tội? Nói là khống chế tốc độ, giết người bằng dao cùn, nhưng trong tay anh ấy có nhiều người thế thì để gì mà khống chế được chứ. Kiệt Thâm lại là một ông chủ không có lương tâm, rắn nuốt voi, anh ấy và Yến Hồi chỉ để phòng ông ta cũng đã đủ một rồi.”

Dung Nham cười lạnh lùng: “Phương Diệc Thành dù có khó xử lý thế nào đi nữa thì anh cả cũng không bận tâm, không cần cậu phải đích thân đi đâu!”

“Anh ấy muốn từ từ đè bẹp anh ta.” Lý Vi Nhiên nhắm mắt nói chậm rãi. “Người của Kiệt Thâm ập đến đông, về mặt địa điểm, Yến Hồi phối hợp ăn khớp. Nhiều nhất sẽ chống cự thêm được một tuần, để kịp báo cáo lên trung ương. Trong mấy ngày này tạo thêm áp lực cho Phương Diệc Thành thì cái quân hàm tướng của anh ta coi như cũng không giữ được nữa.”

“Giá cổ phiếu của Hồng Nghiệp đã giảm thê thảm, Hồng Cơ cũng không cầm cự nổi một tháng nữa.” Trần Ngô Bạch dụi tắt điều thuốc. “Điều em lo là, một khi quân của Phương Phi Trì chấp nhận cho nhà họ Lương góp cổ phiếu thì việc khoản vốn không lỗ này rót vào sẽ tạo phản công lớn. Nếu chúng ta không cẩn thận thì các chỉ tiêu lợi nhuận của nhà họ Lương phải mất ít nhất ba năm mới bù đắp được tổn thất này.” Anh ta chỉnh lại kính mắt: “Nếu muốn tiêu diệt một doanh nghiệp lớn đang mạnh thì không phải là cách đánh này. Anh cả điên mất rồi.” Cậu ta đưa mắt nhìn một lượt những người xung quanh, kèm theo cái lạnh ghê người. “Mọi người thấy thế nào?”

Dung Nham nhả ra một vòng khói thuốc, ánh mắt u buồn.

Lý Vi Nhiên mở to mắt, ôm vai, ngược lên nhìn trần nhà, trầm tư suy nghĩ.

Tần Tổng day day đôi mắt, thờ dài: “Còn nói gì được nữa, thế thì cùng điên thôi!”

Bốn người đàn ông xuất sắc cùng cười vang.

“Được! Thế thì cùng điên.”

Có lẽ sẽ tiêu diệt hết nhà họ Phương, cũng có thể tự phải bù đắp tổn thất thảm hại, cũng có thể cuối cùng sẽ chết trong tay kẻ nào đó... Nhưng họ là anh em

Trần Ngô Bạch mở một cánh cửa sổ cho thoáng, đang định mở máy tính ra để tiếp tục chiến đấu, phía cửa sổ có tiếng động khe khe. Dung Nham và anh ta cùng ngẩng lên. Lý Vi Nhiên đứng dậy, ra hiệu bằng tay, Trần Ngô Bạch và Dung Nham lập tức dừng cuộc nói chuyện.

Lý Vi Nhiên cẩn thận đi sát mép tường, nghiêng người nhìn qua khe cửa, bóng đen đang mặc một chiếc áo phông màu xanh, lọn tóc xoắn xỏa lên trên cửa, và đang đứng đó nghe trộm một cách ngô nghê.

Lý Vi Nhiên cười to, anh quay người và nói với Trần Ngô Bạch: “Vợ anh đấy!”

Những người trong phòng thờ phào.

Cặp lông mày của Trần Ngô Bạch dãn ra, anh ta cúi đầu cười. Đột nhiên như nghĩ ra điều gì, ngón tay lại chậm rãi chỉnh lại cặp kính, ánh mắt lóe lên và cất lời nói với Lý Vi Yên: “Thực ra, nếu muốn em nói, cách tốt nhất là cứ chém linh tinh.”

Lý Vi Nhiên không hiểu, mắt nhìn về một hướng và hoài nghi hỏi: “Ồ! Anh thử nói xem nào!”

“Mấy anh em mình lặng lẽ cử người đi xử lý Cố Yên. Mọi người nghĩ xem, nếu cô ta chết, anh cả làm gì còn tâm trí mà báo thù?” Trần Ngô Bạch cười với vẻ đầy ẩn ý.

Dung Nham nghịch chiếc bật lửa trong tay, cứ bật rồi lại tắt. Anh ta suy nghĩ rất lâu rồi cười lớn, nhìn ra phía cửa: “Cây nghĩ rất đúng. Anh chịu trách nhiệm tìm một tên tay chân để giải quyết, đừng để anh cả biết là được. Thực ra, biết thì đã sao chứ? Là anh em với nhau, chẳng lẽ lại vì một người đàn bà mà giờ mặt với anh em mình? Có điều, nói thật nhé, nếu thiếu Cố Yên thì anh cũng được sống những ngày vui vẻ!”

Tần Tổng bị ba người bọn họ làm cho quay cuồng, ngờ nghệch bật dậy khỏi sofa: “Mọi người điên thật rồi sao? Giết Cố Yên ư? Sao các anh không bắn một phát giết chết anh cả đi?”

“Đồ ngốc!” Ba người đồng thanh nói.

An Tiểu Ly luống cuống, từ thư phòng chạy ra mà vấp ngã đến mấy lần, bàn tay cầm điện thoại run run: “Thật đúng là... Tang Tang, cậu mau nghĩ cách đi. Chính tai tớ nghe thấy đấy... không phải đùa đâu!” Cô luống cuống đến toát mồ hôi. “Mấy hôm nay anh ấy không cho tớ ra khỏi cửa, tớ lại không có số điện thoại của anh cả, Tang Tang, cậu mau đi nói cho anh cả biết đi!”

Tần Tang an ủi Tiểu Ly, bán tín bán nghi cúp điện thoại. Chuyện xảy ra mấy hôm nay, nghe Tần Dương nói, cô cũng hiểu được phần nào. Nhà họ Lương ngầm ngầm đánh một trận thu mua doanh nghiệp với Hồng Cơ và Hồng Nghiệp. Bề ngoài, những thế lực đen tối ở nước ngoài vốn đã nhòm ngó con đường thông ra biển của thành phố C cũng ăm ăm quá cảnh, các băng đảng xã hội đen của thành phố này lại trong ngoài kết hợp, tạo điều kiện cho bọn họ quét sạch trở ngại. Tần Dương nói với cô rằng, Lương Phi Phàm có sức như mãnh hổ, Phương Diệc Thành lại không chịu nhường nhịn, cuối cùng chỉ sợ cả hai đều bị thương.

Nếu là bình thường, cô tuyệt đối không tin những người quen biết Lương Phi Phàm lại cả gan đụng đến Cố Yên. Nhưng lúc này đag căng thẳng, Lý Vi Nhiên ngày nào cũng bận từ sáng đến tối, sát khí để lộ ra trong lúc nói chuyện đã khiến cô lo ngại nhiều ngày nay. Cuộc điện thoại này của Tiểu Ly bỗng làm dấy lên nỗi lo sợ vốn ẩn chứa trong lòng cô. Thật sự là muốn... tiêu diệt người bên cạnh anh cả ư?

Người đầu tiên mà Tần Tang tìm gặp đương nhiên là Lý Vi Nhiên. “Tối nay anh muốn ăn gì nào?” Cô dịu dàng hỏi.

Lý Vi Nhiên hơi ấp úng: “Tối nay anh không về, Tang Tang, em đứng ra khỏi nhà nhé! Dù ai gọi điện đến nói chuyện gì thì em cũng đừng tin. Anh đã cử người đến chỗ em rồi, em đừng lo lắng, hãy nhớ lời anh, em biết chưa?”

Ngón tay cầm điện thoại của Tần Tang bị ấn đến trắng bệch, cô nói: “Anh đừng lo cho em. Anh cũng phải cẩn thận đấy!”

Lý Vi Nhiên cúp điện thoại, nhăn nhó nhìn ba người kia gật gật đầu. Trần Ngô Bạch thờ phào, ngã người ra sofa một cách mệt mỏi và day day huyết thái dương. Tần Tổng xoa xoa đầu, vẫn đứng đung như trước: “Em vẫn thấy không ổn. Phía anh cả như chiếc thùng sắt, Tang Tang có bao nhiêu khả năng để có thể cứu Cố Yên ra ngoài chứ?”

Trần Ngô Bạch mấy hôm nay không được nghỉ ngơi thoải mái, lúc này, thần kinh mới được nói lỏng một chút, giọng anh trầm trầm có chút mệt mỏi: “Không có cũng không sao, dọa cho anh cả một trận, chưa biết chừng lại có tác dụng. Thực ra, điểm mấu chốt vẫn là Cố Yên.”

Dung Nham lại đang rất vui, anh cười phá lên, vỗ vỗ vai Tần Tổng, chớp chớp mắt: “Tần Tang có thể chịu đựng được, em còn không rõ ư?”

“Ồi dào!”

Nói qua nói lại nhau vài câu, Tần Tổng đá qua hai phát. Dung Nham ngã xuống đất, đau đớn mím chặt răng: “Lũ các người đúng là lũ vô lại, thật không có nhân tính!”

Lương Phi Phàm hàn huyên chuyện cũ với Kiệt Thâm cả ngày, buổi tối, họ lại hẹn nhau cùng đi uống rượu, nhưng trong lòng vẫn thấy không yên tâm. Anh hỏi Cố Yên đang làm gì, C nói một cách bình tĩnh: “Chị Yên đang nấu cơm trong bếp.”

Anh uống hai cốc với Kiệt Thâm rồi vội ra về. Cố Yên quả nhiên đang trong bếp, cái bóng buộc tạp dề đang bận rộn của cô khiến tim anh đập mạnh.

“Sao anh về muộn thế? Anh đã ăn gì chưa?” Cố Yên đang thái rau, hơi nghiêng mặt nói với anh. Lương Phi Phàm đưa tay giành lấy con dao trong tay cô: “Cẩn thận đấy! Để anh làm cho.”

Cố Yên huých nhẹ cùi chỏ vào anh: “Anh đi rửa tay đi!”

Lương Phi Phàm đi rửa tay xong quay lại, ôm cô từ phía sau, đón lấy con dao từ tay cô, thái từ từ từng lát một. Cố Yên quay đầu lại, hôn chụt lên cổ anh rồi cười hi hi.

Lương Phi Phàm lại thấy lo sợ. “Xoảng!” Con dao ném ra thật xa, mắt anh bùng bùng: “Cố Yên, rốt cuộc thì em muốn làm gì vậy?”

Anh thà thấy cô buồn bã như trước đây, dù cô có gây chuyện làm anh đau đầu, thì cũng không phải cái vẻ bình lặng như không có chuyện gì của cô bây giờ, hơn nữa, việc cô chủ động vào bếp càng làm cho anh sợ. Cô ấy... rốt cuộc muốn làm gì vậy? Anh linh cảm có điều gì không tốt sẽ xảy ra.

Cố Yên nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu: “Để em nghĩ nhé, hôm đó, em cũng hỏi anh như vậy, anh trả lời em thế nào nhỉ? Anh nói là, anh vẫn chưa nghĩ kỹ. Bây giờ em cũng thế, em vẫn chưa nghĩ kỹ là em muốn làm gì.”

Bàn tay đang nắm lấy vai cô bỗng bóp mạnh khiến cô hét lên: “Anh nhẹ tay chút! Em đau.”

Lương Phi Phàm ngồi xuống, vác cô lên vai. Anh bước những bước dài đi lên tầng. Cô cong người ngã trên lưng anh, cười vui vẻ.

Người Cố Yên như mềm nhũn ra, gục trên người anh không nhúc nhích. Lương Phi Phàm khẽ vỗ về cô, vỗ nhẹ lên lưng cô, nghe tiếng thở nhẹ nhàng, đều đều của cô. Anh nhẹ nhàng đỡ cô xuống và đặt cô lên giường, định đi xuống nấu cơm tối cho cô ăn. Nào ngờ anh vừa đứng dậy thì cô cũng tỉnh, hé mắt nhìn anh, ngoan ngoãn như một chú mèo con. Lương Phi Phàm không dám cự quấy nữa, bật lò sưởi to hơn và nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Cố Yên ngủ hơn một tiếng, cô tỉnh giấc một cách lười biếng và kêu đói. Lương Phi Phàm vẫn đang suy nghĩ, thấy cô tỉnh liền ghé cô vài câu, chờ đến khi cô tỉnh hẳn, hai người cùng mặc áo và đi xuống.

Đám người làm đã rửa sạch thức ăn, chờ đầu bếp chính vào thể thiện tài năng. Cố Yên không dám động vào thịt cá sống, Lương Phi Phàm muốn giúp một tay nhưng cô không đồng ý. Hai người bọn họ mò mẫm trong bếp một lúc, cuối cùng quyết định, anh chịu trách nhiệm gạt chỗ cá và thịt vào chảo dầu, cô chịu trách nhiệm cho gia vị. Mãi lâu sau, khi ba món ăn gồm một món chay và hai món cá miễn cưỡng được đưa lên thì hai người họ đều đã đói meo rồi.

“Hoi tanh.” Lương Phi Phàm ném một miếng cá, cười và uống một ngụm rượu. Cố Yên không tin, cô tự gấp một miếng, đúng thật, chẳng ngon chút nào.

Cô uống một ngụm nước hoa quả để nuốt miếng cá kia, “Rất ngon đấy chứ! Nhưng hôm nay em không thích ăn cá, cho anh ăn hết đây.” Cô cười hi hi, đẩy cá đến trước mặt anh. Lương Phi Phàm lắc đầu, rồi lại lắc lắc đầu, nhưng thấy cô hơi nhướn lông mày, nụ cười nhạt dần, anh lại nghĩ thôi vậy, rồi cau mày giờ đưa ra, tanh thì tanh, dù phải ăn cá sống cũng được.

Ăn xong, hai người họ ngồi ôm nhau trên sofa xem ti vi. Lương Phi Phàm nhìn khuôn mặt bé nhỏ đang vui vẻ của cô, một cảm giác sợ hãi không nói rõ được lại trào dâng. Anh đưa bàn tay chải mái tóc dài của cô, thì thầm: “Yên à, dù em có đang mưu tính chuyện gì thì cũng đừng làm những chuyện ngốc nghếch, biết không?”

Cố Yên “ạ” một tiếng, cô đang tập trung xem ti vi.

Nhưng anh vẫn không yên tâm, giữ lấy cằm cô xoay mặt cô lại: “Cố Yên, nếu em có chuyện gì, anh sẽ chôn em với tất cả những người mà em quan tâm.” Vẻ mặt của anh rất thật, anh nhìn sâu vào trong mắt cô.

“Có anh không?”

“Có.”

Cố Yên gỡ tay anh ra, “xì” một tiếng rồi nằm xuống, gối đầu lên đùi anh, nghiêng người sang một bên rồi tiếp tục mê mẩn với những tình tiết trong phim: “Thế còn gì để đáng phải chết nữa, chẳng phải là chết sạch rồi hay sao?”

Anh giật mình, cúi xuống cắn vào tai cô: “Em chê anh chán ngắt chứ gì?”

Cố Yên xua tay đuổi anh: “Ôi dào! Lương Phi Phàm, anh đúng là một cậu bé kém thông minh.”

Anh cự cãi một hồi, hai người họ cãi cọ nhau trên sofa, “Huych!” Họ cùng rơi xuống, Lương Phi Phàm nhanh tay kéo lấy cô, còn anh bị ngã xuống dưới, biến thành tấm đệm thịt.

Cố Yên ngã lên người anh, còn cố ý nhấn thêm hai cái, nhưng anh không cười hòa theo cô, mà cứ im lặng. Cô vờ như bị ngã thật, vội đứng dậy nhìn, liền bị anh kéo xuống, giữ trong vòng tay, giọng nhỏ nhẹ: “Chúng mình cứ như thế này đi, Yên Nhi, chúng mình cứ thế này đi, được không?”

Cố Yên cảm thấy gần đây mình đã vui vẻ hơn rất nhiều, nhưng sao cứ nghe thấy vô vàn nỗi ám ức trong giọng nói của anh vậy?

Cô đập anh rồi dựa hẳn vào người anh: “Vâng, cứ như thế này mãi. Em và anh.”

Cái ôm của anh lại càng siết chặt hơn.

“Phi Phàm à, vậy thì anh đừng so đo, tính toán với nhà họ Phuong, được không?” Giọng cô dịu dàng, đã chờ lâu như vậy rồi, cô cho rằng đây chính là thời cơ tốt nhất, nhưng không ngờ, anh nghe xong thì người bỗng cứng đờ lại.

Mãi lâu sau, Lương Phi Phàm mới ôm cô đứng dậy, đi lên gác với tâm trạng buồn bã. Cố Yên biết anh lại tự ái rồi nên không nói nữa để khỏi kích động anh. Hai người họ tắm ở hai phòng tắm riêng biệt, rồi lẳng lẽ lên giường, mỗi người ngủ một phía.

Chỉ vì chút cự cãi trước khi ăn cơm mà Cố Yên không sao chợp mắt được, cứ trằn trọc mãi, thấy anh chẳng nói năng gì, không có chút động tĩnh, dường như đã ngủ say. Cô nhẹ nhàng dựa vào anh, ghé sát vào tấm lưng rộng của anh, một tay ôm ngang hông anh. Trong bóng tối, Lương Phi Phàm thở dài một tiếng, rồi đột nhiên nói: “Cố Minh Châu dạy em đứng không?”

Thì ra anh ấy vẫn chưa ngủ say.

Thì ra anh ấy vẫn nghi ngờ cô đang cố ý tỏ ra ngoan ngoãn.

“Không phải đâu. Chẳng ai dạy em cả.” Cố Yên yên lặng tựa vào lưng anh, tay đặt vào vị trí trái tim anh, cảm nhận tiếng đập qua lồng ngực. Miệng hơi nhếch lên, ừm, đây là người đàn ông của cô, cô ở bên cạnh anh, học cách trưởng thành, học cách yêu. Không cần người khác phải dạy mới biết làm thế nào tốt nhất với anh ấy.

“Nhiều nhất là một tháng, trong cuộc sống của anh và em sẽ không còn có Phương Diệc Thành nữa. Anh hy vọng đến lúc đó, em vẫn là người hiểu chuyện như bây giờ.”

Cố Yên trầm tư hồi lâu, mãi đến khi trên lưng của Lương Phi Phàm lấm tấm mồ hôi, cô mới khẽ cười, giờ tay vỗ nhẹ vào ngực anh: “Thôi, anh ngủ đi!”

Xem ra, anh vẫn không hiểu.

Lương Phi Phàm quay người lại, ôm cô vào lòng, thực ra họ đều giống nhau, đã quen với tư thế ôm nhau ngủ như vậy.

“Lương Phi Phàm!”

“Hả?”

“Anh đúng là một đứa trẻ con!”

“...”

“Hà! Sao vậy?”

“Hãy làm một việc để chứng minh với em anh không phải là một đứa trẻ con.”

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Hai ngày sau, Cố Yên mất tích.

Lương Phi Phàm đang bàn bạc một vấn đề cấp bách với Trần Ngô Bạch, C đi nhanh đến và ghé vào tai anh, giọng run run: “Chị Yên mất tích rồi.”

Sắc mặt Lương Phi Phàm đột ngột thay đổi, đứng bật dậy, đá chiếc ghế ra xa rồi xông ra ngoài. Trần Ngô Bạch hơi mấp máy môi, định nói điều gì đó mà nói không ra lời, chạy theo anh về nhà.

Đám người làm xếp hàng ở phòng khách, người nào người nấy im phăng phắc. Họ đều là những người lớn tuổi, nhưng đến lão quản gia hơn sáu mươi tuổi cũng chưa từng thấy ông chủ điên cuồng như vậy bao giờ.

Lương Phi Phàm chạy liên tục từ tầng trên xuống tầng dưới, mở từng cửa phòng, tìm kiếm mọi ngõ ngách, dường như anh vẫn hy vọng đây chỉ là một trò đùa. Dường như Cố Yên của anh sẽ lộ ra từ đâu đó, hay sẽ đột ngột xuất hiện ở một căn phòng nào đó, cười hóm hờ chỉ vào mũi anh: “Lương Phi Phàm, anh bị em làm cho giật mình rồi phải không?”

Em ra đây đi, được không?

Lương Phi Phàm dừng lại thở hổn hển, anh tuyệt vọng ngồi phịch xuống sofa. Mỗi một mét trong nhà đều có người canh gác, ngoài ra, cứ hai tiếng lại có người đi tuần liên tục, ở vị trí tương ứng phía dưới cửa sổ tầng một và cửa sổ tầng hai, tầng ba đều có người canh gác. Để tránh Phương Diệc Thành chó cũng dứt đầu đến cướp người, anh đã sớm có sự chuẩn bị, sao Cố Yên lại mất tích được chứ?

Trần Ngô Bạch đi theo Lương Phi Phàm, cũng điên lên cùng anh, cũng xả giận cùng anh. Màn đêm dần buông, ánh nắng cuối cùng của buổi hoàng hôn chiếu rọi vào thư phòng. Những đường nét trên khuôn mặt đẹp trai của Lương Phi Phàm in bóng lên tường, trong căn phòng tràn ngập bầu không khí u buồn.

Trần Ngô Bạch bình tĩnh lại, nói: “Anh à!” Cậu ta vẫn chưa nói hết thì một người làm trong nhà đi vào thư phòng.

“Thưa ông chủ, cô Cố đến rồi.”

Lương Phi Phàm bật dậy khỏi sofa khiến người làm sợ hãi lùi hẳn ra sau. Trần Ngô Bạch cũng sợ hãi, cứ đứng đờ người ở đó. Cố Yên... lẽ nào đã quay trở lại?

“... Là tiểu thư Cố Minh Châu ạ. Cô ấy đi về phía phòng của Yên tiểu thư.”

Lương Phi Phàm nhắm mắt lại đầy vẻ nguy hiểm: “Có người nói với cô ta là tôi ở nhà sao?”

“Không ạ. Bác Trần mở cửa, Cố tiểu thư đi vào rất nhanh và đi thẳng vào phòng của Yên tiểu thư. Chúng tôi chẳng ai nói với cô ấy là ông chủ ở nhà cả.”

Lương Phi Phàm cười lạnh lùng, bước những bước dài. Trần Ngô Bạch đi theo sau, thầm nhủ là hồng chuyện rồi. Lương Phi Phàm hỏi như vậy là vì hôm nay, công ty của Dung Lỗi đột nhiên có biến động, hướng lưu chuyển vốn đột nhiên có rắc rối gì đó với Hồng Cơ của Phương Phi Trì. Cậu ta và Lương Phi Phàm đang họp khẩn cấp để phân tích vấn đề này. Bây giờ xem ra, không phải là vấn đề luồng vốn không bình thường, mà là có người muốn điều hớ lý son.

Cánh cửa phòng ngủ bị đập mạnh bật ra, Cố Minh Châu ngạc nhiên đứng tại chỗ, Lương Phi Phàm nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt cô.

“Cố Yên đâu?” Cố Minh Châu nhanh chóng bình tĩnh lại. Cô cố gắng áp chế người khác bằng vẻ ngoài bình tĩnh.

Lương Phi Phàm nhìn cô chằm chằm, gần từng tiếng: “Cô ấy mất tích rồi.”

Cố Minh Châu đứng là giật mình vì tin này.

Cố Yên... mất tích rồi?

Thời gian họ hẹn nhau còn chưa đến, sao em ấy lại mất tích được? Ngoài cô ra, còn ai có thể giúp Cố Yên trốn thoát chứ?

“Lương Phi Phàm, không phải tôi đưa em ấy đi đâu!” Cố Minh Châu lập tức biện minh cho mình. Cô xuất hiện vào thời điểm này, Lương Phi Phàm nhất định sẽ nghi ngờ hành động của Dung Lỗi là giúp cô câu giờ để đưa Cố Yên đi.

“Có bà cô tôi mới tin.” Lương Phi Phàm có thể đoán được Cố Yên không phải là do cô mang đi. “Nhưng Cố Minh Châu à, nếu để tôi phát hiện ra là cô có chút liên quan với việc này, tôi sẽ không đụng đến cô, mà tôi sẽ... diệt Dung Lỗi.”

Lương Phi Phàm cười lạnh lùng, lúc này anh như ác quỷ, gập thân giết thân, gập phạt giết phạt.

“Trần Ngộ Bạch, cậu ra ngoài một lát.” Cố Minh Châu nghĩ một lát, nói với Trần Ngộ Bạch đang đứng sau Lương Phi Phàm. Trần Ngộ Bạch gật đầu, quay người đóng cửa và đi ra ngoài.

Lương Phi Phàm ngồi lên chiếc tủ đầu giường, hai chân gác lên nhau một cách thoải mái, nụ cười lạnh lùng trên khóe miệng dường như có thể làm đông cứng ánh mắt của Cố Minh Châu. Cố Minh Châu hít một hơi thật sâu để kìm nén nỗi bất an và sự sợ hãi trong lòng, rồi nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ.

“Tôi nghĩ là... Cố Yên cố ý muốn trốn anh.”

“Chỉ nói nhảm!”

“Cả trong và ngoài phòng có rất nhiều người canh gác, nếu không phải vì Cố Yên tự nguyện thì không ai có thể đưa em ấy đi được.”

“Vậy chị có thể nói cho tôi biết, tại sao cô ấy muốn bỏ đi không?” Lương Phi Phàm đứng dậy, đi đến trước mặt Cố Minh Châu, ánh mắt như dao sắc cứa lên mặt cô, từng chiếc lông tơ trên lưng Cố Minh Châu như muốn dựng cả lên, thì ra trên đời này đúng là có sát khí. “Tôi cũng rất muốn biết tại sao Cố Yên lại muốn bỏ đi?” Trong chuyện này, chắc có công lao lớn của cô – Cố Minh Châu?

“Đừng đổ tội cho tôi. Trong lòng anh rõ hơn ai hết vì sao Cố Yên bỏ đi. Lương Phi Phàm, trên đời này, anh và tôi là người hiểu rõ Cố Yên nhất. Anh có dám tự hỏi lòng mình mà không hồ thẹn rằng, Cố Yên không phải do anh ép phải bỏ đi không? Từ sau khi cha tôi ốm, từng ngày, từng giờ tôi thấy Cố Yên thay đổi. Tuy em ấy vẫn bướng bỉnh và ngạo mạn, có lúc không biết lý lẽ, nhưng em ấy không còn là một đứa trẻ không biết suy nghĩ như trước đây nữa. Em ấy đã học được cách quan tâm đến những người xung quanh như thế nào? Em ấy đã trưởng thành rồi.”

“Tôi không phủ nhận.” Lương Phi Phàm lạnh lùng khẳng định lời Cố Minh Châu. Tâm trạng anh cũng dần bình tĩnh lại. Sự thay đổi của Cố Yên trong thời gian vừa qua, anh cũng cảm nhận được rất sâu sắc.

Cố Minh Châu càng bình tĩnh hơn: “Sự việc đã đến nước này, nói thẳng ra thì là do Lương Phi Phàm anh nhất gan. Anh sợ Cố Yên không yêu anh, nên anh tìm mọi cách để Phương Diệc Thành phải biến mất, không cho họ gặp nhau. Nhưng liệu anh có hiểu chuyện này không, nếu như Phương Diệc Thành tồn tại trong lòng Cố Yên, thì dù anh có mài xuong anh ta ra thành bột thì anh ta vẫn ở vị trí đó. Còn điều này nữa, tôi đã từng nói với Cố Yên, và tôi cũng đã muốn nói với anh, nhưng đáng tiếc là không kịp... Đừng chiều chuộng Cố Yên quá mức như vậy. Lương Phi Phàm, có những việc ngay cả bản thân em ấy còn không tự tha thứ cho mình được, nhưng riêng với anh thì... em ấy lại bao dung đến vậy. Dù anh có cố tình hay vô ý làm em ấy đau lòng, thì em ấy vẫn tha thứ cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Trời dần tối, những cơn gió lạnh trong đêm đông đập vào cửa sổ. Thần sắc của Lương Phi Phàm thay đổi liên tục. Cho dù Cố Minh Châu cố tỏ ra cứng rắn, nhưng sau lưng vẫn toát mồ hôi đầm đìa. Đột nhiên cô thấy khâm phục em gái mình, bởi đối diện với Lương Phi Phàm cả ngày là một chuyện đáng sợ làm sao!

“Thời gian và sự chia ly là phương thuốc hữu hiệu để anh bình tĩnh lại. Tôi hiểu ý nghĩa của việc Cố Yên bỏ đi là như vậy. Tôi không biết anh có cùng suy nghĩ với tôi hay không. Tôi về đây, anh cứ suy nghĩ kỹ đi.” Nhìn thấy Lương Phi Phàm trầm tư, Cố Minh Châu quyết định rút lui, nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Lát sau Trần Ngộ Bạch gõ cửa vào, lặng lẽ ngồi bên cạnh Lương Phi Phàm, lặng lẽ nhìn người đàn ông mà cậu ta tin phục nhất trên đời.

Không khí trong phòng nặng trĩu, Trần Ngộ Bạch bình thường nổi tiếng là người biết kiềm chế, nhưng giờ đây ngay lập tức có thể nổi nóng, tung hô mọi thứ. Anh ta không xác định được anh cả sẽ làm gì tiếp theo. Việc không xác định được này khiến anh ta càng như ngồi trên đồng lửa. Nhưng anh ta là một thuộc những người trong ban giám đốc của Lương thị, là anh em cùng vào sinh ra tử của Lương Phi Phàm, lúc này đây, anh phải làm cái gì đó.

“Chú ba!” Lương Phi Phàm sốt ruột châm một liều thuốc, hít một hơi, rồi dụi tắt.

“Dạ?”

“Lại ép giá của Hồng Cơ xuống hai mươi phần trăm nữa, dùng vốn dự phòng của Lương thị. Ngày mai, trước khi trời tối, anh phải ngồi trong phòng giám đốc của Hồng Cơ.”

“Vâng!”

“Nói với Lý Vi Nhiên và Tần Tổng thả hết toàn bộ số người bị chặn trên biển. Tăng gấp đôi số người của Yên Hồi.”

“Vâng!”

“Tạm thời như vậy đã.” Lương Phi Phàm phẩy tay, anh muốn ngồi lại một mình.

“Thế thôi à?” Trần Ngô Bạch vẫn chưa đi mà tiến gần thêm một bước. “Hết rồi à? Anh à, anh không sai người đi xử lý Phương Diệc Thành nữa sao? Không biết chừng Cố Yên khi nghe tin này lại quay trở về? Hoặc là, nghe thấy tin này lại muốn hủy hoại mạng sống? Cũng tốt thôi, sống không thấy người, chết sẽ thấy thầy.”

Đôi mắt Lương Phi Phàm đột nhiên sắc lạnh, ngẩng đầu nhìn Trần Ngô Bạch với vẻ lạnh lùng. Trần Ngô Bạch không tỏ chút sợ hãi, ngồi xuống bằng với Lương Phi Phàm: “Cố Yên có thể mất tích, thì có thể sẽ không về nữa... Sáu anh em chúng ta đã trải qua biết bao nguy hiểm, nhưng không có lần nào giống lần này, khiến chân tay em luống cuống. Bây giờ, chắc anh cũng biết là... Lương Phi Phàm anh không phải là vạn năng... Anh à, anh nghĩ là cả đời này sẽ mất Cố Yên sao?”

Sự tức giận trong mắt Lương Phi Phàm như muốn đề lên Trần Ngô Bạch. Anh gồng mình, nắm lấy vai Trần Ngô Bạch. Do ấn mạnh nên các khớp tay trắng bệch cả lên. Rõ ràng Lương Phi Phàm đang cố gắng kìm nén mình.

Ánh mắt anh sắc lạnh, hung tợn. Trần Ngô Bạch bước bình nhìn thẳng vào anh, trên lưng là từng lớp, từng lớp mồ hôi lạnh, thậm chí còn chuẩn bị tâm lý sẽ hứng chịu huyệt súng chĩa vào ngực, nhưng dù sao anh ta cũng phải đánh cược một ván.

Có lúc, ranh giới giữa thiện và ác, thành và bại chỉ mong manh như một sợi chỉ nhỏ, nếu cậu ta không nhìn lầm thì trong đáy mắt của Lương Phi Phàm, ngoài sự đau khổ và tức giận, còn có chút do dự.

“Cậu về trước đi!”

Lúc này, sát khí xung quanh Lương Phi Phàm cũng dần dần tan biến. Anh đứng dậy, đến bên chiếc giường Cố Yên thường ngủ rồi nằm xuống, nhắm mắt lại, nói nhỏ với Trần Ngô Bạch.

Trần Ngô Bạch “vâng” một tiếng rồi nhấc bàn chân thực ra đã mềm nhũn của anh ta về.

“Chuyện lúc nãy anh dặn em, hãy tạm gác sang một bên. Anh phải nghỉ kỹ đã.” Sau lưng anh ta vọng đến mệnh lệnh nặng nề của Lương Phi Phàm. Lúc này Trần Ngô Bạch mới thực sự thở phào.

Lương Phi Phàm xoay người, vùi đầu vào gối của cô, mũi ngửi thấy mùi thơm trên tóc cô còn lưu lại khiến trái tim anh thổn thức. Trong đêm đen như thế, một mình anh sao có thể ngủ được?

Trận quyết đấu giữa hai cao thủ ngang tài ngang sức từng được mọi người trong thành phố C rỉ tai truyền tụng nhau, giờ đây không còn căng thẳng như lúc đầu nữa. Cô phiếu của Hồng Cơ dần dần ổn định, Lương thị thì lặng lẽ bán ra số cổ phiếu mà trước đây đã mua với giá cao. Hồng Nghiệp được Hồng Cơ rót vốn, tổ chức lại bộ máy và lại lên sàn.

Quyết định bổ nhiệm của Phương Diệc Thành cuối cùng bị chặn lại, đổi thành một tờ quyết định chuyển. Anh được tổ chức hợp tác hữu nghị giữa FBI của Mỹ và quân đội Trung Quốc mời làm huấn luyện viên. Hai tuần sau, vào một buổi sáng đẹp trời, anh dẫn theo Tiểu Ma sang Mỹ.

Người của Kiệt Thâm mượn đường qua thành phố C lần cuối. Lương Phi Phàm tiễn ông ta đi, đồng thời, anh cũng đóng lại cánh cửa lớn của thành phố C. Do lần này kiếm được một khoản không nhỏ, Kiệt Thâm cũng tạm hài lòng, nên đã tạm biệt ở đây.

Trong vòng chưa đầy nửa tháng, thành phố C lại sóng yên biển lặng.

Dung Nham ngồi trong văn phòng của Lương Phi Phàm, độc chiếm vị trí tổng giám đốc của anh, khí thế ngất trời. Lý Vi Nhiên và Tần Tổng oằn tù tì trên sofa, sau đó Tần Tổng đứng dậy đi về phía Dung Nham, lao đến túm lấy thắt lưng của anh ta kéo xuống.

“Ồi Tiểu Lục, em lại muốn gây sự à? Buông tay ra, nghe thấy chưa?” Dung Nham giãy giụa vài cái, bị Tần Tổng kéo hai chân ngã xuống. Bị trượt từ trên ghế xuống, Lý Vi Nhiên nhân cơ hội chồm lên, túm chặt nửa người phía trên của anh ta, hai người một, hai, ba giống như chiếc đu, ném Dung Nham lên trên sofa.

Lương Phi Phàm đứng bên cửa sổ ngắm cảnh, quay đầu lại thấy có chỗ trống liền đi đến và ngồi xuống. Dung Nham nhếch nhếch đứng dậy, quát tháo Trần Ngô Bạch và Lý Vi Nhiên: “Đã nói rồi, ai tìm được chị Yên thì người đó làm tổng giám đốc! Các em có chút uy tín nào không đây?”

Trần Ngô Bạch cười khi khi, đi đến bên sofa, đặt phịch mông xuống cổ Dung Nham. Dung Nham kêu oai oái, đầu và chân bị Lý Vi Nhiên và Tàn Tổng đè, người thì bị Trần Ngô Bạch ngồi lên, không thở nổi.

Kỷ Nam đến muộn, lúc bước vào thấy đầy bóng người trên sofa, anh hai lại bị ba người kia liên kết điều trị rồi. Cô vội hét lên rồi rảo bước tới, quét chân đánh bại Lý Vi Nhiên và Tàn Tổng, rồi xoay người xông đến chỗ Trần Ngô Bạch. Trần Ngô Bạch vội vàng đứng dậy tránh cú móc trái của Kỷ Nam, họ bắt đầu chuyện chủ đề: “Anh hai nhà chúng ta lập công lớn, bọn anh đến chúc mừng anh ấy.”

Tàn Tổng lồm cồm bò dậy, cười khi khi: “Đúng đấy, anh hai nhà ta đã tìm được cô dâu chạy trốn.”

Kỷ Nam lúc này mới bị kích động, túm lấy Dung Nham còn đang thờ hồn hên mà lắc mạnh: “Thật vậy không?”

Dung Nham bị làm cho không kịp thở, cúi đầu, xua xua tay: “Bây giờ anh vẫn mong là anh không tìm thấy... Ba đứa bọn em là gian tặc đánh công thần, lại còn cả anh cả... bọn quân không giữ lời hứa nữa.”

Trần Ngô Bạch, Lý Vi Nhiên và Tàn Tổng cười vang.

Kỷ Nam rất vui. Thời gian vừa rồi, mấy người bọn họ đã dùng mọi mối quan hệ để tìm Cố Yên, cuối cùng cũng tìm được. Nhưng thấy Lương Phi Phàm vẫn ngồi đó trầm tư, sao anh không vui nhỉ? Cô bất giác thấy là lạ. Chẳng phải vì mỹ nhân, đến cả giang sơn anh cũng không cần sao? Chẳng phải vì muốn cô ấy trở về mà nhà họ Phương đã rơi vào tay cũng thả ra sao? Sao lúc này tìm được rồi mà lại sống yên bình lặng vậy?

“Anh à, anh không đến đưa chị ấy về à?” Kỷ Nam nhún người ngồi lên bàn làm việc.

Lương Phi Phàm cười, tay cầm tài liệu đọc: “Nếu cô ấy không muốn về, anh có đón về thì cô ấy cũng sẽ chạy đi thôi.” Một tháng nay, cô ấy không ở bên anh, một mình anh đêm ngày trần trọc, suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều chuyện. Lý Vi Nhiên nói anh chín chắn hơn xưa, còn Trần Ngô Bạch thì nói anh trầm hơn trước.

Còn bản thân anh, anh biết rằng anh đã hiểu chuyện. Nhớ nhưng, sẽ làm thay đổi tâm tính con người.

“Thế để cho chị ấy tự lựa chọn à?”

“Cô ấy sẽ quay về.” Lương Phi Phàm bình tĩnh nói, anh cúi đầu chăm chú xem tài liệu. “Anh chờ cô ấy tự quay về.”

“Bây giờ Cố Yên đang ở đâu vậy?” Kỷ Nam hỏi những người kia. Lạ thật, thành phố C là giang sơn của họ, ai dám che giấu một người đến nỗi họ không tìm được vậy?

Dung Nham liếc nhìn Lý Vi Nhiên đang giật mình thon thót mà dương dương tự đắc, anh tốn rất nhiều công sức mới tìm được đây: “Trong nhà riêng ở ngoại ô của Chu Yến Hồi.”

Nhắc đến chuyện này, Tàn Tổng thấy vô cùng cảm khái, chọc chọc Lý Vi Nhiên: “Lần này e rằng Yến Hồi công không chuộc được tội rồi, đúng không anh năm? Cứ coi như là người nhà thì cái tội lớn này vẫn phải phạt, đúng không? Đúng không?”

Cố Yên không phải vô duyên vô cớ trốn đến chỗ của Chu Yến Hồi, cô ấy vốn không quen biết Chu Yến Hồi. Yến Hồi là người thông minh, máu lạnh, nếu như trên đời này, muốn xúi giục Chu Yến Hồi và Lương Phi Phàm đối đầu nhau, e rằng chẳng có mấy người. Chỉ cần nghĩ cũng biết là người ở nhà anh năm chắc chắn có liên quan.

Lý Vi Nhiên bỗng giờ nắm đấm, vỗ vỗ vào phía sau đầu Tàn Tổng. Tàn Tổng bị đánh đau, khuôn mặt tức giận đỏ bừng, hai người họ lại mỗi người một chân một tay.

Lương Phi Phàm dường như luôn ở ngoài thế giới của họ, anh đang chăm chú làm việc. Kỷ Nam gõ lên mặt bàn, nhẹ nhàng giải thích cho người bạn thân: “Thực ra lần này Cố Yên không có lỗi lớn, anh à, anh đừng trách cô ấy.”

Lương Phi Phàm “ừ” một tiếng, rồi bất giác cau mày: “Trong lòng anh biết rõ. Các em đừng làm ầm ĩ nữa, ai phải làm gì thì đi làm đi. Anh đang bận.”

Trần Ngô Bạch và Dung Nham dạ vâng rồi mỗi người kéo một người đưa Lý Vi Nhiên và Tàn Tổng ra ngoài. Kỷ Nam thì huýt sáo, hai tay đút túi quần, nhàn nhả đi theo sau bọn họ. Lúc đóng cửa, cô nghịch ngợm ngó đầu vào: “Này, anh ơi, anh cầm ngược tài liệu rồi.”

Cửa đóng lại, Lương Phi Phàm nhìn trần trần tập tài liệu đang cầm ngược rồi cười phá lên.

Thời gian và sự chia ly là liều thuốc hữu hiệu để anh bình tĩnh lại. Trong một tháng qua, khi thu gom những chuyện trước đây, anh dần dần phát hiện ra rằng, mình lúc đó chẳng có chút lý trí nào. Chả trách mà cô gái đó nói rằng, họ đã bỏ qua thời khắc mà cả hai đều hiểu chuyện. Đúng vậy, anh thừa nhận rằng, đó là do anh không hiểu chuyện.

Yên Nhi à, giờ đây anh đã hiểu chuyện rồi.

Còn em thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Một buổi chiều chớm xuân, gió vẫn lạnh thấu xương.

Trong căn phòng được bài trí theo kiểu truyền thống phương Đông cổ điển mà lịch sự, mùi dầu thơm thoang thoảng, trên tường có một chiếc lò sưởi kiểu phương Tây đang cháy bập bùng. Người sống trong căn phòng ấm áp đó đang chìm sâu vào giấc ngủ.

Chu Yên Hồi ngồi trước bàn, uống hết cốc trà nọ đến cốc trà kia, thỉnh thoảng lại liếc nhìn người phụ nữ ngồi trên ghế bành trước lò sưởi. Anh ta chưa từng thấy người phụ nữ nào lại ăn được, ngủ được như vậy, hơn mười giờ mới dậy, ăn hai bát cơm to rồi lại nói muốn ngủ trưa.

Cố Yên dường như cảm nhận được ánh mắt của anh ta, đột nhiên bỏ quyển sách trên mặt xuống: “Chu Yên Hồi!”

“Có tôi.”

“Nói nhỏ thôi! Ui chao! Tôi thèm ăn nhần.”

Chu Yên Hồi “ồ” lên một tiếng: “Cô nghĩ mình là Dương Quý Phi chắc? Mùa này làm gì có nhần? Ngày nào mà cô không gây phiền phức cho tôi thì cô không thấy dễ chịu sao?”

Cố Yên bực bội ném tất cả mấy quyển sách đang úp trên mặt về phía anh ta. Chu Yên Hồi ôm đầu, lâu dần cũng thành quen, anh ta nhanh chân rút ra ngoài. Cố Yên quát lạnh lùng: “Anh không được chạy! Đứng yên đó!”

Chu Yên Hồi đành bỏ tay xuống, nuốt giận vào trong, mặt mày nhăn nhó: “Tôi nói là sao cô không quay về đi? Ở chỗ của Lương Phi Phàm, cô muốn ăn thịt người, xiên bánh nướng, anh ta đều có thể làm cho cô ăn!”

Cố Yên trừng mắt nhìn anh ta, rồi lại dương dương tự đắc: “Mời thần thì dễ, tiễn thần thì khó! Tôi cứ ở lì ở đây đây! Tôi không về! Tôi không về!” Nói đến đó, cô đột nhiên nghĩ đến bánh nướng nhân thịt người thì thấy buồn nôn.

Chu Yên Hồi đứng ở chỗ xa tít, thấy Cố Yên đột nhiên không nói nữa, anh ta đi từ phía cửa lại gần để nhìn, sắc mặt cô sao lại trắng đến vậy? Anh ta vội vàng bước đến, nhặt mấy quyển sách trên đất, dúi cô nằm xuống: “Cố Yên? Cố Yên?” Anh ta luống cuống vỗ vỗ mặt cô. “Đừng dọa tôi! Cô sao vậy?”

“Tôi đói rồi.” Cố Yên bịt mũi, giọng đáng thương, đột nhiên trở mặt, đập mạnh anh ta một cái. “Nếu anh không nghe lời tôi, tôi sẽ nói với Lương Phi Phàm là anh bắt cóc tôi, anh muốn nuốt gọn Lương thì! Tôi còn nói với Lý Vi Nhiên rằng anh vẫn còn yêu Tang Tang, anh cố ý giúp cô ấy, anh muốn lấy lòng cô ấy... Động cơ của anh không đơn giản chút nào!”

Chu Yên Hồi ngã về phía sau: “Được rồi! Được rồi! Nhần đúng không? Tôi đi! Tôi đi! Cô đúng là máu độc! Kiếp trước chắc chắn tôi đã giết cả nhà cô!” Anh ta lăm bằm chửi rồi đi ra ngoài, đúng là rất hối hận, tại sao lại rước về một con yêu tinh như thế này! Từ khi ở đây cho đến giờ liên tục gây sự, chốc đòi cái này, lát đòi cái kia. Gần đây lại càng quá đáng, cắt hết toàn bộ dây mạng và dây điện trong nhà, muốn sưởi ấm thì phải đốt lò sưởi, muốn thư giãn thì xem sách, muốn chiếu sáng phải dùng nến... Theo cách mà cô ta nói, thì điện sinh ra từ trường, tạo ra phóng xạ, không tốt cho sức khỏe.

Chu Yên Hồi rất muốn tống cô đi. Hôm đó, khi cô vừa mất tích, người của Lương Phi Phàm như rải thảm, tìm kiếm cô khắp thành phố. Mấy hôm nay, anh ta không nhìn được nữa, cứ hoài nghi rằng mình đã bị nhầm rồi.

Nhưng ai bảo anh ta là bạn của Tang Tang, nên anh ta đành phải nhượng bộ, đích thân hầu hạ, cô muốn gì được nấy, một người nhát nhẽo như anh ta vẫn phải chủ động đến để cho người ta tiêu khiển.

Thực ra, hôm đó tin nhắn của Tang Tang chỉ có ba chữ: “Hãy giúp em!”

Anh ta không nghĩ ngợi gì, chỉ trả lời một chữ: “Ừ!”

Không ngờ Tang Tang lại muốn giúp cô ấy đưa Cố Yên ra khỏi nhà Lương Phi Phàm. Nhiệm vụ này khó thì khó thật, nhưng một nửa số người đi tuần bên ngoài nhà Lương Phi Phàm là do anh ta mượn, vấn đề là, đối đầu với Lương Phi Phàm là một chuyện đáng sợ biết bao!

Nhưng Chu Yên Hồi vẫn lặng lẽ đón Cố Yên từ nhà họ Lương đến căn nhà ở ngoại ô này. Mới đó mà đã hơn một tháng, mùa xuân ấm áp sắp đến, Lương Phi Phàm và Phương Diệc Thành cũng không đấu nhau nữa, bốn bề yên ổn, mọi thứ đều rất phù hợp để hai nhân vật chính gặp lại nhau sau kiếp nạn, gương vỡ lại lành, đáng tiếc là nhân vật nữ lại không muốn rời đi.

Nghe tiếng bước chân của Chu Yên Hồi nhỏ dần, rồi không nghe thấy nữa, Cố Yên mới chu môi lên.

Mặt trời ấm áp của mùa đông chiếu vào qua ô cửa sổ, chùm tia sáng nhẹ nhàng phủ lên người cô. Bốn bề tĩnh mịch, căn nhà này do Chu Yên Hồi mua mấy năm trước, thiết kế sân vườn theo kiểu cổ điển của phương Đông, có cây cầu nhỏ với nước chảy, có đình và lầu gác, có hành lang cong cong uốn lượn, mười hai phòng ngủ sử dụng mười hai gam màu khác nhau, nghe nói đó là ý kiến của một người phụ nữ đa tình, nói là một năm có mười hai tháng,

mỗi tháng ở một phòng.

Nghe nói, khi xưa Chu Yến Hồi mua lại căn nhà này vì muốn sống suốt đời với người phụ nữ đó. Nghe nói, Chu Yến Hồi và người phụ nữ đa tình đó có thể nói là yêu nhau. Nhưng cũng nghe nói, cuối cùng Chu Yến Hồi vẫn phải ở đây một mình, nhìn cảnh phồn hoa xung quanh mà trong lòng buồn bã.

Tình yêu đúng là có muôn hình vạn trạng. Dù là người xấu xa như Chu Yến Hồi cũng vẫn bị tình yêu đùa giỡn.

Cố Yên xoa xoa bụng, trong lòng cảm thấy ấm áp khác thường. Cô thấy cay cay mũi. Gần đây, cô rất dễ khóc.

Cô không còn là một đứa trẻ con nữa, mấy ngày nay tâm trạng thất thường, thói quen ăn uống bị đảo lộn, sự thay đổi trong cơ thể... Cô đoán rằng, có lẽ cô đã có một tấm thẻ vàng miễn tử. Lương Phi Phàm có tức giận, có hận cô đến thế nào cũng không thể phạt cô.

Có lẽ, đã đến lúc quay về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Hôm đó là ngày Cố Bác Vân sang châu Âu làm phẫu thuật.

Tại sân bay ồn ào, phía sau Cố Bác Vân có một nhóm đông các bác sĩ, y tá đi theo, tinh thần và sắc mặt của ông rất tốt. Sắp đến giờ đăng ký, Cố Minh Châu cứ lưu luyến mãi, ánh mắt nhìn xung quanh. Cô nhẹ nhàng an ủi ông: “Em ấy từ nhỏ đã rất thông minh, sẽ không có chuyện gì đâu cha. Nơi mà Tang Tang bố trí cho em ấy ở rất an toàn, cha cứ yên tâm. Đến khi cha trở về, con nhất định sẽ bảo em đến đón cha, được không cha?”

Cố Bác Vân không muốn nói những lời khiến người khác thất vọng kiểu như có đi mà không có về, nên chỉ cười mà không gì. Ông quay người định đi thì ở phía sau bỗng có một giọng nói quen thuộc và trong trẻo cất lên: “Cha ơi!”

Cố Minh Châu và Cố Bác Vân cùng ngạc nhiên quay người lại.

Đúng là Cố Yên rồi.

“Con ngủ quên mất, ha ha!” Cố Yên luống cuống đi đến, bỏ găng tay ra, nắm lấy tay của Cố Bác Vân: “Cha ơi! Cha đi bình an nhé! Con ở đây chờ cha trở về.”

“Con bé này...” Cố Bác Vân hơi nghẹn lời. Lâu lắm rồi ông không gặp cô con gái bé bỏng này. Nếu ông không bước xuống khỏi bàn mổ, thì đây sẽ là lần gặp mặt cuối cùng của hai cha con.

Cố Minh Châu nhẹ nhàng an ủi cha không nên xúc động. Cố Yên vội cùng chị mỗi người một câu khuyên cha. Mối Cố Bác Vân run run, vỗ vỗ vai cô. Cố Yên đột nhiên cười và bước lên ôm lấy cha, cô nói gì đó vào tai ông. Mắt của Cố Bác Vân sáng lên, đẩy cô ra rồi vội vàng đoán, trông ông có vẻ rất vui.

Cố Minh Châu cũng nghe thấy thì cũng ngại, cô vỗ vỗ đầu Cố Yên: “Cố Yên à, em trở nên thông minh rồi. Lấy danh nghĩa thiên tử ra lệnh cho cha thiên tử, tuyệt vời. Vấn này em toàn thắng rồi.”

Cố Yên cười vui vẻ, kéo tay chị và cha, vẻ mặt rất vui. Cố Minh Châu trong lúc đưa mắt đã nhìn thấy gì đó, cô đột nhiên hơi lùi lại một bước, ôm lấy vai, sờ cảm, nhìn em gái không chớp mắt: “Ồ! Em đã mặc áo chống đạn bên trong chưa?”

Cố Yên xoa xoa đầu, cười ngượng ngịu, gần đây cô hay cười như vậy: “Hả? Em béo lên nhiều à?”

“Không phải đâu.” Cố Minh Châu nhìn về phía sau cô, ánh mắt hiện niềm vui. “Chị chỉ sợ em còn chưa kịp nói rõ với người ta thì đã bị người ta ‘xử lý’ rồi.” Cố Minh Châu ra dấu tay như khẩu súng, khi co tay lại còn thổi phồng phồng. Một vẻ nghịch ngợm hiếm có, Cố Bác Vân và Cố Yên đều cười.

Cố Yên nhìn theo ánh mắt chị, quay người lại nhìn, cách đó khoảng mười bước, một người đàn ông cao lớn, đẹp trai đang đứng đó, dáng vẻ đờ đẫn. Anh gầy đi rất nhiều, hai bên má hơi hõm xuống. Trong mắt chợt lấp lánh ánh sáng, rồi lại chợt tối, nhìn chăm chăm vào Cố Yên, dường như muốn nuốt sống cô vậy.

Người mất tích bấy lâu nay mặc một chiếc áo nhung màu hồng sẫm, đội mũ và quần khăn khắp người giống như một quả bóng, dáng vẻ quay người ấy giống hệt một chú chim cánh cụt. Nhìn thấy anh, người đó không những không chạy mà còn không hề hoảng sợ, thậm chí còn cười vui sướng nữa.

Lương Phi Phàm áp ứng, mím môi, rào bước đi đến. Cố Yên bất giác rụt cổ lại, nhưng anh lại đi ngang qua cô, không thèm nhìn cô, mà gật gật đầu với Cố Bác Vân: “Chú Cố, cháu chúc chu may mắn, bình an! Cháu đã liên hệ với cha cháu, ông sẽ ra sân bay đón cháu.”

Cố Bác Vân gật gù gật đầu, quay sang nhìn cô con gái bé bỏng đang cười, bên cạnh là Lương Phi Phàm với sắc mặt tái xanh, ông như muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra, cuối cùng xua xua tay: “Các con đã lớn rồi, việc của mình do mình tự quyết định.” Ông cười rồi quay người đi vào trong.

Bóng cha dần dần đi xa. Cố Minh Châu quay lại, thờ dài một tiếng: “Thôi, chị cũng coi như công đức vẹn toàn rồi, hai người có ân báo ân, có oán báo oán. Có điều, Lương Phi Phàm à, tôi khuyên anh hãy nhẹ nhàng một chút, cẩn thận kẻo làm ảnh hưởng đến người vô tội, lúc đó thì có hối hận cũng không kịp đâu.” Cô vòng qua Lương Phi Phàm đang đứng trơ như cột đá, nhẹ nhàng bước đi.

Cố Yên vẫy vẫy tay với chị, quay người lại, nghiêng đầu lặng nhìn Lương Phi Phàm. Ánh mắt anh đang nhìn về một điểm ở nơi xa vời, không biết là đang nhìn cái gì. Cô cười và giật giật tay áo anh, thấy anh không có phản ứng gì, lại giật thêm cái nữa.

Lương Phi Phàm lạnh lùng liếc nhìn cô, gợn tay gạt cô ra. Cố Yên loạng choạng, khó khăn lắm mới đứng vững. Anh lại quay người bỏ đi.

“Lương Phi Phàm!” Cố Yên luống cuống, vội vàng gọi tên anh. Bước chân anh bắt giắc chậm lại. Cố Yên vội đuổi theo, hai tay nắm lấy cánh tay anh mà đu lên. Người Lương Phi Phàm hơi run lên, đôi mắt nhìn cô hơi đỏ. Cố Yên mềm lòng, cái đầu đang đội mũ ghê sát, dụi vào cánh tay anh.

“Lương Phi Phàm...”

“Cô... ồm tôi làm gì?” Lời anh nói rất khó nghe, run run, khàn khàn, bức bối.

Cố Yên làm ra vẻ đáng yêu, chu môi rồi đập vào anh. Lương Phi Phàm càng thấy nóng mặt, nghĩ mình bị giày vò trong thời gian vừa qua, anh lại hận người phụ nữ hiếm có lúc làm ra vẻ đáng yêu để lấy lòng anh thế này. Anh nhẹ nhàng gạt cô ra, cô lại ôm chặt hơn, dù thế nào cũng không buông tay.

Những người đi qua đi lại ở sân bay nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp mặc áo khoác hồng đang quần lấy một người đàn ông cao lớn, đẹp trai, trông cứ như một chàng hoàng tử và một nàng công chúa, đều vui vẻ tản ra.

Ở nơi mà hằng ngày phải liên tục chứng kiến cảnh ly biệt và trùng phùng này, thì đây là những chuyện bình thường.

Tình yêu, đúng là muôn hình vạn trạng.

“Buông ra!”

“Em không buông! Không buông đây! Nếu anh có bản lĩnh thì hãy ném em xuống đất đi!”

“Hừm!”

“Lương Phi Phàm...”

“Gi vậy?”

“Bây giờ chúng mình đi đâu?”

“Về nhà, xử lý em.”

“Chúng mình... đi đăng ký trước, được không anh?”

“Không được. Anh không muốn lấy em!”

“Nhưng em có con của anh, anh phải chịu trách nhiệm với em chứ! Lương Phi Phàm! Anh bỏ em xuống! Lương Phi Phàm!”

“Đi đâu vậy, Lương Phi Phàm? Anh chạy gì chứ? Làm em chóng hết cả mặt rồi.”

“Đi đăng ký.”

“Không đi! Em không muốn lấy anh nữa.”

“Ồ!” Cố Yên đột nhiên bị anh thả xuống, véo một cái. Lương Phi Phàm ôm chặt lấy cô, ấn cô vào lòng và hôn mạnh. Anh cắn môi cô, lúc thì mạnh mẽ như dã thú, lúc lại dịu dàng như gió xuân.

“Hãy nói yêu anh đi.”

“Em... Anh nói trước đi.”

Ánh mắt Cố Yên sáng lấp lánh như sao, sắc mặt đỏ hồng, không giấu nổi niềm hạnh phúc của một người sắp được làm mẹ. Cô nhìn vào mắt của Lương Phi Phàm, cảm thấy như gió xuân đã đến chỉ qua một đêm.

“Anh yêu em” Anh ghì vào trán cô, sát cô hơn, lông mày của hai người như muốn đan vào nhau. “Cố Yên, anh yêu em! Anh rất yêu em!”

Cố Yên cười khiến anh thấy vui: “Em nói nhanh lên!” Anh ôm cô thật chặt, cắn vào chiếc khuyên tai hơi lạnh của cô. “Nếu không anh sẽ cắn em vào chỗ

này này.”

“Anh dám không?” Cô Yên nắm anh một cái, bàn tay nhỏ nhắn bị anh túm lấy, cho vào miệng khẽ cắn.

“Em cứ thử xem, xem anh có dám không?”

Cô Yên càng nhìn về anh cau mày để cổ tỏ ra nghiêm túc thì lại càng thấy buồn cười. Cô không nhịn được, liền kiễng chân hôn lên môi anh: “Ngốc thật!”

“Ồi! Chờ chút!” Cô Yên tròn đôi môi anh. “Lương Phi Phàm!”

“Lương Phi Phàm, em yêu anh, rất yêu!”

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Lương Việt, Cố Dương, Lương Tinh

Cuối thu, lá rơi xào xạc.

Cả toà nhà đều có thể nghe thấy tiếng quát tháo của Lương Phi Phàm: “Tôi muốn dỡ hết nơi này! Lũ các người đứng là đồ bỏ đi! Một đám bác sĩ tồi! Các người chết hết đi cho tôi!”. Nói xong, anh rút súng ra thật. Trần Ngộ Bạch đưa mắt, Ký Nam vội giơ tay lên gạt súng ra, làm một động tác xoay người nhẹ đoạt lấy súng. Dung Nham và Tàn Tổng ngay lập tức bước đến, mỗi người một bên giữ chặt Lương Phi Phàm. Lương Phi Phàm giống như một con sư tử bị chọc giận, chân tay múa may, giãy giụa như muốn xông lên vụn đầu viện trưởng xuống.

Lúc này Lý Vi Nhiên như bước từ trên trời xuống, đi sau anh là Cố Minh Châu với sắc mặt lo lắng. Bọn Trần Ngộ Bạch thở phào nhẹ nhõm.

“Cậu điên cái gì vậy?” Cố Minh Châu lấy chiếc túi xách trong tay đập túi bụi lên mặt Lương Phi Phàm lúc đó đang tức giận. “Bây giờ cậu trách bọn họ thì có ích gì! Hãy để họ mẹ tròn con vuông rồi nói! Lũ vô dụng các người mau cút về phòng mổ chờ lệnh! Nếu em gái tôi có mệnh hệ nào, tôi sẽ chôn sống đám bác sĩ vô dụng các người!”

Sự mất mát và thanh âm trong trẻo của Cố Minh Châu đã làm dịu lại những ồn ào trong phòng. Lương Phi Phàm đã bình tĩnh lại. Dung Nham và Tàn Tổng từ từ buông tay ra. Anh ôm đầu ngồi sụp xuống. Viện trưởng thấy tình thế như vậy, vội vàng dẫn đám bác sĩ về để tiếp tục hội chẩn.

Bốn tiếng trước, Cố Yên bị vỡ nước ối nên được đưa vào đây. Sau khi kiểm tra, xương chậu mở năm phân rưỡi nên vội đưa vào phòng chờ sinh. Kết quả là một tiếng sau, chủ nhiệm khoa Sản đi ra với vẻ mặt nghiêm túc, nói với Lương Phi Phàm là sinh khó.

Điều này Lương Phi Phàm đã có sự chuẩn bị về tâm lý. Cố Yên mang bầu song thai, việc đẻ khó cũng nằm trong dự liệu nên anh đã chuẩn bị đầy đủ. Các chuyên gia Sản khoa nổi tiếng nhất lúc này dường như đều có mặt ở đây. Tất cả các máy móc điều trị của bệnh viện này, tám tháng trước cũng được nhà họ Lương thay mới.

Nhưng tin nhận được làm cho Lương Phi Phàm đập một cái làm gãy chiếc ghế gỗ bên ngoài phòng đẻ: “Sinh ba? Bây giờ ông đến và bảo tôi là sinh ba? Còn một cái thai đang bị mắc kẹt? Khốn kiếp, bảy tháng vừa rồi mặt ông để đâu thế hả?”

Ngay lập tức, viện trưởng và tất cả ban lãnh đạo bệnh viện vội vã chạy đến. Trần Ngộ Bạch sợ sẽ làm ảnh hưởng đến tâm trạng của Cố Yên lúc đó đang sinh nên kéo họ đi chỗ khác.

“Lương Phi Phàm, vào lúc quan trọng, tôi mong cậu hãy lấy chút tinh thần, đừng làm ra vẻ sống không ra sống, chết không ra chết nữa!” Cố Minh Châu nhận lại chiếc túi do Ký Nam nhặt lên, cau mày mắng Lương Phi Phàm. Lương Phi Phàm ngẩng đầu, hai mắt vẫn lên những tia đỏ, dọa dẫm người khác như dã thú: “Khốn kiếp, chị đừng có chọc tức tôi!”

“Đứng rồi, đứng là cái giọng điệu này! Hãy giữ lấy! Tôi đi đây, đi đến kê cho vợ cậu nghe.” Cố Minh Châu quay người đi, tiếng giày cao gót cộp cộp. Cô đi trước, Lương Phi Phàm ngoan ngoãn theo sau.

“Có gì ghê gớm chứ? Sinh đôi thì sinh đôi, sinh ba thì sinh ba. Bên trong đó có một nhóm đông hộ sinh, ai cũng có kinh nghiệm hơn hai mươi năm. Trong mắt họ, phụ nữ sinh con cứ như mặt trời mọc rồi lặn, ngày nào mà chẳng có...” Cố Minh Châu bình tĩnh giảng giải lý lẽ cho Lương Phi Phàm – người đang sốt ruột đến đỏ cả mặt, vừa nói vừa đi về phía trước nhưng không hề biết là phía sau chẳng có người nào.

“Chị Minh Châu! Chị Minh Châu!” Lý Vi Nhiên đuổi theo vài bước mới đuổi kịp cô. “Ồi! Chị đi quá rồi, phòng sinh ở bên kia.”

Lý Vi Nhiên trầm tư: “Có gì to tát chứ? Sinh đôi thì sinh đôi, sinh ba thì sinh ba. Trong đó có một nhóm đông những hộ sinh...”

“Thằng nhóc này!” Cố Minh Châu cười, đập cậu ta một cái.

Hai người quay trở về phòng sinh. Chiếc ghế gỗ đã bị gãy, Trần Ngô Bạch thần thờ dựa vào tường, Kỷ Nam mệt mỏi dựa vào người Dung Nham, Dung Nham nhẹ nhàng an ủi cô. Tần Tổng nhìn vào bức tường đối diện, quay lưng lại với mọi người, không biết là đang làm gì. Lương Phi Phàm ngồi trên đất phía ngoài cửa, cau mày, ghé tai nghe động tĩnh bên trong.

Cố Minh Châu lặng lẽ hồi lâu. Cô đi đến trước mặt Lương Phi Phàm, bình tĩnh nói với anh: “Phía sau cánh cửa này là phòng chuẩn bị của bác sĩ, cậu không nghe thấy đâu.”

Lương Phi Phàm lấy ngón tay trở chặn ngang miệng, ra hiệu chị đừng nói. Anh tiếp tục ghé sát vào khe cửa để nghe.

Cố Minh Châu vẫn bình tĩnh như trước. Hai phút sau, cô đi vòng qua Lương Phi Phàm, rồi cũng ghé tai vào.

Hai người nghe rất lâu, bên trong không có chút động tĩnh nào. Lương Phi Phàm căng sát ruột hơn, anh đứng bật dậy, đỉnh đầu va vào cửa của Cố Minh Châu khiến cô nổ đom đóm mắt.

“Bên trong... có phải là đã xảy ra chuyện rồi không?” Lương Phi Phàm hồn bay phách lạc, hỏi Cố Minh Châu lúc đó đang ôm cằm.

Cố Minh Châu cắn đầu cả lưỡi, nên nói không rõ ràng: “Sao họ mãi chưa ra nhỉ?”

Sự sợ hãi bao trùm trong căn phòng, bác sĩ và hộ lý vây quanh bàn đẻ.

Cố Minh Châu vội lấy tay đẩy cửa, Lương Phi Phàm thò một chân vào. Cửa bằng kim loại phát ra tiếng kêu nặng nề, tâm trạng của mỗi người đều đang rất sốt ruột.

Trần Ngô Bạch đi đến ngăn hai người như đang điên cuồng này lại: “Hai người yên tĩnh chút đi, đừng dọa nạt những người bên trong. Anh à, nếu anh cứ như vậy, em chỉ còn cách đánh cho anh ngất đi thôi. Cố Minh Châu, chị đừng phát điên theo anh ấy, được không? Bây giờ đã đủ rồi rồi.” Trần Ngô Bạch cau mày, lạnh lùng nói. Cũng may mà cậu ta sáng suốt bẩm sinh, khẳng khái khuyên Lương Phi Phàm không cho Cố Yên sinh mổ, nếu không, phòng đẻ bây giờ chắc vui lắm.

Để chứng minh cho câu nói của cậu ta, cánh cửa phòng đẻ bỗng mở ra. Lương Phi Phàm và Cố Minh Châu đều đi xiêu vẹo, Kỷ Nam vội đỡ Cố Minh Châu một tay. Chiếc giường Cố Yên nằm được đẩy ra, Lương Phi Phàm vội lấy chiếc giường, nhìn chẳng có chút phong độ nào.

Cố Yên yếu ớt nằm trên giường, mặt cô đầy nước mắt, tóc bết thành từng cục, mắt hơi nhắm, nghe thấy giọng Lương Phi Phàm run run gọi tên mình, cô hơi tỉnh lại, mở mắt nhìn anh, nhếch miệng kêu ca một cách yếu ớt: “Anh ơi, đau quá...”

Lương Phi Phàm sững người, nước mắt rơi xuống.

Ba bé sinh ba vừa được đẩy ra đều rất khỏe mạnh, hai trai, một gái, nhặn nhúm như những chú chuột con. Về việc đặt tên, vốn đã bàn với hai bên phụ huynh đang ở tận châu Âu rồi. Lương Cố, Cố Lương, đơn giản mà phóng khoáng, nhưng bây giờ lại thêm đứa nữa, hai ông đều nói không biết làm thế nào. Cố Yên sau khi sinh hồi phục rất nhanh, vui vẻ đưa ra ý kiến, hay là gọi theo tháng, ngày và tuần, Cố Nguyệt, Lương Nhật, Lương Tinh.

Lúc ấy, những người có mặt ở đó đều xì xào không đồng ý nhưng không ai dám nói ra.

“Anh à? Tên không hay à?” Cố Yên thấy khó hiểu, kéo tay áo Lương Phi Phàm, ngờ nghệch hỏi.

Lương Phi Phàm suy nghĩ rất lâu, rồi thận trọng nói: “Em à, anh thấy... chữ ‘Nhật’ để trong tên không hay lắm.”

Cố Yên nghĩ ngợi một lát: “Ừ nhỉ, cũng đúng, thế thì Lương Dương nhé?”

Tiếng xì xầm lại lan khắp phòng.

Phía bên kia, Tang Tang lặng lẽ thờ dài, tựa vào lòng Lý Vi Nhiên: “Thôi rồi! Trước đây em nghe người ta nói, phụ nữ sau khi sinh sẽ bị ngu đi, bây giờ hình như là đúng thật.”

Cố Yên kéo tay Lương Phi Phàm, đập vào lòng anh những nhoe.

Tiếng xì xầm lại lan khắp phòng.

Cuối cùng, tên ba đứa con của Lương Phi Phàm vẫn được đặt theo ý kiến của Tang Tang, từ lớn đến nhỏ đổi thành Lương Việt, Cố Dương, Lương Tinh[1].

[1] Chữ “Dương” trong tên “Cố Dương” có nghĩa là mặt trời. Chữ “Tinh” trong tên “Lương Tinh” có nghĩa là ngôi sao.

Nghỉ dưỡng hai tháng sau khi sinh, Cố Yên đã hoàn toàn khỏe mạnh.

Ba đứa trẻ mới sinh mang đến cho Lương gia một sinh khí mới. Hằng ngày, người qua người lại đông vui, náo nhiệt. Cố Minh Châu cứ cách ngày lại đến thăm em gái và các cháu, làm vài món ăn mà Cố Yên thích. Tần Tang và Tiểu Ly thi nhau xin nghỉ, mới sớm ra đã được chồng đưa đến, cùng với Cố Yên, mỗi người chăm một đứa trẻ. Những người đàn ông thì xong việc là ùn ùn đến nhà Lương gia ăn cơm, tối đến cùng nhau về nhà.

Bọn trẻ lớn rất nhanh, cậu cả Lương Việt là đứa nặng cân nhất. Hằng ngày ăn rất nhiều, quấy nhiễu, ngủ ít, cũng không sợ người lạ, ai bế cũng được, chỉ không muốn nhìn thấy Dung Nham thôi. Dung Nham hề bé thằng bé là y rằng bị tè cho ướt sũng cả người. Từ đó Cố Yên cho rằng rốt cuộc Lương Việt mới là đứa hiểu chuyện nhất.

Đứa thứ hai chính là đứa bé trốn đằng sau anh trai và em gái đến nỗi thần không hay, quỷ không biết. Nó không giống anh trai, hằng ngày, ăn xong là nó ngủ luôn, lúc thức dậy thì nhìn lên trần nhà với vẻ mặt trầm tư. An Tiểu Ly cứ bế cậu mặt trời nhỏ này là lại khen, Tiểu Bạch nhà cô lúc nhỏ cũng có cái vẻ ông cụ non như thế này.

Ngôi sao nhỏ là đứa nhỏ nhất nhưng lại hay cười nhất, nó rất vui khi gặp Tần Tổng, cứ hươ hươ bàn tay nhỏ vỗ vỗ vào cằm cậu ta. Nó đùa đến mức mà Tần Tiểu Lục một ngày đi làm phải gọi đến mười mấy cú điện thoại hỏi thăm: “Ngôi sao nhỏ đã dậy chưa vậy? Nếu nó dậy phải gọi em nhé, em sẽ đến ngay.”

Lại một ngày náo nhiệt trôi qua. Khoảng hơn chín giờ tối, sau khi tiễn khách ra về, Lương Phi Phàm giao con cho bảo mẫu rồi bế Cố Yên đi một mạch lên phòng.

Cố Yên nhớ con, không muốn nghe theo anh, ngồi xỏm trên cầu thang, hai tay túm lấy tay vịn không muốn đi. Lương Phi Phàm từ khi lên chức cha, chưa được thỏa mãn bao giờ, làm cha lại nóng tính hơn, nên cứ gỡ tay vợ ra khỏi tay vịn, vác lên vai, bước những bước dài đi lên tầng.

“Em phải tắm trước đã!” Cố Yên bị anh ấn lên giường, vừa gặm, vừa cắn, giấy giữa hét lên. Lương Phi Phàm rất cứng rắn, nào có đồng ý chờ thêm nữa, hít hà mùi sữa trên người cô, thò thè: “Cứ làm một lần trước rồi tắm.”

“Tắm xong rồi làm!” Cố Yên phòng mềm kiên quyết. Anh nhìn thấy vẻ ngây thơ của vợ, nên không giằng co nữa mà kiên quyết: “Em yên nào!”

“Không!”

“Em có tin là anh giải quyết em đến sáng mai em cũng không xuống nổi giường không?”

“... Em tin.”

Thấy đáng vẻ trẻ trung, thanh tú của cô, Lương Phi Phàm càng mãn nguyện. Một cô vợ không nhẽo như vậy, con trai con gái song toàn, cuộc đời này, anh quả thực không tìm ra được một chút gì không mãn nguyện.

Sau khi được thỏa mãn, Lương Phi Phàm đang ngủ say, mới sáng ra đã bị người phụ nữ trong lòng vừa đánh vừa véo làm cho tỉnh giấc. Anh đã quen với thói quen lúc thức dậy của vợ nên thâm thở dài, ôm chặt lấy để nịnh vợ.

Hai người vẫn còn đang cựa cựa thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa rụt rè, tiếp theo là tiếng khóc văng trời của Lương Việt. “Thưa bà, cậu chủ và cô chủ đều đói rồi, cho cô cậu ấy uống chút sữa chứ ạ?”

Cố Yên tung chăn, nhìn dấu vết yêu thương khắp người mình, tức giận đến mức không nói lời nào, đấm đá người đàn ông đang ngái ngủ một trận.

Một người nào đó mới ngủ vài tiếng vẫn còn đang muốn ngủ tiếp, vừa chống mắt nịnh vợ vừa dặn dò người làm nấu chút gì đó cho đám con trai, con gái đang khóc đòi ăn. Xong việc, anh lại muốn ngủ thêm chút nữa, nhưng không tài nào ngủ được.

Con người rốt cuộc vẫn phải sống thực tế một chút. Cuộc đời này, làm gì có chuyện không tìm ra điều gì không hài lòng.

Lương Phi Phàm giấu một tiếng thở dài, cam chịu dậy mặc quần áo đi làm.

“Mẹ! Mẹ! Mẹ! Mẹ...”

Cố Yên nằm cuộn trong chăn, lộ bờ vai với các dấu vết yêu thương. Cô con gái nhỏ cất cao giọng gọi mẹ, Cố Yên vẫn mơ màng không tỉnh dậy được.

“Mẹ! Mẹ!” Lương Tinh với đôi tay nhỏ xíu, cố gắng dùng sức đánh vào đôi má ửng hồng của mẹ.

Cố Yên đành phải mở mắt ra, hỏi bất lực: “Ngôi sao nhỏ, mẹ đang ngủ, con làm gì thế?”

“Cha đâu?”

“Cha đi làm rồi...”

“Cha con buổi sáng thức dậy có thơm vào má mẹ không?” Lương Tinh tỏ vẻ hờn dỗi, hỏi với vẻ mặt không vui.

Cố Yên trả lời con gái, đương nhiên là có rồi, sáng sớm thức dậy đã thơm rồi, không chỉ một lần mà rất nhiều lần, cha làm mẹ không còn chút sức lực nào nữa...

Lương Tinh sau khi nghe mẹ trả lời khóc oà lên: “Cha hư! Cha quên không hôn chào buổi sáng Ngôi sao nhỏ!”

Buổi sáng của cả nhà họ Lương mở màn bằng tiếng la khóc của Ngôi sao nhỏ.

“Cố Dương! Cố Dương!” Cố Yên bật tai hét lớn.

Một lát sau, Cố Dương vội vàng mở cửa phòng chạy vào: “Mẹ, có việc gì vậy?”

“Đỡ em gái con đừng làm loạn nữa!” Đầu Cố Yên muốn nổ tung, cô chau mày cầu cứu con trai.

Cố Dương nhìn em gái đang ngồi giữa nhà khóc toáng lên, xua tay: “Không phải con, việc này là của cha và chú sáu.”

“Thế đưa em con ra ngoài đi!”

“Việc này con cũng không làm được!” Cố Dương nghiêm túc nói, đẩy cửa chạy ra ngoài, gọi lớn: “Lương Việt, mẹ có đồ ăn ngon cho anh này!”

Như một con lốc, Lương Việt chạy ào tới, hớn hờ reo lên: “Đâu? Đâu?”

“Anh đưa Ngôi sao nhỏ ra ngoài trước đi, rồi mình sẽ chia đều.” Cố Dương mỉm cười nói.

Lương Việt gãi gãi đầu, kéo tay em gái, sau đó ôm em dậy, ở ngoài phòng có người làm đang bật cười đứng đợi. Lương Việt sau khi đưa được em gái ra ngoài, lập tức chạy lại, hỏi: “Cố Dương, đồ ăn ngon đâu?”

Cố Dương giả vờ ngạc nhiên nhìn Lương Việt, nói: “Anh giống một đứa trẻ con đang vòi ăn quá đấy?”

Thế là, trong tiếng cười giòn giã của Cố Yên, Lương Việt hăm hăm chạy xuống lầu ăn sáng.

“Ngôi sao nhỏ, nếu con mà còn hay cáu gắt, mẹ sẽ không vui đâu đấy!” Cố Yên cầm cốc sữa đổ con gái một hoi. Cô công chúa nhỏ ngẩng đầu, bướng bỉnh không chịu uống. Cố Yên xì mặt ra tỏ vẻ không vui.

Lương Việt ở bên cạnh nhìn một lúc lâu, thấy mẹ cầm cốc sữa thì rất muốn uống. Cậu bé trượt khỏi ghế, đến bên cạnh em gái, tỏ ý muốn giúp mẹ dỗ dành em gái: “Ngôi sao nhỏ, có muốn uống sô cô la không?”

Lương Tinh lắc đầu bướng bỉnh. Lương Việt tức thì đổ phần sô cô la của mình vào cốc sữa trong tay mẹ, sau đó cầm lấy lắc lắc, uống một hoi hết sạch.

Cố Yên không biết nói gì với cậu con trai ham ăn này, quay lại bàn ăn tiếp tục dùng bữa sáng của mình, Lương Tinh nhìn thấy cốc sữa đã bị anh trai uống mất, bỗng chốc lại khóc oà lên.

Lương Việt nghe em gái khóc, bật tai lại rồi chạy biến đi. Cố Dương chau mày, ngồi lại chỗ của mình, từ tốn ăn bánh sandwich, nhẹ nhàng nhắc em gái còn đang nức nở: “Đừng khóc nữa, em mà không ngoan, ngay cả bánh bao cũng bị anh cả ăn mất đấy!”

Khuôn mặt Lương Tinh đầm đìa nước mắt, nhìn sang mẹ và anh hai, lại quay đầu nhìn về hướng anh cả vừa chạy đi, ngay lập tức đã thấy anh cả quay lại, học tốc lao vào bàn ăn. Dù vẫn tỏ vẻ giận dữ nhưng cuối cùng Lương Tinh cũng phải ngoan ngoãn ăn hết phần ăn của mình.

Bữa sáng kết thúc thì cũng không thấy Lương Việt đâu nữa. Cố Dương có được không gian yên tĩnh ngồi đọc sách. Cố Yên ngồi trong phòng khách xem cô con gái nhỏ đang chơi búp bê một mình.

“Mẹ! Vì sao cha thường ở trong phòng mẹ mãi không ra?” Ngôi sao nhỏ chớp chớp đôi mắt to, ngây thơ hỏi mẹ. Cố Yên đành tìm lý do lẩn tránh câu hỏi của con gái.

“Mẹ! Thế vì sao cha thường đợi lúc con ngủ lại đi đâu mất?” Ngôi sao nhỏ không hài lòng khi cha chỉ ngủ cùng em đến nửa đêm.

Cố Yên lại khó khăn để lảng tránh câu hỏi của con gái.

Cố Dương đang đọc sách bỗng ngẩng lên, tò mò nhìn mẹ: “Mẹ! Chẳng phải mẹ thường bảo, nếu nói dối thì cha sẽ phạt chúng con mà? Vì sao mẹ cứ lừa Ngôi sao nhỏ thế?”

Cuối cùng Cố Yên không biết phải đưa ra lý do gì nữa.

Cố Dương và Lương Tinh đưa mắt nhìn nhau, lại cùng nhìn sang Cố Yên đang ngạt thở trước câu hỏi của con.

Lương Tinh biết mẹ đang nói dối lại khóc oà lên.

Lương Việt dẫn cậu bạn Cáp Sỷ Kỳ cũng cao lớn như cậu bước vào phòng, thấy em gái lại khóc, mà rõ ràng không phải do cậu gây ra, liền cười phá lên và chạy loạn trong phòng khách: “Ồ... Sao Thủy vừa va vào Trái đất rồi... Ồ... Ngôi sao nhỏ lại khóc rồi...”

Buổi sáng náo loạn cứ thế trôi qua, lại sắp đến giờ ăn trưa. Cố Yên dẫn các con đến chỗ làm việc của gia đình họ Lương.

Vừa nhìn thấy cha, nước mắt cô con gái nhỏ lại chảy ra. Lương Phi Phàm liền vội vàng bỏ dở công việc, bế con gái đặt lên đùi, nhẹ nhàng hỏi con gái làm sao, bị ai bắt nạt? Ngôi sao nhỏ nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra rốt cuộc ai đã bắt nạt mình. Lương Phi Phàm thấy đáng về con gái ngơ ngác, liền bật cười ha ha. Ngôi sao nhỏ nhìn thấy cha vui vẻ, cũng bật cười. Trong phòng, Cố Dương than một tiếng, nhún vai lắc đầu.

“Cha, là mẹ và Cố Dương làm Ngôi sao nhỏ khóc, lần này không liên quan đến con!” Lương Việt chạy lại, lớn tiếng phàn nàn.

Lương Phi Phàm xoa đầu con trai, vẫy tay gọi cậu con trai nhỏ lại: “Cố Dương, là chuyện gì vậy?”

Cố Dương ngoảnh nhìn mẹ đang nghe điện thoại ở phòng ngoài, rồi quay đầu lại: “Lương Tinh tò mò hỏi cha và mẹ thường ở trong phòng làm gì, mẹ nói dối em là xem kịch.”

Lương Phi Phàm trầm tư một lát, nhìn vợ vẫn đang nghe điện thoại, cười lớn rồi xoa xoa đầu con gái, lại xoa đầu Cố Dương, nghiêm túc nói: “Mẹ không nói đùa đâu. Cha mẹ đúng là... mỗi đêm đều cùng nhau xem kịch.”

Cố Dương nhìn cha với vẻ hoài nghi, yên lặng đi vào phòng, tìm sách đọc để trả lời thắc mắc của mình. Ngôi sao nhỏ nước mắt còn đọng trên mi, đu người trên cổ cha, Lương Phi Phàm phải chơi đùa với con gái một lúc lâu, cô bé mới vui vẻ cười đùa trở lại.

Buổi trưa, cả nhà cùng vào phòng ăn để ăn trưa.

Ngôi sao nhỏ ngồi giữa Lương Việt và Cố Dương. Cố Dương giúp em gái trải khăn ăn, lau nước xốt dính trên mặt em gái, rồi quay sang nhìn anh trai Lương Việt, nói to: “Lương Việt, rót cho Ngôi sao nhỏ cốc nước lại đây.”

“Không có thời gian.” Lương Việt đang nhai một miếng thịt, thật thà nói.

Cố Dương lại hét lên lần nữa: “Lương Việt, em không nói hai lần đâu đấy.”

Lương Việt bồng rùng mình một cái, đôi mắt to chớp chớp, ngay lập tức tụt xuống khỏi ghế.

Cố Yên theo dõi sự việc từ đầu đến cuối, thì thầm hỏi Lương Phi Phàm: “Đã đến lúc phải giáo dục cả ba đứa trẻ này chưa?”

Lương Phi Phàm cúi đầu hôn lên môi cô một cái: “Cái mà người đàn ông dựa vào chính là sức mạnh, cơ hội còn nhiều. Còn Ngôi sao nhỏ... làm thế nào để dạy nó những điều cơ bản vẫn còn ngược lắm.”

Cố Yên thấy bối rối, cô thò tay xuống dưới bàn để ngăn anh lại, nhưng bị bàn tay to lớn của anh túm lấy, siết từ từ.

Lương Việt bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo, bê nước chạy đến, không chú ý nên vồ đến phía trước, làm ướt hết lưng Cố Yên.

Cố Yên hét lên, Lương Việt vội đứng dậy và trốn ra xa.

Lương Phi Phàm cười và ôm lấy bà xã đang tức giận, truyền đạt mệnh lệnh cho các con: “Cha đi an ủi mẹ các con. Các con cứ ngoan ngoãn ăn cơm. Lương Việt, Cố Dương, các con trông em cẩn thận nhé!”

Cố Dương gật gật đầu. Lương Việt thì trốn đằng sau giá treo áo, làm mặt xấu với mẹ.

Bị Lương Phi Phàm nửa ôm, nửa bế đi vào phòng tắm bên trong, Cố Yên vẫn còn lảo đảo. Lương Phi Phàm giúp cô cởi chiếc áo khoác bị ướt, ôm cô vào lòng, khẽ hôn. Chỉ một lát, Cố Yên đã mềm nhũn ra, ngón tay nhỏ nhắn xoa xoa trên ngực anh.

“Các con đang ở ngoài...” Khi bị anh đè trên bệ rửa mặt, Cố Yên cố gắng dùng chút lý trí còn sót lại thì thầm nhắc anh.

Lương Phi Phàm thờ ơ, rướn người ôm chặt cô, cười nhỏ bên tai cô: “Nên em đừng có nói to như buổi sáng nhé!”

Khi Dung Nham vào, phòng làm việc bên ngoài không có người. anh gọi lớn, cửa phòng nghi mở ra, có một bóng người nhỏ xông ra ngoài.

“Chú hai!” Bé gái mặc chiếc váy công chúa màu hồng lấp lánh chạy đến, ôm lấy chân Dung Nham, cười ngọt ngào.

Dung Nham nhìn khuôn mặt búng ra sữa của cô bé, khẽ cười: “Ngôi sao nhỏ! Lại đây, chú hai bế nào!”

“Chú hai ơi, Ngôi sao nhỏ muốn cười ngựa!” Lương Tinh nũng nịu đòi hỏi, ngón tay mũm mĩm bịt chặt mũi của Dung Nham. Bình thường Lương Tinh thích nhất ngồi trên cổ mấy chú hề chơi trò cười ngựa. Có một hôm, Dung Nham nổi hứng, trộm đưa cô bé đến trại ngựa, ôm cô bé trong lòng, cười trên lưng ngựa và lướt nhẹ. Từ đó về sau, Lương Tinh cứ nhìn thấy chú hai là đòi đi đến trại ngựa.

“Hôm nay ngựa ốm hết rồi, phải truyền nước trong bệnh viện. Ngôi sao nhỏ của các chú cũng đã từng bị ốm, rất khó chịu đúng không? Hôm nay cho chúng nghỉ, được không nào?”

Dung Nham nhẹ nhàng nói dối và thom cô bé một cái. “Ngôi sao nhỏ cũng thom chú hai một cái!” Lương Tinh ngoan ngoãn gật đầu, thom chú một cái. Dung Nham vui đến mức mặt mày rạng rỡ, tung Ngôi sao nhỏ lên trên rồi lại đỡ vào lòng, đùa vui đến nỗi cô bé cứ cười suốt.

“Chú hai, chú tránh ra mau!” Một bóng đen lướt qua, Dung Nham thầm kêu: “Hong rồi”, muốn lùi lại sau nhưng Ngôi sao nhỏ vẫn còn ở trên cao, anh không dám làm cho cô bé xảy ra chuyện nên đành giương mắt đứng đó, một trận gió thổi qua, chân của Dung Nham đau như xuyên thấu đến tận tim.

Lương Việt cũng chẳng sung sướng hơn. Chiếc giày trượt patin của cậu bé được chú sáu mang về từ tận nước Anh. Cố Dương đọc sách hướng dẫn sử dụng, vận thêm cho vài con ốc, tốc độ bỗng tăng lên. Cậu bé vẫn chưa điều khiển được thành thạo nên sau khi đề lên chân chú hai thì cậu bé cũng bị

ngã.

Dung Nham bị đau, khuôn mặt méo xệch khiến Lương Tinh sợ hãi. Cô bé khóc oà lên. Dung Nham bế cô bé lúc đó đang lúống cuống ngã xuống sofa, tức giận vì bị đau.

“Chú hai! Chú hai!” Lương Việt mãi mới bò dậy được, trượt đến cạnh sofa, cười hi hỏ đầy đắy Dung Nham. Dung Nham mệt mỏi xua xua tay.

“Cháu biết là chú không chết được. Chú bỏ em cháu xuống đi! Nó khóc rồi.” Lương Việt kéo tay chú, không cẩn thận lại ngã nhào xuống, chiếc giày patin sáng loáng lại một lần nữa đập mạnh lên chân Dung Nham.

Lương Phi Phầm sau khi xong việc, bế Cố Yên mặt mày đỏ bừng từ trong phòng nghỉ đi ra, Lương Việt ở trong phòng đang bay qua, bay lại luyện kỹ thuật. Cố Dương thì dạy Lương Tinh phát âm tiếng Anh. Dung Nham không nhúc nhích, nửa nằm nửa ngồi trên sofa, sợ hãi đến mức có chết cũng không nhắm được mắt.

“Ba đưa các con, đưa nào lại làm cho chú hai bị sao thế?” Lương Phi Phầm đi đến bên bàn làm việc, ngồi xuống, từ tốn hỏi. Cố Yên mím môi cười trộm rồi đi đến xem các con đang ê a đọc sách.

Lương Việt đâm về phía trước, khi gần đến tường thì giơ nhanh tay ra, vịn người ngã nhào thật đẹp, không hề để tâm đến câu hỏi của cha. Cố Dương ngược mắt, tính toán rất nhanh rồi nói: “Lương Việt tiếp cận chú hai với tốc độ không phầy năm mươi sáu mét trên giây, sau khi va chạm hoàn toàn không đàn hồi với chân của chú hai, do lực ngang lớn hơn lực cản, Lương Việt có được lực trượt trên chân của chú hai. Trọng lực của Lương Việt gần tương đương với tác động vuông góc với chân của chú hai, diện tích mặt phẳng của chân chú hai khoảng...”

“Lương Việt!” Lương Phi Phầm cắt ngang câu diễn thuyết của thiên tài vật lý Cố Dương, gọi cậu con cả đang nghiên cứu vẩn trượt lại. Lương Việt cứ nghĩ sẽ bị cha chỉnh, nên ôm đầu, rụt rè trượt đến.

“Có điều trước đó, chú hai nói dối Ngôi sao nhỏ là ngựa ở trại ngựa đều ốm rồi.” Cố Dương từ tốn nói.

Lương Việt đột ngột hào hứng: “Cha ơi! Mẹ nói là chúng con nói dối, lừa gạt người khác là không tốt, sao chú hai lại như thế chứ? Sẽ làm Ngôi sao nhỏ hư đấy!”

“Gọi điện cho chú năm và chú sáu của con, bảo một người đến họp thay chú hai.” Lương Phi Phầm tuyên bố như chưa có chuyện gì xảy ra.

Dung Nham ở đó giả chết để anh cả lấy lại công bằng, nghe thấy câu này liền tức giận: “Rốt cuộc thì có ai quan tâm đến sự sống chết của tôi không?”

Lương Việt cầm điện thoại thông báo cho thư ký của Lý Vi Nhiên như một ông cụ non, mời Tổng giám đốc Lý đến họp. Cố Dương thờ dãi, đi đến bên chú hai: “Chú hai ơi!”

Dung Nham thấy ba đứa trẻ này đúng là những đứa tình quái nhất, nên rất xúc động khi thấy Cố Dương đến, đúng là lúc nguy nan vẫn thấy điều thật lòng. Anh xoa đầu Cố Dương: “Mặt trời nhỏ mới là ngoan nhất!”

Cố Dương cười, rút ra một chiếc thước từ túi quần sau, ngắm chân Dung Nham để đo, cậu bé nhỏ nhẹ nói: “Hừm, hình như còn thiếu hai phầy mấy centimet so với phán đoán của cháu!”

“Lũ các cháu đúng là không có lương tâm!” Dung Nham đẩy Cố Dương ra, tức đến nổi phải cắn chặt răng.

Ngôi sao nhỏ nghiêng nghiêng đầu, bàn tay nhỏ vỗ vỗ bụng, ngây thơ nói: “Có Lương Tinh đây! Lương Tinh ở đây!”

Lương Phi Phầm và Cố Yên cười phá lên. Lương Việt vỗ vỗ tay. Ngay cả Cố Dương vốn rất lạnh lẽ cũng cười thành tiếng. Trong niềm vui lan toả khắp phòng, Dung Nham chân bị co rút từng hồi đang gằn gừa nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Phương Diệc Thành và Tiểu Ma

Tiểu Ma thấy thế giới này thật chẳng công bằng chút nào, sao lại có người đẹp trai đến thế cơ chứ?

“Đây là Tiểu Ma, đồng nghiệp của em. Còn đây là Phương Diệc Thành, bạn của tớ.” Cố Yên bình thản giới thiệu.

“Chào em!” Phương Diệc Thành lịch sự chào.

Tiểu Ma cũng cười và gật đầu chào lại: “Chào anh, Phương Diệc Thành.”

Anh ta có đôi mắt thật đẹp, nhìn vào đôi mắt ấy, Tiểu Ma cũng có thể nhận ra anh ta rất yêu Cố Yên. Nhưng sao mình lại không phải người gặp anh ta trước nhỉ? Một người đàn ông tốt như vậy! Tiểu Ma trộm nghĩ, mà cũng chỉ là trộm nghĩ mà thôi.

Có thể nói Tiểu Ma là người bước qua rừng rậm cũng không hề vướng một cành lá trên người, sao có thể rơi vào tay người đàn ông đang say mê người phụ nữ khác như thế này chứ? Chuyện hèn kém đó nhất định không thể xảy ra với cô.

Vậy mà, người đàn ông say mê người phụ nữ khác đang đứng trước mặt cô nhẹ nhàng vài câu: “Chào em, tôi là Phương Diệc Thành”, trái tim Tiểu Ma như đổ sụp hoàn toàn. Thật khốn nạn. . .

Khốn nạn thì khốn nạn luôn!

Chết rồi! Đầu dây bên kia, Tiểu Ma làm mặt quỷ trong gương, Lý Tiểu Ma, lần này thì cô xong rồi, tiếng sét ái tình đã đánh trúng tim cô rồi.

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, ngọt ngào đến nao lòng.

“Em có thể giúp tôi một việc không?”

“Việc gì hả anh?” Được thôi, được thôi, việc gì em cũng có thể giúp anh!

“Anh... có thể phiền em giả vờ làm người yêu của anh không?”

“Vì sao?” Vì sao lại phải giả vờ?

“Bởi vì... Xin lỗi, anh thật hồ đồ. Anh xin rút lại lời mình đã nói, em cứ xem như anh chưa từng gọi đến. Anh thật sự xin lỗi!” Phương Diệc Thành do dự nói.

“Rõ ràng là anh gọi tới rồi, làm sao lại có thể xem như anh chưa từng gọi... A lô! Phương Diệc Thành, anh đừng cúp máy! Bản cô nương đây sẽ giúp anh.”

“Cảm ơn em!” Anh chần chờ một lát rồi nói.

“Đừng khách sáo, anh phải bao ăn, bao uống đấy, những lúc em rủ anh đi ra ngoài trước mặt bạn bè em anh cũng không được nói có việc bận, và còn nữa, không được phỉnh giả tình thật, khi em đã thích ai đó thì anh cũng phải biến mất vô điều kiện, không được bám theo em.”

Giọng nói phía đầu dây bên kia bớt căng thẳng đi nhiều, thậm chí còn cười vài tiếng, tiếng cười nhẹ nhàng, dễ nghe truyền đến tai Tiểu Ma, trái tim cô bị tiếng cười của anh mê hoặc rồi. Cứ như thật sự đã gặp được tình yêu.

Lúc đó, Tiểu Ma nghĩ rằng tình yêu hoá ra cũng chỉ như một vở kịch thoáng qua, cô đâu biết, có một câu nói thế này: tình yêu là sự gấp gáp đau thương nhất.

Phương Diệc Thành thuộc típ đàn ông hoàn hảo. Anh luôn phong độ đầy mình, nụ cười mê hoặc. Tiểu Ma cứ nhảy lên nhảy xuống, anh sẽ ở bên cạnh canh chừng, thỉnh thoảng cô trượt chân, anh nhất định sẽ đưa tay ra đỡ, nhẹ nhàng nói với cô: “Cẩn thận chút đi!”

Tại sao Cố Yên lại không cần anh ấy nhỉ? Câu hỏi này cứ luẩn quẩn nơi đầu lưỡi của cô đến hàng chục lần, cũng có vài lần Cố Yên đứng trước mặt, suýt nữa cô đã buột miệng nói ra.

Cũng may mà chưa hỏi... .

Lương Phi Phàm đầu đất hùng hổ kia cứ ngồi im như vậy, bưng bưng sát khí. Thể hiện mình là kẻ chiến thắng đấy à? Nhưng, sự khác biệt của Phương Diệc Thành và anh ta không phải ở chỗ đó.

Cố Yên đối với bất kỳ ai cũng trung ra vẻ bất cần, chỉ duy nhất với Lương Phi Phàm là trong ánh mắt cô có chút gọn sóng. Lương Phi Phàm nhìn người khác bằng ánh mắt lạnh nhạt, vô tình, nhưng khi nhìn về phía Cố Yên lại vô cùng ân cần, nhẹ nhàng, tình cảm như câu thơ: “Nước hồ dù đào sâu nghìn thước, không đủ đọng đầy tình anh.”

Tình ý ấy, hoặc là ngọt ngào nhấn chìm Cố Yên, hoặc như dòng nước lũ cuốn trôi tất cả kẻ địch. Anh Phương à, phen này em đã cứu cái mạng của anh rồi đấy! Tiểu Ma tự đắc ý.

Nhưng chiếc ly kia đã bóp nát trái tim cô. Thủy tinh đâm vào tay Phương Diệc Thành, còn trái tim Tiểu Ma nhỏ máu.

“Anh bị điên à!” Cô vừa khóc vừa mắng, nắm lấy tay anh.

Phương Diệc Thành lấy chìa khoá xe, ánh mắt lạnh băng, không nói một lời.

Cô không yên tâm, vội vàng mở cửa, ngồi lên xe. Phương Diệc Thành không hề để ý đến cô, hoặc có lẽ, mắt anh không nhìn thấy cô.

Đội dưới nhà Cố Yên, trong xe bật nghe bản nhạc Saxophone du dương. Phương Diệc Thành gõ ngón tay theo điệu nhạc, ánh mắt Tiểu Ma mơ màng nhìn anh, trong lòng căng thẳng, khúc nhạc này cô đã từng nghe, một bản nhạc kinh điển nhiều năm trước: Đội em, là điều đẹp nhất anh từng làm.

Nhìn Cố Yên và Lương Phi Phàm ôm hôn nhau, không khí hạnh phúc, đắm đuối đến mức người đang ngồi trong xe cũng cảm nhận được. Phương Diệc Thành tay siết chặt vô lăng, vết thương ở tay toác ra, máu tươi từng giọt tí tách rơi xuống sàn xe, loang thành một mảng đỏ rợn người.

Tiểu Ma nhìn chăm chăm, chợt bùng tỉnh, khóc oà lên.

Muộn rượu giải sầu, tình cảnh bi đát là thế...

Tiểu Ma cảm thấy xấu hổ vô cùng, tình cảnh bi đát như vậy mà cô còn hùa vào, thực sự là... tội lỗi.

“Phương Diệc Thành... à, anh sống ở đâu vậy...” Cô buồn bã lay người anh. Tiểu Yên, Tiểu Yên... Người ta đã không thêm cần anh, gọi làm gì nữa!

Thời gian đã muộn lắm rồi, Tiểu Ma đành phải đưa anh về chỗ cô ở.

Từ lượng của Phương Diệc Thành quả thực rất tốt, không la hét, không nôn, chỉ có bước đi hơi xiêu vẹo, miệng lầm nhảm những câu chữ làm cô thấy bức mình.

Về đến nhà, cô đặt anh lên chiếc giường duy nhất, anh chau mày ngủ, mặt hơi đỏ, có vẻ đang rất khó chịu. Tiểu Ma nghĩ, có lẽ nên lấy khăn lau qua cho anh, anh nhất định là người ưa sạch sẽ, ngủ mà cảm thấy mình chưa tắm rửa thì sẽ thấy khó chịu lắm.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Ma phục dịch một người đàn ông. Cầm khăn ẩm lau mặt cho anh, xuống dưới chiếc cảm rần ròi của anh, cời sơ mi ra là bộ ngực săn chắc, trên đó có rất nhiều vết sẹo, bình thường trông anh thư sinh như vậy, giờ cởi áo ra... quả là một trang nam tử mạnh mẽ.

Mặt Tiểu Ma ửng đỏ, cô nhẹ nhàng lau qua cho anh rồi cài lại khuy áo. Tay anh bỗng chợt quàng tới, ôm chầm lấy cô, cô không giữ được thăng bằng, “ô” lên một tiếng rồi ngã xuống người anh.

Mắt anh rực sáng, không còn cảm giác say, mà ngược lại, thần thái rất tỉnh táo, anh nhìn cô gái đang nằm sát mình, miệng không ngớt gọi: “Tiểu Yên... Tiểu Yên... Tiểu Yên...”

Sự chân thành và vẻ đau khổ của anh như liều thuốc độc, Tiểu Ma vô tình bị trúng liều thuốc độc đó, thuốc đã ngấm vào ngũ tạng, không thuốc nào chữa được.

“Là... là... Diệc Thành...” Bàn tay cô vuốt nhẹ trên mí mắt của anh. “Em là Tiểu Yên đây.”

“Đừng gọi nữa... em ở đây, đang trước mặt anh đây, Diệc Thành, anh nhìn đi...” Đêm hôm ấy, giọng nói nhẹ nhàng, êm ái của cô đã khắc sâu vào trí nhớ của Diệc Thành.

Ánh mắt say đắm điên cuồng, cảm xúc đè nén lâu nay nhờ có rượu và sự ưng thuận của cô đã làm anh bùng nổ, vậy là, một cơn bão sắp ập đến.

Phương Diệc Thành rất vội vã, quần áo của cô còn chưa kịp cởi hết, anh đã cứ thế đi thẳng vào. Đây là lần đầu của Tiểu Ma, đau rát, bên dưới có cảm giác như đang bị xé làm đôi, không nói được lời nào. Có lẽ thần thái trong cái chau mày của cô giống với người nào đó, Phương Diệc Thành phủ phục trên người cô, nhẹ nhàng hôn cô và thủ thỉ bên tai: “Đau lắm phải không em?”

Tiểu Ma miễn cưỡng nhả ra được mấy từ: “Anh... nói... xem?”

Phương Diệc Thành cười tình cảm, cắn vào cằm cô. Cô đã yêu người đàn ông này mất rồi.

Thời khắc này, xác thịt cô mặc dù rất đau, nhưng họ lúc này cùng hoà vào làm một.

Đêm đó, Phương Diệc Thành biến thành con người mà Tiểu Ma chưa từng gặp.

Quá nhiều rượu và quá kích thích, khi Phương Diệc Thành tỉnh dậy đã là trưa hôm sau. Căn phòng lạ lẫm, anh một mình nằm trên giường, thân thể anh chắc chắn đã được lau rửa, nhưng... anh là người đàn ông từng trải, anh biết chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ có điều, cô ấy là ai? Tại sao trong trí nhớ mơ màng của anh, dường như là... Tiểu Yên...

“Tỉnh rồi à?” Tiểu Ma đẩy cửa bước vào, cười ngượng ngùng. Ánh mắt thần thờ, ngạc nhiên lúc anh nhìn cô như một mũi dao nhọn đâm vào tim cô.

Phương Diệc Thành trầm tư ngồi dậy, anh không biết phải nói gì lúc này.

“Em... đợi anh chút, anh đi tắm qua.” Anh nghĩ một lúc rồi nói với cô.

Tiểu Ma cười.

Anh mặc quần áo chỉnh tề rồi bước ra. Tiểu Ma đang bận rộn bên bàn ăn, nhìn anh bước ra, cô vội vã lên tiếng: “Phương Diệc Thành, anh quả là người mẫu, bộ đồ này là của chồng cũ em để lại, nhưng anh mặc trông còn vừa vặn hơn đấy.”

Phương Diệc Thành cười lịch sự.

“Ăn cơm, ăn cơm!” Tiểu Ma đưa đũa cho anh.

Phuong Diệc Thành nhận lấy đũa, nói: “Tiểu Ma, sắp tới em dành chút thời gian, anh muốn qua thăm bố mẹ em.”

Tay Tiểu Ma run run, nhìn anh chăm chăm “Phuong Diệc Thành, anh đang đùa đấy à? Bắt em phải chịu trách nhiệm với anh ư? Ép cưới à?”

Phuong Diệc Thành với tay lấy chiếc muôi trên tay cô, bình tĩnh mức cho cô bát canh, đưa đến trước mặt cô, giọng điệu ôn tồn: “Việc anh đã làm, anh sẽ chịu trách nhiệm, có điều...” Anh cúi mặt, ánh mắt nhìn xa xăm. “Em không chê anh là được.”

Tiểu Ma không thềm đề tâm, háng giọng một cái: “Em làm sao có thể không chê anh được! Tiểu Ma em là ai chứ? Em mà lại cần đồ hàng thái như anh à?”

Diệc Thành không giận, cười trừ.

“Hơn nữa, những người qua đêm với em nhiều lắm, ai cũng muốn cưới em, như thế chẳng phải em sẽ phải chạy trốn hôn nhân khắp thế giới à?”

Phuong Diệc Thành bán tín bán nghi, dò xét: “Tất cả đều là quá khứ, anh không quan tâm. Nhưng anh nhất định phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình.”

“Khốn kiếp, chẳng qua là uống say rồi lên giường với nhau thôi mà, anh đang ở thời đại nào thế?” Về mặt Tiểu Ma hững hờ. “Chúng ta đều là người lớn rồi, anh không cần phải thế... Biết anh thế này em đã không dụ dỗ anh?”

Phuong Diệc Thành trầm tư.

Tiểu Ma mặc kệ, tiếp tục ăn uống, sự yên lặng giữa hai người bị tiếng chuông điện thoại của Diệc Thành phá tan.

“Đại ca à, tối qua đi đâu đấy? Từ hôm qua đến giờ gọi cho anh ít nhất cũng mười mấy cuộc điện thoại.” Lý Nham hờn trách.

“Nói đi!” Phuong Diệc Thành nhìn Tiểu Ma, cô vẫn không để ý nghe ngóng gì cả, chỉ chăm chú gặm đùi gà.

“Có nhiệm vụ rồi, anh về ngay đi. Một tiếng nữa là phải xuất phát, sắp còn thiếu nước phát lệnh truy nã anh nữa thôi, lúc anh đến thì phải cẩn thận đấy.”

Phuong Diệc Thành cười một tiếng, nói “biết rồi”, sau đó cúp máy.

Quay người lại, anh ngại ngùng giải thích với Tiểu Ma: “Trong đội có nhiệm vụ, anh phải đi đây. Chúng mình... đợi anh về rồi nói tiếp nhé!”

Tiểu Ma không thềm quan tâm, phẩy tay, và một miếng cơm to: “Đi đi! Đi đi!”

Tiếng cửa đóng lại cái “cạch”, nước mắt Tiểu Ma lăn rơi xuống bàn. Miệng không ngừng nhét đầy thức ăn, cô như muốn ăn hết mọi thứ.

Từ tối qua đến giờ cô chưa ngủ, nhìn về tuần tú của anh khi ngủ say, trong lòng cô thấy ngọt ngào làm sao! Khốn kiếp, thật là dễ tiện.

Sáng sớm cô quờ quạng tay chân bước xuống giường, gượng đau rất dễ đi ra ngoài mua cho anh bộ đồ, sau đó lại đi mua đồ ăn, về tỉ mỉ làm cho anh từng món.

Anh ngủ ngon trên giường, cô đeo tạp dề nấu nướng trong bếp, trong lòng tràn ngập hạnh phúc. Phuong Diệc Thành, tốt nhất anh đừng tỉnh dậy, Tiểu Ma cười thầm, trộm nghĩ.

Nhưng anh vẫn tỉnh dậy, trở lại là người đàn ông điềm đạm Phuong Diệc Thành, ánh mắt thất vọng của anh làm vỡ tan bao mơ tưởng của cô. Anh lại trở về là Phuong Diệc Thành mà chỉ có Cố Yên trong lòng mà thôi.

Nuốt ngụm canh cuối cùng vào bụng, nhưng dường như không trôi xuống được nữa, bụng căng đến đau cả người, dạ dày nở hết cỡ, đau âm ỉ, sau đó truyền đến tim, tim cô cũng đau nhói.

Tiểu Ma lấy tay bịt miệng, chạy ào vào toilet, khạc một tiếng, nôn ra hết.

Phuong Diệc Thành, tại sao anh không phải là thứ có thể ăn chứ? Tôi mà nôn ra được con người anh trong trái tim tôi thì tốt biết mấy, coi như chưa hề xảy ra chuyện gì, được như vậy thì tốt biết bao.

Thế giới này có lẽ có một người mà bạn chỉ gặp một lần thôi cũng không dứt ra được, chẳng qua là đa số mọi người đều chưa gặp mà thôi, nên mới cho rằng người đó không tồn tại.

Ước gì... ước gì mình là một trong những người chưa từng gặp đó. Phuong Diệc Thành, nếu như không gặp anh, bây giờ tôi đã vui vẻ biết bao nhiêu!

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Phương Diệc Thành và Tiểu Ma (Phần 2)

Quả nhiên Phương Diệc Thành xuất hiện trở lại. Lúc đó, Tiểu Ma tự nhủ, bản thân mình cũng không phải hoàn toàn dễ tính, bởi vì người đàn ông này thực sự có đẳng cấp.

Khi ấy đứng vào giờ tan tầm, trong dòng người nhộn nhịp phía dưới văn phòng, ánh mắt cô chỉ nhìn thấy Phương Diệc Thành. Anh mặc áo sơ mi màu đen, quần bò màu xám nhạt, đứng dựa vào cửa xe chờ đợi, tóc anh hơi dài, che đi khuôn mặt suy tư.

“Tiểu Ma!” Giọng nói ấm áp của anh vang lên, ánh mắt ghen tị của đồng nghiệp lập tức bắn đến vèo vèo.

Tiểu Ma giả vờ không nhìn thấy anh, trái tim bé nhỏ của cô cảm thấy thoải mái, cô cười thầm một mình rồi quay người lại, làm dáng vẻ như “sao lại là anh”.

“Anh muốn mời em đi ăn tối được không?” Anh mỉm cười, mở cửa xe, cứ chỉ mời mọc. Tiểu Ma cảm thấy nếu mình không đồng ý thì sẽ bị sét đánh làm đôi ngay tại chỗ. Con người mà, trong tình huống này không thể đạo đức giả được. Vì thế, cô thuận theo lẽ tự nhiên, bước lên xe.

Địa điểm ăn tối rất xa, sau một tiếng đồng hồ đi xe, họ đến một căn nhà nhỏ trông rất bình thường. Bên trong là một khu tứ hợp viện nhỏ nhưng được bài trí rất tinh tế. Phương Diệc Thành đi trước, đẩy cửa chính bước vào, đó là một căn phòng rất ấm cúng. Tiểu Ma lặng lẽ nhìn xung quanh, hỏi anh với vẻ hoài nghi: “Tại sao chỉ có một chiếc bàn, đây không phải quán ăn hay sao?”

Phương Diệc Thành giúp cô kéo chiếc ghế nặng nề bằng gỗ lê, ra hiệu bảo cô ngồi xuống: “Đây vốn là khu nhà của một vị vương gia cuối triều nhà Thanh. Sau đó, khi nhà Thanh diệt vong, vị vương gia đó ra nước ngoài, để lại chỗ này cho đầu bếp của mình. Người đầu bếp đó tay nghề mấy đời truyền lại, đến đời ông thì mở một nhà hàng riêng ở chỗ này...”

Anh không kiêu ngạo, không nóng nảy, rót một chén trà, giữa không gian đầy màu sắc và hương vị cổ xưa này, Phương Diệc Thành dường như đang quay lại thời kỳ mà lẽ ra anh nên thuộc về, mặc một chiếc áo khoác trắng, cười ngửa đi qua... Tiểu Ma tưởng tượng linh tinh rồi tự cười.

Tiểu Ma hơi nghiêng đầu, hạ giọng hỏi: “Tham những?”

Phương Diệc Thành bị phân tâm, liền cười phá lên, không ngừng đưa tay lên vỗ vỗ trán: “Em nói vớ vẩn gì thế? Bố anh và chủ nhân của ngôi nhà này là bạn bè, anh đã đặt trước để mang đến cho em cảm giác mới mẻ.”

“Ồ, em là người không khuất phục trước vũ lực, không tham lam phú quý, đừng đem uy danh hiển hách gì gì đó của gia đình ra dọa.” Tiểu Ma uống một ngụm trà hoa cúc, trong hương vị ngọt mát, tiếng cười thoải mái. Nhìn vào mắt Phương Diệc Thành, cô chợt thấy mơ hồ.

Anh ho nhẹ, bối rối nhưng rất kiên định, nói: “Tiểu Ma, về chuyện lần trước, chúng ta cần nói chuyện nghiêm túc, anh không thể nói dối em rằng trong lòng anh vẫn có Cố Yên. Điều này không liên quan tới những chuyện đã qua, vì thế, chúng ta không thể vì sự ảm ức, thiệt thòi hay vì lập trường đó của anh. Chỉ cần chúng ta không ghét bỏ nhau.”

Trong lòng vẫn có Cố Yên? Trong mắt anh còn không có tôi, huống hồ là trái tim. Phương Diệc Thành, sao anh lại khôn nạn như vậy?

Tiểu Ma cảm thấy mình có tâm trạng của cô gái mười sáu, mười bảy tuổi khi không chấp nhận sự phản bội của bất cứ người nào. Lý Tiểu Ma cô không thắng nổi một người đã là quá khứ và một người đàn ông mà trái tim đang ở bên cạnh người khác? Cô không tin.

“Anh nói không ghét bỏ nhau tức là sao? Anh muốn vẫn đi lại với em hay muốn cưới em?”

Phương Diệc Thành nhẹ nhàng nói: “Tuỳ em.”

Giọng nói ấm áp mà Tiểu Ma nghe được làm cô cảm thấy như được tiêm chất xúc tác. Con quái thú mang tên bùng binh trong lòng cô như đang giờ móng vuốt dài để trèo ra.

“Phương Diệc Thành, chỉ bằng chúng ta cá cược với nhau.” Tiểu Ma mỉm cười.

“Thời hạn một năm, em cá một năm sau anh sẽ không còn yêu Cố Yên sâu đậm như vậy nữa.”

Phương Diệc Thành “ồ” lên một tiếng, dường như cảm thấy rất có hứng thú, cười hỏi: “Cá cược gì nào?”

“Em vẫn chưa nghĩ kỹ. Thế này đi, nếu anh thua, anh phải đồng ý với em một chuyện, nếu em thua thì ngược lại.”

Phương Diệc Thành rất thích thú trước sự thẳng thắn, cởi mở của cô gái này, đưa tay ra, cười và trêu: “Bắt tay cho liên minh chứ?”

Tiểu Ma đầy tự tin cùng anh đập tay ba cái. Ánh mắt cười của Phương Diệc Thành trông thấy ngọn lửa nhỏ đang nhảy nhót vui đùa trong lòng Tiểu Ma. Tiểu Ma nói: “Thật ra vẫn còn cách cá cược khác.”

Phương Diệc Thành cười, hỏi: “Cách gì?”

“Phương Diệc Thành, phần thưởng cá cược là một đêm, cá Cố Yên yêu Lương Phi Phàm sâu sắc.”

Phương Diệc Thành sững lại, cười không cảm xúc: “Lần cá cược này, dù thắng dù thua, xem ra anh đều không có lợi.” Anh đã ở Mỹ nhiều năm, được mở mang tầm mắt, tư tưởng rất thoáng, trò đùa con con này, anh nào có xem ra gì. Tiểu Ma thì ngược lại, cô ấy cười với vẻ đầy suy ngẫm, bỗng nhiên nhớ đến đêm hôm đó: Anh ta không bị thiệt như thế nào?

Tiểu Ma đỏ mặt. Phương Diệc Thành thấy rất hứng thú, anh cầm tách trà trên tay với nụ cười thâm thúy.

Khi đó Phương Diệc Thành còn nghĩ, tình yêu giống như chiếc giếng sâu, rơi xuống rồi sẽ cùng nhau xây dựng tổ ấm, hoặc sẽ cô độc đến khi già. Anh không ngờ rằng, cô gái đáng yêu tên Tiểu Ma ấy đã từ bên trên ném một sợi dây thừng hy vọng xuống cho người đang đợi chết là anh. Vì thế, tình yêu quả là có trăm ngàn kiểu khác nhau.

Từ hạ sang thu là khoảnh khắc giao mùa đẹp nhất. Những xao động dần dần nhạt mất, phù hoa cũng dần mất đi, mà cái giá lạnh vẫn còn cách xa, cả thành phố mịt mờ trong màn sương, đến cả hàng ngô đồng hai bên đường cũng rũ bỏ sự mệt mỏi. Có thứ bụi nào đó nằm trong tim của Phương Diệc Thành, chính là vào lúc trời đang chuyển sang thu. Một buổi tối, anh chợt nhận ra mình đã không mơ và nhớ đến một người mà tưởng rằng suốt đời này sẽ không bao giờ quên được, anh cảm thấy sợ hãi, giống như một đồ vật cất trong túi luôn mang theo bên người đột nhiên biến mất không dấu vết.

Khi đó, Tiểu Ma đang ngồi quỳ bên bàn trà cất cam, dao hoi cùn, Tiểu Ma đưa từng nhát dao, động tác góc ghech trông rất đáng yêu. Phương Diệc Thành ngồi trên sofa lặng lẽ ngắm nhìn, trong lòng bỗng cảm thấy lạnh giá.

“Á!” Tiểu Ma đột nhiên kêu lên, đứng dậy nắm chặt ngón tay. Phương Diệc Thành đang ngồi trầm tư cũng ngay lập tức bật dậy, chạy lại cầm tay Tiểu Ma lên xem, một vết cắt khá sâu. Phương Diệc Thành mở ra xem, vết cắt dài khoảng năm centimet, máu chảy ròng ròng.

Bỗng nhiên anh cảm thấy rất tức giận, giữ ngón tay cô và quát: “Cẩn thận, lón thế này rồi mà còn làm đứt tay.”

Tiểu Ma nhìn anh một cách oan ức, nước mắt cứ thế rơi. Phương Diệc Thành luống cuống, rút tờ khăn giấy bịt chặt vết thương, bối rối: “Anh xin lỗi!” Anh lắp bắp, nước mắt của Tiểu Ma càng rơi nhiều hơn.

Phương Diệc Thành nóng nảy ôm Tiểu Ma vào lòng: “Là anh không tốt, Tiểu Ma đừng khóc, đừng khóc!” Anh cúi đầu, khẽ dỗ dành, nhìn thấy chiếc mũi ửng đỏ của Tiểu Ma, cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Không biết là ai hôn ai trước, chỉ biết khi hai người có ý thức trở lại thì quần áo của Tiểu Ma đã nằm trên sàn nhà, mỗi nơi một chiếc. Cúc áo sơ mi của Phương Diệc Thành cũng không thấy đâu nữa, quần bò tụt đến mắt cá chân. Cho đến khi cái ôm chặt làm anh đau thì anh mới ý thức được rằng, trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo này, anh đang ôm một người con gái không mảnh vải che thân mà không phải Cố Yên. Tiểu Ma cũng đau, nỗi đau từ sự chống đỡ thô nóng của anh khi cần vào môi dưới, nhưng khi anh dừng lại, cô không ngừng đưa tay nheo eo anh, đồng thời tiến sát về phía anh. Ngọn lửa bỗng chốc lại bùng cháy.

Mỗi âm thanh của Tiểu Ma như muốn khóc, không biết đã đổ vỡ bao nhiêu lần, anh chỉ hít thở một chút không khí, rồi thậm chí còn mạnh mẽ, táo bạo hơn lúc bắt đầu.

“Phương Diệc Thành...” Tiểu Ma đưa tay cào cào cổ anh, để lại những vết đỏ, nhưng nó lại càng kích thích anh hơn.

“Ngoan, gọi Diệc Thành, gọi đi nào!” Lời nói ngọt ngào như có cánh của anh vào lúc quan trọng này khiến cô tự động chào đón anh, có lúc anh dừng lại, giữ nguyên, chuyển hướng, đều là vì không muốn làm cô đau.

Tiếng nức nở khó chịu của Tiểu Ma, sự khuất phục của ánh mắt mơ màng: “Diệc Thành...” Lúc thì anh lùi lại, khi thì thờ dốc rồi tiến tới, để cô vừa rên rỉ vừa để lộ cơ thể.

Đêm đó, Tiểu Ma đã hiểu câu thành ngữ “mặt người dạ thú”. Một công tử nhưng làm gì có cái thanh thoát như ngọc, rõ ràng như một con thú. Tiểu Ma vừa kêu chân lý à chân lý, vừa tìm kiếm trong sách nơi tốt nhất để đi hưởng tuần trăng mật. Thật nhiều nơi muốn đến, Tiểu Ma do dự không quyết định được, nhưng hỏi Phương Diệc Thành thì anh luôn nói đi nói lại vài câu “được”, “tùy em quyết định”, “em thích là được rồi”...

“Em muốn đi ngắm kim tự tháp ở Ai Cập.” Tiểu Ma đặt quyển sách xuống, bò lên đầu gối anh, nũng nịu.

Phương Diệc Thành đặt tập tài liệu trên tay xuống, nhìn cô nghi hoặc.

“Phương Diệc Thành à, con cừu nhỏ của em có phải cảm thấy đây là cuộc hôn nhân cầu xin nên thấy thiệt thòi không?” Tiểu Ma véo véo mặt anh, giận dỗi hỏi.

Phương Diệc Thành cười, nói: “Rõ ràng là anh cầu hôn em, em không thấy thiệt thòi là anh đã cảm ơn rồi, chuyện hôn lễ muốn tổ chức thế nào thì tùy em, nhé?”

Hai người cùng chung sống hoà thuận mấy tháng. Trong thời gian bố Phương Diệc Thành đổ bệnh, Tiểu Ma luôn chăm sóc chu đáo, người lớn trong nhà cảm thấy rất vừa ý. Còn Phương Diệc Thành, khi đồng ý kết hôn với một người nào đó, anh cũng sẽ cố gắng hết sức để hạnh phúc, cho dù đó chỉ là hạnh phúc bề ngoài. Vì thế, vào một đêm trăng thanh gió mát, khi Tiểu Ma đề nghị kết hôn, Phương Diệc Thành không hề do dự mà đồng ý. Huống hồ,

anh cảm thấy Tiểu Ma là một cô gái tốt.

“Nhé cái gì mà nhé!” Tiểu Ma đưa tay ôm anh vào lòng, cắn một cái rồi đưa tay giữ khuôn mặt anh ngắm nhìn, cười ngô nghê: “Phương Diệc Thành, trông anh thật là đẹp trai!”

“Ồ!” Phương Diệc Thành lau lau nước miếng dính trên mặt, lưỡng lự nói: “Cái này có phải em quá khen không?”

Tiểu Ma gật đầu, hai người cười thành tiếng.

Cười nói một lúc, hơi thở của anh bắt đầu gấp gáp, đôi bàn tay bắt đầu không nghe lời. Tiểu Ma nũng nịu nói: “Không phải ở đây chứ anh?”

“Tại sao?” Giọng anh khàn khàn

Tiểu Ma vừa đỏ mặt vừa thở khó khăn: “Vì phải giữ lịch sự.”

Phương Diệc Thành không nhịn được cười, ôm lấy vòng eo nhỏ của cô, hai người lại quần quýt không rời...

Cánh cửa phòng đăng ký kết hôn từ từ đóng lại, các nhân viên lễ lượt kéo nhau đi về. Tiểu Ma ngồi xồm trên bậc thềm nhìn theo họ, trong lòng đầy cảm xúc, giận dữ vì anh thất hẹn, lo lắng vì không có tin tức của anh, nhưng điều khiến cô lo lắng nhất là không biết có chuyện gì xảy ra với anh không. Trưa nay là lần khảo sát đề thăng chức cuối cùng của anh, đã hẹn với nhau, sau khi anh xong việc, sẽ cùng đến đăng ký kết hôn tại đây, vậy mà giờ này, khi mọi người đã về hết, anh vẫn chưa xuất hiện. Đèn đường đã bật sáng, cảnh đêm chơi vui hơn. Tiểu Ma thất thần bước đi trong gió lạnh, tay run run liên tục gọi điện cho Phương Diệc Thành. Từ sâu thẳm đáy lòng cô thoáng qua một suy nghĩ đáng sợ, nếu Phương Diệc Thành thực sự có mệnh hệ gì, cô cũng không muốn sống nữa. Thực ra quãng đời còn lại của cô giờ đây đã không thể thiếu anh mất rồi.

Đúng lúc ấy Lý Nham gọi đến, đúng là cứu tinh, Tiểu Ma vừa mới nghĩ sẽ gọi điện để hỏi ai đó.

“Anh đã về chưa chị?”

Nghe giọng nói đầy lo lắng của Lý Nham, chân Tiểu Ma như muốn khụy xuống, cô run run hỏi: “Anh ấy... đi đâu cơ?”

“Trưa nay anh ấy vừa ra ngoài thì bố Cố Yên đến tìm, anh ấy đi luôn nhưng sau đó Kỳ Nam gọi điện tới, nói anh ấy gặp Lương Phi Phàm ở bệnh viện, hai người đánh nhau, tình hình có vẻ căng thẳng lắm. Em vội chạy tới thì bệnh viện đã bị người của Lương Phi Phàm bao vây rồi, chắc biết anh ấy có ở trong đó thì họ mới gọi người xông vào chứ!” Giọng Lý Nham đầy lo lắng.

Tiểu Ma thấy tim mình lạnh ngắt.

Lý Nham gác máy đợi Tiểu Ma tới. Một lúc sau, qua cổng bệnh viện, anh nhìn thấy một đám người mặc áo đen núp sau bức tường mở đường cho mấy chiếc xe từ từ đi ra.

Anh nhìn thấy người ngồi trên một chiếc xe trong số đó trông như một kẻ tiểu nhân chẳng làm được việc gì, người lái xe bên cạnh vừa lúc hỏi gì đó liền quay mặt đi nên không nhìn thấy anh đang đứng dưới gốc cây. Nhưng Lý Nham thấy rõ ánh mắt lạnh lùng của hắn đang hướng về phía anh.

Anh lên xe đuổi theo, xe vừa khởi động thì bị bốn chiếc ô tô khác bao vây. Lý Nham ra sức thoát khỏi vòng vây, còn chiếc xe của Kỳ Nam thì không thấy tung tích đâu cả. Anh nghiêng răng, đập chiếc đèn cảnh sát lên nóc xe, còi xe inh ỏi với ánh sáng chói mắt, anh nhanh như chớp “quang minh chính đại” lao về phía trước.

Vừa lúc đó, xe của Phương Diệc Thành xông tới, suýt chút nữa đâm vào xe anh, rồi cua một vòng rộng, tăng tốc chạy mất. Lý Nham sửng người, quay đầu xe định đuổi theo, đúng lúc hai chiếc xe ở cổng bệnh viện dừng lại.

“Chị dâu, lên xe mau!” Lý Nham thò đầu qua cửa xe ô tô gọi to. Nhưng dáng Tiểu Ma như không bước nổi nữa, cô bước từng bước chậm chạp.

“Đại ca vừa đi, lái xe xiêu vẹo, lung tung không biết đã xảy ra chuyện gì nữa, mình đuổi theo đi chị.”

“Không cần.” Tiểu Ma đưa tay rút chìa khoá xe. Lý Nham kinh ngạc nhìn, bất lực tựa vào ghế, nhìn cô cười gượng.

“Cho anh ta chết đi còn tốt hơn!”

Cứ nói đi chết đi còn tốt hơn, nhưng nếu thế thật thì ai cũng cam tâm chịu chết. Nhìn thấy Phương Diệc Thành nằm thẳng đơ trên giường bệnh, Tiểu Ma oà khóc. Anh làm gì mà lại đâm vào dải phân cách bên đường cơ chứ?

May mà chỉ mỗi tay trái bị rạn xương nhẹ, những chỗ khác đều chỉ bị thương phần mềm. Đầu anh bị chấn động nên khi Tiểu Ma và Lý Nham tới, Phương Diệc Thành vẫn đang hôn mê.

Phương Phi Trì là người đầu tiên nhận được điện thoại tới, sau khi trao đổi với các bác sĩ liền đi vào phòng bệnh. Nhìn thấy Tiểu Ma ngồi khóc cạnh giường bệnh, anh vỗ vai an ủi. Tiểu Ma nghe thấy từ “chết” thì không khóc nữa, mắt rung rung lệ, giận dữ lườm Phi Trì. Phương Phi Trì lập tức ngậm miệng, vỗ vai Lý Nham bảo ra ngoài cho hai bọn họ ở riêng. Phương Diệc Thành cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại, mắt còn chưa mở hẳn đã quay đầu gọi: “Tiểu Ma...”

Nghe giọng như hoàn toàn vô tội vậy, Tiểu Ma quyết định tha thứ cho kẻ muôn lần đáng chết này. Thực ra chẳng hiểu vì sao có lúc trái tim người ta lại mềm yếu thế, rõ ràng đã biết là sai, nhưng lại hèn nhát, giả vờ hồ đồ... Được rồi, được rồi, chẳng thêm tính nữa, ai bảo em yêu anh chứ!

Đêm Phương Diệc Thành gặp nạn, Kỷ Nam sau đó cũng tới, nói chuyện với Lý Nham trên tầng, hình như có cãi nhau, vì lúc Tiểu Ma đi qua không may bắt gặp, nhìn thấy mắt hai người đỏ ngầu.

Vết thương của Phương Diệc Thành hồi phục rất nhanh, người thì càng gầy đi. Việc Lương Phi Phàm đánh nhà họ Phương có vẻ đúng là cực kỳ bi thảm. Tiểu Ma thực sự không hiểu, một Phương Phi Trì lúc nào cũng linh tinh bỗng dung trở nên nghiêm nghị, có thể thấy sự tàn khốc của trận chiến này. Theo kinh nghiệm của mình, Tiểu Ma cho rằng đây đúng là một trận chiến không thấy khói súng. Nhưng cuộc chiến không thấy khói súng không có nghĩa là xung quanh được ca múa mừng thái bình!

Sáng sớm, Lý Nham ôm Kỷ Nam với cánh tay bị đạn suýt qua vội vàng đến bệnh viện. Lúc đang băng bó, Dung Nham mặt tái mét chạy tới. Lúc đầu, Kỷ Nam nắm lấy cánh tay Lý Nham, cảm thấy đau. Nghe theo sự sắp đặt của bác sĩ, Dung Nham không nói một lời nào, sau khi bác sĩ băng bó xong, anh ta liền nắm lấy cổ áo Lý Nham đâm móc một cú thật mạnh làm Lý Nham ngã lăn ra đất. Lý Nham cau mày, không nói một lời nào, cũng không đánh trả.

“Nếu anh không bảo vệ được cô ấy thì cút đi!” Dung Nham vút cho người đang nằm dưới đất một ánh nhìn thách thức, đằng đằng sát khí.

Lý Nham lau khoé mép chảy máu, thản nhiên nhận lỗi: “Do tôi sơ suất. Cô ấy đang giao nhiệm vụ cho cấp dưới cũng không hề nghĩ đến người đang chống lại họ là nhà họ Kỳ. Vì vậy liên lụy đến mọi người, đến nỗi cuối cùng lại bị thương.”

Dung Nham lạnh lùng hắng giọng, kéo Kỷ Nam đi. Kỷ Nam nhắm mắt, giằng tay ra, chạy tới chỗ Lý Nham, nhẹ nhàng hỏi anh có sao không.

Tiểu Ma nhìn sự việc trước mắt, thấy rất đồng cảm với Dung công tử.

Quay về phòng bệnh của Phương Diệc Thành, nhìn từ cửa sổ tầng hai xuống, Dung Nham và Lý Nham đang chuẩn bị đánh nhau. Kỷ Nam nâng cánh tay bị thương, lo lắng đứng bên cạnh, giúp bên nào cũng không xong.

Dung Nham và Lý Nham đánh nhau không phân thắng bại, Phương Diệc Thành lạnh lùng chỉ chỉ trỏ trỏ, giải thích các chiêu thức cho Tiểu Ma. Tiểu Ma không bình tĩnh được nữa, đập anh một cái: “Anh xúc động cái gì vậy chứ! Chưa thấy người ta đánh nhau vì tình bao giờ à? Đi về giường mau!”

Phương Diệc Thành chợt nhớ tới cuộc chiến của mình và Lương Phi Phàm, ngại ngùng cúi đầu, ngoan ngoãn đi về giường nằm.

“Ngày mai xuất viện.” Phương Diệc Thành bất ngờ nói với người đang lau tay cho anh. “Chúng mình đi đăng ký nhé!”

“Không đi.”

“Ồ!”

Phương Diệc Thành bình tĩnh, tiếp tục cúi đầu chăm chú nhìn vết thương trên tay mình. Tiểu Ma nhìn anh không có phản ứng gì, tức giận ném khăn mặt vào chậu, lườm anh một cái.

“Qua đây!” Phương Diệc Thành vẫy vẫy tay, nhưng chỉ vẫy được ánh nhìn khinh khỉnh của Tiểu Ma. Anh cười gian manh, bỏ chân bước xuống giường, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Ma, cánh tay không bị thương vòng qua eo cô.

“Anh làm cái gì thế?” Tiểu Ma khó chịu phản kháng, vì sợ làm bị thương cánh tay của anh nên chỉ khua khua tượng trưng vậy.

Phương Diệc Thành kéo cô vào lòng, khẽ thở dài: “Lâu lắm rồi không ôm em đấy.”

Tiểu Ma “hừ” một tiếng, quay đầu đi.

“Lúc trước, vì sợ anh quá tự mãn nên thiết thòi cho em, bây giờ, qua việc nhà họ Phương và Lương Phi Phàm đánh nhau có thể sẽ làm mất tất cả danh lợi và địa vị của anh, anh lại sợ anh làm em thiệt thòi.” Anh nhẹ nhàng nói bên tai cô.

Tiểu Ma nghe thấy anh nói “thiệt thòi” thì trong lòng há hê, ý của anh là bây giờ là trong tâm anh không có gì rồi?

“Vậy nên thật không dám hỏi em, Tiểu Ma, em lấy anh nhé?”

Anh nở nụ cười tình nghịch, dưới ánh đèn, chiếc nhẫn trong tay anh phản chiếu ánh mắt ám áp, nước mắt Tiểu Ma lăn dài...

“Không lấy! Không lấy! Không lấy...” Tiểu Ma vừa khóc vừa làm ầm lên, giơ tay trước mặt anh. “Nhìn cái gì mà nhìn! Sao còn chưa đeo vào cho người ta!”

Phương Diệc Thành đã sớm quen với điệu bộ khẩu xà tâm phật của cô, dịu dàng cúi xuống đeo chiếc nhẫn vào tay cô.

“Bà xã Phương à, đẹp quá!”

“Nói dối!”

Xa cảnh Kỳ Nam đang lo lắng khuyên giải cuộc ẩu đả, Phương Diệc Thành và Lý Tiểu Ma vẫn đang tay trong tay ngọt ngào.

Trong chuyện tình cảm của ba người, người rút lui chưa chắc sẽ là người phải chịu cô độc tới già. Tình yêu mà, muôn hình vạn trạng. Có thể là sai, cũng có thể chỉ là chưa thích hợp.

Bởi vậy, suy nghĩ của Phương tiên sinh, Phương thái thái lúc đó dành cho ba người đang ở tầng dưới là: “Mấy bé cừu à, luộc ngon cung nhé! Những em bé chơi ngoài kia ời...”

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Ngày đầu học đại học

“Anh Lương, cô Cố Minh Châu tới, cô ấy muốn gặp anh.”

Lương Phi Phàm bỏ công văn đang đọc xuống, nghĩ một lúc, nói nhỏ với C đang đứng phía sau mình: “Cố Yên hiện giờ đang ở đâu?”

C lập tức trao đổi vài câu qua điện thoại với A Hồ, rồi trả lời Lương Phi Phàm: “Dạ, đang ở thư phòng, đến giờ vẫn chưa ra.”

Lương Phi Phàm ngoảnh lại, thấp giọng nói với C: “Dẫn cô Cố Minh Châu tới đây, cẩn thận, không được làm cô ấy sợ.”

“Vâng.” C nhẹ nhàng trả lời rồi đi ra.

Chẳng mấy chốc Cố Minh Châu đã tới, vẫn là dáng vẻ lạnh lùng ấy, nhìn thấy Lương Phi Phàm cũng chẳng buồn chào hỏi, lôi trong túi ra một phong thư rồi đặt lên bàn: “Giấy gọi nhập học của Cố Yên.”

“Cảm ơn!”

“Không có gì!” Cố Minh Châu mỉm cười, quay người bước đi. Chỉ là đến đưa một món đồ, cũng chẳng có việc gì khác.

Thế nhưng đi tới cửa, cô dừng lại một chút, do dự, hơi quay người, bất giác hỏi: “Cố Yên... con bé vẫn khỏe chứ?”

Về mặt Lương Phi Phàm thản nhiên, ngược lên cười, giọng khẳng định: “Rất khỏe.”

“Thế thì tốt rồi, cảm ơn!” Cố Minh Châu như vừa thở phào nhẹ nhõm, quay lại cười rồi mở cửa bước đi.

Lương Phi Phàm lặng yên suy nghĩ rồi cầm giấy gọi nhập học đi về phía thư phòng.

Trong thư phòng, rất nhiều sách bị vứt lung tung dưới đất. Cố Yên ngồi ở một góc tường, đầu gục xuống gối, yên lặng, chẳng biết có phải đang khóc hay không nữa. Từ khi Cố Yên tới đây, Lương Phi Phàm cũng đã mấy lần nhìn thấy cảnh này, mỗi lần như vậy, anh đều rất đau lòng.

Nghe thấy tiếng bước chân, Cố Yên ngẩng lên, biết đó là anh, đôi môi cô liền nở một nụ cười.

Lương Phi Phàm ngồi cạnh, mỉm cười nhìn cô, rồi đưa giấy gọi nhập học ra. Tờ giấy nhập học màu đỏ ấy dường như đã chiếm hết mọi góc nhìn trong mắt Cố Yên, có chút giật dứ, cô ngay lập tức vứt tờ giấy gọi nhập học này đi thật xa.

“Sao lại thế?” Lương Phi Phàm hỏi. Cố Yên chẳng nói lời nào, anh nhẩn nại chờ đợi.

“Em... không muốn đi.” Cuối cùng cô cũng chịu mở miệng, lí nhí vài câu. Thực ra là không thể đi. Ngôi trường đó nằm ở thành phố mà có người nào đó cô đã hẹn thề tới đầu bạc răng long.

Lương Phi Phàm cười: “Được, không đi. Vậy em muốn học trường nào? Hãy nói với anh.” Anh nhẹ nhàng vuốt tóc, dịu dàng hỏi cô.

Cố Yên cắn môi, đôi mắt dường như đã ngấn lệ: “Ở đâu... ở đâu cũng được phải không anh?”

Lương Phi Phàm mỉm cười, gật đầu khẳng định.

Cố Yên lặng nhìn anh, không thể hiểu một người dịu dàng, bao dung đến nhường này từ đâu đã đến bên cô. Lúc trước, ấn tượng của cô với ba chữ Lương Phi Phàm chỉ vền vền đó là một anh chàng cao to, đẹp trai và tài giỏi. Thế nhưng, sau khi tình duyên từ cơn ác mộng, anh đã ở bên cạnh cô. Đau khổ cùng cô, yên lặng cùng cô, dường như đã quen thuộc từ lâu lắm rồi.

“Nghĩ gì thế?” Lương Phi Phàm nhẹ nhàng hỏi.

Cố Yên nghe thấy giọng nói ấm áp ấy, bất giác khóc oà.

Từng giọt nước mắt rơi xuống, dường như trong tim của Lương Phi Phàm có một vết cứa thật sâu. Rất lâu sau, cô vẫn khóc. Lương Phi Phàm thở dài một tiếng, đưa tay ra, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành cô. Cố Yên cứ thế gục đầu vào lồng ngực của anh, nước mắt cứ rơi.

“Đừng khóc nữa nào! Có chuyện gì cứ nói với anh. Cố Yên, có anh ở đây, có chuyện gì hãy nói với anh.” Khuôn mặt cô giờ đã nóng lên cùng những giọt nước mắt. Chợt cơn gió chiều nhẹ nhàng thổi tung tấm rèm cửa, ánh nắng dò dẫm từng bước trên tấm thảm. Đôi thanh niên ngồi ở góc phòng từ từ đi vào chiếc hộp thời gian, trở thành kỷ niệm ngọt ngào mãi mãi ở nơi ấy.

Trước khai giảng một ngày, Cố Yên đang sắp xếp hành lý trong phòng mình. Lương Phi Phàm gõ cửa bước vào, ngồi trên bậc cửa sổ, mỉm cười nhìn đồng hành lý vứt lung tung kia: “Em định ở ký túc thật à?”

Cố Yên bất chợt dừng lại, ngẩng đầu nhìn anh: “Không... được sao?”

Lương Phi Phàm bắt gặp ánh mắt của Cố Yên đang nhìn mình, anh mỉm cười, nói: “Tùy em thôi. Nếu em muốn ở thì cứ ở, khi nào chán rồi thì nói với anh, anh sẽ đón em về, có được không?”

Cố Yên gật gật đầu, tiếp tục xếp đồ đạc vào trong va li. Lương Phi Phàm nhìn một lúc, thực sự là không thể chịu nổi, liền uể oải bước đến, lấy quần áo ở trong túi của cô đặt xuống giường, tự mình gấp lại, phân ra rồi đặt lại vào va li.

Động tác của anh rất nhanh, chuẩn mực tựa như hành động của một quân nhân. Cố Yên nhìn theo, chợt nhớ đến khuôn mặt của ai đó thời niên thiếu, đôi mắt tự dưng tối sầm lại.

Lương Phi Phàm sắp xếp gọn gàng quần áo mùa hè và mùa thu, gấp lại rồi cho vào va li: “Quần áo mùa đông thì để ở đây, khi nào trời lạnh, anh sẽ gửi đến đó cho em có được không?”

Anh đóng va li, quay mặt lại nhìn thấy những giọt nước mắt đang chậm chậm rơi, lòng anh bất giác trĩu nặng.

“Sao vậy?” Âm thanh ấm áp ấy lại càng làm Cố Yên khóc lớn hơn. Lương Phi Phàm chỉ biết ôm cô vào lòng: “Cô gái bé bỏng của anh, đi học xa cũng khóc cơ à? Được rồi, được rồi... ngoan, ngoan... Đừng khóc... Ngoan! Nhớ anh thì hãy gọi điện cho anh, anh sẽ tới đón em, có được không?” Đôi bàn tay anh nâng nhẹ khuôn mặt bé bỏng, lau đi hai hàng nước mắt, nhẹ nhàng trêu đùa cô. Cố Yên chẳng nói lời nào, đầu cô cứ thế vùi trong lòng anh, vòng tay qua eo ôm chặt lấy anh.

Lương Phi Phàm cứ như vậy cảm nhận sự ngọt ngào của cái ôm ấy. Đêm tĩnh lặng.

Ngày khai giảng, đích thân Lương Phi Phàm đưa cô đi.

Những học sinh khoá trước nhiệt tình đón tiếp học sinh khoá mới, từng người, từng người một giúp đỡ những người còn đang rất bối ngỡ ở đây: “Chào em, em lớp nào thế? Hành lý đâu? Để bọn anh giúp nhé!”

Cố Yên cười nhạt, chỉ vào chiếc Land Rover đang đỗ ở phía xa. Lương Phi Phàm đang dựa vào xe nghe điện thoại, thấy cô đang nhìn về phía mình, anh mỉm cười vẫy vẫy tay.

Cả một buổi sáng Lương Phi Phàm bận rộn làm thủ tục rồi chuyển hành lý. Khi đến được ký túc của Cố Yên thì áo anh đã ướt đầm mồ hôi. Cố Yên lấy một chiếc khăn mặt, vào nhà vệ sinh thấm nước rồi đưa cho anh: “Đây, anh lau đi.”

Lương Phi Phàm lắc lắc cánh tay đang bận rộn của mình, mỉm cười đưa mặt về phía cô. Khuôn mặt Cố Yên chợt ửng hồng, từ từ giúp anh lau mồ hôi.

Các thành viên trong phòng lần lượt tới đủ. Cả bốn người đều là người ở đây. Cố Yên cảm thấy rất thân thiết, rất nhanh, họ đã chụp ảnh chung.

Buổi chiều, sinh viên mới phải tham gia một hoạt động của trường. Lương Phi Phàm đưa Cố Yên đi ăn, đưa lại về trường rồi một mình lái xe tới công ty.

Khi Cố Yên về ký túc xá, ba người còn lại đang sắp xếp đồ đạc, ồn ào tranh luận về đồ dùng, mỹ phẩm loại nào tốt hơn loại nào. Cố Yên nhẹ nhàng bước vào phòng, ngồi trên ghế một lúc, cảm thấy thật vô vị, cô đứng dậy, mang đồ của mình ra sắp xếp.

Sau khi đến nhà họ Lương, mọi việc của cô đều được Lương Phi Phàm sắp xếp, vì thế, khi các bạn trong phòng hỏi nhãn hiệu và giá quần áo của Cố Yên, cô không biết trả lời ra sao.

“Woa! Cố Yên, mỹ phẩm của cậu là hàng cao cấp đó!” Một người trong phòng cầm lọ nước hoa rồi thốt lên.

Cho là bạn khen thật lòng, Cố Yên mỉm cười: “Tôi mang hai lọ, cho cậu một lọ đấy.”

Cả phòng được một phen sững sờ.

Cô bạn bỏ lọ nước hoa xuống, cười lớn: “Không cần! Không cần! Cậu thật hào phóng quá!”

Cố Yên cho rằng đó cũng chỉ là lời khen ngọt mà thôi.

Nếu tự dung có một người dùng toàn đồ hiệu, phía sau còn có người bạn rất giàu có lo lắng mọi việc cho, được sống trong hoàn cảnh sung sướng như vậy, thù hờ có đáng ghét không đây?

Câu trả lời của ba người bạn cùng phòng Cố Yên chính là: “Vô cùng đáng ghét!”

Buổi tối, sau khi tắm xong, Cố Yên giặt quần áo ở bể nước, cũng đã hiểu ra đáp án của câu hỏi đó. Cô đổ quá nhiều bột giặt, giờ đang phải dội rất nhiều nước để hết bọt. Một người bạn cùng phòng đứng bên cạnh, giọng chua ngoa nói với cô: “Một tháng mỗi sinh viên chỉ được dùng một lượng nước cố định, nếu vượt quá quy định thì phí ký túc sẽ tăng lên. Cậu cứ dùng phí phạm như vậy, ba chúng tôi lại phải chịu thiệt rồi.”

Cố Yên vốn chẳng phải người tốt tính, lại mệt mỏi vì mấy bài quân sự, với không khí nặng nề trong ký túc, cô sớm đã chẳng vui vẻ gì rồi, sao có thể bỏ qua cho những người tự dung “chọc bị gạo” như thế chứ: “Vị tôi đề trên bàn, cần bao nhiêu tiền các cậu cứ việc lấy.” Cô tắt vòi nước, lôi bộ quần áo còn sũng nước vứt thẳng vào thùng rác, hất mái tóc rồi đi thẳng một mạch. Vì thế, những người trong ký túc càng ghét cô hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Huấn luyện quân sự

Cô “nữ quân nhân” Cố Yên vẫn nằm trên giường, bàn chân tê buốt vì đau. Rõ ràng là rất mệt, rất buồn ngủ, nhưng nhắm mắt lại cũng chẳng tài nào ngủ nổi, quay người mấy lần, đồng hồ báo thức đã điểm, lập tức bao tiếng lảm bảm không hài lòng vang lên.

Cố Yên lập tức nằm thẳng người. Ký túc lại chìm trong sự tĩnh lặng. Được một lúc, vẫn còn cảm thấy khó chịu, cô xuống giường, cố gắng bước nhẹ nhàng nhất có thể. Thế nhưng, khi bước đến bước cuối cùng vẫn không cẩn thận bị trượt chân.

Có tiếng thì thầm hỏi: “Cố Yên, cậu sao vậy?”

Cố Yên cố nhìn con đau ở chân, lạnh lùng đáp: “Minh không cẩn thận... nên bị trượt.”

Chẳng biết có một âm thanh sắc nhọn từ giường nào bay tới: “Rốt cuộc vẫn là đại tiểu thư, đến giường đơn mà ngủ cũng không quen.”

Cố Yên chẳng nói được gì, từ từ đứng dậy, đến gần kéo lấy điện thoại rồi mở cửa đi ra ngoài.

Ngồi ở hành lang, Cố Yên thở dài, vẫn còn cảm thấy có chút tội thân, đôi mắt đỏ hoe, tay bắt đầu bấm số.

Đầu máy bên kia nhận điện thoại rất nhanh, tiếng của Lương Phi Phàm rõ ràng vẫn còn đang ngái ngủ.

“Có đánh thức anh không?” Cố Yên cảm thấy tội lỗi, thực ra cũng chẳng có chuyện gì, chỉ là... bất giác nhớ giọng nói của anh.

Lương Phi Phàm sững lại nhìn màn hình điện thoại, cứ như một giấc mơ vậy, đây là lần đầu tiên cô ấy chủ động gọi điện cho anh. Anh hơi trầm giọng, trả lời: “Không sao, có chuyện gì thế?”

“Em... đau chân.” Cố Yên cố tìm một lý do, chợt không thấy đầu máy bên kia trả lời. “Lương Phi Phàm?” Cố Yên khẽ gọi tên anh.

“Ừ, anh đây. Em hãy ngoan ngoãn ở ký túc, hai mươi phút nữa anh tới.”

Cố Yên nghẹn lời.

Không hiểu sao, anh không gác máy, Cố Yên có thể nghe thấy tiếng anh thay quần áo sột soạt, xuống lầu, mở cửa xe, đóng cửa xe. Cả hai người đều không nói gì, chỉ lẳng lặng lắng nghe âm thanh từ phía người kia, rồi cảm nhận, ôi, thật an tâm.

Tối cùng với Lương Phi Phàm chính là thầy giáo hướng dẫn của trường và những vị lãnh đạo mà có thể tới đó một cách nhanh nhất, nhưng lúc ấy Cố Yên cũng chẳng thể cười được. Chiếc bóng cao cao của anh từ từ đến gần, thấy ánh mắt của Cố Yên, anh vội vàng bảo những người khác dừng bước.

“Em bị thương ở đâu?” Anh xoa đôi má, nhẹ nhàng hỏi. Cô không trả lời, anh liền ngồi xuống nhìn bàn chân cô.

“Có phải em không thích huấn luyện quân sự không? Bảo bọn họ dừng lại nhé, có được không?” Anh thấy tâm trạng của cô bé không được tốt, cho rằng cô quá mệt mỏi với nửa tháng huấn luyện quân sự, liền từ tốn hỏi.

Cố Yên lắc đầu.

Lúc đó hành lang yên tĩnh, chẳng có tiếng động nào Cố Yên cũng chẳng nói câu nào. Lương Phi Phàm nhẫn nại chờ đợi, rồi quay lại nhìn các thầy giáo hướng dẫn một cách khó hiểu.

Lương Phi Phàm nghĩ lại những thông tin mà người ta đã cho anh biết, ngẫm đoán có thể cuộc sống ở ký túc không phù hợp với cô. Nhìn thấy sự tủi thân hiện lên trong mắt cô, trong lòng anh thật không thể chịu nổi.

Cô đang ở bên cạnh anh, sao anh có thể để cô chịu tủi thân chứ?

Anh thì thầm an ủi, rồi quay người, nói với mấy người chịu trách nhiệm ở đây vài câu, một lúc sau, nhóm người cũng về hết. Lương Phi Phàm đưa cô đi xuống, hai người giờ đã ngồi trong chiếc xe đỗ ở trước ký túc xá.

Cố Yên đã mềm lòng trước sự chăm sóc của anh, cuối cùng, cô đã nói với anh về việc mọi người trong ký túc xá đều ghét mình, cô không muốn ở đây nữa.

“Vậy, chúng ta chuyển trường nhé?” Lương Phi Phàm nhẹ nhàng hỏi.

“Không cần... em chỉ muốn về nhà ở.” Cố Yên cúi đầu, chậm rãi nói.

Lương Phi Phàm dừng người, vừa rồi cô ấy nói... về nhà.

Anh nói “được”, chiếc xe có màu ánh trắng, ánh mắt của anh tựa một vị thần trong truyện thần thoại. “Chúng ta về.”

Sau đó, Cố Yên dần dần mở lòng, kể hết mọi chuyện cho Lương Phi Phàm nghe, cuộc sống mới mẻ của sinh viên chỉ là khởi đầu thôi. Lương Phi Phàm cẩn thận nghe từng lời cô nói.

Ánh sáng từ chiếc xe đã gây chú ý với các sinh viên đang chạy bộ buổi sáng, nhìn vào trong xe, ai cũng có một ánh mắt kỳ quặc.

Cố Yên thờ dài.

“Em lên thay đồ, để... đi huấn luyện quân sự hay về nhà vậy?” Anh hỏi lại, vì đêm qua anh cũng nghe rồi, nếu không đồng ý thì anh sẽ bảo họ dừng học quân sự. Lương Phi Phàm cười lớn, đưa tay vuốt mái tóc dài của cô. “Cố Yên, có anh ở đây, chỉ cần nói cho anh biết em muốn gì, không cần hỏi anh như thế nào. Có hiểu không?”

Ánh mắt Cố Yên có chút bất an, cô cúi đầu xuống nghĩ một chút, khẽ đáp: “Như thế nào cũng được ư?”

“Chỉ cần là chuyện anh có thể làm, như thế nào cũng được.” Lương Phi Phàm trả lời một cách chắc chắn.

Cố Yên cắn môi: “Vậy... em không đi huấn luyện quân sự nữa, em muốn theo anh về nhà. Mệt, không thích đứng nghiêm, cũng không thích phơi nắng, còn phải hô khẩu hiệu, đúng là quá ngốc, còn bộ đồ thô ráp, không thoải mái chút nào. Em không muốn sống trong ký túc, ba người kia thật đáng ghét.”

“Được.” Lương Phi Phàm ngắm nhìn vẻ đáng yêu của cô, chỉ nói đúng một từ. Nhưng cũng chỉ cần một từ đã mở hết những gì mà cô nàng bướng bỉnh vẫn cố giấu.

Khi Cố Yên về phòng thay đồ, những người trong phòng đã dậy rồi, nhìn thấy cô cũng chẳng để ý gì. Cố Yên không vui, thay quần áo xong liền lập tức dọn đồ.

Có tiếng gõ cửa, cô quản lý ký túc bước vào, nhìn mấy người quần áo gọn gàng liền bỏ đi. Sau khi cô quản lý đi, có tám người mặc đồ y hệt nhau chia hai hàng bước tới, Cố Yên đương nhiên nhận ra, đó là người của Lương gia.

“Cô Cố!” Tám người lần lượt chào hỏi Cố Yên, cô cũng cúi đầu đáp lễ.

Tiếp theo, bọn họ phân công nhau làm việc, hai người thu dọn tủ quần áo của Cố Yên, hai người dọn giá sách, hai người dọn giường, hai người còn lại đứng bên cạnh Cố Yên.

Những bạn cùng phòng cô sớm đã chẳng nói được lời nào, nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân rồi vội đi tới bãi tập quân sự.

Bãi đỗ xe ở ngay cửa lớn của ký túc xá. Lúc anh chàng đẹp trai của Cố Yên mới đến thì đã bị hiệu trưởng và các vị lãnh đạo trường vây kín hỏi thăm. Những đám sinh viên đang xì xào bàn tán về nguyên nhân khóa huấn luyện quân sự đột nhiên bị hủy bỏ.

Bước xuống từng bước, từng bước, cũng giống như từng bước đi qua những tháng năm đau khổ gập ghềnh, từng bước đi vào số mệnh. Lương Phi Phàm chào đón cô với khuôn mặt tươi cười, anh đang chờ cô, nếu anh nói như vậy, chỉ cần cô muốn, chỉ cần anh có thể.

Bạn đang đọc truyện *Nớ Rợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Dung Nham và Tiểu Tứ

Ánh đèn mờ ảo.

Một bóng người co ro trên ghế, gập người như một con tôm, hai cánh tay buông thõng rũ rượi, mềm nhũn che đi đôi mắt.

Dung Nham ngồi trên chiếc sofa gần đó, mặt không chút biểu cảm, nốc từng cốc rượu mạnh.

Tần Tổng mở cửa, vội vàng bước vào, đập vào mắt anh là cảnh tượng yên lặng như vậy. “Tiểu Tứ...” Ánh mắt Dung Nham nhìn tới, Tần Tổng cứng họng, không thốt ra được nửa câu sau.

Kỷ Nam lập tức ngồi dậy, lắp bắp hỏi: “Mọi người đâu?”

Tần Tổng do dự nhìn về phía Dung Nham, nếu anh biết Dung Nham ở đây, cho thêm mười lá gan nữa chắc anh cũng chẳng dám mò tới. Con người anh hai này, lúc bình thường thì hoà nhã, phong độ, nhưng lúc giận dữ thì đáng sợ hơn bất kỳ ai. Đắc tội với đại ca, nhiều nhất cũng chỉ bị một trận đòn, với anh ba thì bị mắng vài câu, nhưng với anh hai, không ai biết mức độ điên khùng của anh ta đến đâu, không biết mới là đáng sợ. Lúc này Tần Tổng vô cùng lo sợ.

“Tổng, bọn Lý Nham đâu?” Kỷ Nam không thèm đi giày, bước chân trần về phía Tần Tổng, ấn vào vai anh lay mạnh. Tần Tổng bị Kỷ Nam hành hạ đến mất hồn mất vía, vội vàng khai: “Yến Hồi nói, vẫn đang trong tay bọn nước ngoài kia. Yến Hồi không buồn vũ khí, cũng không kết giao gì với bọn họ, hơn nữa... Tiểu Tứ, đừng lắc nữa được không, em sắp nôn ra máu rồi đây này!”

Kỷ Nam buông anh ra, quay người cầm áo khoác rồi bước ra ngoài.

Tay chưa chạm đến cửa đã bị kéo mạnh ngược lại. Dung Nham siết chặt cô vào lòng, sắc mặt nghiêm nghị: “Tiểu Lục, ra ngoài!”

Tần Tổng toát mồ hôi, chạy nhanh ra ngoài. Đừng nói là anh không có nghĩa khí, kỳ thực họ đều biết, giữa anh hai và Tiểu Tứ luôn luôn có sự khác biệt, Dung Nham chẳng bao giờ làm khó Kỷ Nam cả.

Kỷ Nam cựa quậy trong vòng tay Dung Nham. Dung Nham mặc kệ, cứ coi cô như con cún nhỏ trong lòng, hai tay ôm chặt không buông.

Sức phụ nữ dù gì cũng không lại được sức đàn ông, một hồi sau, Kỷ Nam không còn cựa quậy nữa, gục đầu vào ngực Dung Nham khóc tu tu.

“Anh hai... anh để em đi đi! Xin anh đấy...” Kỷ Nam nắm lấy cổ áo anh, ngược nhìn anh thật đáng thương, đôi mắt to tròn róm lệ, ngây thơ như chú nai con.

Trong lòng Dung Nham rất đau đớn, nhưng đôi tay vẫn không thả lỏng: “Em nghĩ, anh không can em thì em có thể cứu được người à? Anh cả đâu?” Anh lấy tay lau nước mắt cho cô. “Hơn nữa, Tiểu Tứ, lúc đó anh đã không ra tay ngăn cản, bây giờ sao có thể phản ngược lại được?”

Kỷ Nam tuyệt vọng: “Tại sao? Anh cả đối phó với Phương Diệc Thành, sao lại phải liên lụy đến anh ấy?”

Cô nghĩ tới Lý Nham giờ này không biết đang phải chịu đựng những gì, trong lòng như lửa đốt.

Hành động lần này của tổ công tác đặc biệt phía công an chắc chắn có kẻ tiết lộ, hay nói cách khác, đây là một cái bẫy. Bọn người nước ngoài kia đã nhiều lần bị tóm vào tay Phương Diệc Thành, lần này chúng tổng phản công, nhóm của Phương Diệc Thành bị bắt bầy người, trong đó có Lý Nham.

Dung Nham cười nhạt, ghé sát mặt Kỷ Nam, hai người như nói với nhau bằng hơi thở: “Tiểu Tứ, em nói xem... em nói cho anh biết, anh đang vì cái gì đây?”

Trong mắt anh như có tà khí, nước mắt Kỷ Nam lại càng giàn giụa.

“Anh cả chẳng muốn đối phó với ai hết, nếu không hội Phương Diệc Thành gục hết cũng chưa đủ. Chẳng qua anh chỉ muốn cảnh cáo Phương Diệc Thành một chút thôi.”

Theo ý của anh ấy, chẳng qua là muốn mượn tay bọn người nước ngoài để nhử Phương Diệc Thành, cho nên lúc bọn người kia đến dò hỏi Lương Phi Phàm, Dung Nham đã đồng ý.

Lúc đưa tin này cho Lương Phi Phàm, anh cũng đã biểu đạt suy nghĩ của mình, Lương Phi Phàm chỉ cười nhạt: “Muốn khử Phương Diệc Thành, tôi có hàng trăm cách, nhưng tôi không muốn dùng những thủ đoạn này để có được cô ấy.”

Dung Nham khẽ rung vai, kỳ thực, anh cả lo nếu Phương Diệc Thành chết, anh sẽ không còn cơ hội để tổng anh ta ra khỏi trái tim của Cố Yên nữa, còn gì có thể vĩnh cửu hơn cái chết của người yêu cơ chứ?

Tuy nhiên, Dung Nham không nghĩ vậy, Tiểu Tứ và Cố Yên không giống nhau, chỉ cần bên cạnh cô không có người đó, dần dần anh sẽ chiếm được trái tim cô.

“Đừng khóc nữa, Tiểu Tứ, đừng khóc, tim anh sắp bị em khóc tan ra rồi.” Giọng Dung Nham ôn tồn, nhẹ nhàng dỗ dành cô.

Kỷ Nam không còn sức lực gục vào lòng anh, buồn rầu gọi: “Anh hai!”

“Sao?”

Kỷ Nam đứng thẳng người, nhẹ nhàng đẩy anh ra, bước về sau một bước, mặt đầm nước mắt khiến Dung Nham càng nhìn càng si mê.

Cô dùng cả vai gạt nước mắt, nghiêng rặng, nhanh chóng cởi bỏ áo phông, vòng tay ra sau tháo tã vải quần ngực.

Dung Nham nhìn chăm chăm vào cô, thân thể trắng muốt với những đường cong mềm mại. Chiếc eo thon gọn, đường cong mê hoặc, bên dưới là chiếc quần bò trắng tuột. Kiểu bán khoả thân của cô vừa thuần khiết lại vừa mang sự mê hoặc chết người.

Kỷ Nam ép sát người Dung Nham, nắm lấy tay anh, đặt lên ngực cô, tay kia vòng qua cổ anh, tặng anh một nụ hôn thấm thiết.

Hơi thở Dung Nham gấp gáp, mắt hoa lên. Anh khép chặt cánh tay, xoa bóp trên bộ ngực mềm mại của cô. Miệng cô kêu khẽ, anh vội chụp tới, ngậm lấy môi cô, lưỡi dần dần đi vào khoang miệng, quấn quýt với lưỡi cô.

Kỷ Nam tê dại. Cô là người đem đến cho anh cảm giác dục vọng mãnh liệt hơn bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Bàn tay anh mở cúc quần bò của cô, kéo khoá.

Tay anh men theo đường eo tuột xuống dưới, giữ lấy phần hông mịn màng, cùng lúc ấn chặt phần dưới của cô vào phần nhạy cảm của mình.

Kỷ Nam bỗng nhiên bật khóc.

Trong phút chốc, toàn thân Dung Nham cứng đờ, anh từ từ buông cô ra, giúp cô chỉnh lại quần, mặc lại áo ngoài cho cô. Kỷ Nam khóc không thành tiếng, vùi đầu vào ngực anh khóc đến ướt cả một vùng ngực áo.

“Sợ rồi à?” Giọng anh hơi gấp gáp, như vẫn còn chút dục vọng trong người.

Kỷ Nam không trả lời, càng khóc thấm thiết hơn.

Dung Nham thở dài, ôm cô đi tới sofa bên cạnh, đặt cô ngồi lên đùi mình.

Có lẽ cả cuộc đời, nước mắt của Kỷ Nam cũng không rơi nhiều như hôm nay.

Dung Nham trước giờ vẫn cứng rắn, giờ cũng từng chút, từng chút bị nước mắt của cô làm cho mềm yếu. Anh vốn nghĩ, cô tự dâng hiến thì cứ nhận, còn về Lý Nham, anh cả không xử lý anh ta, anh cũng không muốn tha, dám động đến người phụ nữ của anh, kết cục chỉ có một chữ chết.

Kỷ Nam khóc nức lên: “Đã nói rồi... chỉ cần em đồng ý... em sẽ thích anh ấy! Em sẽ ở bên anh ấy... Anh... anh... nói lời không giữ lời...”

Dung Nham như bị cuốn khỏi một cái động lớn.

Đêm hôm đó, dưới bầu trời đầy sao, gió trên đỉnh núi thổi tà váy trắng của Tiểu Tứ tung bay như tiên nữ, đôi mắt long lanh, còn xao xuyến hơn cả những vì sao trên trời. Hai người nằm trong xe, vừa ngắm sao vừa uống rượu. Chợt hứng tình, anh quay sang hôn nhẹ lên môi cô, cô bị đè dưới thân anh, mặt ửng đỏ. Anh cười và buông cô ra, Tiểu Tứ ôm cổ anh và hỏi một cách nghiêm túc: “Anh thề đi, anh chỉ thích mình em thôi, em sẽ đi với anh, được không?”

Lúc đó, anh trả lời cô thế nào? Ồ, anh nói: “Tiểu Tứ, anh chỉ có thể đảm bảo rằng, dù sống với ai, người anh thích nhất vẫn là em”

Các vì sao trong mắt Tiểu Tứ trong chốc lát bỗng vụt tắt.

Lúc đó, Dung Nham chỉ nghĩ rằng, làm gì có ai có thể suốt đời chỉ yêu một người? Đặt cô ấy ở vị trí quan trọng nhất là được rồi còn gì?

Nhưng Tiểu Tứ ngoan cường của anh cứ thế dần rời xa anh. Vào một ngày anh chợt tỉnh ngộ, thì Tiểu Tứ mạnh mẽ, kiên định và dũng cảm của anh lại nói, xin lỗi anh hai.

Dung Nham anh là ai chứ? Anh cười một cách vô vị: “Không sao đâu, Tiểu Tứ, chỉ cần em thích, em muốn, anh hai chỉ cần nhìn thấy em vui là được rồi.”

Tuy vậy, khi thấy cô đi lại, cười nói với người đàn ông khác, nhìn bộ dạng giấu diếm của cô khi thay những bộ váy mà người khác tặng, mặt mày ửng đỏ, trong lòng anh khó chịu vô cùng.

“Tiểu Tứ, anh hai hối hận rồi. Chúng mình... bắt đầu lại từ đầu được không?” Anh ôm lấy cô, như ôm cả thế giới.

Người được ôm không nói gì.

Anh cúi đầu hôn cô, hôn loạn trên mặt cô, hôn hàng lông mày, hôn môi, bắt cô phải trả lời.

Kỷ Nam khó khăn mở lời: “Em có thể hiến dâng thân thể cho anh... nếu anh có được em rồi đồng ý đi cứu anh ấy. Nếu như... nếu như anh ấy vì chuyện này mà không cần em nữa, em cũng đành chôn chặt anh ấy trong lòng mà yêu suốt cuộc đời này. Nếu như vậy, anh hai, em cũng sẽ hận anh suốt đời.”

Dung Nham dí tay lên trán cô, hai người ngồi trở lại sofa.

Đang chớp mắt, Kỷ Nam cảm thấy trên mí mắt ướt ướt, cô cũng chẳng thèm mở mắt xem đó là cái gì.

Dung Nham rơi lệ, đau khổ như khắc vào xương cốt: “Anh chẳng qua là đến với em muộn hơn mà thôi... Tiểu Tứ... Tiểu Tứ... chẳng lẽ em không thể đợi anh sao?”

Làm sao có thể đợi được? Trong chuyện tình cảm, một ngày mà như nghìn năm. Anh nghĩ đó chẳng qua chỉ là một khoảng thời gian, nào có biết đã bỏ lỡ cả cuộc đời.

Dung Nham ôm chặt cô, rất lâu, rất lâu sau cũng không nói không rằng, lâu đến mức Kỷ Nam nghĩ anh ngủ mất rồi.

“Anh chỉ có thể đảm bảo, trong thời gian này, anh ta sẽ không bị nguy hiểm về tính mạng. Còn muốn bọn họ thả anh ta ra, vẫn phải đợi ca nói mới được.”

Dung Nham tiếp tục nói chuyện, tâm trạng đã bình tĩnh trở lại, lại là nhị công tử phong độ, phóng khoáng của nhà họ Dung. Anh đặt Kỷ Nam trên sofa, nhặt quần áo dưới đất đưa cho cô, quay người châm một điếu thuốc.

Kỷ Nam đỏ mặt, quay mặt mặc lại quần áo.

“Anh hai, cảm ơn anh.” Kỷ Nam cảm động nói. Việc kinh doanh ngoài biên giới trước đây do anh hai thay đại ca phụ trách, nhóm người ngoài biên giới kia chắc chắn cũng sẽ nể nang anh. Anh có thể bảo đảm như vậy, Lý Nham nhất định sẽ được an toàn.

Dung Nham cười đau khổ: “Cảm ơn gì chứ!”

Kỷ Nam nhảy khỏi sofa đi ra ngoài, Dung Nham bỗng lại gọi giật cô lại: “Tiểu Tứ!”

Kỷ Nam quay đầu: “Sao anh?”

Dung Nham rít mạnh một hơi thuốc lá, cười nói: “Không có gì, đi đi. Anh chỉ muốn... muốn gọi em một tiếng.”

Thực ra không phải như vậy. Tiểu Tứ, thực ra anh vẫn muốn hỏi, tại sao? Tại sao lại không thể đợi anh? Bây giờ, em bỏ anh một mình ở đây, anh phải làm sao đây?

Điếu thuốc lại dần, Dung Nham nhìn theo bóng Kỷ Nam đang vội vã rời đi, đôi mắt từ từ nhòa lệ.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Dung Nham

Mưa vẫn rơi hoài, rơi mãi.

Lý Vi Nhiên và Kỷ Nam nghịch ngợm về vùi lên mấy chiếc bánh ngọt sau bữa ăn, Tần Tổng dựa người lên sofa nhìn, không ngừng vắt chéo chân. Trần Ngộ Bạch ngồi trên sofa, máy tính đặt trên đùi, chăm chú xem giá cổ phiếu, thỉnh thoảng bị Kỷ Nam ném trêu, anh ta không nhìn mà nghiêng đầu né.

Lương Phi Phàm cả buổi tối im lặng, lúc này nghe một cú điện thoại, nói một câu “biết rồi”, rồi ngắt máy luôn, đứng phắt dậy hỏi mọi người: “Xe ai đỗ ở gần nhất?”

Hơi thở anh có vẻ gấp gáp, ánh mắt như của người đang bị sốt cao.

Lý Vi Nhiên lập tức giờ tay: “Xe anh hai đỗ ngay dưới nhà, em vừa lái trộm mấy vòng...”

Dung Nham còn chưa kịp giận Lý Vi Nhiên thì đã bị kéo cổ ra ngoài.

Dung Nham vừa lái xe vừa nhìn đại ca qua gương chiếu hậu, Lương Phi Phàm vừa lên xe là kéo hết các cửa sổ xe xuống, cứ như đang tìm gì đọc đường. Dung Nham sợ bỏ qua chỗ nào đó nên giảm tốc độ, nhưng lại bị Lương Phi Phàm quát: “Lái nhanh lên! Không thấy trời đang mưa to à?”

Làm gì có chuyện anh không thấy chứ! Xe bị nước mưa bắn đầy vào bên trong rồi, anh cũng không dám nhắc đại xa đây là xe anh mới tậu, chỉ ngoan ngoãn lái thẳng về phía trước.

Cuối cùng, xe dừng trước nhà họ Cố.

Lương Phi Phàm ném lại một câu: “Cậu đừng đi theo tôi” rồi vội vàng xuống xe.

Trước cửa nhà họ Cố hình như có người đang quỳ, đại ca lao đến, một hồi lâu hai người đều cứ thế dầm mưa mà chẳng có động tĩnh gì. Sau cùng, đại ca đứng dậy, ôm người kia bước đi.

Khó xử quá, nên xuống xe mang ô ra cho họ hay là ngồi trong xe như lời đại ca nói bây giờ?

Chiếc xe thể thao cao cấp lái chậm như rùa bò đi theo bóng người đàn ông cao to.

Trời dần tối, đèn đường bắt đầu bật sáng, Dung Nham thấy mái tóc dài của người đang được đại ca ôm rồi xuống ướt nhẹp, ồ, hoá là một phụ nữ?

Nhưng mà đại ca không động đến phụ nữ nữa kia mà?

Điện thoại kêu liên tục, Dung Nham bực mình không muốn nghe. Anh cảm giác tối hôm nay có gì đó rất kỳ lạ, có điều gì đó đang thay đổi.

Sau này anh mới hiểu, tối hôm đó, điều thay đổi hoàn toàn chính là sự may mắn trong suốt hơn hai mươi năm của cuộc đời anh.

Tiếng chuông cài riêng cho Tiểu Tứ vang lên, anh vội tay bật máy: “Anh, có tình hình gì không?” Tiểu Tứ hỏi vồn vã, vừa nãy đại ca vội vàng kéo anh hai đi, mấy người còn lại đoán già đoán non không biết có chuyện gì làm đại ca căng thẳng đến vậy.

“Bây giờ... đại ca đang ôm một người phụ nữ, đứng trong mưa. Anh ở trong xe, đi theo sau.” Anh tưởng thật lại sự việc.

“Suyt...” Hàng loạt tiếng “suyt” vang lên, dường như không ai tin cả.

Dung Nham quyết định không dòi co với họ làm gì, tắt máy luôn. Anh nghĩ một lúc rồi quyết định dừng xe, lấy ô đuổi theo đại ca.

“Anh... anh! Anh!” Dung Nham mạnh dạn gọi mấy tiếng, Lương Phi Phàm mới nghe rõ.

“Cô ấy... hình như bị ngất rồi, hay là lên xe đi đã, mưa to thế này, bị dính mưa cũng không tốt cho cô ấy đâu.”

Lương Phi Phàm nhìn cô gái trong lòng hồi lâu, cuối cùng gật đầu lên xe.

Xe của Dung Nham đã bị chặn lại từ xa.

Lão quản gia thở dài: “Hôm trước thiếu gia bỗng nhiên cao hứng chuyện gì đó, bắt tôi tìm người dùng máy tắm gỗ bịt hết cửa sổ lại. Tôi cũng không dám hỏi, đóng thì cứ đóng vậy thôi. Hôm nay, mới sáng sớm đã lại như vậy rồi, nói là lập tức tháo hết xuống. Tôi đoán là có liên quan đến Yên tiểu thư, tôi chưa từng thấy thiếu gia đau lòng vì ai đến như vậy!”

Dung Nham cảm thấy tình hình đã phát triển vượt khỏi tầm tiếp nhận của anh, Cố Yên đã làm đại ca thay đổi như thế nào? Đại ca vì cứu bố cô ta mà đã đạt được thỏa thuận với các cơ quan hữu quan, rồi cũng giải tán đám thuộc hạ, để làm ăn chính đáng. Điều này cũng có thể bỏ qua, dù sao anh cũng cảm thấy kiếm những đồng tiền như thế này sẽ tốn thọ, nhưng từ vị thế của đại ca mà nói, anh thật không dám nghĩ...

“Đối thủ rất lợi hại, đến ngay.” Anh nhắn tin cho Trần Ngô Bạch, gọi anh ta đến để cùng thăm dò.

Trần Ngô Bạch trả lời anh bằng mấy chữ: “Tình hình xấu, rút mau.”

Dung Nham chửi thầm một câu.

Chẳng qua cũng chỉ là hai con mắt với một cái mũi thôi, Kỳ Nam nghĩ thầm, tại sao lại có thể khiến đại ca điên đảo thần hồn như thế chứ?

Đại ca không ra, cũng chẳng cho mấy người bọn họ vào. Hôm nay, Kỳ Nam phải xin Dung Nham cả buổi chiều mới được cùng anh đến để xem xem Cố Yên rốt cuộc là người như thế nào?

Cô gái đang ngã người trên sofa đọc truyện tranh dường như cũng cảm nhận được ánh mắt cô đang dò xét, ngẩng đầu nhìn cô.

Kỳ Nam ngại ngùng quay mặt đi chỗ khác, sao anh hai vẫn chưa xuống nhỉ?

Cô gái kia đặt cuốn truyện xuống, rồi bước tới.

“A! A!” Kỳ Nam kêu lên.

Bởi vì tay của Cố Yên đã đặt ngay lên ngực cô.

Từ trước tới giờ chưa có ai dám hành động như vậy với Kỳ Tứ thiếu gia. Cô kinh ngạc, võ nghệ biến đâu hết, chỉ còn biết kêu lên.

Lương Phi Phàm và Dung Nham lao xuống, trông thấy cảnh tượng khó hiểu này thì chẳng biết đã xảy ra chuyện gì.

“Cô là nữ à?” Giọng Cố Yên trong trẻo.

Dung Nham bước tới, kéo Kỷ Nam vào lòng rồi nhìn Cố Yên với ánh mắt tức giận.

Lương Phi Phàm dắt Cố Yên theo sau, đưa mắt nhìn cảnh cáo Dung Nham. Dung Nham không dám làm gì nữa, ầm ừc đưa Kỷ Nam lên lầu.

Sau khi nghe đại ca dặn dò công việc, Dung Nham không thể nào tìm ra Tiểu Tứ, anh vừa mới thấy cô còn ngồi đây uống trà mà.

Quản gia nói cô đang ở trong phòng chiếu phim.

Hoá ra cô ở đó thật.

Trên sofa, ngồi cạnh Kỷ Nam là cô gái vừa tấn công ngực cô, trên màn hình đang chiếu bộ phim hoạt hình về chú mèo máy, chú mèo màu xanh tè dầm ướt hết giường đang đem ga trải giường đi phơi...

Hai người cười nghiêng ngả rất sảng khoái.

Dung Nham đứng ngoài cửa khẽ ho hai tiếng, Kỷ Nam quay lại trông thấy anh, vội vã đi ra.

“Về thôi.” Dung Nham kéo cô ra ngoài.

“Không được phép tới quá gần Cố Yên.” Dung Nham nhắc nhở Kỷ Nam khi đi ra ngoài.

“Tại sao vậy?” Kỷ Nam không hiểu, Cố Yên cũng tốt đấy chứ, con mèo vừa rồi cũng thật đáng yêu.

“Bởi vì cô ta không phải người tốt! Đại ca cưng chiều cô ta như vậy, ở gần cô ta sẽ khó tránh khỏi bị trách oan.” Dung Nham tiện thể bịa ra lý do như vậy để giải thích với cô.

Kỷ Nam bĩu môi.

Dung Nham gõ đầu cô: “Anh nói thế nào em cứ làm như thế đi!”

Kỷ Nam giờ nắm đấm: “Biết rồi!”

Mới sáng dậy, lông mày phải của Dung Nham cứ giật giật.

Bây giờ mới biết, mắt trái giật là tài, mắt phải giật là tai!

Bọn họ đang bàn chuyện công việc thì Cố Yên đẩy cửa bước vào, hỏi thẳng Dung Nham: “Tôi đã nghĩ rất lâu nhưng vẫn không hiểu, tôi không giống người tốt ở điểm nào vậy?”

Sự lạnh lợi hằng ngày của Dung Nham như biến đâu mất: “Hả? Ủ thì...”

Lương Phi Phàm ngạc nhiên bước tới, vuốt tóc Cố Yên, nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng hỏi: “Sao thế?”

Cố Yên tròn trĩnh đôi mắt long lanh: “Không biết nữa! Hôm đó em đi ra để tạm biệt Kỷ Nam thì nghe thấy người này nói vậy, hừ, Cố Yên không phải người tốt.”

Dung Nham toát mồ hôi lạnh: “Điều này... đại ca, em nói đùa với Tiểu Tứ ấy mà...”

“Em thích chơi với Kỷ Nam à?” Lương Phi Phàm không thèm nhìn anh ta, dịu dàng hỏi Cố Yên.

Cố Yên gật đầu, nhưng vẫn rất ngoan cố: “Này, anh nói đi chứ, tại sao tôi không phải người tốt? Anh thích Kỷ Nam đúng không? Nhưng tôi biết cô ấy là nữ, tôi không thể giành cô ấy với anh.”

Dung Nham nhìn Lương Phi Phàm cầu cứu, Lương Phi Phàm toàn tâm toàn ý cưng chiều cô ta, không hề để ý đến anh.

“Vậy... từ nay về sau, anh bảo Kỷ Nam thường xuyên tới chơi với em nhé?” Lương Phi Phàm mỉm cười nhìn Cố Yên, hỏi.

Cố Yên vẫn không trả lời, Dung Nham vội vàng nói: “Không được!”

Lương Phi Phàm có vẻ không có ý định đưa ý kiến của anh vào phạm vi suy nghĩ, chỉ nhìn Cố Yên, đợi cô trả lời.

Cố Yên nhìn dáng vẻ bối rối của Dung Nham, mỉm cười: “Được ạ!”

Lương Phi Phàm lấy điện thoại tìm người ngay lập tức.

Dung Nham tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Trần Doãn Chi

Trần Doãn Chi đã quen biết Lương Phi Phàm rất nhiều, rất nhiều năm rồi.

Cô là bạn khoá dưới của anh. Tại ngôi trường tư thục cổ kính có lịch sử trăm năm ấy, Lương Phi Phàm là một huyền thoại. Cô vừa gặp anh thì đã như bị hấp hồn.

Lúc anh đi Mỹ du học, cô cũng lén lút đi theo, vờ như tình cờ gặp anh trong khuôn viên trường: “Ồ, Lương Phi Phàm, anh cũng ở đây à?”

Cô rất thích, rất thích anh, chỉ là không dám nói.

Lương Phi Phàm thì dường như chỉ muốn cô tôn sùng anh, bạn có thể nói lời yêu với vị thần mà mình tôn sùng không?

Trần Doãn Chi không làm được.

Lương Phi Phàm học trước cô một khoá, để được tốt nghiệp cùng anh, cô đã không kể vất vả ngày đêm, cuối cùng, hai người họ cũng đáp cùng chuyến bay về vịnh quy bất tử.

Nhưng về nước rồi, cơ hội cô được gặp anh sẽ ít đi. Anh luôn rất bận rộn nên cô chỉ còn cách tiếp tục tỏ ra kiêu ngạo.

Cuối cùng cũng tới một ngày, thần may mắn đã mỉm cười với cô, cô nhấc điện thoại lên, giọng nói trầm ấm của Lương Phi Phàm truyền qua ống nghe rồi chạm vào tim cô: “Doãn Chi, đến làm việc cho Lương thị nhé?”

Sao lại không chứ? Ngày hôm sau cô liền nói với bố, cô sẽ không tiếp nhận công việc tại công ty của ông nữa, cứ giao cho anh họ là được rồi.

Bố cô lại thêm một lần nữa phát điên vì cô nhưng vẫn chẳng thể làm gì được. Ngày hôm sau, cô đã trở thành giám đốc bộ phận quan hệ công chúng của Lương thị.

Nhưng cô cũng chỉ là Giám đốc Trần của bộ phận quan hệ công chúng. Mỗi tháng chỉ gặp anh một lần tại cuộc họp.

Cô tôn sùng một người mà mình thích đến vậy sao? Cô kiêu ngạo như vậy, lúc nào cũng quan tâm đến người gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời, mọi ánh mắt, nụ cười của anh, cô đều quan sát hết, nhưng tất cả đều chẳng hề liên quan đến cô. Rất muốn lại gần, nhưng sự kiêu ngạo của cô thì sao?

Đến một hôm, cô không chịu được nữa, bước lên tầng mười chín, cô tự nói với bản thân mình rằng, cô sẽ nói rõ với Lương Phi Phàm, hoặc là anh chấp nhận cô, hoặc là cô sẽ từ chức và không bao giờ gặp lại anh nữa.

Mọi người ở phòng Thư ký đang tụ tập để chia thứ gì đó, không ai để ý đến cô, cô cũng không muốn để họ biết, lièn lặng lẽ đi qua. Phòng tổng giám đốc khép hờ, cô đang định đẩy cửa thì bên trong vọng ra giọng nói của một cô gái.

Cô có thể đoán được, chắc chắn là cô Yên tiểu thư đó.

Nghe nói Lương Phi Phàm rất yêu cô ta.

Nhưng Trần Doãn Chi cô vốn là người tài hoa đầy mình, học lực ưu tú, không thua gì cô Cố Yên mà cô mới chỉ gặp qua một lần.

Cô nghĩ, Cố Yên có mặt cũng tốt, nếu như Lương Phi Phàm chấp nhận cô, cô cũng chẳng thêm để ý sự tồn tại của Cố Yên. Lúc ấy, cô vẫn cho rằng một người con gái ưu tú như cô vẫn là có giá nhất.

“Không được ăn nữa!” Giọng nói của Lương Phi Phàm lại một lần nữa ngăn cô mở cửa.

“Tôi qua em đã nói với anh thế nào? Món kem trưa nay là dành cho hôm nay, món kem tối nay là dành cho ngày mai, Phi Phàm, ngày mai em bảo đảm sẽ không ăn kem nữa!” Lương Phi Phàm bốn cọt nhại theo giọng nói tình ranh của Cố Yên.

“Lương Phi Phàm!” Cô gái giận dữ, lớn giọng gọi thẳng tên anh một cách bất kính.

Lương Phi Phàm khẽ cười.

“Được rồi, được rồi mà, ngoan, đừng ăn nữa kéo lại kêu đau bụng bây giờ. Anh ăn nốt giúp em được không?” Anh kiên nhẫn mặc cả với cô gái.

Trần Doãn Chi bỗng nhiên rơi lệ.

Họ đã quen nhau từng ấy năm, Lương Phi Phàm chưa bao giờ nói với cô những lời lẽ âu yếm như vậy, chưa một lần nào.

Lần cô bị ngã trong cuộc thi chạy tiếp sức nam nữ, cú ngã đó dường như đã khuyến khích cô theo đuổi Lương Phi Phàm, cô ngã đến nỗi đầu gối lẫn lộn cả máu lẫn thịt, cô kìm nước mắt ngồi xuống đất, bạn bè biết ý đã đẩy Lương Phi Phàm tới chăm sóc cô. Lương Phi Phàm cau mày, dìu cô tới phòng y tế, lúc khừ trùng cô vừa đau vừa có chút tâm tư, liền khóc thất thanh, Lương Phi Phàm lặng lẽ đưa cô chiếc khăn tay, rồi lại dìu cô về ký túc xá, động viên cô mấy câu.

Lúc đó, cô thấy hạnh phúc đến ngây ngất.

Bây giờ nghĩ lại, chẳng qua cũng chỉ có vậy thôi.

Anh luôn lạnh lùng, cô cho rằng, tính cách anh như vậy, thì ra, anh cũng có thể cưng chiều phụ nữ, làm họ vui, chăm lo đến từng việc vụn vặt như vậy.

Sự kiêu ngạo mà Trần Doãn Chi vẫn giữ bấy lâu nay bỗng như vỡ tan.

Chính thức biết mặt Cố Yên.

Đúng là một cô gái đặc biệt, cô vẫn luôn nghĩ rằng mình mới là kiểu người nữ tính, nhưng Cố Yên của buổi tối nay đã khiến một người con gái quỵn rũ như cô cũng cảm thấy ngạt thở.

Lương Phi Phàm rõ ràng đã cãi nhau với cô ta, tự mình chọc giận cô ta. Trước kia, nếu cần phải dẫn theo phụ nữ, anh luôn dẫn theo Thư ký Lâm.

Cố Yên vẫn cao ngạo như trước, không coi ai ra gì, cũng bởi Lương Phi Phàm rất chiều chuộng cô, vậy thì cần gì phải coi ai ra gì cơ chứ!

Trần Doãn Chi cảm thấy rối bời, một mặt, tính hướng này thật là một sự sỉ nhục với một người con gái, huống hồ, Trần Doãn Chi cô vốn tự nhận mình chẳng kém gì ai, chẳng tội gì phải chết vì Lương Phi Phàm.

Nhưng mặt khác, những lời nói dịu dàng của Lương Phi Phàm nói với cô khi dìu eo cô, có đánh chết cô cũng không chống lại được.

Buổi tiệc bắt đầu, mọi người chen nhau bước lên bục chủ xị. Lương Phi Phàm lịch thiệp ôm lấy cô không để người khác xô vào. Khứu giác của Trần Doãn Chi có thể ngửi thấy mùi hương nam tính của anh, dựa vào lồng ngực rắn chắc, nóng bỏng của anh, cảm giác dễ mê.

Lúc Cố Yên đang trầm tư trên bục, Lương Phi Phàm ôm chặt lấy eo cô đến ngộp thở.

Đến khi Cục trưởng Phương xuất hiện, dường như cô muốn ngắt đi: “Tổng giám đốc, nếu anh vẫn không chịu buông tôi ra, bạn trai tôi sẽ nghi ngờ những vết bầm trên eo tôi đây.” Cô nhẹ giọng nhắc nhở anh.

Lương Phi Phàm buông cô ra. Cô lấy lại được tự do liền bước ra ngay lập tức. An toàn vẫn là trên hết.

Điện thoại của bạn trai gọi đến, cô dịu dàng đáp lời nhưng mắt vẫn dõi theo Lương Phi Phàm, nhìn anh lặng lẽ uống cạn từng ly rượu, thấy anh đàng đàng sát khí nhìn chằm chằm vào đôi nam nữ đang cười đùa ngoài sân.

Thì ra, anh cũng chẳng phải vị thần hoàn mỹ, lạnh lùng mà cô vẫn thường thấy, Lương Phi Phàm cũng chỉ là người có da, có thịt, có tính, có tình.

Đáng tiếc là, anh không dành cho Trần Doãn Chi cô.

Không phải... Không phải thì không phải, thiếu gì đâu.

Cục trưởng Phương hôn lên tay Cố Yên, anh có cảm thấy lạnh người không? Còn cô thì rung mình.

Cô hẹn với bạn trai thời gian đến đón cô rồi gác máy, đặc ý nhấp một ngụm rượu. Lương Phi Phàm, ai bảo anh không chọn tôi! Đau khổ ư? Khó chịu ư? Là do anh tự tìm đấy chứ! Cô cười trước nỗi đau của anh, rồi bỗng dưng nhớ ra, sinh nhật của bạn trai cô sắp tới rồi, phải tìm món quà gì nhỉ? Hay là, đồng ý lời cầu hôn của anh ấy? Có khi anh ấy sợng phát điên lên ấy chứ?

Trong lúc đang suy nghĩ vẩn vơ, cô dựa người bên cửa sổ và phát hiện có đôi nam nữ đang ôm hôn nhau trên sân thượng.

Cô nhú mày, trong nháy mắt đã đưa ra một quyết định có thể làm thay đổi cả cuộc đời.

Cô tự kính mình một ly, Trần Doãn Chi, chúc cô hạnh phúc.

Trần Doãn Chi lặng lẽ bước đến bên Cố Minh Châu và ghé vào tai cô nói mấy câu, sắc mặt Cố Minh Châu không thay đổi, nhìn cô một lát rồi cười.

Trần Doãn Chi cười mỉm, nhìn Cố Minh Châu dẫn mọi người lên sân thượng.

Thật đúng là tự mình gây họa thì không thể sống. Trần Doãn Chi nhìn khuôn mặt xanh xao của Lương Phi Phàm, tự nhủ.

Làm ra vẻ khó chịu cái gì chứ? Tội qua tình cảm mãnh liệt như vậy, tận dụng cơ hội tốt chẳng phải tốt hơn sao? Hại cô mới sáng sớm đã phải chạy đi làm bĩa đồ đạc.

Nói đến đây, thông thường các nhân vật nữ chính chẳng phải sẽ khóc lóc chạy đi hay sao? Sau đó thì nhân vật nam chính sẽ đuổi theo dưới mưa, hai người ôm lấy nhau, xin lỗi, rồi đánh, rồi hôn nhau... đại loại như vậy. Cô Cố Yên này thì lại nói, bảo Lương Phi Phàm dẫn xác vào đây cho tôi.

Cô nhẹ giọng nhắc nhở Lương Phi Phàm lúc ấy vẫn đang dự tiệc, anh này cũng buông một câu lạnh lùng: “Không thấy tôi đang dự tiệc sao?”

Cô nghĩ đến sắc mặt của Cố Yên, không dám chân chửi, chỉ còn cách nhắc lại câu nói của Cố Yên một lần nữa.

Lương Phi Phàm liền đứng lên “dẫn xác” qua.

Trần Doãn Chi ngắm nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay, an ủi người đàn ông đang thất tình: “Lớp trường, hà tất phải như vậy chứ?”

Lương Phi Phàm cầm chiếc bình hoa, dùng sức đến nỗi cô nghe thấy tiếng cọ sát đến ghê rợn.

Tất nhiên anh không có ý định thành tâm thành ý nói chuyện với cô, cô đợi một lúc, vẫn không thấy anh nói gì, đành đi ra ngoài.

Vừa đóng cửa, bên trong đã vọng ra tiếng loảng xoảng.

Lại đập phá đồ đạc, đúng thật là... Trần Doãn Chi thấy Thư ký Lâm than thở, bàn làm việc của tổng giám đốc tháng này đã thay mấy thứ rồi.

Vẫn còn may, darling của mình vẫn là người hiền hoà. Trần Doãn Chi vui vẻ vỗ ngực.

“Quảng cái xe hồng này xuống biển đi cho rồi!” Về mặt Lương Phi Phàm nặng như đeo chì.

Trần Doãn Chi chau mày, hồng đâu mà hồng? Chẳng phải tháng trước đã mua thêm một chiếc Mercedes-benz rồi sao?

Có điều, chẳng lẽ vừa va vào cột hay sao chứ? Vết lõm lõm trên thân xe từ đâu mà ra? Trần Doãn Chi lên nhìn tay Lương Phi Phàm, quả nhiên, trên ngón tay có vài vết xước đã sưng cả lên.

“Nghe thấy chưa!” Ông chủ bắt đầu nổi giận rồi.

Hai người làm cuống cuống đẩy xe ra ngoài, đưa mắt nhìn Trần Doãn Chi cầu cứu. Trần Doãn Chi nhún vai, cô cũng chẳng còn cách nào khác, mấy người có cầu cứu thì phải cầu cứu người vừa mới gào thét ấy.

“Tổng giám đốc đại nhân à, có cần vẫy xe không?” Cô cười ranh mãnh.

Lương Phi Phàm cúi mặt gật đầu.

“Sắp kết hôn rồi à?” Cuối cùng Lương Phi Phàm cũng nhận thấy có sự tồn tại của sự sống bên mình.

Trần Doãn Chi ngắm nhìn chiếc nhẫn màu hồng nhạt trên tay mình, cười ngọt ngào: “Vâng! Chí Viễn sợ anh nói đùa mà làm thật nên mới ra tay trước cho chắc.”

Chí Viễn rất không hài lòng việc Lương Phi Phàm thường triệu tập cô thời gian gần đây.

Lương Phi Phàm cười nhạt một tiếng: “Chí Viễn thật có phúc.”

Chí Viễn thật có phúc... có nghĩa đang nói tôi là một người con gái rất tuyệt vời đúng không nào? Thì ra anh cũng cảm thấy tôi là người con gái rất tuyệt vời sao?

Trần Doãn Chi mỉm cười, ánh mắt sắc sảo, quyến rũ. Một lúc sau, cô cất giọng yếu ớt: “Lương Phi Phàm, em muốn hỏi anh... Chí là hiểu kỳ thôi, tại sao anh không yêu em? Rõ ràng em quen anh trước Cố Yên, rõ ràng em tốt hơn cô ấy nhiều...”

Cô tức giận thốt ra câu cuối cùng. Rốt cuộc, vẫn là chưa cam lòng. Cho dù cô có sắp ngập tràn hạnh phúc về làm vợ người ta, cho dù bây giờ anh đang trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng, bị người con gái ương bướng ấy giày vò đến nỗi tâm trạng bất an... Nhưng cô muốn biết, rốt cuộc, Trần Doãn Chi có thua ở điểm nào?

Lương Phi Phàm dường như không có vẻ gì ngạc nhiên.

“Doãn Chi...” Đối với cô em gái đã theo anh nhiều năm trời, anh rất thẳng thắn. “Nếu như anh biết tại sao thì anh đã không phải cho em xem trò cười hằng ngày như thế này. Còn về việc cô ấy tốt ở điểm nào, anh cũng đâu có biết cô ấy tốt ở điểm nào? Nếu như anh biết thì anh đã có thể tìm cả trăm nghìn cô gái khác để thay thế cái tốt của cô ấy.”

Bàn tay của Trần Doãn Chi nắm chặt đến tái xanh. Không biết cô ấy tốt ở điểm nào ư? Thực ra anh không nhớ đem cô ấy ra so sánh với người khác đúng không?

Tình yêu là thứ khó lý giải nhất trên đời, một người xuất hiện vào một ngày, một tháng, một năm nào đó đã chạm vào lòng ta, rồi từ đó khó có thể quên được.

Có người không thể chỉ ra điểm tốt, tuy nhiên, không ai có thể thay thế.

Trần Doãn Chi nở nụ cười.

Sau khi trở về, cô sẽ hỏi chàng ngốc kia, anh yêu em ở điểm nào?

Bạn đang đọc truyện *Nở Rộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.